

DET PROFETISKE

DEN PROFETISKE NÅDEGAVEN

DEN PROFETISKE TJENESTEN

Større flyt og større modenhet

Arild Teikari

Nytt Liv Bibelsenter

Det profetiske

Copyright Arild Teikari
Utgitt av Nytt Liv Bibelsenter, Sandnes
Utgitt 2018
1. opplag
Korrekturlest av Johanna Adalsteinsdottir
Trykt av LaserTrykk.no AS
ISBN 978-82-93072-03-4

Innhold

Det profetiske

En profetisk oppvåkning	side 8
En misforstått og utnyttet ressurs	side 12
Et folk av profeter	side 15
Profetisk gjennombruddskraft	side 18
Modning i det profetiske	side 27

Den profetiske nådegaven

Søk først og fremst å tale profetisk	side 36
Formaning, trøst og oppmuntring	side 41
Er for alle	side 43
Bringer personlige gjennombrudd	side 47
Å tale profetisk betyr ikke at en er profet	side 50

Den profetiske tjenesten

Et rett syn på tjenestegaven profet	side 54
Stor velsignelse i å anerkjenne profetene	side 61
Profeten er en gave til menigheten	side 63
Det finnes forskjellige nivå og mandater	side 65
Forskjellen mellom å være seer og profet	side 69
En vekter for nasjonen, byen og innbyggerne	side 73
En må både være kalt og innsatt	side 79
Profeten er satt i menigheten	side 84
Profeten bringer gjennombrudd til menigheter, byer og nasjoner	side 90
Rykke opp og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge opp og plante	side 97
Må tåle avvisning	side 102
Balanse mellom å gå avsides og å være koblet til andre	side 107

Profetiske fallgruver

Ingen blankofullmakt til å være merkelig	side 112
Å være hypersensitiv betyr nødvendigvis ikke at du er profetisk	side 114
En profet som går i kjødet, blir hard og ukjærlig	side 117
Å se de døde beina i dalen, gjør deg ikke til profet	side 119
Elitisme og eksklusivitet	side 122
Profeter og falske profeter	side 128
Å bruke gaven til manipulasjon, er veien til å bli en Jesabel	side 138

Profetisk sunnhet og sannhet

En modning i det profetiske	side 146
Det som er ekte og sant	side 150
Helliggjørelse for hvert nytt steg inn i salvelsen	side 153
Byrden, profetens ord	side 160

Profetiske åpenbaringer

Profetiske ord	side 166
Syner og visjoner	side 169
Drømmer og tydning av drømmer	side 173
Profetiske ord om fremtiden	side 182

Det uttalte profetiske ordet

Det profetiske ordet går alltid i oppfyllelse	side 189
Det uttalte profetiske ordet er steinene Gud bygger menigheten med	side 193
Det uttalte profetiske ordet setter Guds planer i gang	side 197
Det uttalte profetiske ordet setter alt på sin rette plass	side 200

Andre profetiske ytringer

Profetisk lovsang	side 204
-------------------	----------

Profetisk bønn	side 215
Profetiske handlinger	side 225
Profetisk konfrontasjon	side 232
Profetisk stillhet	side 239

Apostelen og profeten i det profetiske

Et profetisk hørende og et apostolisk gjørande	side 248
Gjennom drømmer og visjoner eller ansikt til ansikt	side 254
Forskjellen mellom den profetiske og den apostoliske byrden	side 259
Profeten ser langt mens apostelen ser vidt	side 261
Begge tar pulsen på menigheten	side 262
Profeten får et budskap, apostelen får en lære	side 267
Profeten og apostelen kompletterer åpenbaringskunnskapen	side 270
Den profetiske tjenesten vil bane veien for den apostoliske tjenesten	side 276

Hvordan ta imot et profetisk budskap

Test det på Guds ord	side 281
Test det med hva du har i ditt indre	side 284
La det smelte sammen med troen i ditt hjerte	side 286
Gjem ordene i ditt hjerte og grunn på dem	side 292
Fød de profetiske løftene i bønn	side 295
Gud vil lære deg å kjenne hans veier, gjennom at du må tolke	side 299

Tid og sted

Det finnes en tid for alt	side 305
Du kan fremskynde den rette tiden	side 308
Forskjellen i timing mellom den profetiske tjenesten og den apostoliske tjenesten	side 314
Din profetiske plass	side 317

Den profetiske salvelsen

Forholdet mellom tjenestene, gavene og salvelsen	side 321
Den profetiske salvelsen	side 328
Hvem er den profetiske salvelsen for?	side 336
Fungere i den profetiske salvelsen	side 339
Hvordan ta til seg av salvelsen	side 347
En tung salvelse	side 355
Den profetiske salvelsen bryter åket	side 358
Flyter fra en dyp relasjon	side 359
Som vinden som flyr dit den vil, samtidig som i ordening	side 363

Motstand mot det profetiske

Religiøsitet	side 368
Falske lærer og strømninger	side 372
Jesabel ånd	side 377
Misforstand og misunnelse blant tjenestegavene	side 385

En profetisk menighet

Hva er en profetisk menighet	side 392
Et sant folk av profeter	side 395
Den kollektive salvelsen	side 397
Profetiske og apostoliske team	side 405
Et sted for gjennombrudd	side 410

Del 1

Det profetiske

En profetisk oppvåkning

Siden årtusenskiftet har vi sett en utvikling innen kristenheten internasjonalt og her i Norge, hvor vi ser starten på en profetisk oppvåkning. Det har blitt startet profetskoler og stadig flere har stått fram med profetiske tjenester. Videre har det vært en oppblomstring av personlige profetiske hilsener og profetiske ord i mange menigheter. Flere menigheter har åpnet healing room, hvor en kan komme og bli bedt for til helbredelse, men også komme å få en personlig profeti eller hilsen fra de som betjener rommet. Det profetiske har blitt mye mer vanlig og utbredt i en del menigheter og sammenhenger. Samtidig som denne oppvåkningen skjer, er det en del andre menigheter som har gått inn på den «seeker friendly» eller «seeker sensitive» strømmen, hvor det profetiske og nådegavene generelt er blitt gjemt bort og har nærmest tørket ut. Alt dette føyer seg inn i det bildet som Guds ord tegner om de siste tider. Der vil det være to parallelle strømmer i Guds menigheter.

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, 20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder. (Apg. 3,19-21)

Den ene strømmen, og den som vi kommer til å konsentrere oss om i denne boken, vil gå med Gud, og stå midt i den gjenoprettelsen av alt det som er blitt uttalt av Guds profeter. De vil få oppleve fornyelsens tider og se alle Den Hellige Ånds bølger og brottsjøer komme og skylle over dem. De er det nå som står i en profetisk oppvåkning.

*1 Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider.
2 For da skal menneskene være slike som elsker seg selv, elsker penger, skryter, er stolte, spotter, er ulydige mot foreldre, er utakknemlige, vanhellige,
3 uten naturlig kjærlighet, utilgivende, baktalere, slike som er uten selvtukt, brutale, slike som er uten kjærlighet til det gode,
4 forrædere, oppfarende, oppblåste og slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud.
5 De har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft.
Og slike skal du vende deg bort fra! (2. Tim. 3,1-5)*

3 For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret. (2. Tim. 4,3)

Den andre strømmen av menigheter, som går lenger og lenger inn i frafallet som Paulus profeterer om at skal komme, finnes også alt. På samme måte som med de sju menighetene i Åpenbaringsboken, varierer det hvor langt de forskjellige menighetene har kompromisset og gått inn på frafallets vei. Av de sju menighetene, var det kun to som Jesus hadde kun godt å si om. Så er det to som er kommet veldig langt i sitt frafall, Laodikea og Sardes, de andre tre har alle noe kompromiss og frafall, men er kommet forskjellig på frafallets vei. Slik er det også i dag, og dette er en trend som kommer til å forsterke seg i tiden som ligger foran.

Nå skal vi ikke bruke mye tid på den strømmen som går inn i kompromiss og frafall, de har alt gjort seg irrelevante med sine valg og sin lengsel etter å være såkalt relevante for de ufrelste. Vi kan kun kalle på dem og prøve å vise dem en bedre vei. Vi skal heller fokusere på den fornyelsen og gjenopprettelsen som Den Hellige Ånd har for de som ønsker å gå på Guds veier.

3 De kloke skal skinne som hvelvingens glans. De som har ført de mange til rettferdighet, skal være lik stjernene for evig og alltid.

4 Men du, Daniel, gjem disse ordene og sett segl for boken inntil endetiden. Mange skal fare omkring, og kunnskapen skal øke.»

5 Da så jeg, Daniel, og se, der sto to andre, en på denne elvebredden og en på den andre elvebredden.

6 En sa til den mannen som var kledd i linklær og som var over vannet i elven: «Hvor lenge er det til enden av disse underne?»

7 Da hørte jeg mannen som var kledd i linklær, han som var over vannet i elven. Han løftet høyre og venstre hånd opp mot himmelen og sverget ved Ham som lever evig, at det skal være om en tid, tider og en halv tid. Når det hellige folkets makt er blitt fullstendig knust, skal alt dette bli fullendt.

8 Jeg hørte, men jeg forsto ikke. Så sa jeg: «Min herre, hva blir avslutningen på dette?»

9 Han sa: «Gå nå, Daniel, for ordene skal være skjult og forseglet inntil endetiden.

10 Mange skal bli rensset, gjort hvite og lutres, men de ugudelige skal gjøre ugudelighet. Ingen av de ugudelige skal forstå, men de kloke skal forstå. **(Dan. 12,3-10)**

Her ser vi hvordan de profetiske ordene i Daniels bok skulle forsegles inntil endetiden. Hva betyr dette? Det betyr at kunnskapen om det profetiske, fokuset på det profetiske, og utbredelsen av den profetiske tjenesten, vil være begrenset inntil at Gud løfter bort forseglingen i endetiden. Hvis vi ser på kirkehistorien vil vi lett kunne se et slikt mønster. Inntil pinsevekkelsen brøt fram tidlig på nittenhundretallet, hadde det vært veldig begrenset med nådegavebruk og få som fungerte i profetiske tjenester. Men opp gjennom de siste hundre og tretti årene har dette eksplodert, til det nå er vanlig i de fleste kirkesamfunn. Vi står nå i midt i den oppvåkningen innen det profetiske som Guds ord taler om.

Med det profetiske, og denne kunnskapen som Daniel skulle legge segl på, menes ikke bare kunnskapen om selve endetiden. Men det gjelder alt det som ligger til det profetiske. Nådegavene vil øke i omfang, styrke og utbredelse, til velsignelse i menighetene og for den enkelte kristne. Profetiske og apostoliske tjenester vil stå fram i mye større grad enn før, til utbredelse og styrke for Guds rike på jord. Samtidig som det også selvfølgelig vil komme en større salvelse på granskingen av det som Guds ord sier om de siste tider. Ikke sjeliske og fantasifulle spekulasjoner, men profetisk salvet åpenbaringskunnskap.

49 Derfor har også Guds visdom sagt: Jeg vil sende dem profeter og apostler, og noen av dem skal de drepe og noen skal de forfølge, (Luk. 11,49)

Gud har bestemt seg for at han vil sende profeter og apostler. Vi har enda ikke sett samme bevissthet og frihet for den apostoliske tjenesten, men bevisstheten og friheten for den profetiske tjenesten har helt klart økt de siste 20 årene. Stadig flere profeter står fram, salvet av Den Hellige Ånd, og de har fått den anerkjennelsen og det rommet de trenger for å kunne betjene menighetene. Det kan derfor tyde på at den profetiske tjeneste er den som vil bane veien for den apostoliske tjenestens frihet og utbredelse.

8 Men alt dette er bare begynnelsen til veene.

9 Da skal de utsette dere for trengsel og drepe dere, og dere skal bli hatet av alle folkeslag for Mitt navns skyld.

10 Og da skal mange ta anstøt, og de skal angi hverandre og hate hverandre.

11 Mange profeter skal da stå fram og forføre mange.

12 Og fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos mange.

13 Men den som holder ut til enden, skal bli frelst.

(Matt. 24,8-13)

Det er alltid slik at når Gud gjør noe, vil fienden prøve å forurense strømmen fra Himmelen, ved å komme med forvirring, avsporinger eller forfalskninger. Slik er det også med den profetiske oppvåkningen. Samtidig som det vil komme mange profeter og profetiske tjenester som er sanne, og salvet av Den Hellige Ånd, vil det også komme falske profeter og profeter som går i kjødet og profeterer ut fra sjelen i stedet for fra Ånden. Fiendens plan for å stoppe den strømmen som Den Hellige Ånd har startet er å komme med nok “falske” profeter, som da vil være alt fra virkelig falske til andre ekte, som har gått ut i kjødet. Hans ønske er at det profetiske skal komme i vanry, og at menighetene dermed skal kaste ut barnet med badevannet. Men hva han har i sinnet, vet vi godt, og hans planer skal ikke lykkes, i Jesu navn. Derfor er det viktig at vi holder oss nær til Den Hellige Ånd, og lar den strømmen som vi nå begynner å trø ut i, forbli mest mulig ren. Derfor trenger vi undervisning, fostring og trening i alt det profetiske. Slik at vi nå ikke får en devaluering av det profetiske, men at verdien vi setter på de profetiske ordene bare skal øke i takt med utbredelsen.

En misforstått og utnyttet ressurs

Det profetiske har ofte både vært misforstått og lite utnyttet i menighetene. Etter at urkirken med apostlene og de første kristne, hadde blitt statsreligion i Romerriket i ca. år 300, forsvant gradvis mye av livet, salvelsen og gjennombruddskraften fra menigheten, og ble erstattet av religion, status og verdslig makt. I denne perioden av forfall i menigheten forsvant bevisstheten om, og åpenheten for både den profetiske tjenesten og den apostoliske tjenesten. I stedet fikk vi paver, patriarker, kardinaler og erkebiskoper, proster og prester.

En gikk fra åndelig autoritet salvet av Den Hellige Ånd til menneskelige maktstrukturer bygget på politiske systemer, utdanning, kjennskap og vennskap.

1 Gutten Samuel gjorde tjeneste for Herren under Elis tilsyn. Herrens ord var sjeldent i de dager. Åpenbarings-syner ble ikke gjort kjent. (1. Sam. 3,1)

Når profeten Samuel vokste opp under presten Elis tilsyn, var det få profetiske ord og få profetiske syner. Grunnen til det var den vanæren som Elis sønner førte over prestatjenesten og alt som hadde med gudstjenesten å gjøre, når de stjal av offeret og lå med de kvinnene som kom for å tilbe i tabernaklet. Vanæren de førte over prestatjenesten gjorde at den profetiske salvelsen tørket inn i landet. Det har vi også sett i kirkehistorien. Når det ekte kristenlivet og de sanne ordningene for menighetslivet ble byttet ut med død religion og menneskelige tradisjoner, tørket den profetiske salvelsen ut.

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, 20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder. (Apg. 3,19-21)

Vi er nå midt i de tidene av gjenoppbyggelse som det står om her. Det som ble ødelagt ved alt som kom inn av død religion og menneskeverk i kristenheten etter at kristendommen ble statsreligion i Romerriket, er nå Gud i ferd med å gjenopprette. Det som begynte med Luther og de andre reformatorene har Gud fortsatt med skritt for skritt, til at det i løpet av de siste 20 årene har vært blant annet den profetiske tjenesten som har vært et

fokus i gjenopprettelsen. Nå er det dessverre slik at gjenopprettelsen ikke skjer samtidig over alt i hele kristenheten. Nei, ofte er det noen som blir reist opp for å etablere en gjenoppdaget sannhet. Da starter det gjerne i en menighet og brer seg ut til en del av menighetene. Ofte vil det reise seg religiøs motstand mot det nye som Gud reiser opp. En sier ofte at den siste vekkelsen blir den neste vekkelsens verste motstander. Dette kan ofte bero på at en kjører seg fast i et mønster, og i en slags stolthet over å være det siste som Gud har gjort i landet. Når da noe nytt kommer, er en ikke lenger fleksibel nok eller ydmyk nok til å se at Gud nå gjør noe nytt. Betyr det at Gud kaster vrak på det han har gjort før? Nei, på ingen måte, han bygger videre på det. Hans vilje er at vi skal få være med på alle de gjenopprettingene han gjør i menigheten i stort.

I den gjenopprettingen av profetttjenesten og aposteltjenesten som nå skjer, er det helt klart profet tjenesten som er kommet lengst. Men selv med profet tjenesten er det langt igjen til vi kan si at profet tjenesten er akseptert og på plass i hele kristenheten. Ofte har det vært forvirring om hvordan profetttjenesten er og hvordan den fungerer og hvilken plass den skal ha i den lokale menigheten og i menigheten nasjonalt og globalt. Her har vi fått underdrivelser, overdrivelser, usunnheter og sanne bibelske forståelser og praksiser i en salig blanding, dette har da ført til at enkelte ikke vil ha noe med profet tjenesten i det hele tatt å gjøre. Dette er virkelig ikke den rette måten å ta fatt i problemet med all forvirringen. Det blir å kaste barnet ut med badevannet. Her er det derimot viktig at vi lar barnesykdommene som finnes brenne seg selv ut, og hele tiden undervise om den sanne bibelske forståelsen og praksisen. Da vil forkynnelsen skape den sunne og sanne profet tjenesten som vi lengter etter.

La oss ikke frykte det som vi ikke helt forstår, men i stedet søke mer åpenbaring fra Gud, og studere Ordet. Da vil vi kunne få se profetene ta sin rette plass og bli den velsignelsen som Gud har

bestemt dem å være. Det er dette jeg opplever at var grunnen til at Den Hellige Ånd la på meg å skrive denne boken. Det skjedde i november 2016 en fredagskveld når jeg kjørte fra Sandnes til Hommersåk for å være sammen med noen venner. Under den 20 minutters lange kjøreturen talte Den Hellige Ånd til meg, om behovet for modenhet og sunnhet i det profetiske og ga meg alt det jeg skulle skrive om i boken. Derfor la Den Hellige Ånd tale til deg og la Ordet ta bolig i deg, slik at du kan få en sunn forståelse av den profetiske tjenesten. Så håper jeg at mine forklaringer og eksempler kan være med å gi lys over og inspirasjon til å søke det profetiske.

Et folk av profeter

10 Da hørte Moses folket som gråt omkring i hver slekt, alle var samlet ved døren til teltet sitt. Og Herrens vrede ble kraftig opptent. Det var også ond i Moses' øyne.

11 Så sa Moses til Herren: «Hvorfor har Du gjort Din tjener ulykkelig? Og hvorfor har jeg ikke funnet nåde for Dine øyne, siden Du har lagt byrden av hele dette folket på meg?

12 Var det jeg som unnfanget hele dette folket? Var det jeg som fødte det, for at Du skulle si til meg: «Bær det inntil ditt bryst, slik en pleiefar bærer et diebarn», til det landet Du tilsverget deres fedre?

13 Hvor skal jeg få tak i kjøtt som jeg kan gi til hele dette folket? For de gråter for meg og sier: «Gi oss kjøtt, så vi kan spise.»

14 Jeg klarer ikke å bære hele dette folket alene, for det er for tungt for meg.

15 Hvis det er på denne måten Du behandler meg, så drep meg her og nå – hvis jeg har funnet nåde for Dine øyne – og la meg ikke få se min egen elendighet!»

16 Så sa Herren til Moses: «Samle sytti menn av Israels eldste for Meg, menn som du vet er eldste for folket og oppsynsmenn

for dem. Ta dem med til Åpenbaringsteltet, så de kan stå der sammen med deg.

17 Så vil Jeg komme ned og tale med deg der. Jeg vil ta av den Ånd som er over deg, og legge på dem. Og de skal bære byrden av folket sammen med deg, så du ikke må bære den alene.

(4. Mos. 11,10-17)

25 Så kom Herren ned i skyen og talte til ham. Og Han tok av den Ånd som var over ham, og la på de sytti eldste. Da Ånden hvilte over dem, skjedde det: De profeterte, selv om de aldri gjorde det igjen.

26 Men to menn hadde blitt igjen i leiren. Den ene het Eldad, og den andre het Medad. Og Ånden hvilte over dem. De var blant dem som var skrevet opp, men som ikke hadde gått ut til teltet. De profeterte i leiren.

27 En ung mann sprang da ut og fortalte det til Moses og sa: «Eldad og Medad profeterer i leiren.»

28 Da svarte Josva, Nuns sønn, som var Moses' medhjelper fra sin ungdom. Han sa: «Moses, min herre, stopp dem!»

29 Moses sa til ham: «Er du nidkjær for min skyld? Å, om bare alt Herrens folk var profeter ved at Herren la sin Ånd på dem!»

(4. Mos. 11,25-29)

På grunn av Israels klaging og syting kjente Moses at han trengte noen som han kunne delegere noe av ansvaret til. Derfor ba han Gud om å få noen til hjelp. Gud sa at han skulle ta seg ut 70 av Israels eldste og høvdinger og ta dem med seg ut til sammenkomsten. Der ville Gud ta av den Ånd som var over Moses og legge på de sytti. Moses gjorde det som Gud sa til han, og når Gud lot Den Hellige Ånd hvile over de sytti, så begynte de å tale profetiske ord. Men de sytti gjorde det kun når Den Hellige Ånd hvilte over dem.

Det var to av de sytti som skulle møte, som ikke hadde kommet. Men når Gud la sin Ånd over de sytti så la han den også over

dem, og de talte profetisk inne i leiren. Dette fikk Josva greie på, og han ville få dem til å stoppe. Men Moses stoppet Josva, og kommer med sitt store ønske innfor Gud: ”Gid alt Herrens folk var profeter! Gid Herren ville legge sin Ånd på dem!”

1 Deretter skal det skje at Jeg skal utøse Min Ånd over alt kjød. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres gamle menn skal ha drømmer, og deres unge menn skal ha syner. 2 Også over slavene og slavekvinnene skal Jeg utøse Min Ånd i de dager. (Joel 3,1-2)

Gud hørte på Moses når han ønsket at alt Herrens folk skulle være profeter. Derfor lar Gud profeten Joel stille seg fram en del hundre år etter at Moses har talt ut sitt ønske. Guds ord gjennom profeten Joel lød: ”... jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød.” Gud kommer med løfte om at han vil oppfylle den andre delen i Moses’ ønske, om å legge sin Ånd over alt kjød. Og hva skulle skje med dem som fikk Guds Ånd over seg, jo det samme som hendte med de sytti. De skal tale profetisk, ha syner og drømmer.

16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:

17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)

En del hundre år etter at profeten Joel hadde profetert, så står Peter fram på Pinsedagen, og taler om oppfyllelsen av Joels profeti, og ønsket til Moses har blitt oppfylt. Det som skjedde i ørkenen med de sytti eldste, var at Den Hellige Ånd ble lagt på dem for en kort tid, men det som skjedde på Pinsedagen var at Den Hellige Ånd ble lagt på alt kjød for all tid. Når Den Hellige

Ånd kom over de sytti begynte de å tale profetiske ord, og det samme skulle skje når Den Hellige Ånd kom over alt kjød.

I dag er Guds Ånd utgytt over ditt liv, og Guds ord sier om deg at du skal tale profetiske ord. Dette gjelder både for menn og kvinner at vi skal tale profetiske ord. Men så skal unge menn se syner og gamle menn ha drømmer.

Moses' ønsket seg at alt Herrens folk var profeter, og han viste hva som måtte til, at Gud la sin Ånd på hele hans folk. Gud oppfylte ønsket til Moses, og du tilhører det folket av profeter.

Profetisk gjennombruddskraft

1 Herrens hånd kom over meg, og den førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen. Den var full av bein.

2 Så lot Han meg gå rundt hele veien forbi dem, og se, det var svært mange som lå der i den åpne dalen. Og se, de var helt tørre.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, skal disse beina få liv igjen?» Da sa jeg: «Herre Gud, Du vet det.»

4 Igjen talte Han til meg: «Profetér til disse beina og si til dem: Dere tørre bein, hør Herrens Ord!

5 Så sier Herren Gud til disse beina: Sannelig, Jeg skal la det komme ånd inn i dere, og dere skal leve.

6 Jeg skal feste sener på dere og la det komme kjøtt på dere, dekke dere med hud og la det komme ånd i dere, og dere skal leve! Da skal dere kjenne at Jeg er Herren.»

7 Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Mens jeg profeterte, kom det et brak. Og se, det ble en klapping. Beina trakk nær hverandre, hvert av dem til det beinet det hørte til.

8 Jeg så, og se, det kom sener og kjøtt på dem, og det kom hud som dekket dem. Men det var ikke ånd i dem.

9 Da sa Han til meg: «Profetér til Ånden, profetér, menneskesønn, og si til Ånden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vindretningene, Du Ånd, og pust på disse drepte, så de kan leve.»

10 Så profeterte jeg slik Han befalte meg. Da kom Ånden inn i dem, og de ble levende, og de sto på føttene, en hær som var meget, meget stor. (Esek. 37,1-9)

“Mens jeg profeterte, kom det et brak.” I det profetiske ligger det en herlig gjennombruddskraft. Det er alltid slik at når Gud legger en visjon ned i noen for noe som han ønsker å etablere, så vil det alltid reise seg motstand mot det som Gud vil etablere. Denne motstanden kan da være i omstendighetene, fra mennesker eller av ren demonisk karakter. Satan vil aldri sitte stille og se på at Guds rike går fram, han vil alltid prøve å hindre det.

Dette ser vi gang på gang i bibelen, hvordan djevelen helt fra starten prøver å hindre Guds planer med menneskene, Israel, menigheten og den enkelte av dem som hører Gud til. Men Gud har gitt oss et mektig våpen i vår kamp mot fienden, det uttalte profetiske ordet. Når en profet taler ut et profetisk ord som han har fått fra Himmelen, setter dette ordet hendelser i bevegelse, som vil gi det gjennombruddet en trenger.

1 I det første året til perserkongen Kyros vakte Herren perserkongen Kyros' ånd, for at Herrens Ord ved Jeremias munn skulle gå i oppfyllelse. Derfor sendte han ut en kunngjøring over hele riket sitt, og han skrev den også ned og sa:

2 Så sier Kyros, Persias konge: «Herren, Himmelenes Gud har gitt meg alle jordens kongeriker. Han har befalt meg å bygge et hus for Ham i Jerusalem, i Juda.

3 Hvem blant dere hører med i hele Hans folk? Må Herren hans Gud være med ham, og la ham dra opp til Jerusalem i Juda, og

bygge Herren Israels Guds hus. Han er Gud, Han som er i Jerusalem.

4 Hver den som er igjen på noen av bostedene, hvor han enn bor: La mennene på stedet utstyre ham med sølv og gull, med gods og buskap, i tillegg til frivillige offergaver til Guds hus i Jerusalem.

5 Overhodene for fedrene i Juda og Benjamin, og prestene og levittene, sammen med hver den som var vakt av Gud i sin ånd, gjorde seg klare til å dra opp og bygge Herrens hus i Jerusalem.»

6 Alle som bodde rundt dem, skaffet dem gjenstander av sølv og gull, med gods og buskap og kostbare ting i tillegg til alt som ble ofret.

7 Kong Kyros hentet også ut gjenstandene som hørte til Herrens hus, dem Nebukadnesar hadde tatt bort fra Jerusalem og satt i huset til gudene sine.

8 Kyros, Persias konge, lot Mitradat føre dem ut, han som var skattmester. Han telte dem opp og ga dem til Sjesbassar, fyrsten i Juda.

9 Dette er tallet på dem: tretti gullfat, ett tusen sølvfat, tjue ni kniver,

10 tretti gullkar, fire hundre og ti sølvkar av et lignende slag og ett tusen andre gjenstander.

11 Til sammen var det fem tusen fire hundre gjenstander av gull og sølv. Alt dette tok Sjesbassar med seg da de bortførte dro opp fra Babylon til Jerusalem. (Esra 1,1-11)

Gjenoppbyggingen av templet i Jerusalem er et perfekt eksempel på hva som skjer når Gud legger ned en visjon i noen om å etablere noe nytt for Guds rike. Her ser vi hvordan Gud legger det ned i kong Kyros at han skal slippe jødene fri fra deres fangenskap i Babylon, og han gjør et dekret at tempelet i Jerusalem skal gjenoppbygges. Dette er som når Gud legger ned i noen en visjon om for eksempel å plante en ny menighet. Dekretet eller visjonen er hele grunnlaget for at den nye

menigheten kan plantes og reises opp. Dekretet fra kong Kyros endret hele forutsetningen for jødene. Før dekretet fantes det ingen mulighet for å bygge noe som helst, ettersom de var i fangenskap. Etter dekretet var de fri, og fikk tillatelsen og alt de trengte for å bygge opp templet. Slik er det for en apostel som skal bygge en menighet også. Uten visjonen eller mønsterbildet fra himmelen, finnes det ingen forutsetning for å plante en ny menighet. Nå vet jeg at mengder av menigheter er plantet uten noen tiltale fra himmelen, ofte som et produkt av en splittelse, men disse blir sjelden langvarige og bestående verk. Men i det at en apostel får en visjon om å plante og reise opp en ny menighet, har han fått alt han trenger for å reise opp et bestående verk av Gud.

1 Da Judas og Benjamins fiender hørte at sønnene til de bortførte bygde Herren Israels Guds tempel,

2 kom de til Serubabel og overhodene for fedrene, og sa til dem: «La oss bygge sammen med dere, for vi søker deres Gud, slik dere gjør. Vi har ofret til Ham siden Asarhaddons dager, Assyrias konge, han som førte oss hit.»

3 Men Serubabel og Josva og de andre overhodene for fedrene i Israel svarte dem: «Dere kan ikke gjøre noe sammen med oss for å bygge vår Guds hus. Men bare vi skal bygge for Herren, Israels Gud, slik kong Kyros, Persias konge, har befalt oss.»

4 Da prøvde folket i landet å ta motet fra Judas folk, og de skremte dem bort fra byggingen.

5 De leide rådgivere mot dem for at de skulle gjøre det umulig for dem å fullføre målsetningen så lenge Kyros, Persias konge, levde, og helt til Dareios overtok regjeringsmakten som Persias konge.

6 I Ahasverus' regjeringstid, i begynnelsen av tiden han var konge, skrev de en anklage mot dem som bodde i Juda og Jerusalem.

7 Også i Artaxerxes' dager skrev Bisjlam, Mitredat, Tabe'el og de andre av hans brødre til Artaxerxes, Persias konge. Brevet

var skrevet med arameisk skrift og oversatt til arameisk. 8 Rehum, øverstkommanderende, og skriveren Sjimsjai skrev et brev mot Jerusalem til kong Artaxerxes på denne måten: 9 Fra Rehum, øverstkommanderende, statsskriveren Sjimsjai og de andre av deres embetsbrødre, de fra dommerne, utsendingene, tarpelittene, folk fra Persia, Uruk, Babylon og Susan, dehavittene, elamittene,

10 de andre folkene som den store og navngjetne Osnappar tok til fange og lot få bosette seg i Samarias byer og i de andre områdene bortenfor Elven, og så videre.

11 Dette er en avskrift av det brevet de sendte ham: Til kong Artaxerxes fra dine tjenere, mennene som er bortenfor Elven.

12 La det med dette være kjent for kongen at de jødene som kom opp fra deg, er kommet hit til oss, til Jerusalem, og de bygger opp igjen den opprørske og onde byen. De gjør ferdig murene som hører til, og setter grunnvollene i stand.

13 La det være kjent for kongen at hvis denne byen blir bygd opp igjen og murene blir fullført, kommer de ikke til å betale skatt, avgift eller toll, og kongenes skatter vil minke.

14 Da vi mottar støtte fra slottet, sømmet det seg ikke for oss å bare se på at kongen blir vanæret. Derfor har vi sendt beskjed og latt kongen få vite det,

15 for at det kan gjøres undersøkelser i boken med beretningene om dine fedre. I boken med beretningene vil du oppdage og få vite at denne byen er en opprørsk by, skadelig for både konger og provinser, og at de har egget til opprør midt i denne byen i tidligere dager. Dette var også grunnen til at byen ble ødelagt.

16 Vi opplyser nå kongen om at hvis denne byen blir gjenoppbygd og de murene blir fullført, vil følgen bli at du ikke lenger kommer til å ha noe område bortenfor Elven.

17 Kongen sendte et svar: Til Rehum, øverstkommanderende, til statsskriveren Sjimsjai, til de andre av deres embetsbrødre som bor i Samaria, og til de andre som er igjen bortenfor Elven: Fred! Og videre:

18 Det brevet dere sendte til oss, ble nøyaktig opplest for meg.
19 Jeg ga befaling om at det skulle gjøres en undersøkelse. Det ble funnet at denne byen i tidligere dager gjorde motstand mot konger, og at det har funnet sted opprør og opptøyer i den.
20 Mektige konger har også hatt herredømme over Jerusalem, konger som regjerte over hele området bortenfor Elven. Til dem ble det betalt skatt, avgifter og toll.

21 Utsted nå en forordning om å få stanset disse mennene, så denne byen ikke blir bygd opp igjen før det kommer en forordning fra meg.

22 Se nøye til at dere ikke unnlater å gjøre dette! Hvorfor skulle skaden bli større og svekke kongene?

23 Da avskriften av brevet fra kong Artaxerxes ble opplest for Rehum og statskriveren Sjimsjai og deres embetsbrødre, skyndte de seg å dra opp til Jerusalem mot jødene, og med våpenmakt tvang de dem til å stanse arbeidet.

24 Slik stanset arbeidet på Guds hus i Jerusalem, og det ble ikke påbegynt igjen før i det andre regjeringsåret til Dareios, Persias konge. **(Esra 4,1-24)**

Her ser vi den typiske reaksjonen fra djevelen, når vi som Guds folk begynner å bygge i tråd med den visjonen, det mønsterbildet som Gud har gitt oss. Satan er livredd når vi bygger utfra en visjon som vi har fått fra himmelen, og han setter alt inn på å stoppe det Gud er i ferd med å reise opp.

Her ser vi den typiske progresjonen i Satans angrep mot det som Gud reiser opp. Først vil han som de folkene som bodde rundt Jerusalem, prøve å blande ut, forvirre og kompromittere det ordet, den visjonen som Gud har gitt. De kommer her og sier: "Vi vil også være med og bygge templet, så vi også kan tilbe der." Det høres jo fint og flott ut, men her ligger det et kompromiss. Gud hadde talt til jødene at de skulle bygge templet, og i tillegg ligger ordet om at de ikke skulle blande seg med folkene rundt dem i bunn. Er det nå så viktig? kan en tenke.

Men har en den innstillingen til det mønsterbildet som Gud har gitt en, vil en aldri se det som Gud har gitt en visjon om bli bygd i det synlige. Mønsterbildet er ikke et forslag, men en befaling fra himmelen, som skal følges ned i minste detalj. Hadde jødene sluppet folkene rundt seg til for å være med å bygge, ville de kanskje fått fred, og templet ville kanskje ha blitt bygd, men Guds herlighet ville aldri ha fylt det huset, for det ville blitt et hus i kompromiss. Da ville hele poenget med templet være borte. Poenget med templet er ikke templet i seg selv, men at det er en plass for Guds herlighet. Slik er det også i dag for oss. Vi er også kalt til å bygge et tempel for Herren, og da er heller ikke bygget det viktigste, men at Herren fyller templet med sin herlighet. Heldigvis hadde Serubabel og de eldste av Israel klarsyn og evne til å skille ut, slik at de så farene i det besnærende angrepet fra fienden, og fikk stoppet det.

Det neste steget i Satans angrep mot byggingen av templet i Jerusalem er også i tråd med hvordan fienden fortsatt arbeider for å stoppe det Gud reiser opp. Folket rundt endret taktikken, når de ikke fikk være med å fordreie byggingen fra innsiden. De gikk da over til å prøve å ta motet fra jødene som bygget, og de prøvde å skremme dem fra å bygge. De skaffet seg også rådgivere som skulle svarte jødene inn for kongen. Alt dette er typisk. Hvordan motstand reiser seg mot Guds verk i form av negativ omtale i aviser og media. Ryktespredning, uthengning og usannheter er typiske ting som enhver, som bygger noe som Gud har kalt en til å bygge, vil få oppleve. Ve dere om alle taler vel om dere, sier Guds ord.

Til sist ser vi hvordan motstanderne tar til våpenmakt for å stanse byggingen av templet. Dette er også noe som Satan bruker for å prøve å hindre det Gud bygger i landet. Han kan prøve å trigge forfølgelse av de kristne for å stoppe Guds rikes fremgang. Dette kan være på et lokalt plan, enten mot enkeltpersoner som er blitt en trussel for djevelen, hvor han sender noen for å banke opp

eller drepe den bestemte Herrens tjener. Det kan også være mot en bestemt menighet, hvor møter kan bli forstyrret og angrepet. Eller det kan være forfølgelse mot alle de kristne i en region eller et land. Dette har vi vært forskånet mot her i vesten de siste hundre årene, men det har aldri vært så mange kristne som blir forfulgt rundt om i verden som nå. Dette er et løfte fra Jesus, han lover oss forfølgelse om vi går fullt og helt med han.

29 Da svarte Jesus og sa: «Sannelig sier Jeg dere: Det er ingen som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller kone eller barn eller åkrer for Min skyld og evangeliets skyld,

30 som ikke skal få hundre foll igjen nå i denne tiden, hus og brødre og søstre og mødre og barn og åkrer, sammen med forfølgelser, og i den tiden som kommer, evig liv.

(Mark. 10,29-30)

Vi har ikke noe lyst på eller står i tro for å få forfølgelse, men vi ser ofte hvordan Guds rike går fram når det bryter ut forfølgelse i et land. Forfølgelsen er med på å skjerpe fokuset i Guds menighet, og den lutrer oss slik at vi fungerer i større kraft. Nå sier ikke jeg at vi skal be om forfølgelse, men vi skal heller ikke være redde for den. Vi skal i alle fall ikke tone ned anstøtet i evangeliet for å slippe forfølgelsen.

24 Slik stanset arbeidet på Guds hus i Jerusalem, og det ble ikke påbegynt igjen før i det andre regjeringsåret til Dareios, Persias konge.

Kapittel 5

1 Profeten Haggai og profeten Sakarja, Iddos sønn, profeterte for jødene som var i Juda og Jerusalem i Israels Guds navn, som hersket over dem.

2 Serubabel, Sjealtiels sønn, og Josva, Josadaks sønn, sto fram og begynte å bygge opp Guds hus i Jerusalem. Guds profeter var med dem og hjalp dem. (Esra 4,24-5,2)

Her ser vi først hvordan motstanden fra djevelen gjennom folkene rundt Jerusalem greide å få arbeidet med å bygge opp templet stoppet. Dette var ikke bare en liten stopp. Nei, arbeidet sto stille i 17 år. Så ser vi hvordan Gud reiser opp to profeter: Haggai og Sakarja. Han sender dem for å bryte gjennom den motstanden som hadde ført til at arbeidet stoppet opp. Gjennom profetbudskapet til disse to profetene reiser Serubabel og Josva seg og begynner igjen å bygge.

Haggai og Sakarja profeterte over folket som bodde i Jerusalem, og ved det uttalte profetiske ordet til disse profetene ble motstanden fra djevelen brutt og arbeidet kunne igjen starte opp. Det uttalte profetiske ordet har i seg en sprengkraft til å bryte igjennom all form for motstand. All treghet og stagnasjon som menigheter ofte sliter med kan bli brutt ved at en gir rom for den profetiske tjenesten, slik at den kan være med å bringe gjennombruddskraft fra himmelen.

14 Så bygde jødene eldste videre, og de hadde framgang ved profetbudskapet til profeten Haggai og Sakarja, Iddos sønn. De bygde og fullførte arbeidet etter Israels Guds forordning, og etter forordningen fra Kyros, Dareios og Artaxerxes, Persias konge.

15 Huset ble ferdig på den tredje dagen i måneden adar, som var i det sjette året av regjeringstiden til kong Dareios.

16 Israels barn, prestene, levittene og de andre etterkommere av dem som ble bortført, feiret så innvielsen av dette Guds hus med glede. (Esra 6,14-16)

Det uttalte profetiske ordet er ikke bare en hjelp i å kunne bryte gjennom motstand som en menighet opplever, det er også en hjelp til å fullføre byggingen av det åndelige tempelet som menigheten skal være. Israelsfolket hadde framgang ved de profetiske ordene som ble talt ut over arbeidet med tempelet, slik

vil også det være i dag. Gud lengter etter at hans lokale menigheter skal bli bygd opp til templer i ånden, hvor han kan åpenbare sin herlighet, derfor har han gitt menigheten profeter, slik at de kan være med å skape det gjennombruddet vi trenger.

Modning i det profetiske

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.*

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)

I den profetiske oppblomstringen som har vært de siste årene, har det ofte vært nådegaven profetisk tale som det er blitt fokusert på. Ofte er det blitt oppfordret til at de som er tilstede i et møte skal komme med profetiske hilsener til andre som er tilstede. Hvor på en har fått en mengde hilsener av forskjellig karakter, og ofte forskjellig kvalitet. Her må du ikke misforstå meg og tro at jeg er mot dette. Det er jeg ikke, men her finnes det helt klart utfordringer.

En av utfordringene er at dette kan skape et bilde av at det profetiske kun handler om personlige profetier, eller at nådegaven profetisk tale er alt som er å innta innen det profetiske. Et slikt fokus på personlige profetier kan også skape en overindividualistisk tilnærming til det kristne livet, og kan igjen føre til at en i verste fall fopstrer en slags barnslige kristne som ikke lærer seg å høre fra Den Hellige Ånd selv, men er avhengig av at andre stadig kommer med profetiske hilsener til dem. Vi kan komme inn i en slags “horoskop” tilnærming til det

profetiske, som drastisk devaluerer verdien av det som Den Hellige Ånd vil gi oss gjennom det profetiske. Oppsiden er derimot at de som da lytter til Den Hellige Ånd for andre, også trener opp sin evne til å motta Den Hellige Ånds ledelse i egne liv.

Den store oppblomstringen i bruken av nådegaven profetisk tale, er helt klart positiv både i seg selv, men også som et første steg inn i det profetiske. Men det finnes så mye mer enn kun nådegaven å tale profetisk å innta. Her er det viktig å ikke misforstå, jeg snakker ikke ned det å fungere i nådegaven profetisk tale, på ingen måte.

1 Jag etter kjærligheten og søk med iver etter de åndelige gaver, slik at dere i større grad kan tale profetisk.

2 For den som taler i en tunge, taler ikke for mennesker, men for Gud, for ingen forstår ham, men han taler hemmeligheter i Ånden.

3 Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst.

4 Den som taler i en tunge, oppbygger seg selv, men den som taler profetisk, oppbygger menigheten.

5 Jeg skulle ønske at dere alle talte i tunger, men enda mer at dere talte profetisk. For den som taler profetisk, er større enn den som taler i tunger, hvis han da ikke tyder det, så menigheten kan få oppbyggelse. (1. Kor. 14,1-5)

Gud har det å tale profetisk for oss alle, og Paulus oppfordrer oss til å søke med iver å tale profetisk. Det er viktig at vi alle taler med tunger, men enda viktigere at vi alle kommer inn i nådegaven profetisk tale. Dette er en del av det å være et folk av profeter. Så jeg vil på ingen måte snakke ned nådegaven å tale profetisk, men det jeg sier er at dette kun er en begynnelse. Det finnes så mye mer i det profetiske som Den Hellige Ånd vil lede oss inn i.

16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)

Her ser vi en beskrivelse av den potensielle modningen som Den Hellige Ånd har for oss i det profetiske. Det starter med at det profetiske er tilgjengelig for alle, ved at Gud har utgytt Den Hellige Ånd over alt kjød. Det er dermed ikke lenger kun for noen få utvalgte profeter, men for alle, som vil ha det.

Det første nivået er beskrevet som: deres sønner og deres døtre. Dette viser til den husholdningen som Gud har skapt seg i Kristus. Vi er alle gjort til sønner og døtre, i Guds store familie. Dette viser også til modenhet, i at sønner og døtre er barn. De er barn i sin erfaring og modning i det profetiske. Disse skal fungere i det første nivået av det profetiske, som er nådegaven profetisk tale. Dette er selve inngangsporten til det profetiske, og noe som alle de som ønsker å fungere i det profetiske må fungere i.

Det neste nivået av modning er det som beskrives som: deres unge menn. Her har det skjedd en modning fra å være barn. En har fått noe erfaring, modning og trening i det profetiske. Hva vil det si at en har fått en modning i det profetiske? Det vil si at en har vist seg tro i det små, og er blitt satt over mer. Når Den Hellige Ånd har betrodd oss et profetisk ord til noen, har vi delt det i tro, uten å skalere ned, endre eller legge til noe fra oss selv. Det å bli satt over mer, kan da være å få oppleve at Den Hellige Ånd taler mer og oftere. Det kan også gå på viktigheten av de ordene en får. Modningen vil også bestå i kvaliteten av de

profetiske ordene vi bærer frem. Vi profeterer alle stykkevis og delt, men her finnes det en modning, hvor vi kan komme inn i å stadig profetere mer og mer rent fra himmelen.

På dette andre nivået av det profetiske, som er på modenhetsnivået: deres unge menn, vil en komme inn i det å se syner. Dette er et høyere nivå av det profetiske enn det å fungere i nådegaven profetisk tale. Av syn finnes det i hovedsak to typer: åpne visjoner eller syn, og lukkede visjoner eller syn. En åpen visjon eller syn er når en ser med åpne øyne en visjon for sine naturlige øyne. Dette kan da være noe som utspiller seg i det naturlige, men som en samtidig hører Den Hellige Ånd si noe til. Jeg opplevde en slik åpen visjon med en naturlig hendelse i 1995. Jeg hadde nettopp blitt fungerende ungdomspastor i Pinsemenigheten Klippen, Sandnes, hvor jeg skulle vikariere et år for Fred Håberg. Jeg hadde reist opp på en utsikts plass på et av fjellene over Aspervika, hvor en har utsikt over hele Sandnes, og langt utover Jæren. Når jeg sto der og ba og så utover byen, fikk jeg se et syn i det naturlige. Det var overskyet den dagen, men så sprakk skyene litt opp, og en solstråle trengte igjennom skyene og traff byen under. Hullet i skylaget utvidet seg og stadig mer av solen kom igjennom, og stadig mer av byen ble opplyst. Samtidig som jeg så dette med mine naturlige øyne, hørte jeg med en hørbar stemme Den Hellige Ånd lese opp Jesaja 60,1-5: *“Reis deg i stråleglans! For nå kommer ditt lys, Herrens herlighet går opp over deg. Se mørket dekker jorden, det er stummende mørkt over folkene. Men over deg stråler Herren fram, hans herlighet åpenbares over deg. Mot ditt lys skal folkeslag vandre, konger skal gå mot din solrenningsglans. Løft dine øyne og se deg om! De samler seg alle og kommer til deg. Dine sønner kommer langt bortefra, dine døtre blir båret på armen. Da skal du se det og stråle av glede, hjertet skal skjelve og vide seg ut. For havets rikdom strømmer imot deg, folkenes skatter kommer til deg.”* Det naturlige synet samhandlet da med det som Den Hellige Ånd talte til meg om. En åpen visjon kan

også være at en ser en åndelig visjon men med sine åpne naturlige øyne, som for eksempel at en ser en engel, eller at Jesus kommer og snakker med en.

En lukket visjon eller syn er når en ser en visjon i sitt indre. En får da se et bilde eller en hendelse for sitt indre øye, som i en drøm, bare i våken tilstand. Dette kan komme plutselig, eller når en enten er i bønn eller i lovsang. Til slike lukkede visjoner, kan en også høre Den Hellige Ånd tale i ens indre, men visjonen kan også være uten noe tale.

Alt dette som har med å se syn og visjoner hører til en større profetisk modenhet enn kun det å fungere i nådegaven profetisk tale. Ofte vil en som har kommet inn i denne modenheten, både oppleve at Den Hellige Ånd taler gjennom nådegaven og gjennom å gi syn og visjoner, alt etter hva som er gagnlig.

Det neste nivået av modning i det profetiske er det som beskrives som: deres gamle menn. Dette er det samme som å ha nådd full mannlig modenhet i det profetiske. Eller som det står i Efeserbrevet 4,13 om dette modenhetsnivået: “...*det mål av vekst som rommer hele Kristi fylde, ...*” Nå dreier ikke dette seg om å nå hele Kristi fylde, men om modning i det profetiske, så da vil det være det mål av vekst som rommer alt det profetiske som er tilgjengelig for de hellige. Her er det viktig å se at dette ikke dreier seg om det som er tilgjengelig for tjenestegaven Profet, men hva som er tilgjengelig for alle kristne.

På dette nivået av modning i det profetiske vil en komme inn i det å ha drømmer eller syn om natten, som det også blir kalt i Guds ord. Her vil en ofte få hele drømmer med lange hendelsesforløp, som i sitt hele har en tydning og som er et budskap fra Den Hellige Ånd. Nå er det jo også slik at en alltid har drømmer, og langt fra alle drømmer er fra Den Hellige Ånd, med et budskap til oss. Hvordan skal en da vite hva som er hva?

Hovedforskjellen vil ofte ligge i hvor strekt drømmen sitter i etter at en har våknet. Kan du huske drømmen, og alle detaljene i den, er dette ofte et tegn på at den ikke bare er et produkt av det du spiste i går. Videre er det også et skille i om den er i sort-hvitt eller i farger. Drømmer fra Himmelen er i farger. Så om en husker drømmens detaljer og drømmen var i farger, vil dette ofte handle om at den Hellige Ånd ønsker å si deg noe.

Språket som Den Hellige Ånd bruker i drømmene er ofte preget av symboler og symbolikk, og kan ofte være vanskelig å tyde. Dette ligger i drømmens natur.

14 For Gud taler både på den ene og den andre måten, uten at mennesket får tak i det.

15 I en drøm, i et syn om natten, når dyp søvn faller over menneskene, mens de slumrer på sitt leie,

16 da åpner han menneskenes ører og besegler rettledningen de får,

17 så Han kan vende mennesket bort fra sin gjerning og skjule stoltheten for mannen,

18 og holde hans sjel tilbake fra avgrunnen og hans liv fra å forgå ved spydet. (Jobb 33,14-18)

Vi skal komme tilbake til drømmer og tydingen av disse i et senere kapittel. Her nøyer vi oss med å slå fast at drømmer hører til under det mest modne nivået av det profetiske for alle de hellige.

Foran det siste modenhetsnivået ser vi at eierskapsforholdet skifter. Inntil nå har det hele tiden vært deres. Deres sønner og døtre, deres unge menn og deres gamle menn. Nå skifter dette til: “Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere.” Her er det ikke lenger deres, men Mine. Disse som Gud her taler om, regner han som sine slaver og slavekvinner, eller tjenere og tjenerinner. Dette er

tjenestegavene. Disse er på en spesiell måte Guds eiendom og Efeserbrevet kapittel 4 sier at Jesus gir dem som gave til menigheten, for å utruste de hellige til tjenestegjering.

Disse Guds tjenere eller slaver skal profetere. Dette kan høres ut som om det er det samme som under det første modenhetsnivået til deres sønner og deres døtre. Men det er det ikke. Under det første modenhetsnivået er det snakk om nådegaven profetisk tale, mens her er det snakk om den profetien som en profet eller apostel kommer med. I The Amplified Bible kan vi se denne forskjellen:

17 And it shall come to pass in the last days, God declares, that I will pour out of My Spirit upon all mankind, and your sons and your daughters shall prophesy [telling forth the divine counsels] and your young men shall see visions (divinely granted appearances), and your old men shall dream [divinely suggested] dreams.

18 Yes, and on My menservants also and on My maidservants in those days I will pour out of My Spirit, and they shall prophesy [telling forth the divine counsels and predicting future events pertaining especially to God's kingdom].

(Acts. 2,17-18 The Amplified Bible)

Her ser vi at ordet prophesy som brukes i begge tilfellene både om deres sønner og deres døtre, og over Mine slaver og Mine slavekvinner, blir utdypet forskjellig. Under deres sønner og deres døtre, blir det utdypet med: "*telling forth the divine counsels*". Dette er da å komme med ord fra Gud, som nådegaven profetisk tale er. Den er begrenset til å være ord til oppbygging, formaning og trøst. Mens under Mine slaver og Mine slavekvinner utdypes prophesy med: "*telling forth the divine counsels and predicting future events pertaining especially to God's kingdom*". Fortsatt er det å komme med ord fra Gud, men i tillegg er det å forutsi ting som skal skje i

fremtiden som er knyttet spesielt til Guds rike. Dette er noe som ligger til den profetiske tjenesten hos profeten og apostelen, men som ikke er en del av nådegaven.

Dette modenhetsnivået er da litt på siden av de tre andre. Det er nemlig ikke slik at dette siste nivået er en fortsettelse etter det som ble beskrevet som deres gamle menn. Nei, en blir ikke tjenestegaven profet gjennom å modnes ekstra mye i sin vandring i det profetiske. Nei, en blir kun tjenestegaven profet om Gud har kalt en til å bli det. Kallet er eneste vei til en tjenestegave. Selvfølgelig trengs det også modning, fostring og trening til for å trø inn i den tjenesten som en er kalt til, men uten kallet, kan en modnes, fostres, trenes og utdannes så mye en vil, en vil fortsatt ikke komme inn i tjenestegaven. Tjenestegavene er det Gud som kaller og utvelger til.

Betyr det at det ikke er noen vits i å la seg modne og fostre i det profetiske. Jo, det er det helt klart! Det finnes et fantastisk herlig potensial for alle de hellige i det profetiske, som Den Hellige Ånd vil føre oss alle inn i. Han vil i sannhet gjøre oss til et folk av profeter.

Del 2:

Den profetiske nådegaven

Søk først og fremst å tale profetisk

1 Når det gjelder de åndelige gaver, søsken, vil jeg ikke at dere skal være uvitende. (1. Kor. 12,1)

Det er nesten ironisk å lese dette verset, for det er nesten ingenting vi er så uvitende om i kristenheten som de åndelige gavene. Derfor er det desto viktigere å få på plass denne kunnskapen om de åndelige gavene. Her trenger vi både undervisning, men også miljø for å kunne trenes, modnes og utvikles i bruken av de åndelige gavene. Skal vi få de modne gavene som vi ønsker oss, må vi ha takhøyde nok til å tillate at gavene må brukes for å modnes. En umoden gave, vil være umoden, men gjennom at den får rom til å prøve og ganske sikkert feile, vil den utvikles og modnes, litt etter litt. Videre bør en skape et klima for å elske fram de åndelige gavene. Om de blir mistenkeliggjort, gjemt bort, ikke tillatt eller snakket ned, vil en ikke få de modne og utviklede gavene som Gud har for oss. Skaper en derimot et klima, hvor en lengter etter, ønsker og gir plass til de åndelige gavene, vil de komme til å blomstre opp, og bli til den velsignelsen som de er ment å være.

1 Jag etter kjærligheten og søk med iver etter de åndelige gaver, slik at dere i større grad kan tale profetisk.

2 For den som taler i en tunge, taler ikke for mennesker, men for Gud, for ingen forstår ham, men han taler hemmeligheter i Ånden.

3 Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst.

4 Den som taler i en tunge, oppbygger seg selv, men den som taler profetisk, oppbygger menigheten.

5 Jeg skulle ønske at dere alle talte i tunger, men enda mer at dere talte profetisk. For den som taler profetisk, er større enn

den som taler i tunger, hvis han da ikke tyder det, så menigheten kan få oppbyggelse.

6 Men nå, mine søsken, om jeg kommer til dere og taler i tunger, til hvilket gagn ville jeg være for dere hvis jeg ikke taler til dere ved åpenbaring, ved kunnskap, ved profeti eller ved lære?

7 Selv livløse ting, enten det er en fløyte eller en harpe, hvordan kan man oppfatte hva som blåses eller spilles hvis det ikke er forskjell på tonene?

8 For om basunen lager en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar til strid? (1. Kor. 14,1-8)

Søk med iver etter de åndelige gavene, særlig det å tale profetisk. Søk med iver, det betyr at vi skal lengte etter, be om, søke å bli lagt hendene på, søke større flyt og søke inn i et nærere samfunn med Den Hellige Ånd, som er den som gir gavene. Det betyr også at menighetene må gi medlemmene muligheter for å først og fremst bli åndsdøpt, som er inngangsporten til alle de forskjellige nådegavene. Her har vi som kristenhet i Norge gjort altfor lite. Når mange kristne har gått gjennom mange tiår uten å bli åndsdøpt, har vi lagt altfor liten vekt på åndsdåpen i forkynnelsen og betjeningen i møtene våre. Dette er for alle kristne, og er en forutsetning for å kunne være et effektivt vitne. Det bør også være et kriterium for all form for lederskap i menighetene. Er du ikke åndsdøpt, er du ikke kvalifisert for åndelig lederskap.

Paulus oppfordrer oss å søke alle de åndelige gavene. Her er det viktig å se at Den Hellige Ånd gir gavene etter hva som er gagnlig, og at han handler suverent i hvilke gaver han gir hver enkelt. Dette står derimot ikke i noe konfliktforhold til det at vi skal søke med iver å få de åndelige gavene.

5 Og Han sa til dem: «Tenk dere at en av dere har en venn og går til ham ved midnatt og sier til ham: Venn, lån meg tre brød!

6 For en venn av meg er kommet til meg på reisen sin. Og jeg har ingenting å sette fram for ham.

7 Skulle han da svare der innefra og si: Ikke plag meg! Døren er stengt, og mine barn er gått til ro med meg. Jeg kan ikke stå opp og gi deg noe.

8 Jeg sier dere: Selv om han ikke vil stå opp og gi ham noe fordi han er hans venn, vil han likevel stå opp på grunn av hans pågåenhet og gi ham så mye han trenger.

9 Derfor sier Jeg dere: Be, og det skal bli gitt dere. Let, og dere skal finne. Bank på, og det skal bli åpnet opp for dere.

10 For hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli åpnet opp for.

11 Hvem av dere som er far, og som har en sønn som ber om brød, vil gi ham en stein? Eller om han ber om en fisk, vil han gi ham en slange i stedet for fisken?

12 Eller om han ber om et egg, vil han da by ham en skorpion?

13 Hvis da dere som er onde, vet hvordan dere skal gi gode gaver til barna deres, hvor mye mer skal da deres himmelske Far gi Den Hellige Ånd til dem som ber Ham!» (Luk. 11,5-13)

Her snakker Jesus om pågåenhet i bønn, og han gir oss et løfte om at Gud vil gi oss Den Hellige Ånd når vi ber han om det. Videre kan vi ser bønnens tre verdener i disse versene. Det første nivået av bønn, er det å be om behov. Eller det som her blir omtalt som: Be, og det skal bli gitt dere. Det neste nivået i bønnelivet er søke-nivået. Her omtalt som: Let, og dere skal finne. Her har vi gjort oss ferdige med våre behov, vår handleliste hos Gud. Det siste nivået i vårt bønneliv er samfunnsnivået. Her omtalt som: Bank på, og det skal bli åpnet opp. Disse tre nivåene i bønnelivet korresponderer med det at vi er et tempel for Den Hellige Ånd, og hvordan tempelet og tabernaklet var bygget opp. Tempelet besto i tre deler: Forgården, Det Hellige og Det Aller Helligste. Du som er et tempel for Den Hellige Ånd består også i tre deler: kroppen, sjelen og ånden. Bønnens tre verdener handler om din vandring

inn i tempelet inn i Det Aller Helligste, inn i samfunn med Den Hellige Ånd.

Det å søke med iver de åndelige gavene hører til under det andre nivået av bønnens verden. Vi kommer inn i dette nivået, når vi makter å løfte blikket opp fra våre egne behov, og vår egen handleliste. Her søker vi Den Hellige Ånd og hans gaver og hans salvelse, ikke for våre egne selviske behov, men for å kunne bli til velsignelse for andre. Når vi gjør det med den pågåenheten som Jesus her anbefaler, vil vi finne det vi søker. Når vi da har funnet og fått det som vi søkte, de åndelige gavene og salvelsen, er vi klare for å komme inn i et dyp til dyp-samfunn med Den Hellige Ånd, som er det tredje nivået av bønn. Her vil gavene modnes, salvelsen flyte enda mer, og en vil lære å kjenne Den Hellige Ånd gjennom å ha samfunn med han.

Søk med iver de åndelige gavene, og fremfor alt det å tale profetisk. Guds ord verdsetter nådegaven profetisk tale høyest blant de ni nådegavene. Det er derfor viktig at vi som Guds folk søker det å tale profetisk. For det første, det at Guds ord oppfordrer oss til det, det er grunn nok. For det andre er nådegaven profetisk tale til oppbyggelse av menigheten.

Nå er det ikke slik at disse versene her kan brukes som grunnlag for å påstå at en ikke skal be i tunger når menigheten samles, som en del mer eller mindre vel vitende misforstår versene til. I oppramsingen av nådegavene i 1. Korinterbrev kapittel 12, står det forskjellige slag av tungetale. Her sier Paulus at menigheten ikke vil ha noen glede av det, hvis han, altså Paulus eller noen annen forkynner, kommer til dem og kun taler til dem i tunger. Hva han altså sier er at en ikke skal stille seg fram og kun forkynne til menigheten i tunger. Da er det mye bedre å tale profetisk, som de da vil forstå. Så dette gjelder den tungetalen som skal tydes, om en kun stiller seg fram og taler ut disse tungene, uten at de blir tydet. Tungetale som et bønnespråk, er

noe annet, og kommer ikke inn under dette. Tvert imot ser vi flere eksempler på at menigheten samstemmig løftet sin røst i høylytt bønn, for eksempel når de ber om at Gud skal gi dem større frimodighet etter at Peter og Johannes var blitt truet av jødernes høye råd.

*29 La to eller tre tale profetisk, og la de andre prøve det de sier.
30 Men hvis en annen får en åpenbaring mens han sitter der, skal den første tie. (1. Kor. 14,29-30, Bibelen 2011)*

En annen grunn til at en skal søke nådegaven profetisk tale er at det profetiske trigger det profetiske. Hva mener jeg med det? Jo, om noen taler ut nådegaven profetisk tale, vil dette kunne trigge nye åpenbaringer eller profetiske ord i de som hører på nådegaven i bruk. Når den profetiske salvelsen er i funksjon, vil flere kunne oppfatte de signalene som Den Hellige Ånd sender ut. Jeg har selv opplevd dette flere ganger, hvor noen har startet å tale profetisk, og så har dette trigget at jeg selv har fått en åpenbaring eller at en profeti har kommet opp i meg. Vi kan se et gammeltestamentlig eksempel på dette, når kong Saul kom under profetisk salvelse når han kom i blant profetdisiplene til Samuel og han profeterte hele dagen. Den profetiske salvelsen er med andre ord smittsom. Dermed, jo flere som fungerer i nådegaven profetisk tale jo flere åpenbaringer og profetiske ord fra profeter og apostler vil kunne bli trigget gjennom at den profetiske salvelsen flyter i menigheten. Åpenbaringene og de profetiske ordene fra profeter og apostler er av større verdi, og med større gjennombruddskraft enn det nådegaven har, men nådegaven kan trigge disse.

Skal vi bli det profetiske folket som Gud vil reise opp, er det viktig at vi alle søker først og fremst det å bli døpt i Den Hellige Ånd, og dernest søker med iver det å få nådegaven profetisk tale.

Formaning, trøst og oppmuntring

1 Jag etter kjærligheten og søk med iver etter de åndelige gaver, slik at dere i større grad kan tale profetisk.

2 For den som taler i en tunge, taler ikke for mennesker, men for Gud, for ingen forstår ham, men han taler hemmeligheter i Ånden.

3 Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst.

4 Den som taler i en tunge, oppbygger seg selv, men den som taler profetisk, oppbygger menigheten.

5 Jeg skulle ønske at dere alle talte i tunger, men enda mer at dere talte profetisk. For den som taler profetisk, er større enn den som taler i tunger, hvis han da ikke tyder det, så menigheten kan få oppbyggelse. (1. Kor. 14,1-5)

Nådeegaven å tale profetisk er som vi alt har nevnt den største nådegaven, eller i alle fall den nådegaven som Paulus sier at vi først og fremst skal søke å få. Her leser vi at denne nådegaven er til menighetens oppbyggelse. Den er dermed ikke ment til å adressere personer, grupper eller institusjoner utenfor menigheten, slik som den profetiske tjenesten ofte kan gjøre. Den er til oppbyggelse, det betyr at den ikke inneholder noe domsaspekt. Det betyr derimot ikke at den ikke kan være streng eller formanende, men motivet bak vil alltid være at de som det blir profetert over skal bli oppbygget.

Her står det videre at den profetiske nådegaven skal, eller snarere kan inneholde tre ting: oppbyggelse, formaning og trøst. Hva dette da konkret vil være, vil selvfølgelig variere fra tilfelle til tilfelle. Men for at det skal være av en profetisk karakter må det være fra Den Hellige Ånd. Det er med andre ord ikke kun sjeliske lykkeønskninger pakket inn i et: "Så sier Herren..." Et kjennetegn på at det er fra Den Hellige Ånd vil som oftest være

at det treffer og taler inn i en spesifikk situasjon. Dette er det normale, men det kan forekomme at Den Hellige Ånd taler om noe som når det blir talt ut, virker å ikke stemme med noe personen det blir talt utover har i hjertet eller noen situasjon den er oppe i. Det betyr derimot ikke at det da ikke er fra Den Hellige Ånd. Nei, det kan være et ord som taler inn i en situasjon som den personen vil møte lenger fremme.

Det at nådegaven å tale profetisk skal inneholde oppbyggelse vil da være enten at en bekrefter noe som Den Hellige Ånd alt har talt om i hjertet til en person, som handler om nye steg som Gud har for den personen. Eller at en taler inn oppmuntring i en persons liv til å søke Gud på nye eller mer aktive måter. Dette kan også være til en hel menighet, da vil det ofte være inn i den situasjonen som menigheten befinner seg i på det gitte tidspunktet, og bidra til at menigheten kan gå videre.

Trøst innebærer at den profetiske nådegaven taler inn i en person eller en menighet som har gått på en smell, og som Den Hellige Ånd ønsker å trøste og løfte opp av sorgen, tungsinnet eller depresjonen som den eller de befinner seg i. Den Hellige Ånd kjenner oss ut og inn, og kjenner alt det vi står i, eller som vi strever med. Det er ikke slik at Gud ikke føler med oss når vi sliter med et eller annet. Nei, det står at Jesus kjente inderlig medynk med de som hadde det vanskelig, og slik er det fortsatt. Derfor vil Den Hellige Ånd bruke den profetiske nådegaven til å komme med trøst til de som trenger det.

Det siste som Guds ord sier at den profetiske nådegaven kan inneholde er formaning. Her er det flere som underviser nye nådegavebrukere at de enten ikke skal i det hele tatt eller i det minste være forsiktige med å tale ut formanende profetier. Dette er jeg ikke enig i. Selvfølgelig, som med all annen profeti, skal en være sikker på at en har fått det en taler ut fra Den Hellige Ånd, dette gjelder spesielt for formaning. Det er klart at om en

kommer med oppmuntring eller trøst fra sjelen, skaper det mindre problem enn om en formaner alle og enhver i øst og vest ut fra sjelen. Men er formaning fra Den Hellige Ånd, er det ingenting som er så herlig og forløsende som det. Det viktige blir at alt blir gjort i kjærlighet, og med et ønske om at formaning skal være til oppbyggelse.

Hva vil formaning innebære? Formaning er hva en far vil gjøre med sine barn, for å rettlede dem i deres oppdragelse. Den kan være fast og streng, men alltid full av kjærlighet. Går barna på feil vei, vil en kjærlig far si dette til dem, og vise dem den rette veien. Har barna gjort noe de ikke har lov til, vil en kjærlig far være streng med dem for å få dem til ikke å gjøre det igjen. Slik vil også den profetiske formaning være. Den kan rettlede, ta tak i synd, og med fasthet holde fram Guds vei, men alt i kjærlighet. Formaning vil aldri inneholde dom, ettersom dette ikke ligger til den profetiske nådegaven, men til den apostoliske eller profetiske tjenesten.

Er for alle

31 For dere kan alle tale profetisk, én etter én, slik at alle kan lære og alle bli formant. (1. Kor. 14,31)

Dere kan alle tale profetisk. Den profetiske nådegaven er for alt Guds folk. Det eneste kriteriet er at en er døpt i Den Hellige Ånd, eller hva vi kaller ånds døpt. Det er ikke slik at du trenger noe spesielt kall eller en spesiell tjeneste for å kunne flyte sterkt i den profetiske nådegaven. Nei, dette er for alle troende. Enten de er en tjenestegave eller ikke, enten de er hva vi ofte kaller profetiske personer eller ikke, enten de er unge eller gamle, dette er for alle.

1 Da pinsedagen var kommet, var de alle samlet på samme sted med samstemt sinn.

2 Og plutselig kom det en lyd fra himmelen, som av en stormende, mektig vind, og den fylte hele huset der de satt.

3 Så viste det seg delte tunger for dem, som av ild, og de satte seg på hver enkelt av dem.

4 Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden ga dem å tale.

5 I Jerusalem bodde det jøder, gudfryktige menn, fra hvert folkeslag under himmelen.

6 Da denne lyden hørtes, kom folkemengden sammen og ble forvirret, fordi hver og en hørte dem tale på sitt eget språk.

7 Da ble de alle forskrekket, undret seg og sa til hverandre: «Se, er ikke alle disse som taler, galileere?»

8 Og hvordan kan det ha seg at vi hører, enhver av oss på vårt eget språk, det som vi ble født inn i?

9 Partere og medere og elamitter, de som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, Pontos og Asia,

10 Frygia og Pamfylia, Egypt og de deler av Libya som grenser til Kyréne, besøkende fra Rom, både jøder og proselytter,

11 kretere og arabere, vi hører dem tale på våre egne språk om Guds underfulle gjerninger.»

12 Slik ble de alle både forundret og i villrede, og de sa til hverandre: «Hva kan da dette bety?»

13 Andre spottet og sa: «De er fulle av ny vin.»

14 Men Peter sto fram sammen med de elleve, hevet røsten og sa til dem: «Jødiske menn og alle som bor i Jerusalem, la dette være kjent for dere, og merk dere mine ord.

15 For disse er ikke drukne, slik dere tror. Det er jo bare den tredje time på dagen.

16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:

17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,1-18)

På pinsedagen skjedde den herlige oppfyllelsen av Joels store profeti, om at Gud skulle utgyte av sin Ånd over alt kjød. Dette skjedde for snart 2000 år siden. Den Hellige Ånd ble utgytt over alt kjød, og han er det fortsatt. Alt kjød betyr alt kjød, her er det ingen unntak, alle enten de er frelst eller ikke, har de fått Den Hellige Ånd utgytt over seg. Hva betyr dette? Det betyr at Den Hellige Ånd er tilgjengelig for alle, enten de har tatt imot han eller ikke. Det betyr også at Den Hellige Ånd jobber på alle. Han drar på deres hjerter og kaller på dem. Han er det som overbeviser om synd, rettferdighet og dom, og ingen kan bli frelst om ikke Den Hellige Ånd drar på dem.

For oss som er frelst og som har tatt imot frelsen i Jesus Kristus, så har vi fått Den Hellige Ånd i vårt indre, som et pant på vår frelse. Og vår ånd vitner i sammen med Den Hellige Ånd at vi er blitt et Guds barn. Men dette er ikke det samme som å bli åndsdøpt. Det å bli åndsdøpt er å få Den Hellige Ånd over deg. Disiplene hadde alt fått Den Hellige Ånd i seg før pinsedagen, som vi kan lese om i Johannes evangelium kapittel 20, når Jesus etter oppstandelsen pustet på dem og sa: “Ta imot Den Hellige Ånd.” Dette var deres pant på at de var blitt frelst, på pinsedagen derimot ble de åndsdøpt når Den Hellige Ånd kom over dem. Slik er det selvfølgelig også med oss. Vi trenger å bli åndsdøpt for å få tilgang til alt det som Den Hellige Ånd har for oss. Den Hellige Ånd er tilgjengelig for oss, siden han alt er utgytt over oss, men vi trenger å bli åndsdøpt for å kunne begynne å flyte i nådegavene.

Når vi da er blitt åndsdøpt vil vi få oppleve at det som Joels profeti sier skjer. Vi vil da alle som er sønn eller datter, som i praksis er alle, få tilgang til det profetiske, ettersom de skal profetere. Betyr det at den profetiske nådegaven er tegnet på at

en er åndsdøpt? Nei, det står det ingenting om at det skal være, og jeg tror du kan være åndsdøpt uten å profetere. Vi blir derimot alle spesielt oppfordret til å søke å få den profetiske nådegaven når vi er blitt åndsdøpt. Det vi derimot kan se er at alle de stedene hvor noen blir åndsdøpt i Guds ord, så får de straks tungetalen. Det kan dermed tyde på at tungetalen til personlig oppbygging er et tegn på at en er åndsdøpt. T. B. Barrat sa i sin tid, at han ikke kunne si med sikkerhet at tungene var et tegn på åndsåpen, men at han ikke ville være den som ikke fikk tungene. Dette kan det nok være noe i. Jeg personlig opplever det slik at tungene kommer til dem som blir åndsdøpt når jeg ber for dem, og jeg heller nok mot å se på tungene som et tegn på åndsåpen, men det finnes ingen vers i bibelen, som klart sier dette.

24 Så gikk Moses ut og talte Herrens Ord til folket, og han samlet de sytti mennene av folkets eldste og stilte dem rundt teltet.

25 Så kom Herren ned i skyen og talte til ham. Og Han tok av den Ånd som var over ham, og la på de sytti eldste. Da Ånden hvilte over dem, skjedde det: De profeterte, selv om de aldri gjorde det igjen.

26 Men to menn hadde blitt igjen i leiren. Den ene het Eldad, og den andre het Medad. Og Ånden hvilte over dem. De var blant dem som var skrevet opp, men som ikke hadde gått ut til teltet. De profeterte i leiren.

27 En ung mann sprang da ut og fortalte det til Moses og sa: «Eldad og Medad profeterer i leiren.»

28 Da svarte Josva, Nuns sønn, som var Moses' medhjelper fra sin ungdom. Han sa: «Moses, min herre, stopp dem!»

29 Moses sa til ham: «Er du nidkjær for min skyld? Å, om bare alt Herrens folk var profeter ved at Herren la sin Ånd på dem!»

(4. Mos. 11,24-29)

Det som skjedde på pinsedagen og som fortsatt gjelder er Guds oppfyllelse av Moses store ønske om at Gud skulle gjøre alt hans

folk til et profetisk folk ved at de fikk Den Hellige Ånd på seg. Du er en del av dette folket, det betyr at den profetiske nådegaven er for deg og hele resten av Guds folk. Derfor gjør som Paulus oppfordrer til, søk det å få den profetiske nådegaven, den er for deg.

Bringer personlige gjennombrudd

*23 Hvis altså hele menigheten kommer sammen på samme sted, og alle taler med tunger, og det kommer inn noen som er ukyndige eller vantro, vil de ikke da si at dere er fra forstanden?
24 Men om alle taler profetisk og en vantro eller en ukyndig kommer inn, blir han overbevist av alle, han blir dømt av alle.
25 Og slik blir alt det som er skjult i hans hjerte, avslørt. Og så vil han falle ned på sitt ansikt, og han vil tilbe Gud og vitne at Gud er sannelig iblant dere. (1. Kor. 14,23-25)*

Den profetiske nådegaven som Paulus her underviser om i kapitlene 12, 13 og 14 i 1. Korinterbrev, er i første rekke en nådegave til personlige gjennombrudd. Selvfølgelig kan det hende at Den Hellige Ånd taler til menigheter, byer og land gjennom den profetiske nådegaven, men normalt sett skjer dette gjennom tjenestegaven profet. Gud er suveren, og han gjør som han selv vil, uavhengig av våre teologiske systemer som vi prøver å presse han inn i. Men, generelt kan vi si at den profetiske nådegaven normalt sett retter seg til individer som Gud ønsker å gi et gjennombrudd eller en oppmuntring til.

Her ser vi at den profetiske nådegaven kan bringe overbevisning, avdekking av det som er skjult i et menneskes hjerte, og drive til omvendelse. Dette er alt personlige gjennombrudd hos den som ikke er troende, som får det største av alle gjennombrudd, nemlig det å bli frelst. Men, det finnes også andre personlige

gjennombrudd som den profetiske nådegaven kan bringe til den som det blir profetert over.

14 Vanskjøtt ikke den nådegaven som er i deg, den som ble gitt deg ved profeti med håndspåleggelse av de eldste.

(1. Tim. 4,14)

Her ser vi hvordan Timoteus har fått en nådegave, ved at han ble profetert over og lagt hendene på av de eldste. Profeti kan med andre ord bringe et gjennombrudd i form av forløsning av nådegaver i de som det blir profetert over. Det profetiske ordet har skaperkraft i seg, og om Den Hellige Ånd legger et ord ned i deg, om at den du ber for skal få en bestemt nådegave. Da, i det du taler det ut, vil det skje det som Den Hellige Ånd taler om i deg. Du blir det redskapet som Den Hellige Ånd bruker til å bringe gjennombrudd hos den andre. Jeg har selv opplevd lignende ting flere ganger når jeg har betjent i et møte. Jeg har blant annet flere ganger når jeg skal be noen gjennom til åndsåp, hørt Den Hellige Ånd si i mitt indre: Syng i tunger over den jeg ber for, og straks har den fått gjennombruddet og begynt å tale i tunger selv.

18 Dette påbud overgir jeg til deg, min sønn Timoteus, ifølge de profetier som tidligere er kommet om deg, slik at du ved dem kan kjempe den gode strid,

19 idet du har tro og en god samvittighet, den som noen har forkastet og dermed har lidd skipbrudd på troen.

(1. Tim 1,18-19)

Den profetiske nådegaven kan også gi gjennombrudd i strid hos den som det blir profetert over. Her sier Paulus til Timoteus at Timoteus skal kjempe den gode strid ved de profetiene som tidligere var kommet over han. Dette har jeg også fått sett konkrete eksempler på, både i mitt eget liv, men også hos de jeg har fått betjene. For eksempel fikk jeg for en tid tilbake en herlig

tilbakemelding på hva Gud hadde gjort gjennom en profeti jeg hadde talt ut over en relativt ung gutt. Jeg og min kone gikk en tid i pinsemenigheten Klippen i Sandnes, i forberedelsesfasen før vi plantet Nytt Liv Nettverket i Rogaland. I et møte i Klippen, kom en ungdom i 20-årene frem til meg etter møtet, for å takke for hva som hadde skjedd gjennom en profeti jeg hadde talt ut over han under et ungdomsmøte i pinsemenigheten Betel, Hommersåk. Jeg må innrømme at jeg verken husket han igjen eller hva jeg hadde profetert over han. Men, han fortalte at jeg hadde profetert at han kom til å komme inn i en ekstremt vanskelig tid om en kort stund etter det møtet, men at han ikke måtte miste motet, for Gud kom til å føre han gjennom den vanskelige tiden og gi han seier. Han sa at det som hadde skjedd var at han hadde blitt alvorlig syk, kort tid etter at jeg hadde profetert, og at sykdommen hadde nesten tatt knekken på han. Men, i hele den tiden hvor han var syk, det hadde vært ca. to år, hadde han holdt fast på profetien om at Gud skulle føre han gjennom og gi han seier. Dette skjedde, Gud ga han seier over sykdommen og nå var han fullkomment frisk. Han sa at det var det profetiske ordet, som hadde holdt motet og troen hans oppe, og gitt han mot til å kjempe mot sykdommen. Så selv om jeg hadde glemt hva jeg hadde profetert, ga det profetiske ordet han noe han kunne kjempe med.

Vær derfor så frimodig når du opplever at Den Hellige Ånd gir deg et profetisk ord til noen, tal det ut. Du vet aldri hvilke gjennombrudd du kan være med å gi den som du profeterer over. Gud har gjort seg avhengig av din og min lydighet, så han kan nå de som er rundt oss. Bruk de nådegavene som Den Hellige Ånd har gitt deg, men først av alt søk det å kunne tale profetisk.

Å tale profetisk betyr ikke at en er profet

31 For dere kan alle tale profetisk, én etter én, slik at alle kan lære og alle bli formant (1. Kor. 14,31)

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger.

29 Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere? Kan vel alle gjøre undergjerninger?

(1. Kor. 12,28-29)

Etter at Den Hellige Ånd ble utgytt over alt kjød på pinsedagen for ca. 2000 år siden har vi alle fått tilgang til det profetiske. Gjennom åndsåpen og nådegaven profetisk tale kan vi alle profetere. Men, betyr det at vi alle kan profetere, at vi alle er profeter? Nei, vi blir ikke profet av å tale profetisk. Like lite som en blir en fisk av å svømme i sjøen. Du må være født en fisk for å være en fisk. Det holder ikke at du gjør de samme tingene som en fisk, du blir ikke noe mer fisk av at du svømmer i vann. Slik er det også med det å være en profet. Du blir ikke en profet av å profetere. Nei, du blir en profet ved at Gud har utvalgt deg og kalt deg til det, og at du har vokst inn i funksjonen og embetet. Men skal du vokse inn i det kallet og den utvelgelsen som Gud har for deg, om du er kalt til å være en profet, så må du helt klart profetere.

8 Neste dag reiste vi som var i følge med Paulus, videre og kom til Cæsarea. Der tok vi inn i huset til evangelisten Filip. Han var en av de sju, og vi ble hos ham.

9 Denne mannen hadde fire døtre som var jomfruer, og de hadde profetiens gave.

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea. (Apg. 21,8-10)

Her ser vi hvordan Guds ord omtaler de fire døtrene til evangelisten Filip annerledes enn profeten Agabus. Bibelen sier at de fire døtrene hadde profetiens gave, så de profeterte med andre ord, men de gjorde det gjennom nådegaven profetisk tale, ikke som profeter. Derimot når Agabus i verset etter profeterer over Paulus gjør han det gjennom å være tjenestegaven profet. Dette viser oss at svaret på Paulus sitt spørsmål: “Er vel alle profeter?” og hans erklæring om at vi alle kan tale profetisk henger i sammen. Ja, vi kan alle tale profetisk, men det gjør oss ikke alle til tjenestegaven profet.

Hva er vitsen med å ta opp dette? Jo, for deg som har blitt en del av den profetiske oppblomstringen som vi har fått se de siste årene i Norge og over store deler av verden, og har tatt dine første steg inn i det profetiske, for deg er det viktig å se hva dette er og hva det ikke er. Selv om du har profetert noe og det har stemt, betyr ikke det nødvendigvis at du er en profet. Men du har fått del i en herlig nådegave, som du skal vokse, modnes og utvikles i. Gud vil at du skal komme inn i en herlig flyt i nådegaven, og være til stor velsignelse gjennom den. Så vil det være flere blant dere som nå har tatt de første stegene inn i det profetiske gjennom den profetiske nådegaven, som Gud faktisk har utvalgt til å bli en profet. Dette vil du oppleve at han gjør helt klart for deg, ettersom alle som skal bli tjenestegaven profet vil få oppleve Guds kall til å bli en profet. Men selv etter å ha blitt kalt, finnes det en modningstid og for å gå inn i embetet profet må en også bli innsatt til dette.

Men, skulle du ikke være kalt til å bli en profet, så er det viktig at du ikke presser deg sjelisk inn i en profettjeneste. For da er veien kort til å ende opp som en falsk profet. Det finnes en herlig modning i den profetiske nådegaven for deg, hvor du kan få gå

fra barnestadiet til å bli en ung mann og deretter en gammel mann i det profetiske. Men ikke utstyr deg med kamelhårsfrakk og bosett deg i ørkenen kun ut av fascinasjon for det profetiske eller ut av et ønske om å være noe spesielt. Nei, vær sunn og tro i det som Den Hellige Ånd gir deg, og tjen han med dette med stor frimodighet.

Del 3:

Den profetiske tjenesten

Et rett syn på tjenestegaven profet

I den profetiske oppvåkningen som vi har vært vitne til de siste tiårene, har det vært en del forvirring rundt den profetiske tjenesten. Hvem er profeter? Hvordan blir man en profet? Er den nytestamentlige profeten noe helt annet enn den gammeltestamentlige? Er alle som profeterer profeter? Dette er noen av de tingene som det har vært forvirring rundt, og hvor det har vært og er forskjellige syn på hva som er rett. Skal vi som Guds folk få høste den fulle velsignelsen av den profetiske tjenesten, er det derimot viktig at vi finner det bibelsk rette fundamentet for profettjenesten.

Her kan vi trå feil i både den ene og den andre retningen, og begge er like gale. Vi kan ekskludere ting som egentlig hører til profetens tjeneste, og dermed gå glipp av disse velsignelsene, og hindre gjennom vår mangelfulle lære det som Den Hellige Ånd vil gjøre gjennom sine tjenere. Vi kan også legge til profettjenesten mer enn hva som ligger til den, og da være med på å fostre frem usunnheter og falske uttrykk, som ikke vil bringe med seg noen velsignelse, men snarere forvirring og ødeleggelse. Vi kan også gjennom vår forvirring rundt den profetiske tjenesten innsette i profetembetet folk som ikke skal være der, eller ekskludere noen som egentlig skulle hatt et slikt embete. Jeg vil derfor prøve å se nærmere på profetens tjeneste, og hva denne er og hva den inneholder.

Forskjellen mellom profettjenesten og nådegaven profetisk tale

8 Neste dag reiste vi som var i følge med Paulus, videre og kom til Cæsarea. Der tok vi inn i huset til evangelisten Filip. Han var en av de sju, og vi ble hos ham.

9 Denne mannen hadde fire døtre som var jomfruer, og de hadde profetiens gave.

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea. (Apg. 21,8-10)

Her ser vi, som tidligere nevnt, at Guds ord omtaler profeten Agabus forskjellig fra de fire døtrene til evangelisten Filip med profetiens gave. Dette viser altså at det ikke er det samme å være profet som det å ha nådegaven til å tale profetisk. Døtrene fløt i nådegave å tale profetisk, men det gjorde ikke at de av den grunn hadde embetet eller tjenestegaven, profet. Det hadde derimot profeten Agabus. Vi ser av apostlenes gjerninger at Agabus hadde en omreisende tjeneste, og at han profeterte om ting som kom til å hende, som ville ha innvirkning på mange menigheter. Han opererer tydelig i sitt profetembete.

Profetiens gave:

4 Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme.

5 Det er mange forskjellige tjenester, men Herren er den samme.

6 Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle.

7 Men Åndens åpenbaring blir gitt til hver enkelt, etter hva som er gagnlig:

8 For til én blir det gitt visdomsord ved Ånden, til en annen kunnskaps ord ved den samme Ånd,

9 til en annen tro ved den samme Ånd, til en annen nådegaver til å utføre helbredelser ved den samme Ånd,

10 til en annen kraft til å gjøre undergjerninger, til en annen profetisk gave, til en annen å prøve ånder, til en annen forskjellige slags tunger, til en annen tyding av tunger.

11 Men den ene og samme Ånd virker alle disse forskjellige nådegavene og deler ut til hver enkelt, slik Han vil.

(1. Kor. 12,4-11)

1 Jag etter kjærligheten og søk med iver etter de åndelige gaver, slik at dere i større grad kan tale profetisk.

2 For den som taler i en tunge, taler ikke for mennesker, men for Gud, for ingen forstår ham, men han taler hemmeligheter i Ånden.

3 Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst.

4 Den som taler i en tunge, oppbygger seg selv, men den som taler profetisk, oppbygger menigheten.

5 Jeg skulle ønske at dere alle talte i tunger, men enda mer at dere talte profetisk. For den som taler profetisk, er større enn den som taler i tunger, hvis han da ikke tyder det, så menigheten kan få oppbyggelse. (1. Kor. 14,1-5)

Profetiens gave er en av de største nådegavene og Guds ord oppfordrer oss spesielt til å søke denne nådegaven. Videre så ser vi at den profetiske nådegaven har i seg tre ting som oppgave. Den skal være til oppbyggelse, formaning og trøst. Dette er alt det som nådegaven til å tale profetisk inneholder, og skal inneholde. Dette er denne nådegavens mandat, og alt som går utover dette hører altså ikke med. Den er med andre ord budskap, som Den Hellige Ånd gir gjennom den som har nådegaven, til oppbyggelse, formaning eller trøst. Den har derimot ikke i seg det som vi ofte forbinder med å profetere, nemlig det å se inn i fremtiden. Den er videre ofte begrenset til å være til noen personlig eller til en enkelt menighet. Den vil sjelden være til regioner og nasjoner, slik som ofte den profetiske tjenesten er. Den er som oftest knyttet til en menighet, og har ikke dette omreisende over seg, som profeten har.

Nådegaven profetisk tale, har heller aldri noe domsaspekt over seg, som det en profet eller apostel kan få budskap om. Her har det også vært feilaktig undervisning om at domsaspektet til profettjenesten kun hørte til i det gamle testamentet. Vi har flere

eksempler på domsprofetier i det nye testamentet. Vi kan nevne to slike eksempler på at denne undervisningen er feil: Det første finner vi i Apostlenes gjerninger med Peters dom over Ananias og Safiras synd. Det andre finner vi i Johannes Åpenbaring i sendebrevet til menigheten i Tyratira og dommen over kvinnen Jesabel.

Profet tjenesten:

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbygging av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbygging i kjærlighet. (Ef. 4,11-16)

For det første er det viktig å se at profettjenesten er en av de fem tjenestegavene som Jesus har gitt til menigheten. Her ligger alt en forskjell mellom tjenestegaven profet og nådegaven profetisk tale. Tjenestegaven er det Jesus som gir til menigheten, mens nådegaven er det Den Hellige Ånd som gir til den enkelte troende. Grunnen til at Jesus har gitt disse gavene til menigheten er at han som hode for menigheten skal kunne styre menigheten gjennom disse tjenestene. Han har satt dem til å bygge opp de hellige til tjenestegjerning, bringe modenhet, stabilitet og

ledelse. Blant disse fem er profettjenesten sammen med aposteltjenesten de to sterkeste tjenestene, og en vil aldri gå rett inn i en slik tjeneste om en blir kalt til det. Det trengs modenhet for å kunne fungere i en slik tjeneste, derfor vil en oppleve at Gud ofte lar en gå veien om en av de andre tjenestene før en kommer inn i profet- eller aposteltjenesten. Dette er Paulus et godt eksempel på. Han fikk sitt apostelkall på veien til Damaskus, men før han blir utsendt til sitt apostelembete, finner vi han blant lærerne og profetene i menigheten i Antiokia.

*27 I de dager kom det profeter fra Jerusalem til Antiokia.
28 En av dem, en ved navn Agabus, sto da fram, og ved Ånden viste han at det skulle komme en stor hungersnød over hele verden, slik det også skjedde i keiser Klaudius' dager.
29 Da bestemte disiplene at hver av dem etter sin økonomiske evne skulle sende nødhjelp til brødrene som bodde i Judea.
30 Dette gjorde de også, og de sendte det til de eldste ved hjelp av Barnabas og Saulus. (Apg. 11,27-30)*

Selv om nådegaven profetisk tale ikke inneholder det å se inn i fremtiden, er dette en viktig del av profettjenesten, dette er grunnen til at profetene i det gamle testamentet ofte ble kalt seere. Dog er det viktig å se at i det gamle testamentet finner vi at dette er to forskjellige tjenester, seer og profet. I Davids hoff var Natan profet og Gad seer. I det nye testamentet finner vi ikke lenger tjenesten seer omtalt, og det kan tyde på at disse to gammeltestamentlige tjenestene er blitt samlet til en i det nye testamentet og da kalt profet. Her ser vi i alle fall at profeten Agabus profeterte om en kommende hungersnød, som også kom. Dette fløt de gammeltestamentlige profetene i, og her Agabus i den nye pakt. Det, blant andre ting viser at den nytestamentlige profettjenesten er den samme som den gammeltestamentlige profettjenesten, men med samme unntak som for aposteltjenesten, at ingen skriver noen ny bok til bibelen etter at de opprinnelige apostlene og de andre nytestamentlige

forfatterne hadde avsluttet sine tjenester. Samtidig er det viktig å se at de profetene som det står om i det gamle testamentet var meget sterke tjenester, ettersom Den Hellige Ånd lå eksklusivt på disse personene, men potensialet i profettjenesten er det samme i dag som det var da.

9 Da rakte Herren fram sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til meg: «Se, Jeg legger Mine Ord i din munn. 10 Se, i dag har Jeg satt deg over folkeslagene og kongerikene, for å rykke opp og rive ned, for å ødelegge og å bryte ned, for å bygge og plante.» (Jer. 1,9-10)

Profettjenesten er ikke bare en tjeneste for en lokal menighet, men har i seg potensialet til å være en røst fra himmelen til hele regioner og nasjoner. Videre er den ikke bare til oppbyggelse, formaning og trøst. Nei, den har i seg kraft til å rykke opp og rive ned ved bare å tale ut de ordene som Gud gir. Men også til å bygge og plante ved hjelp av de uttalte profetiske ordene. Profettjenesten har i tillegg til dette mandat til å tale retningsgivende ord og ord til dom, dette ligger ikke til nådegaven profetisk tale, som kun er til oppbyggelse, formaning og trøst.

1 Så sendte Herren Natan til David. Han kom til ham og sa til ham: «I en by var det to menn, en var rik, og den andre var fattig. 2 Den rike mannen hadde uvanlig mye småfe og storfe. 3 Men den fattige mannen hadde ingenting, unntatt et lite sauelam, som han hadde kjøpt og alte opp. Det vokste opp sammen med ham og barna hans. Det spiste av hans egen mat og drakk fra hans egen kopp og lå i fanget hans. Det var som en datter for ham. 4 En som var på reise, kom til den rike mannen, og han ville ikke ta noe av sitt eget småfe og sitt eget storfe for å lage til noe for den veifarende som hadde kommet til ham. Men han tok lammet

til den fattige mannen og lagde det i stand for mannen som hadde kommet til ham.»

5 Da ble Davids vrede kraftig opptent mot den mannen, og han sa til Natan: «Så sant Herren lever, den mannen som har gjort dette, skal sannelig dø!

6 Han skal gi firedobbelt tilbake for lammet, fordi han gjorde dette og ikke viste medynk.»

7 Da sa Natan til David: «Du er mannen! Så sier Herren, Israels Gud: Jeg salvet deg til konge over Israel, og Jeg fridde deg ut fra Sauls hånd.

8 Jeg ga deg din herres hus, og din herres koner ga Jeg i din favn. Jeg ga deg også Israels hus og Judas hus. Om det hadde vært for lite, ville Jeg også gitt deg mye mer.

9 Hvorfor har du foraktet Herrens Ord, så du har gjort det som er ondt i Hans øyne? Du har drept hetitten Uria med sverdet. Du har tatt hans kone til din egen kone, og du har brukt sverdet til folket fra Ammon til å drepe ham.

10 Derfor skal sverdet aldri vike fra ditt hus, fordi du har foraktet Meg og tatt hetitten Urias kone til din egen kone.

11 Så sier Herren: Se, Jeg skal skape oppstand mot deg fra ditt eget hus. Jeg skal ta dine koner for øynene på deg og gi dem til din neste, og han skal ligge med dine koner midt i solen.

12 For du gjorde det i hemmelighet, men Jeg skal gjøre dette framfor hele Israel, og foran solen.»

13 Da sa David til Natan: «Jeg har syndet mot Herren.» Natan sa til David: «Herren har også tatt bort din synd. Du skal ikke dø.

14 Men fordi du ved denne gjerningen har gitt Herrens fiender god grunn til å spotte, så skal også den sønnen som blir født til deg, sannelig dø.»

15 Så gikk Natan hjem til sitt hus. Herren slo barnet som Urias kone fødte til David, og barnet ble sykt. (2. Sam. 12,1-15)

Gud bruker også den profetiske tjenesten til å rense menigheten. Gud kan vise en profet hvordan situasjonen er i en enkelt

menighet eller i en enkelt persons liv, slik at synden kan bli avslørt og rensert bort. Betyr dette at en profet går rundt og vet alt om alle til enhver tid? Nei, han vet kun det som Den Hellige Ånd åpenbarer om enkeltpersoner, men etter hvor sterk tjenesten er vil dette være ofte eller sjeldent, derimot vil en profet eller apostel som skal tjene i en menighet så å si alltid kunne kjenne den åndelige temperaturen i menigheten om han er i Ånden.

Stor velsignelse i å anerkjenne profetene

41 Den som tar imot en profet fordi han er en profet, skal få en profets lønn. Og den som tar imot en rettferdig mann fordi han er rettferdig, skal få en rettferdig manns lønn. (Matt. 10,41)

41 He who receives a prophet in the name of a prophet shall receive a prophet's reward. And he who receives a righteous man in the name of a righteous man shall receive a righteous man's reward. (Matt. 10,41 New King James)

Det finnes en herlig oppside ved det å ære våre fedre i Herren, og de tjenestene som Jesus har gitt oss for å velsigne oss. Her står det om vi hedrer en profet fordi han er en profet, skal vi få profetens lønn. Eller som det står i New King James, “a prophet's reward”. Hva er denne belønningen, eller utbyttet? Er det her kun snakk om profetens lønn i Himmelen? Nei, her er det først og fremst snakk om frukten av profetens tjeneste. Om vi ærer en profet, som den profet som han er, eller “in the name of a prophet” som New King James sier det, vil vi få del i frukten av profetens tjeneste. Salvelsen som flyter på profeten får vi da del av.

Om vi ikke er åpne for den profetiske tjenesten, og ikke slipper profetene til i vår menighet, vil vi heller ikke få del i den velsignelsen som Gud har for oss, gjennom den profetiske tjenesten. Det vil vi heller ikke få om vi ikke ærer profeten som den profeten han er. Hvis vi på grunn av at vi ikke anerkjenner profettjenesten, presser en profet inn i en tjeneste han ikke har, eller ikke lar han få fungere i det han er kalt og utrustet til, vil en heller ikke få glede av den tjenesten han har. Og om vi ikke tør kalle en profet for profet, fordi en ønsker å tekkes de som ikke tror på profeter, vil en heller ikke få belønningen eller utbyttet av dennes tjeneste.

53 Nå skjedde det at da Jesus hadde avsluttet disse lignelsene, dro Han derfra.

54 Da Han var kommet til hjemstedet sitt, lærte Han dem i synagogen deres, så de ble forundret og sa: «Hvor fikk Denne Mannen slik visdom og slike kraftige gjerninger fra?»

55 Er ikke dette tømmermannens sønn? Heter ikke Hans mor Maria? Og Hans brødre Jakob, Joses, Simon og Judas?

56 Og Hans søstre, er de ikke alle blant oss? Hvor fikk da Denne Mannen alt dette fra?»

57 Derfor tok de anstøt av Ham. Men Jesus sa til dem: «En profet er ikke foraktet unntatt på sitt eget hjemsted og i sitt eget hus.»

58 Og Han gjorde ikke mange kraftige gjerninger der, på grunn av deres vantro. (Matt. 13,53-58)

Nasaret er et typisk eksempel på hva som skjer når en ikke tar imot en tjeneste. Selv Jesus kunne ikke gjøre mange kraftige gjerninger i Nasaret. Jesus var salvet med Den Hellige Ånd for å sette fanger i frihet og helbrede alle som var underkuet av djevelen. Dette fungerte Jesus i, og alle som ville, ble helbredet av han. Men i Nasaret tok de ikke imot den tjenesten han hadde. De så han kun som tømmermannens sønn, og ikke som Den

Salvede, som Kristus. De fikk dermed ikke del i Jesu tjeneste sin belønning, eller utbyttet av hans tjeneste.

La oss ikke være som Nasaret og gå glipp av den velsignelsen som den profetiske tjenesten er. La oss anerkjenne de som Gud utvelger, kaller og utrunder til profeter, som de profetene de er, for vi er i behov av den profetiske tjenesten i våre menigheter. La oss slippe de tjenestene Gud har gitt oss løs, slik at de får flyte i det som de er utrustet til. Hvis vi hele tiden ønsker å presse dem inn i en form som passer oss, vil vi gå glipp av det som Den Hellige Ånd vil ha fram gjennom dem. La oss få hele profetens belønning, ved å anerkjenne, gi rom for, og ære de profetene som Gud reiser opp.

Profeten er en gave til menigheten

7 Men til hver og en av oss ble nåden gitt etter det målet Kristi gave gis etter.

8 Derfor sier Han: «Da Han fór opp, tok Han fangenskapet til fange og ga gaver til menneskene.»

9 Dette: Han fór opp, hva betyr det om ikke Han også først fór ned til jordens lavere deler?

10 Han som fór ned, er også Den samme som fór opp over alle himlene, for å fylle alle ting.

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, (Ef. 4,7-11)

Profeten sammen med alle de andre tjenestegavene er en gave til menigheten fra Jesus, som er menighetens hode. En gave er normalt sett noe du gir for å velsigne noen. Slik er det her også. Tjenestegavene er ment å være til velsignelse for menigheten, Jesu legeme på jord.

*11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,
12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,
13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,
14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.
15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.
16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4,11-16)*

27 Nå er dere Kristi kropp, og hver for seg er dere lemmer på Hans kropp. (1. Kor. 12,27)

Vi er alle lemmer på Kristi kropp, mens tjenestegavene er gitt til kroppen som ledd. Kristi kropp blir sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som hver tjenestegave, hvert ledd har. En kropp uten ledd, vil ikke lenger være en kropp, men kun mange løse lemmer, som ligger rundt om, uten noen mulighet til å være til nytte. Livet vil fort forsvinne fra det enkelte lem som ikke lenger er en del av kroppen. Derfor er det helt avgjørende for menighetens vekst, funksjon og velvære at tjenestegavene finner sin tiltenkte plass og kommer i den funksjonen som Jesus har kalt, utvalgt og utrustet dem til. Dette gjelder i særdeleshet profeten og apostelen.

Skal vi få oppleve fylden av det som Jesus har for oss, er det helt avgjørende at vi lar de gavene som han har gitt oss, få komme på sin rette plass og fungere i det som de er kalt til. Vi må la

profeten og apostelen på ny ta sin plass, uten å se på dem som en trussel, eller ville kontrollere dem. Ja, dette er sterke og kraftfulle tjenester, men de er helt nødvendige om vi vil at den overnaturlige dimensjonen ved det å være Guds menighet, igjen skal bli synlig og vanlig i blant oss. Derfor ta imot gaven fra himmelen, og la profeten og apostelen igjen få ta sin plass.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger. (1. Kor. 12,28)

Gud satte i menigheten først apostler, for det andre profeter... Dette betyr ikke lengst opp i en pyramide, men om en velter pyramiden til en plog, betyr det lengst frem. Apostelen og profeten er på en spesiell måte utrustet med gjennombruddskraft. Dette er noe vi sårt trenger i kristenheten i dag.

Det finnes forskjellige nivå og mandater

4 Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme.

5 Det er mange forskjellige tjenester, men Herren er den samme.

6 Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle.

7 Men Åndens åpenbaring blir gitt til hver enkelt, etter hva som er gagnlig: (1. Kor. 12,4-7)

Det finnes en herlig variasjon i det som Gud gjør. Det finnes mange forskjellige nådegaver og mange forskjellige tjenester. Blant alle disse forskjellige tjenestene finnes også den profetiske

tjenesten. Men også innen de forskjellige tjenestene vil det finnes store variasjoner. Når en leser om de forskjellige tjenestegavene som er beskrevet i det nye testamentet, ser en at det er store variasjoner mellom de forskjellige tjenestene. Av alle som blir kalt apostler er det store forskjeller mellom de forskjellige apostlene. Paulus blir jo ofte dratt fram som den ultimate apostel, noe som sikkert er med rette, men også de andre som blir kalt apostler er det, selv om de ikke fungerer helt likt som Paulus. Peter hadde et annet mandat og en annen funksjon enn den Paulus hadde, Jakob bror til Jesus som også kalles apostel, er helt annerledes enn Barnabas, Jakob som var leder av æmenigheten i Jerusalem var mye mer stasjonær enn både Paulus og Barnabas. Apostelen Johannes har helt andre åpenbaringer enn Timoteus selv om også Timoteus kalles apostel. Slik er det også med profetttjenesten i det nye testamentet, selv om her finner vi færre eksempler enn vi gjør av aposteltjenesten, men så har vi desto flere eksempler i det gamle testamentet. Av de vi finner i det nye testamentet fungerer Silas på et annet sett enn profeten Agabus, selv om begge kalles profeter. Silas var en del av det apostoliske teamet til Paulus, mens Agabus virker å reise alene eller sammen med andre profeter.

Hva kommer denne variasjonen av? *«Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle.»* Det finnes mange forskjellige kraftige virkninger av både de forskjellige nådegavene og de forskjellige tjenestene. Dette handler om salvelsen som flyter gjennom de forskjellige nådegavene og tjenestene. Salvelsen flyter fra Den Hellige Ånd i tråd med det mandat og den modenhet den enkelte tjenesten har.

13 Vi vil ikke rose oss i det vide og brede, men bare innenfor grensene av det området som Gud har utpekt for oss, et område som også omfatter dere.

14 For vi forstrekker oss ikke, som om vår myndighet ikke rakk til dere, for også til dere kom vi med Kristi evangelium.

15 Vi roser oss ikke av noe som ligger utenfor våre grenser, det vil si at vi roser oss ikke av andre menneskers arbeid. Men vi har det håp at etter hvert som troen deres vokser, skal virkefeltet vårt bli vidt utvidet ved dere,

16 slik at vi kan forkynne evangeliet i de områdene som er bortenfor dere, uten å rose oss av det som er oppnådd innenfor en annens arbeidsområde.

17 Men den som roser seg, han skal rose seg i Herren.

(2. Kor. 10,13-17)

Her snakker Paulus om et område som Gud har utpekt for han, og en myndighet som er hans. Dette handler om det mandat som den enkelte tjenestegave er blitt gitt. Her vil mye av variasjonen mellom de forskjellige tjenestene finnes. To profeter kan ha forskjellige mandat og forskjellig utrusting og ha forskjellig salvelse på sitt liv, alt etter hva område de er satt over, og hvilken myndighet de er gitt.

Innen den profetiske tjenesten vil vi finne disse hovedforskjellene og nivåene innen mandat og myndighet: Det første nivået er profeter som i hovedsak fungerer i personlige profetier enten i en menighet eller som omreisende profeter. Det andre nivået er profeter som i hovedsak fungerer med profetiske ord til menigheter. Det siste nivået er profeter som har profetiske ord til regioner, nasjoner og hele kirkesamfunn. Her er det ikke vanntette skott mellom de forskjellige nivåene. Slik at en profet som normalt får ord til enkeltpersoner, kan fra tid til annen også få ord til hele menigheter og motsatt. Men normalt vil en profet som har fått et mandat til å tale til nasjoner, også kunne tale til de lavere nivåene, osv. Her kommer ofte modenhet i profettjenesten inn. En vil normalt ikke starte sin profettjeneste med å få et ord til en nasjon, men til en enkeltperson, for senere

få ord til menigheter, for deretter når en har en modnet profettjeneste få ord til regioner og nasjoner.

Her er det viktig at den enkelte profet er tro mot det mandat som Gud har gitt en. At en ikke prøver å presse seg inn på et område eller mandat som en ikke har fått. Når Gud vil føre en videre, vil han klart si ifra om det.

7 Herrens engel kom tilbake for andre gang, rørte ved ham og sa: «Stå opp og spis, ellers blir reisen for lang for deg.»

8 Så sto han opp og spiste og drakk, og styrket ved denne maten gikk han i førti dager og førti netter helt til Guds fjell Horeb.

9 Der gikk han inn i hulen og var på det stedet natten over. Og se, Herrens Ord kom til ham, og Han sa til ham: «Hvorfor er du her, Elia?»

10 Da sa han: «Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskares Gud. For Israels barn har sviktet Din pakt, revet ned altrene Dine og drept profetene Dine med sverdet. Jeg er alene igjen, og de prøver å ta mitt liv.»

11 Så sa Han: «Gå ut og still deg på fjellet for Herrens ansikt!» Og se, Herren gikk forbi, og en stormvind, stor og kraftig, rev fjellene i stykker og knuste klippene for Herrens ansikt, men Herren var ikke i stormvinden. Etter stormvinden kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet.

12 Etter jordskjelvet kom det en ild, men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom en svak, hviskende røst.

13 Straks Elia hørte den, dekket han til ansiktet sitt med kappen og gikk ut og stilte seg i inngangen til hulen. Plutselig kom det en røst til ham og sa: «Hvorfor er du her, Elia?»

14 Han sa: «Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskares Gud. For Israels barn har forlatt Din pakt, revet ned altrene Dine og drept profetene Dine med sverdet. Jeg er alene igjen, og de prøver å ta mitt liv.»

15 Da sa Herren til ham: «Gå og vend tilbake langs veien til ødemarken ved Damaskus. Når du kommer fram, skal du salve Hasael til konge over Syria.

16 Du skal også salve Jehu, Nimsjis sønn, til konge over Israel. Elisja, Sjafats sønn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet i ditt sted.

17 Det skal skje: Hver den som slipper unna Hasaels sverd, skal Jehu drepe. Og hver den som slipper unna Jehus sverd, skal Elisja drepe.

18 Men Jeg lar det bli sju tusen igjen i Israel, alle de som ikke har bøyd kne for Ba'al, hver munn som ikke har kysset ham.»

(1. Kong. 19,7-18)

Her ser vi hvordan Gud rekalibrerer og endrer retningen på Elia sin profettjeneste. Denne endringen av mandat kunne ikke Elia ta seg av seg selv, men når Gud kommer slik og taler til han, kan han frimodig gå inn i det nye “området” eller mandatet for sin tjeneste. Slik er det for dagens profeter også. Ikke sammenlign deg med andre profeter, og prøv å presse deg inn i en tjeneste som ligner deres. Nei, vær tro i det som Den Hellige Ånd setter deg over, og så vil han sette deg over mer.

Forskjellen mellom en seer og en profet

25 Han stilte opp levittene i Herrens hus med cymbler, harper og lyrer, slik David, kongens seer Gad og profeten Natan hadde befalt. For denne befalingen var fra Herren selv ved Hans profeter. (2. Krøn. 29,25)

Dette er et interessant vers når vi skal se litt på forskjellen mellom det å være en seer og en profet. Her ser vi for det første at Gad blir kalt en seer mens Natan blir kalt en profet. Begge

disse hørte til i lederskapet rundt kong David. Vi ser også at de begge både Gad og Natan til slutt i verset blir kalt profeter. Dermed kan vi si at innenfor samlebegrepet profet, så finnes det to typer av profeter, en som blir kalt profet og en som blir kalt seer.

5 Da de hadde kommet til Suflandet, sa Saul til tjeneren som var med ham: «Kom, la oss vende tilbake, ellers må min far slutte å bekymre seg for eslene og bekymre seg for oss i stedet.»

6 Han sa til ham: «Se, i denne byen er det en Guds mann, og han holdes høyt i ære. Alt det han sier, går helt sikkert i oppfyllelse. La oss nå gå dit! Kanskje han kan vise oss hvilken vei vi bør gå.»

7 Så sa Saul til tjeneren sin: «Men hør, hvis vi går, hva skal vi ha med til mannen? For det er allerede slutt på brødet i sekkene våre, og vi har ingen gave å ta med til denne Guds mann. Hva har vi ellers med oss?»

8 Tjeneren svarte Saul igjen og sa: «Se, her i min hånd har jeg en fjerdedels sekel sølv. Jeg vil gi den til denne Guds mann, for at han skal si oss veien.»

9 Før i tiden, når en mann i Israel gikk for å spørre Gud, talte han slik: «Kom, la oss gå til seeren!» For den som nå blir kalt profet, ble før i tiden kalt en seer.

10 Så sa Saul til tjeneren sin: «Vel talt! Kom, la oss gå!» Så gikk de til byen hvor denne Guds mann var.

11 Da de gikk opp bakken til byen, møtte de noen unge kvinner på vei ut for å hente vann. De sa til dem: «Er seeren her?»

(1. Sam. 9,5-11)

Dette avsnittet har ofte blitt brukt for å si at seertjenesten ikke lenger er i funksjon, men at alle nå er profeter. Men, når vi ser på andre skriftsteder så er det vanskelig å dra en slik konklusjon ut fra dette avsnittet. For det første er dette Sauls tjener som uttaler seg om hvordan praksisen er på folkemunne i Israel på den tiden, noe som i seg selv ikke nødvendigvis betyr at det er slik det også fungerer ut fra Guds hjerte. Det andre som gjør at

det blir vanskelig å si at seertjenesten er over er at vi finner flere som blir kalt seere i Guds ord kronologisk senere enn dette. Seeren Gad er et slikt eksempel.

Et relevant spørsmål blir da: Finnes det seere i dag? Jeg tror at seerfunksjonen fortsatt er i funksjon nå. Riktignok er det ingen direkte referanser til seere i det nye testamentet, der nevnes kun profeter. Men, også seere er profeter, de fungerer bare litt annerledes enn det de standard profetene gjør. Forskjellen mellom de to typene av profeter går mest på hvordan de får sine profetiske åpenbaringer. Det finnes derimot flere indirekte henvisninger til en fortsatt seerfunksjon. De få gangene de sies noe om profeter i aksjon i det nye testamentet, er det som oftest at Den Hellige Ånd taler til dem og så taler de det videre, dette ser vi for eksempel når Paulus og Barnabas blir utskilt til sin aposteltjeneste, og også når profeten Agabus kommer med advarselen til Paulus om hva som venter han i Jerusalem. Derimot ser vi ved flere anledninger at apostlene får profetiske syn.

9 Stans opp og undre dere! Bare gjør dere blinde og vær blinde! Dere er drukne, men ikke av vin. Dere raver, men ikke av sterk drikk.

10 For Herren har utøst en dyp søvnens ånd over dere, og Han har lukket deres øyne, dere profeter. Han har dekket deres hoder, dere seere.

11 Hele dette synet er blitt for dere som ordene i en forseglet bok. Om noen gir denne til en som kan lese, og sier: «Vær snill og les dette!», så sier han: «Jeg kan ikke, for den er forseglet.»

12 Så blir boken overlatt til en som ikke kan lese, og det blir sagt: «Vær snill og les dette!» Så sier han: «Jeg kan ikke lese.»

13 Derfor sier Herren: Fordi dette folket holder seg nær Meg med sin munn og ærer Meg med sine lepper, mens deres hjerte er langt borte fra Meg, og fordi deres frykt for Meg er menneskebud som de har lært,

14 se, derfor vil Jeg igjen gjøre et under med dette folket, et under, ja et under. For der skal de vises visdom gå tapt, og de klokes klokskap skal bli skjult. (Jes. 29,9-14)

Dette er et interessant avsnitt når vi skal se på forskjellen på åpenbaringen for en profet og en seer. Her sier Guds ord at Gud har utøst en dyp søvnens ånd over dere, som da i alle fall innbefatter Israels profeter og seere, men trolig gjelder det hele folket. Men videre sier Gud at han har lukket deres øyne, dere profeter, og at han har dekket deres hoder, dere seere. Hvorfor lukket han kun øynene til profetene, mens på seerne dekker han hele hodet, altså både øynene og ørene? Vel, det sammenfaller med hva Gud sier til Miriam og Aron om den profetiske åpenbaringen, hvor han sier:

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham.

7 Slik er det ikke med Min tjener Moses. I hele Mitt hus er han trofast.

8 Ansikt til ansikt taler Jeg med ham, ja tydelig, og ikke i gåter. Herrens skikkelse skuer han. Hvorfor fryktet dere ikke da for å tale imot Min tjener Moses?» (4. Mos. 12,6-8)

Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for han i et syn. I en drøm taler Jeg til han... Dette kan tyde på at den standard profetiske åpenbaringen først og fremst kommer gjennom syn, visjoner og drømmer, med de åndelige øynene til profeten. Mens seeren har et større åpenbaringsregister å spille på, hvor han også hører med sine åndelige ører. Samtidig har vi alt sett at både seeren og profeten blir satt i samlekategorien profet, og at de som før i Israel ble kalt seere nå blir kalt profeter. Da blir egentlig forskjellene mellom det å være en profet-profet og en seer-profet av nærmest akademisk betydning. Det viktigste er å stadig strekke seg etter mer intimitet med Herren,

et dypere samfunn med Den Hellige Ånd og modnes og fostres i den tjenesten Gud har kalt en til enten den fortoner seg mest som en profettjeneste eller en seertjeneste.

En vokter for nasjonen, byen og innbyggerne

6 På dine murer, du Jerusalem, setter Jeg vektere, de skal aldri være stille, verken om dagen eller om natten. Dere som minner Herren, unn dere ingen ro!

7 Gi heller ikke Ham ro før Han gjenreiser Jerusalem og gjør den til en lovprisning på jorden. (Jes. 62,6-7)

1 Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irttesettes.

2 Da svarte Herren meg og sa: Skriv synet ned, ja, riss det tydelig inn på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted.

3 For synet gjelder en fastsatt tid som ennå skal komme. Det lengter etter enden, og det skal ikke lyve. Selv om det dryger, så vent på det! For det skal sannelig komme, det skal ikke utebli! (Hab. 2,1-3)

Den profetiske tjenesten er en åndelig vektertjeneste, som Gud har gitt til nasjonen, menigheten eller byen, og den enkelte kristne eller innbyggeren av byen. Vektertjenesten hadde tre nivå i gamle dager. En hadde vektere som gikk rundt i byen for å se til at det var lov og orden i byens gater. Videre hadde byene vektere som sto på bymuren eller i tårnene til byen. Disse skulle se etter eventuelle farer som nærmet seg byen, for i så tilfellet varsle byens ledelse og de som hadde ansvaret for porten og forsvaret til byen. Vekterne på bymuren skulle også se om vennligsinnede var på vei, slik at porten kunne åpnes. Var det

kongen som kom var det også viktig å raskt gi beskjed til de som styrte byen, slik at kongen ble tatt imot på et høvelig vis. Det siste nivået av vektere, var de som var satt til å bemanne vardene. Disse sto da på fjelltoppene, både for å speide etter fiender som var på vei inn i landet, og for å se om vardene ble tent på andre fjelltopper. Om vekterne på fjelltoppene enten så fiender som var på vei, eller de så at vardene ble tent på andre fjelltopper, skulle de varsle ved å tenne sin varde i brann.

Slik er det også med den åndelige vektertjenesten som profeten og profetiske personer har. Med profetiske personer mener jeg både de som har et kall til å bli profet, og som har alt hatt en modning i sin profetiske tjeneste, men som ikke enda har tatt steget fullt inn i sitt profetiske embete. Og jeg mener personer som ikke har noe profetkall, men som har modnet i sin profetiske nådegave, og som fungerer i en forbønnstjeneste. Den åndelige vektertjenesten er nemlig tett knyttet til forbønn. *“Dere som minner Herren, unn dere ingen ro!”*

1 Byrden mot Ødemarken ved havet. Som virvelvindene i Sør feier forbi, slik skal det komme fra ørkenen, fra et fryktinngytende land.

2 Et grusomt syn er forkynt for meg. Den svikefulle går fram med svik, og ødeleggeren ødelegger. Elam, dra opp! Media, kringsett! Jeg gjør slutt på alle sukkene som lyder der.

3 Derfor er mine hofter fylt av smerte. Veer har grepet tak i meg, lik veene til en som føder. Jeg vrir meg av det jeg hører. Jeg forskrekkes ved det jeg ser.

4 Mitt hjerte vakler, redsler skremmer meg. Kveldsskumringen som jeg lengtet etter, har Han vendt til en forskrekkelse.

5 Gjør bordet ferdig, hold vakt i tårnet, spis og drikk! Stå opp, dere fyrster, la skjoldet salves!

6 For Herren har sagt til meg: «Gå og sett ut vaktmannen, la ham melde hva han ser.»

7 Ser han ryttere, hestfolk med hester i tospann, noen som rir på esler og noen som rir på kameler, da skal han lytte oppmerksomt, ja, meget oppmerksomt.

8 Så ropte han: «En løve, min herre! Jeg står alltid i vaktårnet om dagen. Jeg står på min post hver natt. (Jes. 21,1-8)

Her ser vi noe av det forbønnsaspektet som ligger til den profetiske vektertjenesten. Jesaja får en byrde, eller et profetisk ord mot Ødemarken ved havet. Når han ser dette grusomme synet, kommer han inn i hva vi kaller for barnsnødsbønn. Dette er som en sterk byrde som blir lagt på en, og en opplever fysisk smerte, som om en er svanger og i veer. Dette er et trykk som Den Hellige Ånd legger på sine vektere for at de skal gå i forbønn for den situasjonen som de ser i det profetiske. Paulus sier til Galaterne: “Må jeg på nytt føde dere i smerte?” Det handler på samme måte om denne tunge bønnebyrden som Den Hellige Ånd legger på sine vektere.

Men, tilbake til de tre nivåene av profetiske vektere. Vi vil i tiden som kommer se på en enda tydeligere måte hvordan Gud reiser opp profetiske vektere på alle de tre forskjellige nivåene i vårt land. Vi kommer til å se profetiske tjenester, som er som vektere i en by. De fungerer som vektere for de enkelte kristne i en menighet. De vil se om farer lurer i den enkelte persons liv, og vil gå i forbønn for de som han er satt som vekter for. Dette er det første modenhetsnivået av en profetisk vektertjeneste, og der de aller fleste vektere vil starte. Jeg opplever at på dette nivået kreves det ikke at en har et profetkall eller en profettjeneste, men det vil kreve en modenhet i det profetiske for å kunne fungere i en slik vektertjeneste, og å kunne tåle den bønnebyrden som vil kunne bli lagt på en.

Det andre nivået av vektere er de som er satt på bymuren eller i vaktårnene. Her kan det tyde på at for å kunne fungere i en slik profetisk vektertjeneste for “byen”, som da normalt vil være en

lokal menighet, eller menighetene i en by eller i noen tilfeller den faktiske byen, vil en måtte ha et profetisk kall. Dette fordi det i alle de tilfellene hvor Guds Ord nevner en slik vektertjeneste, er det enten i forbindelse med at Gud kaller en person til å bli en profet eller det er til en profet han taler. Det kreves med andre ord en større profetisk modenhet, treffsikkerhet og en viss grad av anerkjent tjeneste, for å kunne fungerer på dette nivået som vekter. Om en skal kunne tale inn til lederskapet av en menighet eller til lederskapene av menighetene i en by eller til ledelsen i selve byen, må en ha en viss tyngde som profetisk person for at de skal ta deg seriøst. Dette nivået er også sterkt knyttet til forbønn for menigheten eller byen.

I Dere Benjamins barn, søk tilflukt borte fra Jerusalem! Blås i basunen i Tekoa, og tenn en signalild i Bet-Hakkerem! For ulykken truer fra nord, en stor ødeleggelse. (Jer. 6,1)

Det siste nivået av vektere er de som er satt på fjellet for å passe vardene eller signalildene. Disse er satt høyere opp i ånden, for at de skal kunne se lengre. De skal se og kjenne igjen ugudelige trender, vranglærer, strømninger fra fienden, og angrep mot hele menigheter, kirkesamfunn, regioner og land. På dette nivået vil det i hovedsak være personer som fungerer i en profetisk eller apostolisk tjeneste. Vi kan se hvordan profeten Agabus fungerer i en slik vektertjeneste, når han profeterer om en stor hungersnød som vil komme og påvirke store deler av den daværende menigheten fordelt på mange byer. Videre fungerer apostolen Johannes helt klart i en slik vektertjeneste i Johannes Åpenbaring ovenfor de sju menighetene i Lilleasia, hvor han får åpenbaring om de farene som enten er på vei eller som alt har kommet inn i menighetene.

Disse profetiske tjenestene, som fungerer på det tredje nivået av vektertjenesten, vil ha en nasjonal eller regional tjeneste. De vil

ha en dimensjon over sin tjeneste, hvor de tenner en profetisk ild, som sprer seg fra den ene profetiske tjenesten til den neste, som en signalild. De vil når de får et profetisk budskap, dele dette på en slik måte at det blir hørt over hele det området som Den Hellige Ånd ønsker å tale til. Her er det derfor viktig at de som skal fungere på dette nivået av vektertjeneste har en tydelig utskilling i sitt liv, slik at de klart kan skille mellom det som Den Hellige Ånd taler og det som kommer opp i deres sjel. Det trengs dermed en modenhet i det profetiske for å kunne fungere på dette nivået. Det er nemlig viktig at en ikke får en “ulv, ulv-effekt”, der en får så mange “falske” eller feil faresignal at det profetiske ordet kommer i vanry.

11 Byrden mot Duma: Han roper til meg fra Se'ir: «Vekter, hvor langt er det på natt? Vekter, hvor langt er det på natt?»

12 Vekteren svarer: «Morgenen kommer, og natten også. Hvis dere vil spørre, så spør! Vend tilbake! Kom tilbake!»

(Jes, 21,11-12)

Dette er et annet aspekt som er viktig ved vektertjenesten, det å kjenne tiden. De gamle vekterne som gikk rundt i byene i gamle dager, gikk rundt og ropte hva klokken var: “Klokken er tolv, og alt er vell!” Men, her ser vi også hvordan Gud har lagt ned i vekterne en evne til å kunne si hvilken tid vi er i. Timing og det å kjenne tiden, er noe av det som er vanskeligst innen det profetiske. Synet har en fastsatt tid, står det i Habakkuk kapittel 2. Det betyr at en kan se rett om hva som skal skje, men en kan bomme på tiden for når det skal skje. Da er det slik at Gud har satt vektere som skal kjenne tiden og kjenne timingen for når synet eller visjonen gjelder. Her gjelder det igjen at de forskjellige nivåene av profetiske vektertjenester vil kjenne tiden for sitt nivå. Altså vil den som er vekter i byen, kunne få åpenbart tiden for de enkelte kristne i den menigheten han er vekter i. De som er vektere på muren, vil kunne få tiden for en

menighet eller en by. Og de som er vektere på fjelltoppene ved vardene vil kunne kjenne tiden for en nasjon eller region.

*1 Igjen kom Herrens Ord til meg, og det lød slik:
2 «Menneskesønn, tal til ditt folks barn og si til dem: Når Jeg fører sverdet over et land, og folket i landet tar en mann fra sitt område og setter ham til vekter,*

3 når han ser sverdet komme over landet, da blåser han i basunen og advarer folket.

4 Men når noen hører lyden av basunen og ikke lar seg advare, så sverdet kommer og tar ham bort, da skal hans blod komme over hans eget hode.

5 Han hørte lyden av basunen, men lot seg ikke advare. Hans blod skal komme over ham selv. Men den som lar seg advare, skal berge sin sjel.

6 Men hvis vekteren ser sverdet komme og ikke blåser i basunen, da blir ikke folket advart. Når sverdet kommer og river bort en sjel iblant dem, blir han tatt bort i sin egen misgjerning. Men hans blod skal Jeg kreve av vekterens hånd.

7 Og du, menneskesønn, Jeg har satt deg til vekter for Israels hus. Derfor skal du advare dem fra Meg når du hører ord fra Min munn.

8 Når Jeg sier til den ugudelige: «Du ugudelige, du skal sannelig dø» og du ikke taler og advarer den ugudelige mot hans ferd, da skal den ugudelige dø i sin misgjerning. Men hans blod skal Jeg kreve av din hånd.

9 Men hvis du advarer den ugudelige om at han må vende om fra sin ferd, og han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø i sin misgjerning. Men du har utfridd din sjel. (Esek. 33,1-9)

Det finnes et stort alvor ved å ha en profetisk vektertjeneste. Når Den Hellige Ånd gir en å se en fare mot dem som en er satt til å være vekter for, har vekteren et spesielt ansvar for den byrden som han har fått. Gud vil kreve av vekteren at han advarer de som han er satt til vekter over. Det er med andre ord ikke

likegyldig hva en gjør med det som en ser fra sin vaktpost i det profetiske. Du blir ansvarlig for det ordet du får, og Gud vil kreve blodet til dem du ikke advarer fra din hånd. Den raskeste måten å ikke bli satt over mer i det profetiske er å ikke være tro med det som Den Hellige Ånd betror deg. Du må tale ordene han gir deg, enten de som du taler til vil høre eller ikke. Du er ikke ansvarlig for hva de gjør med ordene fra Gud, men du er ansvarlig for å tale dem ut. Du er vekteren som skal advare folket.

En må både være kalt og innsatt

Kalt, utrustet og modnet, kommet inn i funksjonen, og innsatt i embetet er de fire fasene som en profet må gå igjennom for å komme inn i embetet profet. Det å være kalt til profet er med andre ord ikke tilstrekkelig for å faktisk operere i embetet profet.

4 Og ingen tar seg denne æren selv, men bare den som er kalt av Gud, slik Aron også var kalt.

5 Slik var det heller ikke Kristus som æret seg selv for å bli Øversteprest, men det var Han som sa til Ham: «Du er Min Sønn, Jeg har født Deg i dag.» (Heb. 5,4-5)

Det å ha en prestelig funksjon eller en tjeneste inn for folket som en tjenestegave, er ikke noe en kan ta av seg selv, men noe som Gud kaller til. En kan dermed ikke bare ønske seg, og deretter utdanne seg til å bli profet. Kallet er en forutsetning for å kunne bli en profet. Gud utvelger den han vil, og ofte på tvers av det som menneskelig virker fornuftig. For eksempel kalte Gud meg som 15 år gammel gutt, full av menneskefrykt, forkastelse og komplekser, til å bli forkynner. Jeg som ikke torde si noe hvis det var mer enn meg tilstede, hvordan skulle jeg kunne forkynne for noen? Men jeg svarte ja, umiddelbart når jeg hørte Den

Hellige Ånd tale til meg. Litt over et år senere kom Den Hellige Ånd igjen og talte til meg for andre gang i mitt unge liv. Da satt jeg på fergen hjem fra Nedstrand til Stavanger og leste i bibelen. Jeg hadde kommet til 2. Kor. 1,19-20.

9 For Guds Sønn, Jesus Kristus, som blant dere ble forkynt av oss – av meg, Silvanus og Timoteus – Han var ikke ja og nei, men i Ham var bare ja.

20 For så mange som Guds løfter er, i Ham er de ja, og i Ham er de amen, Gud til ære ved oss. (2.Kor. 1,19-20)

Mens jeg leste dette hørte jeg Den Hellige Ånd si: “Hvorfor har du fått ja på alle Guds løfter?” Så jeg leste det en gang til, og svarte: “For jeg er i Han, i Kristus.” Da sa Den Hellige Ånd: “Ja, det stemmer. Gå hjem og finn bibelordboka og finn alt som står om I Kristus eller I Han, og les dette.” Når jeg kom hjem, gjorde jeg dette, og det jeg fant der om hvem jeg er i Kristus, og hva jeg har i Kristus, snudde opp ned på mitt liv. En måned senere startet jeg opp kristent skolelag på Lundehaugen videregående skole og holdt min første preken. Så selv om utgangspunktet når Gud kalte meg, var dårlig, så tok Gud min villighet og lot sitt ord forandre meg og fylle meg med frimodighet og djervhet.

Betyr det at en er en profet hvis en er blitt kalt? Nei, det er en ikke. Fra en er kalt til at en står i den tjenesten som en er kalt til, vil det alltid være en tid av modning og fostring. Dette er da det neste steget fra at en er blitt kalt. Hvor lang denne tiden av fostring, forming og modning er, vil være forskjellig fra person til person. Ofte vil fostringstiden avhenge av hvilken tjeneste en skal inn i, og hva Gud har kalt en til å utføre. Jo, sterkere tjeneste og jo større «impact» en vil få, jo lenger vil fostringstiden vare. Paulus fikk apostelkallet den dagen han ble frelst på veien til Damaskus, men det gikk i alle fall 17 år før den dagen da han og Barnabas ble lagt hendene på i menigheten i Antiotika, og utsendt i den aposteltjenesten som Gud hadde kalt dem til.

2 Nåde være med dere og fred i rikt mål i erkjennelsen av Gud og Jesus, vår Herre,

3 ettersom Hans guddommelige kraft har skjenket oss alt som tjener til liv og gudsfrykt, ved erkjennelsen av Ham som kalte oss ved herlighet og guddomskraft.

4 Ved dette er vi blitt skjenket de største og mest dyrebare løfter, for at dere gjennom dem skulle få del i guddommelig natur etter å ha flyktet unna fordervelsen som tilhører lysten i denne verden.

5 Men nettopp derfor skal dere også med all iver la deres tro vise seg i et ærbart liv, og det ærbare liv i kunnskap, 6 kunnskapen i avhold, og avholdenheten i utholdenhet, og utholdenheten i gudsfrykt,

7 og gudsfrykten i broderomsorg og broder-omsorgen i kjærlighet.

8 For om alt dette er rikelig hos dere og stadig flyter over, da skal dere verken være uvirksomme eller ufruktbare i erkjennelsen av vår Herre Jesus Kristus.

9 For den som mangler disse ting, er så nærsynt at han er blind, og har glemt renselsen fra sine tidligere synder.

10 Derfor, søsken, skal dere være enda mer ivrige etter å gjøre deres kall og utvelgelse fast. For hvis dere gjør alt dette, skal dere aldri noensinne snuble.

11 For slik skal det bli gitt dere inngang til vår Herre og Frelser Jesu Kristi evige rike. **(2. Pet. 1,2-11)**

Hva vil en slik fostring gå ut på? Det er å gjøre sitt kall og sin utvelgelse fast. Dette skjer ved å la Den Hellige Ånd få helliggjøre oss, og ved å tøyte kjødet, være adskilt for Herren. Når vi går de skrittene som Den Hellige Ånd legger foran oss i lydighet vil vi få oppleve at Den Hellige Ånd setter oss over større ting. Ved lydighet vokser vi i vår tjeneste. Videre handler det om å komme inn i en dyp til dyp relasjon til Herren. Dette er helt avgjørende for alle tjenestegavene, men i særdeleshet for profettjenesten.

Det neste steget for å komme inn i profettjenesten er å komme inn i den profetiske funksjonen, som ligger til det profetiske embetet. En blir ikke innsatt i en profettjeneste uten at en faktisk flyter i det profetiske. Her handler det om å modnes og utvikles i det profetiske. Her vil Den Hellige Ånd lede den som han har kalt og utvalgt til profet ut i en større flyt og avhengighet til Den Hellige Ånd.

1 Så førte han meg tilbake til døren til huset. Og se, det kom vann strømmende fram under dørterskelen til huset, mot øst. For forsiden av huset vendte mot øst. Vannet strømmet fram under den høyre siden av huset, sør for alteret.

2 Han førte meg ut gjennom nordporten og ledet meg omkring på utsiden av den ytre porten, den som vender østover. Og se, der var det vann som sildret fram fra høyre side.

3 Da mannen gikk ut mot øst med målesnoren i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene.

4 Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg.

5 Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. For vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over. (Esek. 47,1-5)

8 Dyp kaller på dyp ved lyden av Dine brenninger. Alle Dine bølger og brottsjøer har skylt over meg. (Sal. 42,8)

Gud vil lede oss alle ut på et større dyp i Den Hellige Ånd. For den profetiske tjenesten er det helt avgjørende å kjenne hvor Den Hellige Ånds elv av salvelse flyter nå. Ved å komme inn i en dyp til dyp relasjon med Den Hellige Ånd og en følsomhet i Ånden, vil profeten alltid kunne stille seg der hvor Guds bølger og

brottsjører kommer. Uten denne følsomheten og flyten i det profetiske vil en ikke komme inn i den profetiske tjenesten, som en er kalt til.

Men selv det å flyte i det profetiske og fungere i den profetiske funksjonen til en profet, vil ikke si at en er kommet inn i embetet profet. Kallet er en forutsetning, men ikke tilstrekkelig. Modning, fostring og utrustning er en forutsetning men ikke tilstrekkelig. Det å komme inn i den profetiske funksjonen og flyten i det profetiske er en forutsetning men heller ikke det er tilstrekkelig. Alt dette må være på plass før en kan komme inn i en profettjeneste. Det siste steget er at en må bli innsatt i selve embetet. Profettjenesten er gitt som en gave til menigheten, og for å fungere i embetet profet, må menigheten autorisere den som er kalt og utrustet, i den tjenesten. Uten å bli innsatt i tjenesten fungerer en heller ikke i embetet. En kan ha funksjonen, flyten og være utrustet som en profet, men en kan ikke operere i embetet profet uten at en er innsatt i det. Profet tjenesten er et såkalt «Gowernmental office» eller hva vi kaller embete, som er gitt til menigheten for å være med å lede denne. Den er gitt til menigheten og skal fungere i og ut fra denne. Dermed må en bli innsatt i tjeneste før en trør inn i fylden av det som en er kalt til. På samme måte som David først ble konge når han ble innsatt av folket til den tjenesten, selv om Gud hadde kalt, utvalgt og salvet han til konge mange år før han ble innsatt av folket. Men det var først ved innsettelsen at han ble konge, og han fikk den kongelige autoriteten. På samme måte får den som er kalt, utvalgt og salvet til profet, den profetiske autoriteten tilhørende embetet først når denne blir innsatt i profettjenesten av menigheten.

Profeten er satt i menigheten

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4,11-16)

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger.

29 Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere? Kan vel alle gjøre undergjerninger?

30 Har vel alle nådegaver til helbredelser? Taler vel alle med tunger? Kan vel alle tyde dem? (1. Kor. 12,28-30)

Profeten er en av de fem tjenestegavene som Jesus har gitt til menigheten, og det står at profettjenesten er satt av Gud i menigheten. Dette er veldig klargjørende og befriende for både menighetene og de enkelte profetene. De er satt til å virke i sammen. Det har ofte vært en trang til å skille profettjenesten ut fra den lokale menigheten, hvor profeten skulle virke på siden

og utenfor den lokale menigheten. Både fra den lokale menigheten og fra den enkelte profet har det ligget en fristelse til å ta denne lettere veien, men da har en også mistet mye av velsignelsen.

Fristelsen for profeten, har ligget i en kjødelig trang til å være eksklusiv, eller noe eget. En slags dragning til å bo i ødemarken, kledd i kamelhårsfrakk og til å leve av honning og gresshopper. En har hatt en misforstått oppfatning av å være så veldig spesiell, og har da følt at menigheten har ikke forstått en, og da er det lettest å bare ha sitt eget lille ministry på siden av menighetene, der en kan drive på med sitt, for sin lille gjeng av tilhørere som forstår en. Da har en heller ikke trengt å forholde seg til menighetenes lederskap, og ikke vært ansvarlige overfor noen.

For menighetene og lederskapet i de lokale menighetene har fristelsen til å slippe å ha den profetiske tjenesten i menigheten gått på at profetene kan være brysomme. De ser forbi all hvitkalking, og ser at muren er falleferdig. Dette kan ofte være brysomt for en pastor, som ofte kan ha i seg en kjødelig konfliktskyhet. En kjødelig pastor kan også være fristet til å inngå uhellige allianser med synd, eller tillate at det finnes synd i menigheten. Da kan en slik pastor oppleve det som veldig brysomt med profeter, som går i rette med synd og uhellige allianser. Den lette løsningen er da å ikke slippe den profetiske tjenesten til, for vi vil jo ikke at noen skal skape uro i båten. Dette er ikke bygget på annet enn kompromiss og stolthet, og har berøvet menighetene for mye kraft og gjennombrudd.

1 Men en mann ved navn Ananias solgte også en eiendom, sammen med sin kone Saffira.

2 Han holdt tilbake en del av betalingen, og hans kone visste om det. Han kom med en del av summen og la den ved apostlenes føtter.

3 Men Peter sa: «Ananias, hvorfor har Satan fylt ditt hjerte, så

du kunne lyve for Den Hellige Ånd og holde tilbake en del av summen for landeiendommen?

4 Da du selv hadde den, var den ikke da din egen? Og etter at den var solgt, hadde du ikke rett til å bestemme over pengene for den? Hvorfor ga du denne gjerningen rom i ditt hjerte? Du har ikke løyet for mennesker, men for Gud.»

5 Da Ananias hørte disse ord, falt han ned og utåndet. Da kom det stor frykt over alle dem som hørte dette.

6 Og de unge mennene reiste seg, svøpte ham inn og bar ham ut og begravde ham.

7 Omkring tre timer senere kom hans kone inn, uten å vite hva som hadde hendt.

8 Og Peter spurte henne: «Si meg om dere solgte landeiendommen for så mye?» Hun sa: «Ja, for så mye.»

9 Da sa Peter til henne: «Hvordan kan det ha seg at dere er blitt enige om å friste Herrens Ånd? Se, føttene til dem som har begravd din mann, er ved døren, og de skal bære deg ut.»

10 Da falt hun straks ned ved føttene hans og utåndet. Og de unge mennene kom inn og fant henne død. Så bar de henne ut og begravde henne ved siden av hennes ektemann.

11 Da kom det stor frykt over hele menigheten og over alle som hørte dette.

12 Og ved apostlenes hender ble det gjort mange tegn og under blant folket. Og med samme sinnelag var de alle samlet i Salomos buegang. (Apg. 5,1-12)

Her ser vi hvordan apostelen Peter opererer i profetisk salvelse og gjennom profetisk åpenbaring avslører Ananias og Safira. En kjødelig pastor ville neppe handlet på samme måte som Peter gjorde her. Han ville sikkert ha sett gjennom fingrene med Ananias og Safiras synd, og til og med vært takknemlig for deres offer. Dette ville da være å inngå en uhellig allianse med synd. Den kjødelige pastoren ville neppe i det hele tatt fått noen åpenbaring om at noe var galt med offeret til Ananias og Safira, og dermed uvitende latt synd komme inn i menigheten. Den

kjødelige pastoren ville i alle fall ikke handlet som Peter når Safira kommer inn. Ananias har blitt båret ut etter å ha dødd når synden ble avslørt. Men Peter gir ikke Safira noen spesiell advarsel, om at hun må tenke seg vel om før huns svarer Peters spørsmål om de har gitt hele salgsbeløpet. Nei, han lar seg ikke friste til å falle i en uhellig medlidenhet, men bare spør henne rett ut. De fleste pastorer og eldste ville nok opplevd en slik situasjon som veldig ubehagelig og beklagelig, for hva vil folk si om oss nå?

Nå er det heldigvis ikke ofte at den profetiske åpenbaringen får like drastiske følger som det gjorde her med Ananias og Safira, men for kjødelige pastorer og menighetsledere kan den profetiske åpenbaringen være brysom uansett. Da er det så mye lettere å ikke slippe profetene og apostlene til, men da blir resultatet at en får menigheter fulle av skjult synd og kompromiss, og menigheten mister sin kraft og sitt gjennombrudd.

Men Gud har satt profetene i menigheten. De er ikke ment å operere på siden av den lokale menigheten, men i og ut fra den lokale menigheten. Den profetiske tjenesten vil ofte ha et større mandat enn bare til en lokal menighet, men bør alltid være knyttet til en lokal menighet og stå i et ansvarsforhold til en lokal menighet. Profeten Agabus ser ut fra Apostlenes gjerninger å høre til i Jerusalem, mens det i menigheten i Antiotika var flere profeter og lærer, som også Paulus og Barnabas var blant før de ble utsendt som apostler.

8 Fem av dere skal jage hundre, og hundre av dere skal jage ti tusen på flukt. Rett foran deres ansikt skal deres fiender falle for sverdet. (3.Mos. 26,8)

1 Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irttesettes.

2 Da svarte Herren meg og sa: Skriv synet ned, ja, riss det tydelig inn på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted.

3 For synet gjelder en fastsatt tid som ennå skal komme. Det lengter etter enden, og det skal ikke lyve. Selv om det dryger, så vent på det! For det skal sannelig komme, det skal ikke utebli!

(Hab. 2,1-3)

Profeten vil tjene på å være en del av en lokal menighet i stedet for å stå for seg selv på utsiden av menigheten i sitt eget ministry. Profeten vil da få del i den kollektive salvelsen som ligger på den enkelte menighet. Denne kollektive salvelsen er da knyttet til den visjon eller det mandat som den enkelte menighet har fått av Gud. Dette er den visjon eller syn, som menigheten skal springe med. Det som Gud har talt ut over den enkelte menighet, kommer til å skje, og profeten vil da komme inn under den salvelsen som Gud har for den spesifikke menigheten. Dette vil profeten miste om han ikke er en del av en lokal menighet.

Menigheten kan også støtte profeten gjennom bønn, og annen hjelp i profetens tjeneste. Her kommer det inn at fem skal jage hundre, og hundre av dere skal jage ti tusen. Igjen, det finnes en kollektiv salvelse på en menighet, som profeten vil tjene på å være en del av. Menigheten vil også kunne være en arena for fostring av nye profetiske tjenester, som gir profeten anledning til å multiplisere seg selv, noe som ligger som et viktig element for alle tjenestegaver.

Den profetiske tjenesten er gitt som en gave til den lokale menigheten, som et «governmental office» eller et ledende embete. Den er gitt for å være med på å istandsette de hellige til tjenestegjerning, være med å oppbygge menigheten til enhet i troen, være med å modne menigheten til det mål av vekst som

rommer hele Kristi fylde og hindre at menigheten blir kastet hit og dit av enhver lærdoms vind. Profettjenesten bør dermed sammen med de andre tjenestegavene inngå i det åndelige lederskapet for den lokale menigheten. Tjenestegavene er gitt til menigheten av Jesus som er menighetens hode, for at han skal styre menigheten gjennom disse gavene, som han har gitt.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger. (1. Kor. 12,28)

Gud satte først apostler og deretter profeter inn i menigheten. I dette ligger det at apostel- og profettjenesten er begge lengst fremme og de kraftigste tjenestene i menigheten. Det å ikke åpne opp for disse tjenestene i de lokale menighetene er et stort mistak.

14 Så bygde jødenes eldste videre, og de hadde framgang ved profetbudskapet til profeten Haggai og Sakarja, Iddos sønn. De bygde og fullførte arbeidet etter Israels Guds forordning, og etter forordningen fra Kyros, Dareios og Artaxerxes, Persias konge.

15 Huset ble ferdig på den tredje dagen i måneden adar, som var i det sjette året av regjeringstiden til kong Dareios.

(Esra 6,14-15)

Den profetiske tjenesten har på en spesiell måte en herlig gjennombruddskraft. Vi ser det her når Israelittene skulle bygge opp igjen tempelet i Jerusalem etter fangenskapet i Babylon. De hadde fått tillatelse til å bygge opp tempelet, men arbeidet hadde stoppet opp, på grunn av motstand fra folkene rundt. I tillegg hadde det sneket seg inn en likegyldighet i folket, der de var mer opptatt med å bygge på sine egne hus enn de var i å bygge opp tempelet. Men den profetiske tjenesten til Haggai og Sakarja

brøt igjennom sløvheten og motstanden og ved det uttalte profetiske ordet ble arbeidet ferdig. Slik er det nå også. Vi er som menigheter kalt til å bygge et åndelig tempel for Guds herlighet, hvor vi er de levende steinene som tempelet bygges av. Men for oss også finnes det motstand fra fienden og fristelser og fallgruver som kan gjøre at arbeidet med å bygge menigheten til dette stedet for Guds herlighet, stopper opp. Da trenger vi den profetiske tjenesten til å bryte gjennom tregheten og motstanden, slik at arbeidet kan bli fullført i herlighet.

Profeten bringer gjennombrudd til menigheter, byer og nasjoner

Den profetiske tjenesten har med seg en herlig gjennombruddskraft. Det at profeten på en helt spesiell måte bringer med seg ord fra Gud, gjør at skaperkraften som ligger i Guds uttalte ord flyter ekstra sterkt gjennom den profetiske tjenesten. Andre tjenestegaver kan selvfølgelig også høre fra Gud og flyte i åpenbaringstjenester også, men disse gjør det på litt andre måter enn det profeten gjør. Profeten blir ett med budskapet som han får fra himmelen, mye mer enn noen annen tjeneste.

Nå finnes det få eksempler av rene profettjenester i det nye testamentet som kan underbygge det at den profetiske tjenesten bringer med seg gjennombrudd til menigheter. Vi kunne selvfølgelig finne utallige eksempler fra profetene i det gamle testamentet hvor profetene ved sine budskap fra himmelen brakte med seg gjennombrudd til Guds folk, som et forbilde på menigheten. Men vi kan også finne noen nytestamentlige eksempler på dette, gjennom apostelen Johannes, når han virker i en profetisk tjeneste i Johannes Åpenbaring.

7 Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier Den Hellige, Den Sannferdige, Han som har Davids nøkkel, Han som åpner opp og ingen lukker igjen, og lukker igjen og ingen åpner opp:

8 Jeg vet om gjerningene dine. Se, Jeg har satt foran deg en åpningsdør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og du har holdt fast på Mitt Ord, og du har ikke fornektet Mitt navn.

9 Se, Jeg vil la noen av Satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver – se, Jeg skal få dem til å komme og tilbe for føttene dine, og de skal kjenne at Jeg har elsket deg.

10 Fordi du har tatt vare på Mitt Ord om utholdenhet, vil Jeg også holde deg borte fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.

11 Se, Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din.

12 Den som seirer, ham vil Jeg gjøre til en søyle i Min Guds tempel, og han skal aldri mer gå utenfor. Jeg vil skrive Min Guds navn på ham og navnet på Min Guds by, det nye Jerusalem som kommer ned fra Himmelen, fra Min Gud. Og Jeg vil skrive Mitt nye navn på ham.

13 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!
(Åp. 3,7-13)

Her ser vi Apostelen Johannes i en profetisk tjeneste hvor han formidler Jesu ord til de sju menighetene i Lilleasia, hvor hvert ord er direkte inn i den enkelte menighetens situasjon, og vil bringe gjennombrudd rett inn i den situasjonen. Slik vil den profetiske tjenesten bringe gjennombrudd inn i menigheter. Når profeten bringer et ord rett fra himmelen rett inn i den konkrete situasjonen som menigheten er i, vil det ordet sprengte seg vei gjennom alle omstendigheten, all motstand all stillstand og all treghet. Guds ord skaper det som det nevner, uansett hva omstendighetene sier.

Videre vil den profetiske tjenesten kunne bringe med seg gjennombrudd til hele byer.

*1 Herrens ord kom til Jona for andre gang, og det lød slik:
2 «Stå opp, gå til Ninive, den store byen, og forkynn for den det budskapet Jeg sier til deg.»*

3 Så sto Jona opp og gikk til Ninive etter Herrens Ord. Ninive var en stor by for Gud, tre dagsreiser i utstrekning.

4 Jona begynte å gå én dagsreise inn i byen. Så ropte han ut og sa: «Om førti dager skal Ninive ødelegges.»

5 Da trodde folket i Ninive på Gud. De ropte ut en faste og kledde seg i sekkestrie, fra den største og til den minste.

6 Ordet rammet også Ninives konge. Da reiste han seg fra tronen, la av seg kappen, dekket seg med sekkestrie og satte seg i støvet.

7 Han lot dette bli bekjentgjort i Ninive: Dette er kongens og hans stormenns befaling: Ikke noe menneske eller dyr, storfe eller småfe, må smake mat. La dem ikke ete mat eller drikke vann.

8 Både menneske og dyr skal dekkes med sekkestrie. De skal rope til Gud av all kraft. De skal vende om, hver av dem fra sin onde ferd og fra volden som henger ved deres hender.

9 Hvem vet? Gud kunne vende om og angre, ja, vende seg bort fra sin brennende vrede, så vi ikke skal gå fortapt.

10 Da Gud så deres gjerninger, at de vendte om fra sin onde ferd, da angret Gud den onde ulykken Han hadde sagt Han ville føre over dem, og Han gjorde det ikke. (Jona 2,1-10)

Som jeg tok opp i et tidligere kapittel, så finnes det forskjellige nivå av den profetiske tjenesten. Hvor alle med en profettjeneste vil ha et mandat til å tale inn i personer og de aller fleste profeter vil også ha mandat til å tale til menigheter, men det finnes også profeter som vil ha mandat, og med mandatet også inngangen og muligheten, til å tale til byer og regioner. Dette vil da innebære å ha inngang til å tale til lokale styresmakter, dette er også noe

som ligger til den apostoliske tjenesten. Vi ser flere eksempler i apostlenes gjerninger hvor Paulus står innfor lokale styresmakter som landshøvdinge, dommere og konger av lydriker. Dette er ikke noe som en profet kan ta seg av selv. Nei, han vil trenge at Gud åpner døren for han. Dette gjør Gud ved at han gir profeten et oppdrag og et budskap, slik vi ser med profeten Jona. Gud fikk brakt budskapet frem, til og med når profeten flyktet fra hele oppdraget. Det profetiske budskapet vil da være til byen eller til styresmaktene i byen. Hvordan de tar imot budskapet er ikke profetens ansvar, men å levere budskapet når Gud har åpnet de nødvendige dørene er profetens ansvar. Er det da et ord fra himmelen vil det ordet ha skapermakt i seg, og det vil bringe et herlig gjennombrudd for Guds rike.

Det er viktig at du som er kalt til et profet- eller et apostelembete ikke skygger unna denne delen av ditt kall, om du opplever at Den Hellige Ånd legger et ord på deg, som han ber deg om å levere til en by eller til en eller annen form for styresmakt. En kan da ofte føle seg hjelpeløs og kjenne på utilstrekkelighet, for hvordan skal en få anledning til å levere budskapet? Men, har Gud gitt deg et ord å levere vil han også rydde veien for deg, så du får levert budskapet. Et herlig eksempel på dette, dog dette mer gjelder det enda høyere nivået: å tale til nasjoner, er når Gud ga Ulf Ekman et budskap til president Vytautas Lansbergis i Latvia. Latvia var da midt i løsrivningskrisen fra Sovjet i 1990, hele Litauen var hermetisk lukket av sovjetiske styrker og parlamentet hvor Lansbergis og alle de litauiske parlamentsmedlemmene satt var beleiret av sovjetiske tanks. Omstendighetene var med andre ord totalt håpløse, men Gud fikk Ulf inn og han fikk levert budskapet til Landsbergis, som ble til en stor oppmuntring og senere til et herlig gjennombrudd for frihet i Latvia. Så gjør ikke som Jona og flykt fra ditt oppdrag. Nei, gå i lydighet og i frimodighet, og du vil få være det redskapet som Gud kan bruke for å gjøre sin vilje. Ikke trekk

deg unna politikere eller folk med makt, du er satt der for å kunne formidle Guds ord til dem.

17 Da Akab så Elia, skjedde det at Akab sa til ham: «Er det du, du som fører skade over Israel?»

18 Han svarte: «Jeg har ikke ført skade over Israel, men det har du og din fars hus gjort ved at dere har sviktet Herrens bud og har fulgt Ba'alene.

19 Send derfor bud og samle sammen hele Israel hos meg på Karmelfjellet, sammen med de fire hundre og femti Ba'al-profetene og de fire hundre Asjeraprofetene, de som spiser ved Jesabels bord.»

20 Så sendte Akab bud blant alle Israels barn, og han samlet sammen profetene på Karmelfjellet.

21 Elia kom fram for hele folket og sa: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg Ham, men hvis det er Ba'al, så følg ham.» Men folket svarte ham ikke et ord.

22 Da sa Elia til folket: «Jeg, jeg er alene igjen som Herrens profet, men Ba'als profeter er fire hundre og femti menn.

23 La dem derfor gi oss to okser! La dem velge seg ut en okse, dele den opp i stykker og legge den på veden, uten å sette ild på den. Og jeg, jeg skal gjøre i stand den andre oxen og legge den på veden, uten å sette ild på den.

24 Så skal dere påkalle navnet til deres gud, og jeg vil kalle på Herrens navn. Da skal det være slik at den Gud som svarer med ild, Han er Gud.» Så svarte alt folket og sa: «Det ordet er rett.»

25 Elia sa til Ba'als profeter: «Velg dere ut den ene oxen og gjør den i stand først, for dere er mange. Påkall navnet til guden deres, men sett ikke ild på den.»

26 Så tok de den oxen som var gitt dem, gjorde den i stand og kalte på Ba'als navn fra morgen til middag. De ropte: «Ba'al, hør oss!» Men det kom ingen røst. Ingen svarte. Så haltet de rundt alteret som de hadde laget.

27 Da det var blitt midt på dagen, hånte Elia dem og sa: «Dere må rope med høy røst! Han er jo en gud. Enten tenker han på

noe, eller så har han gått avsides, eller så er han ute på reise. Eller kanskje han sover og må vekkes.»

28 Så ropte de høyt og skar seg med sverd og spyd, slik de hadde for vane, helt til blodet rant av dem.

29 Da middagstiden var over, kom de i profetisk henrykkelse helt til tiden da grødeofferet skulle ofres. Men det kom ingen røst. Ingen svarte, og ingen hørte på dem.

30 Da sa Elia til hele folket: «Kom hit til meg!» Så kom hele folket fram til ham. Han satte Herrens alter i stand, det som var blitt ødelagt.

31 Elia tok tolv steiner, etter tallet på stammene til Jakobs sønner. Det var til ham Herrens Ord var kommet, og Han hadde sagt: «Israel skal være ditt navn.»

32 Med steinene bygde han så et alter i Herrens navn. Han laget en grøft rundt alteret, stor nok til å romme to mål såkorn.

33 Han la veden til rette, delte oxen opp i stykker, la den på veden og sa:

34 «Fyll fire vannkrukker med vann og hell det utover brennofferet og på veden!» Så sa han: «Gjør det en gang til!» Og de gjorde det enda en gang. Så sa han: «Gjør det for tredje gang!» Og de gjorde det for tredje gang.

35 Så rant vannet helt rundt alteret. Han fylte også grøften med vann.

36 På den tiden da grødeofferet blir ofret, skjedde det: Profeten Elia kom fram og sa: «Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, må det på denne dagen bli kjent at Du er Gud i Israel, og at jeg er Din tjener, og at jeg har gjort alt dette på Ditt ord. 37 Svar meg, Herre, svar meg, så dette folket kan erkjenne at Du er Herren Gud, og at Du vender deres hjerter tilbake til Deg igjen.»

38 Da falt Herrens ild og fortærte brennofferet og veden, steinene og jorden. Den slikket opp vannet i grøften.

39 Da alt folket så det, falt de på sitt ansikt og sa: «Herren, Han er Gud! Herren, Han er Gud!»

40 Elia sa til dem: «Grip Ba'al-profetene! La ikke en eneste en av dem slippe unna!» Så grep de dem, og Elia førte dem ned til Kisjonbekken, og der lot han dem drepe. (1. Kong. 18,17-40)

Dette er kanskje det klareste og sterkeste eksemplet på at en profet kan bringe gjennombrudd til en nasjon. Dette er det høyeste nivået av profetisk mandat, det å være en profet for nasjoner og folkeslag. Med det høye mandatet vil det også følge salvelse, slik at de ord som en taler ut som profet, vil ha gjennombruddskraft. Dette er ikke noe en skal prøve å trenge seg inn i, uten at Den Hellige Ånd har gitt en noe å tale, og at en vet at dette er noe Gud har kalt og utvalgt en til. Det finnes nok eksempler på folk som har prøvd å trenge seg inn i en slik tjeneste uten å ha den gitt seg fra himmelen. Det har alltid endt med pinlige bortforklaringer på hvorfor det som ble profetert, på nasjonalt TV eller radio, ikke skjedde. Er du kalt, utvalgt og innsatt i et slikt embete vil det være klinkende klart for deg at Gud er den som har satt deg der. Du vil da ha et slikt modenhetsnivå i det profetiske at du ikke profeterer hummer og kanari. Nei, ordene du taler i en slik tjeneste vil være fra himmelen. Vi har ingen behov for folk med store ego, som vil prøve seg som profeter på nasjonalt TV. Men, vi har stort behov for sanne profeter som taler Guds ord med kraft og autoritet på nasjonalt TV, så hele nasjoner kan se Guds herlighet og kraft, og vende om fra sin ugudelighet.

Er du kalt til profet, så vær lydige på det nivået som Gud har satt deg på nå. Tal alle de ordene, inn i de bestemte situasjonene som Gud ber deg om å tale i, når Den Hellige Ånd ber deg tale, så vil Gud sette deg over mer. Ikke treng deg inn i noe som ikke Gud har kalt deg til. Kallet er ditt mandat, og ingenting annet. Gir Gud deg noe å tale, vil han gi deg åpningen til å tale. Vent på Gud, ikke produser noe av deg selv, for å være heftig eller spesiell. For da er det kun ditt fall som vil bli heftig og spesielt. La ikke det profetiske ordet komme i vanry på grunn av at du var PR-kåt. Nei, tal kun når du har fått noe. Vi vil ha det

profetiske, men vi vil ha profetisk sunnhet og sannhet! Og vi vil se herlige profetiske gjennombrudd i enkeltmennesker, menigheter, byer og land, for at sanne profeter har talt sanne ord fra himmelen.

Rykke opp og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge opp og plante

1 Ordene av Jeremia, Hilkias sønn, en av prestene i Anatot i Benjamins land.

2 Til ham kom Herrens Ord i de dager da Josjia, Amons sønn, var konge av Juda, i det trettende året av hans regjeringstid.

3 De kom også til ham i de dager da Jojakim, Josjias sønn, var konge av Juda, og fram til slutten av det ellefte året Sidkia, Josjias sønn, var konge i Juda, inntil de som bodde i Jerusalem, ble bortført som fanger i den femte måneden.

4 Da kom Herrens Ord til meg, og det lød slik:

5 «Før Jeg formet deg i mors liv, kjente Jeg deg. Før du ble født, helliget Jeg deg. Jeg satte deg til profet for folkeslagene.»

6 Da sa jeg: «Å, Herre Gud! Se, jeg kan ikke tale, for jeg er en ungdom.»

7 Men Herren sa til meg: «Si ikke: Jeg er bare en ungdom, for du skal gå til alle dem Jeg sender deg til, og alt det Jeg befaler deg, skal du tale.

8 Frykt bare ikke for dem, for Jeg er med deg. Jeg skal utfri deg,» sier Herren.

9 Da rakte Herren fram sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til meg: «Se, Jeg legger Mine Ord i din munn.

10 Se, i dag har Jeg satt deg over folkeslagene og kongerikene, for å rykke opp og rive ned, for å ødelegge og å bryte ned, for å bygge og plante.»

11 Igjen kom Herrens Ord til meg, og det lød slik: «Jeremia, hva ser du?» Jeg svarte: «Jeg ser en stav av våketreet.»
12 Da sa Herren til meg: «Du har sett rett, for Jeg vil våke over Mitt Ord så Jeg gjennomfører det.» (Jer. 1,1-12)

Her ser vi hvordan Gud kaller Jeremia til å bli en profet for Israel, og vi får også se det mandatet som Gud gir han. La oss se litt nærmere på hva dette kallet og mandatet gikk ut på.

Selve kallet er hva Gud sier at han hadde utvalgt og helliget Jeremia til helt fra han var i sin mors liv, til å være en profet for folkeslagene. Jeremias kall og tjeneste er dermed av det høyeste nivået av profetisk tjeneste, nemlig det å være en profet til folkeslagene. Han skulle altså ikke bare drive med personlige profetier til personer i et herlig møte. Nei, han skulle tale til hele folket, og inn for konger og herskere. Videre sier Gud hva han skal gjøre i sin tjeneste. Jeremia skal gå til de som Gud sender han til, og han skal tale alt det som Gud befaler han å tale. Videre gir Gud han et løfte om at han vil gå med Jeremia og utfri han.

Deretter taler Gud om det mandatet som han gir til Jeremia som en profet. Han sier at han legger sine ord i Jeremia sin munn, med andre ord har Jeremia fått mandat til å tale på Guds vegne, de tingene som Den Hellige Ånd legger på han å tale. Videre sier Gud at han setter Jeremia over folkeslagene og kongerikene. Dette gjenspeiler igjen det at Jeremia sitt kall er å være en profet på det høyeste nivået hvor han skal tale til nasjoner. Dermed blir han satt over disse folkeslagene og kongerikene, hans område innbefatter dermed disse nasjonene. Over de nasjonene som Gud har satt han som profet får han mandat til å rykke opp, rive ned, ødelegge og bryte ned, og å bygge og plante. Dette mandatet er noe av det som skiller profet tjenesten fra nådegaven profetisk tale.

Mandatet til nådegaven profetisk tale er tre ting: formane, trøste og oppbygge. Mens profetens mandat er mye videre enn det. Nå finnes det en del skoler og retninger som mener at all profetisk tjeneste også tjenestegaven profet er bundet av å kun være formanende, trøstende eller oppbyggende i den nye pakt. Men, dette er misforstått, og sterkt begrensende. Når Paulus sier at den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst, i 1. Korinterbrev 14,3 så handler dette om nådegaven profetisk tale. Den profetiske tjenesten var vel kjent for alle de første kristne som kjente godt hvordan de gammeltestamentlige profetene virket og fungerte, dermed var det ikke noe behov for å gå i dybden på hvordan en nytestamentlig profet skulle virke og fungere, ettersom dette var en tjeneste som fortsatte fra den gamle pakt inn i den nye pakt.

“Men”, sier du kanskje: “Profetene virket jo i den gamle pakt, hvor det bare var lov og dom, mens nå skal de virke i den nye pakt hvor det bare er nåde.” Vel, selvfølgelig er det stor forskjell på den nye og den gamle pakt. Men nå er det ikke slik at det kun var lov og dom i den gamle pakt, det fantes mye nåde da også. Ta for eksempel Guds ord gjennom profeten Jona til byen Ninive, hvor Gud førte hele byen til omvendelse og dermed sparte den. Og det er ikke slik at det ikke finnes dom i den nye pakt, som noen mener.

1 Skriv til engelen for menigheten i Efesos: Dette sier Han som holder de sju stjernene i sin høyre hånd, som vandrer midt iblant de sju lysestakene av gull:

2 Jeg vet om dine gjerninger, arbeidet ditt, tålmodigheten din, og at du ikke kan tåle dem som er onde. Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet ut at de er løgnere.

3 Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for Mitt navns skyld uten å bli trett.

4 Likevel har Jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet.

5 Husk derfor hvor du er falt fra! Omvend deg og gjør de første gjerningene, ellers skal Jeg brått komme over deg og flytte lysestaken din fra sitt sted, hvis du ikke omvender deg.

6 Men dette har du, at du hater nikolaittenes gjerninger, som Jeg også hater.

7 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis. (Åp. 2,1-7)

18 Og skriv til engelen for menigheten i Tyatira: Dette sier Guds Sønn, som har øyne som luende ild, og føttene Hans er som fint kobber:

19 Jeg vet om dine gjerninger, kjærligheten din, tjenesten din, troen din og tålmodigheten din. Og når det gjelder gjerningene dine, er de siste flere enn de første.

20 Likevel har Jeg noen få ting imot deg, for du tillater kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv profetinne, å lære og forføre Mine tjenere til å leve i hor og spise av kjøtt som er ofret til avguder.

21 Og Jeg ga henne tid til å omvende seg fra sitt horeliv, men hun omvendte seg ikke.

22 Se, Jeg kaster henne på sykeseng, og dem som lever i utuktig samliv med henne, kaster Jeg ut i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra sine gjerninger.

23 Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter. Og Jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger.

24 Men nå sier Jeg til dere og til de andre i Tyatira, så mange som ikke har denne læren, som ikke har kjent Satans dybder, som de sier: Jeg skal ikke legge noen annen byrde på dere.

25 Bare hold fast på det dere har, inntil Jeg kommer!

26 Og den som seirer og holder fast på Mine gjerninger inntil enden, ham vil Jeg gi makt over folkeslagene.

27 Han skal herske over dem med jernstav. Som pottemakerens kar skal de bli slått i stykker, slik Jeg også har fått det overgitt av Min Far.

28 Og Jeg vil gi ham morgenstjernen.

29 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

(Åp. 2,18-29)

I begge disse avsnittene fra sendebrevene i Johannes Åpenbaring finner vi klare advarsler om dom om menighetene ikke omvender seg fra sitt kompromiss og sin synd. Dette er i den nye pakt. Andre eksempler på dom i den nye pakt er Ananias og Safira, Barjesus og Simon trollmannen. Dette er jo kanskje vers og avsnitt som ikke passer inn i vår ekstrem-nådeforkynnelse, men de er Guds ord, så da er det kanskje på tide å se nærmere på våre egne hjemmesnekrede teologiske «sannheter».

Men selv om det ligger til tjenestegaven profet å ha mandat til å rykke opp, rive ned, ødelegge og å bryte ned, så er ikke det noe profeten kan gjøre på eget initiativ, men kun når Den Hellige Ånd leder til det. Alt som ligger i mandatet til en profet er å være en kanal for det som Gud vil tale. Hvordan vil da dette mandatet til å rykke opp, rive ned, ødelegge og bryte ned utarte seg i en profetisk tjeneste? Det vil kunne være som vi ser de gammeltestamentlige profetene opererte, men det vil alltid være et kall til omvendelse før konsekvensene av å ikke omvende seg kommer. Slik vi kan se i brevene til de sju menighetene i Åpenbaringen. Der fikk de alle en mulighet til å omvende seg, før dommen kom.

Selve utførelsen av dette mandatet til å rykke opp, rive ned, ødelegge og å bryte ned, men også mandatet til å plante og å bygge opp, er som alt som hører den profetiske tjenesten til gjennom at profeten taler det han får fra Den Hellige Ånd ut.

12 Neste dag, da de var kommet ut fra Betania, ble Han sulten.
13 På lang avstand så Han et fikentre som hadde løv. Da gikk Han for å se om Han kanskje kunne finne noe på det. Da Han kom bort til det, fant Han ikke noe annet enn løv, for det var ikke årstiden for fiken.

14 Jesus tok til orde og sa til det: «Aldri i evighet skal noen spise frukt av deg.» Og disiplene Hans hørte det.

(Matt. 11,12-14)

20 Om morgenen, da de gikk forbi, så de at fikentreet var tørket inn fra roten.

21 Peter husket hva Jesus hadde sagt, og sa til Ham: «Rabbi, se! Fikentreet som Du forbannet, har visnet bort.»

22 Jesus svarte og sa til dem: «Ha tro til Gud!

23 For sannelig sier Jeg dere: Den som sier til dette fjellet: «Løft deg og kast deg i havet!» og ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier skal skje, han skal få det som han sier.

(Matt. 11,20-23)

Gud har gitt oss en veldig autoritet til å tale til våre omstendigheter og til å råde og regjere med Kristus. Dette ligge spesielt til den profetiske tjenesten, som har i seg å tale ord direkte fra Himmelen. Disse ordene vil skape det resultatet som de er sendt for, når de blir talt ut. Derfor har det uttalte profetiske ordet en ufattelig makt. Det henger sammen med det siste som Gud sa til Jeremia i forbindelse med hans kall, utvelgelse og mandat. Gud spurte hva Jeremia så. Jeremia sa at han så en kvist fra våketreet. Da sa Gud: “Du har sett rett, for Jeg vil våke over Mitt Ord så Jeg gjennomfører det.” Gud er nidkjær på sitt ord, han skaper ved sitt ord, og han våker over det til det har gått i oppfyllelse. Vi kommer til å se hvordan den profetiske tjenesten kommer til å modnes og hvordan profeter i stor djervhet kommer til å tale til omstendigheter, menneskeverk og til makter og myndigheter, og ved sitt ord kommer til å rykke opp, rive ned, ødelegge og å bryte ned alt som har reist seg mot kunnskapen

om Gud, men også til å plante og å bygge opp det som ligger på Guds hjerte.

3 For selv om vi ferdes som mennesker, så fører vi ikke kamp på verdslig vis.

4 For våre stridsvåpen er ikke kjødelige, men i Gud er de mektige til å rive ned festningsverk;

5 med disse kan vi rive ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg imot kunnskapen om Gud, og ta hver tanke til fange under lydigheten mot Kristus,

6 og være ferdige til å straffe all ulydighet når lydigheten deres er oppfylt. (2. Kor. 10,3-6)

Må tåle avvisning

1 Han sa til meg: «Menneskesønn, stå opp på føttene, så skal Jeg tale til deg.»

2 Ånden kom da inn i meg mens Han talte til meg, og Han reiste meg opp på føttene. Jeg hørte på Ham som talte til meg.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, Jeg sender deg til Israels barn, til hedninger, opprørerne, dem som har gjort opprør mot Meg. De og deres fedre har gjort overtredelser mot Meg til denne dag.

4 Til barna med frekt ansikt og hardt hjerte, til dem sender Jeg deg. Du skal si til dem: Så sier Herren Gud.

5 Enten de hører eller lar det være, for de er et opprørsk hus, skal de likevel vite at en profet har vært iblant dem.

6 Men du, menneskesønn, frykt ikke for dem og frykt ikke for ordene deres, selv om det er tornebusker og torner omkring deg, og selv om du bor iblant skorpioner. Frykt ikke for ordene deres og bli ikke redd for dem. For de er et opprørsk hus.

7 Du skal tale Mine ord til dem, enten de hører eller lar det være, for de er opprørske.

8 Men du, menneskesønn, hør på det Jeg sier til deg. Vær ikke opprørsk, slik som dette opprørske huset. Lukk opp munnen og et det Jeg gir deg.»

9 Da jeg så, se, da var en hånd rakt ut til meg. Og se, det var en bokrull i den.

10 Så rullet Han den ut foran ansiktet mitt. Det var skrevet på den både på innsiden og utsiden. Det var skrevet klagesanger og sukk og ve.

Kapittel 3

1 Så sa Han til meg: «Menneskesønn, et det du finner her! Et denne bokrullen og gå av sted og tal til Israels hus.»

2 Jeg åpnet munnen, og Han lot meg ete denne bokrullen.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, mett din buk og fyll din mage med denne bokrullen som Jeg gir deg.» Så åt jeg, og den var søt som honning i min munn.

4 Så sa Han til meg: «Menneskesønn, gå til Israels hus og tal til dem med Mine ord.

5 For du er ikke sendt til et folk med et uforståelig språk og et vanskelig tungemål, men til Israels hus.

6 Du er ikke sendt til mange folk med et uforståelig språk og et vanskelig tungemål, folk som taler ord du ikke kan forstå. Sannelig, hadde Jeg sendt deg til dem, ville de hørt på deg.

7 Men Israels hus vil ikke høre på deg, for de vil heller ikke høre på Meg. For hele Israels hus har harde panner og harde hjerter.

8 Se, Jeg gjør ansiktet ditt hardt mot ansiktet deres og pannen din hard mot pannen deres.

9 Som den hardeste stein, hardere enn flint, gjør Jeg pannen din. Frykt ikke for dem og bli ikke redd for dem, for de er et opprørsk hus.»

10 Så sa Han til meg: «Menneskesønn, alle Mine ord som Jeg taler til deg, ta imot dem i ditt hjerte og hør med dine ører!

11 Gå av sted til de bortførte, til dine landsmenn, og tal til dem og si til dem: Så sier Herren Gud, enten de hører eller lar det være.»

12 Ånden løftet meg opp, og bak meg hørte jeg en røst som av

en kraftig larm: «Lovet være Herrens herlighet fra Hans sted!»
(Esek. 2,1-3,12)

Dette er kallet som Gud ga til profeten Esekiel. Et hovedelement i kallet er kallet til å tåle avvisning. Gud sier at han sender Esekiel til et folk med frekke ansikter, harde panner og harde hjerter, som ikke vil ta imot han. Avvisning er noe som de fleste profeter vil møte i en eller annen form. Avvisningen kan være alt fra at de som har kalt en profet til å forkynne hos seg, som altså i utgangspunktet var åpne for den profetiske tjenesten, avviser profeten når de ikke likte budskapet profeten hadde til dem, til at profeten blir drept ene og alene for at han er en profet for Gud. De aller fleste profeter, for ikke å si alle profeter vil møte avvisning på flere nivå i løpet av sin tjeneste. Kallet til å tåle avvisning er altså ikke unikt for profeten Esekiel, vi ser nærmest at alle de som Gud kaller til profeter i det gamle testamentet møter en eller annen form for avvisning i sin tjeneste som profeter. De aller fleste av dem ble drept av sine samtidige, dem som de var sendt for å profetere til.

47 Ve dere! For dere bygger gravmæler for profetene, og det var deres fedre som drepte dem.

48 Dere gir da vitnesbyrd om at dere godkjenner deres fedres gjerninger. For de drepte dem, og dere bygger gravene deres.

49 Derfor har også Guds visdom sagt: Jeg vil sende dem profeter og apostler, og noen av dem skal de drepe og noen skal de forfølge,

50 for at blodet av alle profetene, det som ble utøst fra verdens grunnleggelse, kan bli krevd av denne slekt,

51 fra Abels blod til blodet av Sakarja, han som ble drept mellom alteret og templet. Ja, Jeg sier dere: Det skal bli krevd av denne slekt. (Luk. 11,47-51)

Dette med å pynte gravene til profetene etter at vi har drept dem, er ikke noe som er unikt for jødene på Jesu tid. Nå er det

heldigvis ikke så ofte at noen profet nå lenger blir fysisk drept, men de kan oppleve å bli utsatt for karakterdrap og å bli drept sosialt. De kan oppleve å bli utestengt fra det gode lag, svertet i avisene, baktalt og kastet ut av menighetene. Men når de er borte og det har gått en tid, vil det som profetene talte om og begynte å bevege seg i, være det som alle taler om og beveger seg i. Da er plutselig profetene som pløyde veien blitt heltene. Profetene og til dels apostlene er forløpere for det som Gud er i ferd med å gjøre. Profetene vil få åpenbart fra Den Hellige Ånd det som Gud har tenkt å gjøre i personer, menigheter, byer og land, gjerne lenge før det faktisk skjer. Apostelen får mønsterbildet på det nye som Gud vil gjøre, når han skal være med å etablere det nye. Begge vil møte motstand, men profeten vil i enda større grad oppleve at han lever i utakt med de han taler til. Apostelen vil mer møte motstand fra de som ikke vil ha endring.

Nå er det heldigvis ikke slik at Gud kun kaller en profet til å tåle avvisning, for så å la han takle avvisningen alene. Nei, Gud forbereder profeten for det som ligger foran, og han er med profeten midt i avvisningen.

8 Se, Jeg gjør ansiktet ditt hardt mot ansiktet deres og pannen din hard mot pannen deres.

9 Som den hardeste stein, hardere enn flint, gjør Jeg pannen din. Frykt ikke for dem og bli ikke redd for dem, for de er et opprørsk hus.»

10 Så sa Han til meg: «Menneskesønn, alle Mine ord som Jeg taler til deg, ta imot dem i ditt hjerte og hør med dine ører!

11 Gå av sted til de bortførte, til dine landsmenn, og tal til dem og si til dem: Så sier Herren Gud, enten de hører eller lar det være.» (Esek. 3,8-11)

Gud vil alltid gjøre oss i stand til å møte de utfordringene som vil komme i vår tjeneste. Hans ord til oss er at vi aldri skal møte noen fristelse eller utfordring som vi ikke kan stå seirende i.

Fristelsen for en profet er å legge av det som skaper anstøt, når han møter forskjellige former for avvisning. Slutte å tale profetisk, for at folk på ny skal like meg. Ofte blir verset i Apostlenes gjerninger hvor det står at de var velsett av folket, misbrukt av enkelte kristne og tragisk nok hele menigheter, til å fjerne de delene av kristenlivet som kan skape anstøt hos andre. Men Guds ord er et sverd som er skarpt, og Jesu ord til oss er: “Ve dere om alle taler vel om dere.”

Guds løfte til profeten er at han vil gjøre hans panne hard, og at de som profeten blir sendt til vil fornemme at det er en profet som taler, enten de tar imot eller ikke. Hvordan gjør Gud vår panne hard? Ved å la oss møte motstand og avvisning på et plan som vi hele tiden vil takle. Etter hvert som vi blir stående seirende i avvisningen og motstanden, og ikke bakker på det ordet vi har fått fra Himmelen, vil vår panne bli hardere og hardere, slik at vi hele tiden kan møte ny og hardere motstand, til vi til slutt også vil stå seirende om vi står ansikt til ansikt med martyrdøden.

Balanse mellom det å gå avsides og å være koblet til andre

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4,11-16)

Vi så i et tidligere kapittel på det at profeten er gitt til menigheten, og skal fungere i og ut fra en lokal menighet. Dette er helt avgjørende både for at profeten skal få komme inn i alt det som Gud har for han, men det er også helt avgjørende for gjennombruddskraften i menigheten. Men når det er sagt er det også viktig for profeten å kunne gå avsides for å være med Gud. Det å finne den rette balansen mellom det å være koblet til en lokal menighet, og være aktiv og delaktig i det som skjer i den menigheten, og det å kunne være alene innfor Gud for å høre hans stemme og lære han å kjenne på dypet, er veldig viktig for enhver som skal betjene menigheten i en profetisk tjeneste.

5 Mens han lå og sov under en gyvelbusk, var det plutselig en engel som rørte ved ham og sa til ham: «Stå opp og spis!»
6 Han så etter, og se, der ved hodet hans lå det en kake stekt på varme steiner, og en krukke med vann. Så spiste og drakk han, og la seg ned igjen.

7 Herrens engel kom tilbake for andre gang, rørte ved ham og sa: «Stå opp og spis, ellers blir reisen for lang for deg.»

8 Så sto han opp og spiste og drakk, og styrket ved denne maten gikk han i førti dager og førti netter helt til Guds fjell Horeb.

9 Der gikk han inn i hulen og var på det stedet natten over. Og se, Herrens Ord kom til ham, og Han sa til ham: «Hvorfor er du her, Elia?»

10 Da sa han: «Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskares Gud. For Israels barn har sviktet Din pakt, revet ned altrene Dine og drept profetene Dine med sverdet. Jeg er alene igjen, og de prøver å ta mitt liv.»

*11 Så sa Han: «Gå ut og still deg på fjellet for Herrens ansikt!»
Og se, Herren gikk forbi, og en stormvind, stor og kraftig, rev fjellene i stykker og knuste klippene for Herrens ansikt, men Herren var ikke i stormvinden. Etter stormvinden kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet.*

12 Etter jordskjelvet kom det en ild, men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom en svak, hviskende røst.

13 Straks Elia hørte den, dekket han til ansiktet sitt med kappen og gikk ut og stilte seg i inngangen til hulen. Plutselig kom det en røst til ham og sa: «Hvorfor er du her, Elia?»

(1. Kong. 19,5-13)

Historien om Elias tur til Guds fjell, Horeb er interessant på mange måter, men den viser med all tydelighet verdien for en profet å stadig bruke tid alene sammen med Gud. Her har nettopp Elia vært på sitt største offentlige oppdrag, hvor han har utfordret, ydmyket, beseiret og halshogd en mengde med Ba'al profeter, og deretter åpnet himmelen så Israel igjen fikk regn. Men så drar Gud han avsides, gjennom engelen som kommer til han under gyvelbusken. Der er det som om Gud finkalibrerer Elia sin evne til å høre fra han. Ved at han lar stormvinden, jordskjelvet og ilden gå forbi hulen hvor Elia er, uten at Gud var i noen av dem. Men, så etter ilden kom en svak, hviskende røst. Da kjente Elia at Gud var i den, og han dekket ansiktet sitt og gikk ut og stilte seg i inngangen til hulen.

Gud vil ta alle som han har kalt til en profetisk tjeneste avsides, både for å tale til profeten, men også for å bygge den dyp til dyp relasjonen som er helt avgjørende, at en som skal fungere i en profetisk tjeneste har. Denne dype relasjonen med Den Hellige Ånd bygges over tid, i bønn og tilbedelse. Dermed er det helt avgjørende for den som skal fungere i en profetisk tjeneste at han eller hun bruker tid avsides med Gud i bønn. Her vil Gud også finkalibrere profetens egenskap til å lytte fra himmelen og bedømme hva Gud er i og hva han ikke er i.

Men dette er den lette delen å få den som er kalt inn i det profetiske å komme inn i. For det å gå avsides med Gud er noe som ligger profeten veldig nært til hjertet. Det er fra dette avsides stedet med Gud at profetene drar hele sin tjeneste.

8 Gå opp i fjellet, hent ned tømmer og bygg huset, så Jeg kan ha behag i det og herliggjøre Meg, sier Herren. (Hag. 1,8)

Profeten liker seg oppe på fjellet, hvor åpenbaringene og herligheten flyter, men åpenbaringene er tømmer som skal hentes ned til å bygge Herrens hus med, slik at Herrens herlighet skal bli synlig midt i blant folket. Det er med andre ord helt avgjørende at profeten går opp på fjellet for å få åpenbaringene, men det er like avgjørende at han kommer ned og gir dem til folket, så de kan være med å bli byggematerialet som menigheten bygges opp med. Denne delen vil kun fungere om profeten er tilstede i den lokale menigheten og tar sin del av jobben blant de andre tjenestegavene i å bygge de hellige opp.

Profeten må altså finne en rett balanse mellom det å gå avsides med Gud, og det å være en del av en lokal menighet, hvor han skal være med å bygge opp, fostre, lede, støtte og profetere over og til de hellige i den lokale menigheten.

Del 4:

Profetiske fallgruver

Ingen blankofullmakt til å være merkelig

1 I de dager sto døperen Johannes fram og forkynte i Judeas ørken.

2 Han sa: «Omvend dere, for Himlenes rike er kommet nær!»

3 For dette er han det er talt om ved profeten Jesaja: «Røsten av en som roper i ødemarken: Forbered Herrens vei. Gjør Hans stier rette.»

4 Selv var Johannes kledd i kamelhårskappe med et lærbelte rundt livet. Hans mat var gresshopper og vill honning.

(Matt. 3,1-4)

Den profetiske tjenesten vil ofte ha i seg elementer av det å være adskilt innfor Gud for folket, og den kan inneholde profetiske handlinger som ikke alltid er av den vanlige sorten. For eksempel ba Gud profeten Hosea om å ta en prostituert til ekte og få barn med henne, for å illustrere Israelfolkets utroskap overfor Gud. Dette er langt utover hva vi tenker er vanlige ting å gjøre for å formidle et budskap. Det at profeten kan operere på dette planet som er på siden av det som er vanlig og det at han i sin tjeneste trenger å være adskilt innfor Gud, vil kunne føre til at profeten får et slags einstøings-syndrom over seg.

Mange som kjenner på et kall til det profetiske eller som er opptatt med det profetiske kan ha en draging mot dette å bo i ødemarken og kle seg i en kamelhårskappe. Selvfølgelig ikke rent bokstavelig, men de har en draging mot det å være en einstøing, som alle ser er en profet og som kommer trampende inn i menigheten og leverer sitt budskap og forsvinner igjen. Dette er helt greit om Den Hellige Ånd har spesifikt bedt deg om

å gjøre det. Men det å være profetisk er ingen blankofullmakt til å være merkelig.

Her kommer profetkjødet, som lett lengter etter å være spesiell, inn og prøver å påvirke profeten til å oppføre seg merkelig for da ser du jo mer profetaktig ut. Dette er ikke noe annet enn en kjødelig avsporing, som i verste fall kan parkere hele den profetiske tjenesten til profeten. Vær ikke merkelig bare for å være spesiell. Gjør kun det som Den Hellige Ånd leder deg til, men er det noe merkelig Gud leder deg til er det viktig at du gjør det. Men ikke finn på merkelige ting selv, bare for å være profetaktig.

16 Men jeg sier: Vandre i Ånden, og dere skal slett ikke fullføre kjøttets begjær.

17 For kjøttet står imot Ånden og Ånden imot kjøttet. Og disse to står imot hverandre, for at dere ikke skal gjøre de ting dere vil.

18 Men hvis dere blir ledet av Ånden, da er dere ikke under loven.

19 Kjøttets gjerninger er åpenbare. De er: ekteskapsbrudd, hor, urenhet, skamløs utukt,

20 avgudsdyrkelse, trolldom, hat, stridigheter, sjalusi, vrede, selvhevdelse, splittelser, partier,

21 misunnelse, mord, drukkenskap, umoralsk festing og andre slike gjerninger. Om disse gjerningene sier jeg dere nå på forhånd, slik som jeg også sa til dere tidligere, at de som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike. (Gal. 5,16-21)

Vandre i Ånden, og dere skal slett ikke fullføre kjøttets begjær. Dette burde være det som lå nærmest for enhver som har en profetisk tjeneste, for den har som sin basis nettopp i det å leve i Ånden og høre fra Den Hellige Ånd. Men på tross av dette er det mye “profet kjøtt” rundt omkring, spesielt hos dem som er i sin modning på vei mot sin profet tjeneste. La ikke dette “profet

kjøttet” ta overhånd men omvend deg fra det, og lev i Ånden, så vil ikke kjødet kunne styre deg.

Å være hypersensitiv betyr nødvendigvis ikke at du er profetisk

9 Men, som det er skrevet: Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte, det som Gud har forberedt for dem som elsker Ham.

10 Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dybder.

11 For hvem blant menneskene kjenner de ting som hører mennesket til, uten menneskets ånd som er i ham? Slik er det heller ingen som kjenner de ting som hører Gud til, uten Guds Ånd.

12 Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne de ting som av nåde er blitt gitt oss av Gud.

13 Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

14 Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig.

15 Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen.

16 For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne lære Ham? Men vi har Kristi sinn. (1. Kor. 2,9-16)

Blant kristne finnes det en del forvridde konsepter, som noen har latt seg bli forledet av. Et slikt latterlig konsept, som i alle fall ble hvisket om tidligere, var at om en kvinne ikke var gift innen hun var 40 år, kunne hun jo alltid bli en misjonær. Som om det

å være en misjonær kun var for dem som trengte en redningsplanke i livet. Et annet slikt forvridd konsept er tanken om at det å være såkalt hypersensitiv gjør en mer rustet til å være en profet. De såkalt hypersensitive kan visstnok sanse hvordan stemningen er i et rom, og kjenne veldig på alle mulige følelser, både reelle og kun innbilte. Tanken om at det å være slikt hypersensitiv var et egnet personlighetstrekk for å fungere i det profetiske, bygger på en helt feil oppfatning av hvordan det profetiske virker.

13 Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

14 Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig.

15 Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen. (1. Kor. 2,13-15)

Det profetiske er ikke koblet til det sjeliske. Det å være hypersensitiv er koblet til følelsene, som igjen er en del av sjelen. Det å ha hypersensitive følelser er ikke til hjelp i det å være sant profetisk, heller tvert imot. Om en er trent i å lytte til sjelen og til følelseslivet, vil disse ofte tale om helt andre ting enn det som Den Hellige Ånd taler om. Når Esekiel ble satt ned i dalen som var full av døde bein, om han da var hypersensitiv og lyttet til sine følelser, ville han neppe få med seg hva Gud sa om og til de døde beina. Da ville han kanskje følt på et ubehag i det å stå midt i blant en haug av døde personer og levningene etter disse, eller han ville ha følt på den håpløsheten som lå over disse døde beina. Da ville han ikke fått med seg hva Gud sa i situasjonen, som var at de døde beina skulle igjen bli til en mektig hær.

Den Hellige Ånd er kilden til alt som er sant profetisk, og han taler i vår ånd. Hvis en da har en veldig følsom sjel, vil dette lett

kunne forstyrre det som en skal høre fra Den Hellige Ånd. Det er derfor veldig viktig for en som er hypersensitiv og som skal fungere i det profetiske, at han lærer å kjenne forskjellen på hva som kommer opp i hans sjel og hva som kommer fra hans ånd.

12 For Guds Ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver. (Heb. 4,12)

12 For selv om dere på denne tiden burde vært lærere, trenger dere igjen at noen lærer dere hva som er de første grunnsannhetene i Guds Ord. Og dere er blitt slike som trenger melk og ikke fast føde.

13 For hver den som bare får melk, er ukyndig i rettferdighetens ord, for han er et spedbarn.

14 Men fast føde er for dem som er modne, det vil si dem som gjennom bruk har trent opp sansene sine til å skjelne mellom godt og ondt. (Heb. 5,12-14)

Det finnes to måter å trene opp det å kunne skille mellom hva som kommer fra sjelen og hva som kommer fra Den Hellige Ånd gjennom vår ånd. Den første er å stadig fylle seg med Guds ord, som har i seg det at det setter et skille mellom ånden og sjelen. Guds-ordet i oss blir en dommer over de ting som kommer opp i vårt indre, og bedømmer om det kommer fra oss selv eller fra Gud.

Den andre måten å trene seg opp til å kunne skille mellom hva som kommer fra sjelen og hva som kommer fra ånden, er gjennom å bruke sansene. Hva ligger i dette? Jo, en bruker gaven til å profetere, og vil da se om det en profeterer treffer hos den som en profeterer over, eller om det som en profeterer faktisk skjer. Etter hvert som en har brukt gaven eller tjenesten vil en lære seg å kjenne igjen Den Hellige Ånds røst i sitt indre, og

derigjennom kunne skille mellom en hypersensitiv sjel og hva som kommer fra ånden. Dette bør derimot gjøres i kombinasjon med det å fylle seg med Guds ord, og å få veiledning, fostring og korreksjon av andre som har fungert i det profetiske lengre enn deg.

Så hypersensitive kan helt klart fungere i det profetiske, men de må være ekstra forsiktige med å ikke blande inn følelsene og det som kommer fra sjelen, slik at deres profetiske tjeneste ikke blir forurenset.

En profet som går i kjødet, blir hard og ukjærlig

1 Men Jona syntes meget ondt om dette, og han ble vred.

2 Så ba han til Herren og sa: «Å, Herre, var det ikke dette jeg sa da jeg ennå var i mitt hjemland? Derfor flyktet jeg den gangen til Tarsis. For jeg vet at Du er en nådig og barmhjertig Gud, sen til vrede og rik på miskunn, En som angrer det onde.

3 Derfor, Herre, ta nå mitt liv fra meg! For det er bedre for meg enn å leve.»

4 Da sa Herren: «Er det godt at vreden blir opptent i deg?»

5 Så gikk Jona ut av byen og satte seg øst for byen. Der lagde han seg en hytte og satte seg under den i skyggen, så han kunne se hva som ville skje med byen.

6 Herren Gud hadde utsett en Kikajon-plante og lot den komme opp over Jona, så den kunne gi skygge over hodet hans og lette ham for forargelsen. Jona gledet seg stort over Kikajonplanten.

7 Men da det grydde av morgen neste dag, utså Gud en orm, og den stakk Kikajonplanten så den visnet.

8 Da solen sto opp, skjedde det at Gud lot det komme en glohet østavind. Solen brant på hodet til Jona så han ble helt avmektig.

Da ba han for seg at han måtte få død og sa: «Det er bedre for meg å dø enn å leve.»

9 Da sa Gud til Jona: «Er det godt at vreden blir opptent i deg på grunn av Kikajonplanten?» Han sa: «Ja, det er godt at vreden blir opptent i meg like til døden!»

10 Men Herren sa: «Du har medynk med Kikajonplanten som du ikke har strevd med, og heller ikke har fått til å vokse. Den kom opp på én natt og ble borte på én natt.

11 Skulle ikke Jeg da ha medynk med Ninive, den store byen, der det er mer enn tolv ganger ti tusen mennesker som ikke vet forskjell på sin høyre og venstre hånd. I tillegg er det en mengde buskap.» (Jona 4,1-11)

Jona er en merkelig profet. Han flykter fra Guds kall til å forkynne dom over Ninive, fordi han kjenner Guds hjerte og vet at Gud er barmhjertig. Han ville mye heller se Ninive bli utslettet enn at de skulle omvende seg og bli frelst fra dommen. Dette er en felle som alle profeter kan falle i. Om en som profet begynner å vandre i kjødet, vil en ikke lenger la seg bli beveget av Guds hjerte for de menneskene som en profeterer over. Det finnes ganger der Den Hellige Ånd gir en et ransakende og korrigerende budskap til en menighet eller en person. Om en da ikke ser at Guds hensikt med det tøffe ordet er å bringe omvendelse og nytt liv fra himmelen, vil en ha gått bort fra selve kjernen i å være en nytestamentlig profet. Vi har alle først og fremst fått forsoningens tjeneste.

I mine tidlige år i tjeneste fikk jeg ofte ganske radikale og ransakende ord til menigheter som jeg skulle tale i. Av og til gikk jeg da ut i kjøttet og la til noe i forkynnelsen for å riktig klippe til. Jeg kunne da kjenne i forkynnelsen hvordan salvelsen fløt på de delene av forkynnelsen som jeg hadde fått fra Den Hellige Ånd, mens det var som å gå i sand det å forkynne de delene som jeg selv hadde lagt til. Da hadde jeg en egen agenda om å være ekstra heftig og ekstra radikal, og ikke det resultatet

som Gud hadde på sitt hjerte som mitt eneste mål. Mine tillegg kunne da være med å hindre det som Gud ville gjøre i den menigheten. Heldigvis modnes vi alle og Gud får plukke av oss ting etter hvert som vi går med han.

7 La dere ikke forføre; Gud lar seg ikke spotte. For det et menneske sår, det skal han også høste.

8 For den som sår i sitt kjøtt, skal høste fordervelse av kjøttet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden.

(Gal. 6,7-8)

For profeten blir det ekstra viktig å leve i hellighet og renhet, for profeten skal være en kanal for Den Hellige Ånd på en helt spesiell måte. Paulus sier at vi alle taler profetisk stykkevis og delt, men målet for en profet må være at det som en taler er mest mulig rent fra himmelen. Om en profet lever i kompromiss eller i synd vil dette påvirke frukten av hans tjeneste. Ordene vil bli oppblandet med kompromisset som profeten lever i. Profeten Bileam er et tragisk eksempel på dette. Vi ser hvordan han kompromisser mer og mer i sin tjeneste, inntil han viste Guds folks fiende hvordan han kunne legge en snublestein for Israelsfolket. Nå er det et tragisk eksempel, men skjult synd og kompromiss vil gjøre en profet til et sløvet sverd. Ordet som skulle bringe klarhet, gjennombrudd og kraft fra himmelen vil bli utvannet. Derfor er det så viktig for en som vil fungere i en profet tjeneste å stadig så i og leve i ånden. Da vil han få høste liv i ånden og samtidig vil det at han lever i ånden føre til at han ikke fullfører kjødets lyst.

**Å se de døde beina i dalen, gjør deg
ikke til profet**

1 Herrens hånd kom over meg, og den førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen. Den var full av bein. 2 Så lot Han meg gå rundt hele veien forbi dem, og se, det var svært mange som lå der i den åpne dalen. Og se, de var helt tørre.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, skal disse beina få liv igjen?» Da sa jeg: «Herre Gud, Du vet det.» (Esek. 37,1-3)

Det finnes mange settinger som ikke er slik som en ønsker at de skal være. Det kan for eksempel være menigheter som er helt tørre, eller byer hvor det ikke finnes noen levende menighet, eller kirkesamfunn som beveger seg inn i kompromiss og frafall. Situasjonen kan fortone seg som den Esekiel her befant seg i: som en dal full av tørre bein.

I en slik dal vil det ikke være vanskelig å se de tørre beina. Kunne beskrive hvor tørre de er, hvordan de ligger slengt rundt i en eneste stor røre. Hvordan de mangler alt de trenger for å leve, osv. Det vil heller ikke være vanskelig å bli kritisk, og begynne å kritisere beina for at de er så tørre, spredt rundt og uten liv. Nå finnes det forskjell på det å være kritisk, og det å ha en hellig utilfredshet med hvordan tingene ligger an. Gud vil ofte vise oss vår situasjon av mangel, for å trigge oss å søke han med fornyet iver, slik at vi kan få det vi mangler fra han.

Ofte kan profetiske personer bli kritiske til den settingen de står i, fordi de opplever den langt fra det som de opplever er Guds standard. Men det å se de tørre beina, og å kunne beskrive dem i detalj, gjør deg ikke til en profet. Det ligger ikke til den profetiske tjenesten å være kritisk. Ja, profeten kan komme med klar korreksjon, skjære rett igjennom og avsløre all løgn og alt spill. Men i dette er det ikke slik at profeten gjør dette i en kritisk ånd, eller er sur og grinete når han gjør det. Profeten forblir ikke i kritikken. Nei, profeten ser forbi kritikken og ser hva Gud vil gjøre i situasjonen.

Det å forbli kritisk er dog en av fallgruvene for den profetiske tjenesten. Det er lett å se seg trett på de døde beina, og bli kritisk mot dem. Det er også noen som tror at det å reise fra menighet til menighet og påpeke alt som er galt eller som mangler er å være profetisk. Det er ikke å være profetisk, det er å være en kritisk plage.

1 Herrens hånd kom over meg, og den førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen. Den var full av bein. 2 Så lot Han meg gå rundt hele veien forbi dem, og se, det var svært mange som lå der i den åpne dalen. Og se, de var helt tørre.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, skal disse beina få liv igjen?» Da sa jeg: «Herre Gud, Du vet det.»

4 Igjen talte Han til meg: «Profetér til disse beina og si til dem: Dere tørre bein, hør Herrens Ord!

5 Så sier Herren Gud til disse beina: Sannelig, Jeg skal la det komme ånd inn i dere, og dere skal leve.

6 Jeg skal feste sener på dere og la det komme kjøtt på dere, dekke dere med hud og la det komme ånd i dere, og dere skal leve! Da skal dere kjenne at Jeg er Herren.»

7 Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Mens jeg profeterte, kom det et brak. Og se, det ble en klapping. Beina trakk nær hverandre, hvert av dem til det beinet det hørte til.

8 Jeg så, og se, det kom sener og kjøtt på dem, og det kom hud som dekket dem. Men det var ikke ånd i dem.

9 Da sa Han til meg: «Profetér til Ånden, profetér, menneskesønn, og si til Ånden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vindretningene, Du Ånd, og pust på disse drepte, så de kan leve.»

10 Så profeterte jeg slik Han befalte meg. Da kom Ånden inn i dem, og de ble levende, og de sto på føttene, en hær som var meget, meget stor. (Esek. 37,1-10)

Det som skiller en profet fra det å kun være kritisk, er å kunne høre hva Den Hellige Ånd sier til de døde beina, og så profetere det ut over dem. Det profetiske er å kunne bedømme situasjonen ut fra Guds ståsted. Ja, vi ser de tørre beina som ligger i et eneste stort rot, men vi ser også den store hæren som Gud vil reise opp av dem, og vi hører de ordene vi skal profetere over dem for at det skal skje. Det er å være profetisk. Du er satt til å forandre dine omstendigheter, ved å tale ord fra Himmelen inn i de omstendighetene, og se dem forandret. Du er ikke kalt til å være kritisk, du er kalt til å være reformatorisk.

Elitisme og eksklusivitet

4 Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme.

5 Det er mange forskjellige tjenester, men Herren er den samme.

6 Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle.

7 Men Åndens åpenbaring blir gitt til hver enkelt, etter hva som er gagnlig:

8 For til én blir det gitt visdoms ord ved Ånden, til en annen kunnskaps ord ved den samme Ånd,

9 til en annen tro ved den samme Ånd, til en annen nådegaver til å utføre helbredelser ved den samme Ånd,

10 til en annen kraft til å gjøre undergjerninger, til en annen profetisk gave, til en annen å prøve ånder, til en annen forskjellige slags tunger, til en annen tyding av tunger.

11 Men den ene og samme Ånd virker alle disse forskjellige nådegavene og deler ut til hver enkelt, slik Han vil.

12 For slik som kroppen er én og har mange lemmer, men alle de mange lemmene på den ene kroppen er én kropp, slik er det også med Kristus.

13 For med én Ånd ble vi alle døpt inn i én kropp – enten vi er jøder eller grekere, enten vi er slaver eller frie – og vi har alle fått én Ånd å drikke.

14 For kroppen er da ikke bare ett lem, men mange.

15 Hvis foten skulle si: «Fordi jeg ikke er hånd, er jeg ikke en del av kroppen,» er den da ikke en del av kroppen?

16 Og hvis øret skulle si: «Fordi jeg ikke er øye, er jeg ikke en del av kroppen,» er det da ikke en del av kroppen?

17 Hvis hele kroppen var øye, hvor ville det da bli av hørselen?

Hvis det hele var hørsel, hvor ville det da bli av luktesansen?

18 Men nå har Gud satt lemmene, hvert enkelt av dem, på kroppen akkurat slik som Han selv ville.

19 Og hvis de alle var ett lem, hvor ville da kroppen vært?

20 Men nå er det virkelig mange lemmer, men én kropp.

21 Og øyet kan ikke si til hånden: «Jeg har ikke bruk for deg.»

Hodet kan heller ikke si til føttene: «Jeg har ikke bruk for dere.»

22 Nei, det er heller slik at de lemmene på kroppen som synes å være svakest, de er nødvendige.

23 Og de lemmene på kroppen som vi synes er mindre ære verd, disse tillegger vi desto større ære. Og de lemmene våre som vi blyges ved, omgir vi med desto større anstendighet,

24 men våre anstendige lemmer trenger ikke dette. Men Gud satte kroppen sammen slik at Han ga større ære til det lemnet som mangler ære,

25 for at det ikke skulle være splittelse i kroppen, men at lemmene skulle ha den samme omsorg for hverandre.

26 Og om ett lem lider, lider alle lemmene sammen med det.

Eller om ett lem blir æret, gleder alle lemmene seg sammen med det.

27 Nå er dere Kristi kropp, og hver for seg er dere lemmer på Hans kropp.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger.

*29 Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere?
Kan vel alle gjøre undergjerninger?*

*30 Har vel alle nådegaver til helbredelser? Taler vel alle med
tunger? Kan vel alle tyde dem?*

*31 Men søk etter de nådegavene som er de beste. Men likevel
skal jeg vise dere en mye bedre vei. (1. Kor. 12,4-31)*

Er vel alle profeter, er vel alle apostler? Svaret på det er nei. I det ligger det en fare for at de som faktisk er profeter og apostler vil oppleve seg som en eksklusiv liten gruppe innenfor kristenheten. All slik eksklusivitet kan skape store hoder og være en kilde til stolthet. Derfor er det alltid viktig for de som er blitt kalt til en eller annen tjenestegave, å alltid huske på at Gud utvelger det som ingenting er, for å gjøre det som er noe til skamme. Uansett hvor sterk og salvet tjeneste en har, så er det Gud som har ført oss dit, og som fortsatt er den som virker gjennom oss. I oss selv er vi ingenting. Stolthet går alltid foran fall, blir det sagt. Det virker å stemme i de fleste tilfellene. Det som i alle fall er sant er at Gud står den stolte imot, men gir den ydmyke stor nåde. Elitisme og stolthet er derfor noe som enhver som har et kall og som er kommet inn i en tjeneste må passe seg for.

*1 Hele folket i Juda tok nå Ussia, som var seksten år gammel,
og gjorde ham til konge i stedet for hans far Amasja.*

*2 Han bygde Eilat og vant den tilbake for Juda etter at kongen
hadde lagt seg til hvile hos sine fedre.*

*3 Ussia var seksten år gammel da han ble konge, og han var
konge i Jerusalem i femtito år. Hans mors navn var Jekolja fra
Jerusalem.*

*4 Han gjorde det som var rett i Herrens øyne, og fulgte alt det
hans far Amasja hadde gjort.*

*5 Han søkte Gud i Sakarjas dager, han som hadde forstand på
syner fra Gud. Så lenge han søkte Herren, ga Gud ham stor
framgang.*

6 Han dro ut og gikk til strid mot filisterne, og han rev ned muren i Gat, muren i Jabne og muren i Asjdod. Han bygde opp byer rundt Asjdod og blant filisterne.

7 Gud hjalp ham mot filisterne, mot de araberne som bodde i Gur-Ba'al, og mot meunittene.

8 Også ammonittene kom med gaver til Ussia. Gjetordet om ham spredte seg helt til inngangen til Egypt, for han fikk meget stor makt.

9 Ussia bygde tårn i Jerusalem ved Hjørne-porten, ved Dalporten og ved Vinkelen. Så befestet han dem.

10 Han bygde også tårn i ørkenen. Han gravde ut mange brønner, for han hadde stor buskap, både i lavlandet og ute på sletten. Han hadde også jordbrukere og vindyrkere i fjellene og på Karmel, for han elsket jorden.

11 Dessuten hadde Ussia en hær av stridsmenn som dro ut til strid i bestemte avdelinger, etter det antallet som sto i rullene, slik det var satt opp av statskriveren Je'uel og tilsynsmannen Ma'aseja, under Hananjas myndighet, en av kongens embetsmenn.

12 Det fulle antallet overhoder for fedrene for de mektige krigerne var to tusen seks hundre.

13 Under deres myndighet sto en hær på tre hundre og sju tusen fem hundre, som gikk til strid med veldig styrke for å hjelpe kongen mot fienden.

14 Så utstyrte Ussia dem. Hele hæren fikk skjold, spyd, hjelmer, rustning, buer og slynger til å kaste steiner med.

15 I Jerusalem lagde han stridsutstyr som var oppfunnet av dyktige menn, som skulle stå i tårnene og i hjørnene og som skulle brukes til å skyte piler og store steiner med. Slik ble hans navn kjent i det vide og brede, for han fikk underfull hjelp slik at han ble mektig.

16 Men da han var blitt mektig, opphøyet han seg i sitt eget hjerte til sin egen ødeleggelse, for han forbrøt seg mot Herren sin Gud ved å gå inn i Herrens tempel og brenne røkelse på røkelsesalteret.

17 Presten Asarja gikk så inn etter ham, og åtti av Herrens prester, djerve menn, var sammen med ham.

18 De sto fram imot kong Ussia og sa til ham: «Det er ikke din oppgave, Ussia, å brenne røkelse for Herren. Det er bare for prestene, Arons sønner, de som er innviet til å brenne røkelse. Gå ut av helligdommen, for du har forbrutt deg, og det blir deg ikke til ære fra Herren Gud.»

19 Da ble Ussia vred, og han hadde et røkelseskar i hånden, til å brenne røkelse i. Mens han sto der i sin vrede mot prestene, brøt det spedalskhet ut i pannen hans, rett foran prestene i Herrens hus, der ved siden av røkelsesalteret.

20 Øverstepresten Asarja og alle prestene så på ham, og se, der i pannen hans var han spedalsk. Så drev de ham ut derfra. Han skyndte seg for å komme ut, fordi Herren hadde slått ham.

21 Kong Ussia var spedalsk helt til den dagen han døde. Han bodde i et hus for seg selv, fordi han var spedalsk. For han ble utestengt fra Herrens hus. Så ble hans sønn Jotam satt over kongens hus for å være dommer for folket i landet.

(2. Krøn. 26,1-21)

Kong Ussia er et tragisk eksempel på hva som kan skje om en Herrens tjener opphøyer seg selv og går inn i stolthet. Det å bli brukt av Gud og gå fra seier til seier kan føre til at en glemmer at alt er på grunn av at det er Gud som gjør det gjennom deg. Stolthet og selvhevdelse vil føre til at en stiller seg en plass hvor Guds velsignelse ikke kan flyte. Derfor er det spesielt viktig for de som har et profetisk kall eller som alt er kommet inn i en profetisk tjeneste at en ikke blir stolt i egne øyne, for det er så lett å bli forblindet når det spraker og gnistrer slik av tjenesten som en har fått.

Elitisme kan altså føre til stolthet og selvhevdelse, men den kan også føre til forakt.

*21 Og øyet kan ikke si til hånden: «Jeg har ikke bruk for deg.»
Hodet kan heller ikke si til føttene: «Jeg har ikke bruk for dere.»*
(1. Kor. 12,21)

Fordi du ikke er øye har jeg ikke bruk for deg. Dette er en fallgrube som det er lett å falle i. En kan sette de forskjellige tjenestene og funksjonene i menigheten opp mot hverandre og sette verdi på de forskjellige etter hva en selv liker eller flyter i. Det kan bli strid om retning for menigheten og hva som vi skal satse på. Her kan ofte profeten eller de som flyter i det profetiske befinne seg i en slags strid med evangelisten eller læreren. Dette bunner da i at en ikke ser at Gud har gitt menigheten forskjellige tjenester for at de skal utfylle hverandre, ikke for å kaste stein på hverandre. Vi er forskjellige og Den Hellige Ånds salvelse fungerer på forskjellig vis i de forskjellige tjenestegavene og vi er opptatt av forskjellige ting.

Dette er det veldig viktig at alle som flyter i det profetiske er seg bevisst. Forakten for evangelistens letthet og det at han nærmest gjør alt for at nye skal få høre evangeliet, er noe som flere profetiske personer kan ha. Nå skal det sies at noen i sin evangelistiske iver har gått for langt i å gjøre terskelen så lav som mulig inn i menigheten. Men om profeten da kun møter dette med forakt, vil han ikke kunne bli den korreksjonen som Gud hadde ment han å være.

Det siste som elitisme kan føre til er en slags sekterisme, hvor en har en oppfatning om at det er kun vi som har det. Det er vi som er PROFETENE! Det er kun vi som hører fra Gud. Vi er ti stykker, og alle andre er på bærtur, og forresten er jeg ikke helt sikker på de andre ni heller. Det kan bli så elitistisk at en dømmer alle andre ut. Da har en falt ned i et hull, hvor en ikke kan være til hjelp for noen. Gud har satt profeten som en av tjenestene som han har satt i menigheten. Du skal tjene i menigheten, sammen

med alle de andre som også Gud har satt der. Gud har satt dem der for å være en korreksjon og en velsignelse for deg.

Så la all elitisme, stolthet, forakt og sekterisme fare i Jesu navn! Stå Satan imot, så skal han fly fra deg. Dette er ingenting annet enn djevelens forsøk på å lamme din tjeneste, avslør han, og omvend deg. Tjen midt i menigheten, sammen med alle de andre som også tjener der, og takk Gud for alle de som han har gitt deg.

Profeter og falske profeter

23 Hvis da noen sier til dere: «Se, her er Kristus!» eller: «Der!» så tro det ikke.

24 For falske kristuser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å forføre selv de utvalgte – om det var mulig.

25 Se, Jeg har sagt dere det på forhånd. (Matt. 24,23-25)

13 Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port og bred er den vei som fører til fortapelsen, og det er mange som går inn gjennom den.

14 For trang er den port og smal er den vei som fører til livet, og det er få som finner den.

15 Vokt dere for de falske profeter, de som kommer til dere i fåreklær, men som innvendig er rovlystne ulver.

16 På fruktene deres skal dere kjenne dem. Kan vel noen sanke druer fra tornebusker eller fiken fra tistler?

17 Slik bærer hvert godt tre god frukt, men det dårlige tre bærer dårlig frukt.

18 Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, og et dårlig tre kan heller ikke bære god frukt.

19 Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden.

20 Derfor skal dere kjenne dem på fruktene.

21 Ikke alle som sier til Meg: «Herre, Herre,» skal komme inn i Himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.

(Matt. 7,13-21)

Jesus advarer oss om at det kommer til å stå fram mange falske profeter i tiden før han kommer tilbake. Disse vil prøve å forføre de utvalgte, og de vil komme i fåreklær, men innvendig er de rovlystne ulver. Dette høres selvfølgelig veldig negativt ut, men det finnes også et positivt aspekt å dra ut fra disse advarslene. Når Jesus sier i Matteus kapittel 24 at det skal stå fram mange falske profeter, må det også bety at det vil stå fram mange sanne profeter. For det finnes ingen mening i å lage falske penger om det ikke finnes ekte penger. Det er ingen som prøver å lage falske 2000 kroner sedler. Slike sedler ville jo blitt avslørt med det samme. Så når Satan kommer med falske profeter, er det fordi det finnes sanne. På samme måte som med de falske sedlene, vil de ligne på de ekte, men mangle det viktigste - de vil ikke ha hørt fra Gud det de taler ut. Vi er nå midt i en profetisk oppvåkning i Guds menighet, da blir det viktig at de som opplever et profetisk kall, blir fostret og veiledet på en god måte, slik at de fortsetter å holde seg på den smale vei. Falske profeter er ofte ikke annet enn noen som kanskje hadde et kall, eller en lyst til å fungere i det profetiske, men som har gått feil på veien, og endt opp som en falsk profet.

Hva må til for å være en falsk profet? Er det slik at en er en falsk profet om en profeterer noe som er feil, eller om noe en har profetert om fremtiden ikke skjer?

8 Kjærligheten faller aldri bort. Men om det er profetiske gaver, så skal de ta slutt. Om det er tunger, skal de opphøre. Om det er kunnskap, skal den bli borte.

9 For vi kjenner stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis.
10 Men når det fullkomne kommer, da skal det som er stykkevis, ta slutt.

11 Da jeg var barn, talte jeg som et barn, og jeg forsto som et barn og tenkte som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige.

12 For nå ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se ansikt til ansikt. Nå kjenner jeg stykkevis, men da skal jeg erkjenne slik som jeg også fullt ut er kjent.

13 Så blir de da stående, disse tre: tro, håp og kjærlighet. Men den største av dem er kjærligheten. (1. Kor. 13,8-13)

Vi kjenner stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis. Om ikke alt det som en profeterer ut er hundre prosent rett, så gjør ikke det en til en falsk profet. Det vil alltid være en modning av den profetiske gaven eller profetiske tjenesten. I starten når en er som et barn i den profetiske funksjonen en har, vil det en taler ut bære preg av at en er på barnestadiet, men så skal det være en modning som skjer. Om et barn går med bleier og hopper i sølepyttene er det bare normalt og sjarmerende, det er ikke like normalt og sjarmerende om en 30 år gammel mann gjør det. Slik er det også med det profetiske. En som tar sine første steg inn i det profetiske vil normalt kunne gjøre feil, eller blande inn noe av seg selv i det profetiske. Han blir ikke falsk profet av den grunn. Nei, det betyr bare at det er mer modenhet å få. Det er derfor at menigheten skal bedømme de profetiske ordene som kommer, for vi profeterer stykkevis.

Jesus sier i Matteus kapittel 7 at vi skal kjenne de falske profetene på frukten av deres tjeneste. Du skal kjenne treet på frukten av det. Samtidig er det slik at frukten kommer som et produkt av treet og treet som et produkt av roten. Vi kan da si at frukten: falsk profeti er et produkt av at en er en falsk profet, som er selve treet. Men det at en er en falsk profet er et produkt av noe, det finnes en rot til problemet. Her kan en grovt sett dele

falske profeter inn i to grupper, som har forskjellig rot i seg. Vi finner begge gruppene beskrevet i Guds ord, spesielt i Det gamle testamentet. Den første og kanskje den som en lettest finner er de falske profetene som ikke påstår at de er Guds profeter, men er profeter til en eller annen avgud, som forfører Guds folk til synd og avgudsdyrkelse. Den andre gruppen er litt verre å skille fra de sanne profetene, ettersom de påstår at de er profeter sendt fra Gud, men de taler ut budskap som ikke er fra Gud. Vi skal se nærmere på begge disse to gruppene, men spesielt den siste.

17 Da Akab så Elia, skjedde det at Akab sa til ham: «Er det du, du som fører skade over Israel?»

18 Han svarte: «Jeg har ikke ført skade over Israel, men det har du og din fars hus gjort ved at dere har sviktet Herrens bud og har fulgt Ba'alene.

19 Send derfor bud og samle sammen hele Israel hos meg på Karmelfjellet, sammen med de fire hundre og femti Ba'al-profetene og de fire hundre Asjeraprofetene, de som spiser ved Jesabels bord.»

20 Så sendte Akab bud blant alle Israels barn, og han samlet sammen profetene på Karmelfjellet.

21 Elia kom fram for hele folket og sa: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg Ham, men hvis det er Ba'al, så følg ham.» Men folket svarte ham ikke et ord.

22 Da sa Elia til folket: «Jeg, jeg er alene igjen som Herrens profet, men Ba'als profeter er fire hundre og femti menn.

(1. Kong. 18,17-22)

Her ser vi den første typen av falske profeter omtalt. Dette er en lett gruppe å kjenne igjen som falske profeter, ettersom disse ikke prøver å kalle seg profeter for Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, men åpenlyst kaller seg profeter for Ba'al og Asjera. Slike profeter finnes det mengder av i dag også, alt fra new age guruer til lettere forvirrede prinsesser som driver med engleskole i den semittiske gudinnen Astartes navn. Disse er da best egnet til å

forvirre folket, og holde dem borte fra Guds sannhet. Disse har sjelden noen påvirkning på menigheten, ettersom enhver blind høne har utskilling nok til å se at disse er falske profeter, og ikke taler på vegne av Gud.

For å avsløre disse falske profetene handler det ikke først og fremst om å kunne utskille at disse er falske. Ettersom disse opererer ikke i menigheten, men i folket. Da er det i stedet viktig å få konfrontert dem i det offentlige rom, og avsløre at de er falske profeter, slik Moses gjorde med de egyptiske trollmennene, Elia gjorde med Ba'al-profetene på Karmel og slik Paulus gjorde med trollmannen Barjesus hos landshøvdingen i Pafos, eller som Paulus gjorde med kvinnen som hadde spådomsånden i Filippi. Her trengs det en demonstrasjon av Guds kraft. Han som bor i oss, er sterkere enn han som står bak alle disse falske profetene, derfor kan vi i frimodighet konfrontere dem i Den Hellige Ånds kraft og i Jesu navn. Dette kommer jeg nærmere innpå i kapittelet om profetisk konfrontasjon.

14 Men hos profetene i Jerusalem har Jeg sett noe grusomt: De driver hor og går fram med løgn. De støtter også dem som gjør ondt, så ikke én mann vender om fra sin ondskap. Alle sammen står de for Meg som Sodoma, og de som bor hos henne, som Gomorra.

15 Derfor, så sier hærskares Herre om profetene: Se, Jeg metter dem med malurt og lar dem drikke giftig vann. For fra profetene i Jerusalem har ugudeligheten nådd ut over hele landet.

16 Så sier hærskares Herre: Hør ikke på ordene fra profetene som profeterer for dere. De fyller dere med tomme håp. De taler et syn fra sitt eget hjerte, ikke fra Herrens munn.
17 De sier hele tiden til dem som forakter Meg: «Herren har sagt: Dere skal ha fred.» Til hver den som følger sitt eget harde hjerte, sier de: «Intet ondt skal komme over dere.»

18 For hvem har stått i Herrens råd og sett og hørt Hans Ord? Hvem har lyttet til Hans Ord og hørt det?

19 Se, en storm fra Herren, harmen har brutt fram, en voldsom storm. Den kommer mektig ned over hodet til de ugudelige.

20 Herrens vrede skal ikke vende tilbake før Han har utført og fullført sitt hjertes tanker. I de siste dager skal dere forstå det til fulle.

21 Jeg har ikke sendt disse profetene, likevel sprang de av sted. Jeg har ikke talt til dem, likevel profeterte de.

22 Men dersom de hadde stått i Mitt råd, da ville de latt Mitt folk høre Mine Ord, da ville de ha fått dem til å omvende seg fra deres onde vei, og fra deres onde gjerninger.

23 Er vel Jeg den Gud som bare er nær ved, sier Herren, og ikke den Gud som også er langt borte?

24 Kan vel noen skjule seg på hemmelige steder, så Jeg ikke skulle se ham? sier Herren. Er det ikke Jeg som fyller himmelen og jorden? sier Herren.

25 Jeg har hørt hva profetene har sagt, de som profeterer løgn i Mitt navn og sier: «Jeg har drømt, jeg har drømt!»

26 Hvor lenge skal dette vare ved i hjertet til profetene som profeterer løgn? De er bare profeter for sitt eget hjertes bedrag.

27 De tenker de skal få Mitt folk til å glemme Mitt navn ved sine drømmer, dem de forteller, enhver til sin neste, slik deres fedre også glemte Mitt navn for Ba'als skyld.

28 Den profeten som har en drøm, han får fortelle en drøm. Men den som har Mitt ord, han skal tale Mitt ord i sannhet. Hva har halmstrået med hveten å gjøre? sier Herren.

29 Er ikke Mitt ord som ild? sier Herren, og lik en hammer som knuser klippen i småbiter?

30 Se, derfor kommer Jeg imot profetene, sier Herren, som stjeler Mine Ord, ja, hver mann fra sin neste.

31 Se, Jeg kommer imot profetene, sier Herren, som bruker sin egen tunge, men sier: «Han sier det.»

32 Se, Jeg kommer imot dem som profeterer falske drømmer, sier Herren, og som forteller dem og slik fører Mitt folk vill ved

sine løgner og ved sitt storskryt. Men Jeg har verken sendt dem eller befalt dem. De skal slett ikke være til gagn for dette folket, sier Herren. (Jer. 23,14-32)

Dette er den andre typen av falske profeter som vi finner beskrevet et utall ganger i bibelen. Disse er det mye verre å skille fra de sanne Guds profeter, ettersom de kaller seg for Guds profeter, og sier de taler på Guds vegne. De opererer ikke kun ute i folket, men de opererer først og fremst i blant Guds folk i menigheten. Hovedforskjellen mellom disse falske profetene og de sanne profetene er de tre tingene som Gud her ramser opp av anklager mot dem.

For det første har Gud ikke sendt dem, men allikevel springer de avsted, som om de har fått et oppdrag fra Gud å springe med. De har med andre ord ikke fått noe kall fra himmelen til å være en profet. De har med andre ord tatt seg denne "tjenesten" ut fra sin egen vilje og lyst, men det å bli en profet er ikke noe en kan ta seg av egen vilje, men det er noe som Gud må kalle og utvelge en til. Kallet er en forutsetning for å bli en profet. De som kaller seg en profet, men som Gud ikke har kalt til det, er dermed falske profeter. Betyr det at alle som er kalt til profet da er hevet over faren for å bli en falsk profet? Nei, for det første er mange kalt, men få er utvalgt. Dette handler om at det finnes en tid av forberedelse, fostring og modning fra en blir kalt til en kommer inn i funksjonen som en profet. Deretter, etter at en har fått funksjonen som en profet, må det skje en innsettelse før en har embetet som en profet. Om en da ikke er villig til å gå denne veien fra en er kalt til en faktisk blir innsatt, vil en kunne skli ut i usunnheter og til slutt kunne ende opp som en falsk profet. Personer som ikke er villig til å la seg fostre, modne og la seg korrigere av alt fungerende og modne profeter, vil ofte ha i seg selve roten til det å bli en falsk profet: stolthet.

Det andre som Gud kritiserer disse falske profetene for er at selv om Gud ikke har talt til dem, så talte de. Dette er selve frukten av det å være en falsk profet. Det å tale ut falske profetier. Roten til hvorfor noen vil tale ut en falsk profeti sier Gud noe om her også. Han sier de farer med løgn og med storskryt. Det å være noe spesielt kan være en drivkraft for disse svake menneskene. De har kanskje opplevd forkastelse, og trenger noe som kan gi dem den oppmerksomheten som de lengter etter, men som de ikke får i egen kraft og eget navn, så da opptrer de som Guds profeter. Så finnes det også dem som ikke vil eller klarer å innordne seg under et lederskap i en menighet. De kan da flykte inn i en profetrolle, for da kan de jo være litt eksklusive og bare komme trampende inn, levere sitt "budskap" og forsvinne igjen. Det vil uansett være avgjørende for slike falske og selvutnevnte profeter, å komme med budskap fra «Herren» med jevne mellomrom, slik at folket ikke skal glemme at det er de som er profetene her. For det er jo denne profetstatusen som er hele drivkraften i livet deres. De har ingen lengsel etter at Guds rike skal bli oppbygd gjennom sin tjeneste, slik som sanne profeter har. Nei, de er kun opptatt av sin egen tjeneste og å bygge seg et navn.

Det tredje som Gud kritiserer de falske profetene for er at de ikke har stått i hans råd, og ikke fått sett og hørt hans Ord. Roten til all sann profetisk tjeneste er nettopp dette å stå i Guds råd. Hva vil det si? Jo, det betyr at en lever i Guds nærhet, i bønn, tilbedelse og lovsang. En profet som ikke bruker mye av sin tid i Den Hellige Ånds samfunn, vil ikke kunne fungere i en sann profet tjeneste. Det er fra dette dyp til dyp samfunnet med Gud at profeten får se og høre Ordet fra Gud. Uten dette Ordet har ikke profeten noe å komme med, og uten at profeten er villig til å stå i Guds råd, vil han ikke kunne få de ordene som han skal bringe videre til folket.

1 Du, min sønn, bli derfor sterk i nåden, den som er i Kristus Jesus.

2 Og alt det som du har hørt av meg blant mange vitner, skal du overgi til trofaste mennesker, slike som også er i stand til å undervise andre.

3 Derfor må også du lide ondt som en god Jesu Kristi stridsmann.

4 Ingen som fører krig, blander seg inn i de oppgavene som hører dette livet til, slik at han alltid kan gjøre hærføreren til lags.

5 Og om noen driver idrett, får han ikke seierskransen uten at han deltar etter reglene.

6 Den bonden som gjør seg flid i arbeidet, skal være den første til å få del i fruktene.

7 Tenk over hva jeg sier, og må Herren gi deg forstand i alle ting! (2. Tim. 2,1-7)

Hvordan skal vi kunne motvirke at noen som er kalt til det profetiske skal havne i det å bli en falsk profet? Jeg tror den eneste gode løsningen er det som vi både ser i Paulus liv, og i livene til mange av de store profetene i Gamle testamentet, personlig fostring av disipler. Paulus fostret Timoteus som en sønn, mens profetene hadde profetdisipler, og en som sto dem ekstra nær, den som helte vann over deres hender, som det står. Slik var det med Elisja og Elia, og slikt finner vi mange eksempler på. Det å bli fostret, opplært, rettleidet og det å være noen underordnet er hva alle som har et kall til det profetiske trenger for å faktisk kunne komme inn i den tjenesten som Gud har kalt dem til.

29 To eller tre profeter kan tale, og de andre må bedømme det. (1. Kor. 14,29)

Vi så tidligere hvordan vi gjennom profetisk konfrontasjon, kan beseire de falske profetene, som ikke opererer i Herrens navn.

Når det gjelder denne andre typen av falske profeter, de som sier de er Guds profeter, men som ikke er det, må vi gå fram på en litt annen måte. Med disse falske profetene, som opererer inne i menigheten, er det viktig at vi bedømmer det som de taler ut. Vi som menigheter må lære oss å skille i Ånden. Her blir det derfor viktig å ha nådegaven til å skille mellom ånder rikt tilstede i menigheten, slik at disse falske profetene kan bli avslørt.

10 Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dybder.

11 For hvem blant menneskene kjenner de ting som hører mennesket til, uten menneskets ånd som er i ham? Slik er det heller ingen som kjenner de ting som hører Gud til, uten Guds Ånd.

12 Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne de ting som av nåde er blitt gitt oss av Gud.

13 Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

14 Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig.

15 Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen.

16 For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne lære Ham? Men vi har Kristi sinn. (1. Kor. 2,10-16)

Skal vi kunne ha denne bedømmingen, som vi trenger for å avsløre falske profeter, i menighetene våre, må vi være åndelige. Hva vil det si? Jo, det betyr at vi må leve i Den Hellige Ånds samfunn, omgås han, be i Ånden, lytte til hans stemme, og bruke tid i bønn og lovsang. Slik blir vi disse åndelige som kan bedømme alle ting. Så det å ha et rikt samfunn med Den Hellige Ånd, blir både viktig for den som er en profet, og for menigheten

som skal bedømme om budskapet er fra Gud. Her har vi som Guds menighet mye land å innta. Vi har til tider hatt like stor utskilling og bedømming som en blind gås, og falske profeter og falske lærere har fått fri adgang til flere av våre sammenhenger. Men la oss stå i tro for at dette ikke lenger skal være sannheten. La oss både som profeter og som menigheter søke inn i Guds nærhet og inn i Den Hellige Ånds samfunn, slik at vi kan få høste fruktene av den sanne profetiske tjenesten.

Å bruke gaven til manipulasjon, er veien til å bli en Jesabel

18 Og skriv til engelen for menigheten i Tyatira: Dette sier Guds Sønn, som har øyne som luende ild, og føttene Hans er som fint kobber:

19 Jeg vet om dine gjerninger, kjærligheten din, tjenesten din, troen din og tålmodigheten din. Og når det gjelder gjerningene dine, er de siste flere enn de første.

20 Likevel har Jeg noen få ting imot deg, for du tillater kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv profetinne, å lære og forføre Mine tjenere til å leve i hor og spise av kjøtt som er ofret til avguder.

21 Og Jeg ga henne tid til å omvende seg fra sitt horeliv, men hun omvendte seg ikke.

22 Se, Jeg kaster henne på sykeseng, og dem som lever i utuktig samliv med henne, kaster Jeg ut i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra sine gjerninger.

23 Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter. Og Jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger.

24 Men nå sier Jeg til dere og til de andre i Tyatira, så mange som ikke har denne læren, som ikke har kjent Satans dybder, som

de sier: Jeg skal ikke legge noen annen byrde på dere.

(Åp. 2,18-24)

I alle tjenester finnes det snarer som fienden legger ut for å lokke den som startet rett til å enten bli korrumpert, og begynne å blande ut den rene strømmen fra Den Hellige Ånd med noe urent, eller som i dette tilfellet, falle helt under en åndsmakts kontroll. For pastorer og apostler vil det ikke være Jesabel ånden som er den største snaren, men snarere Leviathan ånden. Den fører med seg stolthet over det en har fått til, denne stoltheten kan snike seg inn og ødelegge en helt, slik som det skjedde med kong Ussia. Men for den profetiske tjenesten er det Jesabel ånden som er ute etter å ødelegge den rene profetiske strømmen fra Himmelen.

I brevet fra Jesus til menigheten i Tyatira i Johannes Åpenbaring ser vi noe av handlingsmønsteret til Jesabel åndsmakten. Den har kommet seg inn i sin favorittposisjon, nemlig som den mest betrodde til den som har autoriteten, hvor den gjennom manipulasjon tar styringen gjennom den som egentlig skulle ha styringen, i dette tilfellet pastoren i Tyatira. Jesus sier til engelen, eller pastoren for menigheten at han har en ting mot han, at han har tillatt kvinnen Jesabel å lære og å forføre Herrens tjenere i menigheten. Jesabel har med andre ord ikke autoriteten, men er blitt tillatt av pastoren å drive på slik hun gjør. Hvem denne Jesabel er står det lite om, noen har ment at hun kanskje er pastorens kone, og dermed har et grep om han. Men det virker som mindre trolig at pastoren skulle tillate sin egen kone å leve i utuktig samliv med noen, slik som denne Jesabelen gjør. Her handler det mer om at hun har fått denne innflytelsen gjennom de åndelige gavene hun utgir seg for å ha.

30 Da Jehu kom til Jisre'el, fikk Jesabel høre om det. Hun sminket øynene og pyntet seg på hodet, og kikket ut gjennom vinduet.

31 Da Jehu kom inn gjennom porten, ropte hun: «Er det bare fred, Simri, du din herres morder?» (2. Kong. 9,30-31)

Jesabel ånden opererer sterkt gjennom å prøve å innynde seg og gjennom å manipulere. Her ser vi den opprinnelige Jesabelen, dronning Jesabel, kong Akabs kone. Hun bruker manipulasjonen like inntil enden, når Jehu er på vei for å drepe henne på Guds befaling, prøver hun å innynde seg hos ham, selv rett etter at han har drept hennes sønn. Det viser hvor dypt manipulasjon ligger i Jesabel ånden, og hva som vil komme ut av en som opererer under innflytelse av denne åndsmakten. Vi skal komme tilbake til Jesabel i et senere kapittel, men la oss her bare fastslå at Jesabel er en åndsmakt som vi møter ved flere anledninger i Guds ord, som er en innbitt motstander av det sanne profetiske.

La oss se videre på Jesabelen i menigheten i Tyatira. Jesus sier til pastoren i menigheten: «Dette har jeg mot deg, at du tillater kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv profetinne...» Her er det tydelig at Jesabelen i Tyatira bruker sin «gave» eller «tjeneste» til å manipulere med. Det er mye mulig at hun til og med har startet rett, med et genuint profetisk kall, en genuin profetisk gave og en genuin profetisk tjeneste, men at hun er blitt fanget i Jesabel åndens snare, og blitt fristet til å bruke gaven og tjenesten til å manipulere med. I det en profet eller en med profetisk gave i sitt liv, starter å gå inn på manipulasjonens vei, vil en åpne seg for Jesabel åndens innflytelse og en vil snart finne seg å dra fra helt feil kilde, slik som denne Jesabel i Tyatira også helt klart gjør. Dette vil en i starten, i alle fall, ikke være klar over men etterhvert som åndsmakten får et stadig større grep om en vil en til slutt være bundet, og vil trenge utfrielse for å bli fri dens grep. Hvorfor er det trolig at denne Jesabelen i Tyatira har startet med en genuin gave og tjeneste? Fordi, om hun ikke hadde fungert i det ekte noen gang, ville ikke pastoren eller de andre av Herrens tjenere i menigheten latt henne få slik innflytelse som hun har fått. Gaven og tjenesten vil alltid skape

rom for deg, men hvordan du fyller det rommet avhenger av din karakter og din helliggjørelse.

Jeg har flere ganger i min tidligere pastortjeneste og nå i min tjeneste som grunnlegger og hovedpastor for et nettverk av menigheter, opplevd personer som har kommet til meg og sagt at jeg må gjøre slik eller slik. Det er helt greit og helt normalt at personer har meninger som de kommer med, men når de legger til: “Jeg er profet, så derfor må du gjøre som jeg sier.”, da er det ikke greit lenger. Da bruker de den profetiske gaven eller tjenesten som de har til å manipulere med. Betyr det at de er en Jesabel? Nei, men der åpner de seg opp for den åndsmaktens innflytelse, og da vil manipulasjon komme ut. Om de da fortsetter ned den samme veien, og stadig bruker gaven og tjenesten til å manipulere med, vil de til slutt ende opp som en ekte Jesabel, og den profetiske gaven og tjenesten vil være redusert til: “Hun som kaller seg selv profetinne.”

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea.

11 Da han var kommet til oss, tok han beltet til Paulus, bandt hendene og føttene sine og sa: «Så sier Den Hellige Ånd: Slik skal jødene i Jerusalem binde den mannen som eier dette beltet, og overgi ham i hedningenes hender.»

12 Da vi hørte dette, tryglet vi ham, både vi og de som var fra det stedet, om at han ikke måtte dra opp til Jerusalem.

13 Da svarte Paulus: «Hva mener dere med å gråte og knuse hjertet mitt? For jeg er rede, ikke bare til å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navns skyld.»

14 Så da han ikke lot seg overtale, ga vi oss og sa: «Skje Herrens vilje!» (Apg. 21,10-14)

Det er viktig at du som vil fungere i en profettjeneste holder deg innenfor det mandatet som ligger til profettjenesten. Ditt mandat ligger i å høre klart fra Himmelen og deretter levere budskapet.

Det er budskapet som er selve mandatet og tjenesten til profeten. Profeten er derimot ikke ansvarlig for hva den som får budskapet gjør med det. Nå er det ikke lett å si hva Agabus tenkte rundt tolkningen av det budskapet som han ga til Paulus. Men, det er ikke vanskelig å se for seg at han også er blant dem som tenker at Paulus da ikke bør reise til Jerusalem. Nå er Agabus en erfaren og moden profet, så jeg regner med at han ikke prøver å manipulere Paulus til å gjøre som den generelle tolkningen på stedet var. Her er det viktig å ha i tankene det som profeten Jean Paul Jackson sa om forholdet i åpenbaringen til profet tjenesten og den apostoliske tjenesten. Nå er ikke dette direkte hentet fra noe i Guds ord, men en kan se et lignende bilde tegne seg i Guds ord om en ser etter det. Nemlig at profeten har sterk åpenbaring på selve budskapet, Jean Paul tallfestet det til ca. 80% klarhet, men at denne klarheten sank til ca. 60% på tolkningen av budskapet, og ytterligere til ca. 40% klarhet på anvendelsen av budskapet, og til sist ca. 20% klarhet i timingen på når det budskapet taler om skal skje. Videre sier han ut fra sin lange erfaring som en av de mest treffsikre profetene i USA, at apostelens åpenbaring er stikk motsatt. Der har apostelen 80% klarhet i timingen, 60% klarhet i anvendelsen av budskapet, 40% i tolkningen av budskapet og til sist 20% klarhet og detaljer i selve budskapet. Om prosentene er riktige eller ikke betyr mindre, men selve bildet opplever jeg også gir mening ut fra min erfaring. Noe som dermed gjør at profeten bør holde seg til det som faktisk ligger til hans tjeneste, nemlig høre fra Himmelen og levere budskapet, i rett tid, på rett sted og på rett måte.

1 Han sa til meg: «Menneskesønn, stå opp på føttene, så skal Jeg tale til deg.»

2 Ånden kom da inn i meg mens Han talte til meg, og Han reiste meg opp på føttene. Jeg hørte på Ham som talte til meg.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, Jeg sender deg til Israels barn, til hedninger, opprørerne, dem som har gjort opprør mot

Meg. De og deres fedre har gjort overtredelser mot Meg til denne dag.

4 Til barna med frekt ansikt og hardt hjerte, til dem sender Jeg deg. Du skal si til dem: Så sier Herren Gud.

5 Enten de hører eller lar det være, for de er et opprørsk hus, skal de likevel vite at en profet har vært iblant dem.

6 Men du, menneskesønn, frykt ikke for dem og frykt ikke for ordene deres, selv om det er tornebusker og torner omkring deg, og selv om du bor iblant skorpioner. Frykt ikke for ordene deres og bli ikke redd for dem. For de er et opprørsk hus.

7 Du skal tale Mine ord til dem, enten de hører eller lar det være, for de er opprørske.

8 Men du, menneskesønn, hør på det Jeg sier til deg. Vær ikke opprørsk, slik som dette opprørske huset. Lukk opp munnen og et det Jeg gir deg.» (Esek. 2,1-8)

Her ser vi klart at den profetiske tjenestens ansvar og mandat ligger på det å høre Guds røst, og deretter formidle budskapet til dem som det er til. Men, så stopper ansvaret og mandatet. Det er ikke profetens ansvar hvordan de som budskapet er til, tar imot det eller anvender det. Profeten har kun ansvar for selve budskapet. Om budskapet er et ekte og sant budskap fra Den Hellige Ånd, vil budskapet tale for seg selv, og de som det er til vil vite at det har vært en profet blant dem, enten de tar imot budskapet eller ikke. Så om budskapet er av Gud, vil det ha i seg den tyngden som det trenger i seg selv. I det profeten bruker enten sin profetstatus eller begynner å manipulere med de budskapene som han kommer med, har profeten trådt ut av sitt mandat og sin salvelse, og er da trådt inn på en farlig vei som i verste fall kan ødelegge hans tjeneste. Jesabel ånden er ute etter å stoppe det rene profetiske ordet fra Himmelen, og den vil gjøre det med enten å utrydde profeten slik dronning Jesabel prøvde på Elias tid, eller å korrumpere profeten til han eller hun ender opp som en Jesabel selv. Uansett har Jesabel ånden fått stoppet den rene profetiske strømmen fra Himmelen. Derfor se til at

Jesabel ånden ikke lykkes i ditt liv og din tjeneste, vøkt deg vel for all manipulasjon.

Del 5:

Profetisk sunnhet og sannhet

En modning i det profetiske

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse
av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal
profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal
drømme drømmer.*

*18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse
Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)*

Da jeg kjørte på veien fra Sandnes til Hommersåk en fredagskveld høsten 2016 kom Den Hellige Ånd over meg og ga meg disposisjonen til denne boken. Han talte da til meg om nødvendigheten for en modning i det profetiske. At de som nå har tatt de første skrittene inn i det som har med det profetiske å gjøre, skal få oppleve vekst, modning og fostring for at gaven de har skal bli utviklet og skjerpet. Som en ridder i middelalderen trengte å slipe, pusse og olje sverdet sitt før han red ut i striden, slik er det også for oss. Vi har fått Åndens sverd som et mektig våpen, men dette må være mest mulig rent og skarpt i våre liv, slik at vi kan vinne seier etter seier.

Det er også nødvendig med en modning innen det profetiske for å bevare den profetiske oppblomstringen som vi ser i flere menigheter. For at det profetiske ordet og den profetiske tjenesten ikke skal komme i vanry er det viktig at det finnes en sunnhet og ekthet i det som blir presentert som profetisk tale rundt om i menighetene. I det betyr det ikke at vi skal legge lokk på den profetiske gaven. På ingen måte! Vi skal elske frem alt det som Den Hellige Ånd har for oss av profetiske gaver og tjenester, men vi skal stå i tro for, be frem, undervise og fostre til vi ser en modning i det profetiske. Det betyr personlig veiledning fra de som har en moden gave til dem som er nybegynnere på veien, mer undervisning om hvordan det

profetiske fungerer, etablering av profetiske team som kan bli sterke i sammen og korrigere hverandre, og flere bøker om det profetiske.

Hvordan skjer da en slik modning i den enkelte i det profetiske? Hvordan går en fra sønn og datter nivået til å komme inn i unge menn nivået og derfra til gamle menn nivået?

14 For Himlenes rike er å ligne med en mann som reiste til et land langt borte, og som kalte tjenerne sine til seg og overlot hele eiendommen sin til dem.

15 Og til en ga han fem talenter, til en annen to og til enda en annen én, til hver etter hans egen evne. Og straks dro han på reise.

16 Han som hadde fått de fem talentene, gikk da og drev handel med dem og tjente fem talenter til.

17 På samme måte tjente også han som hadde fått to, to til.

18 Men han som hadde fått den ene, gikk bort og gravde i jorden og gjemte sin herres penger.

19 Etter en lang tid kom disse tjenernes herre og gjorde opp regnskap med dem.

20 Da kom han som hadde fått fem talenter, og hadde med fem talenter til, og han sa: Herre, du overlot meg fem talenter. Se, jeg har tjent fem talenter i tillegg til de fem.

21 Hans herre sa til ham: Rett gjort, du gode og trofaste tjener! Du var tro over lite, jeg vil sette deg over mye. Gå inn til din herres glede!

22 Også han som hadde fått to talenter, kom og sa: Herre, du overlot to talenter til meg. Se, jeg har tjent to talenter i tillegg til de to.

23 Hans herre sa til ham: Rett gjort, du gode og trofaste tjener. Du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over mye. Gå inn til din herres glede! (Matt. 25,14-23)

Er du tro i lite vil du bli satt over mye. Gjennom å lydige være tro i det som Den Hellige Ånd betror den enkelte vil Den Hellige Ånd betro en mer. Lydighet er dermed et viktig ord i det å vokse i den gaven som en har fått. Jo mer en går i lydighet når en får et profetisk ord, jo mer salvelse vil det flyte i gaven. Dette går da på i hvor stor grad Den Hellige Ånd vil bruke en i det å tale profetisk. Uten at Den Hellige Ånd taler har vi heller ikke noe å tale.

12 For selv om dere på denne tiden burde vært lærere, trenger dere igjen at noen lærer dere hva som er de første grunnsannhetene i Guds Ord. Og dere er blitt slike som trenger melk og ikke fast føde.

13 For hver den som bare får melk, er ukyndig i rettferdighetens ord, for han er et spedbarn.

14 Men fast føde er for dem som er modne, det vil si dem som gjennom bruk har trent opp sansene sine til å skjelne mellom godt og ondt. (Heb. 5,12-14)

Modningen som Den Hellige Ånd vil føre oss inn i handler både om mengden profetiske ord, men i minst like stor grad om kvaliteten på det enkelte profetiske ordet. Her handler det om å kunne skille mellom det som kommer fra Den Hellige Ånd og det som kommer fra ens egen sjel. Vi profeterer alle stykkevis og delt, men her er målet at det skal være mest mulig rent fra Den Hellige Ånd, og minst mulig forurenset av sjelen. Sann profeti handler ikke om at en kjenner på en følelse eller kommer med en lykkeønsking fra sjelen. Nei, det sanne profetiske ordet kommer fra Den Hellige Ånd i vår ånd. Evnen til å skille mellom hva som er av oss selv og hva som er av Den Hellige Ånd øver vi opp gjennom at vi bruker gaven til å tale profetisk. Vi lærer oss å kjenne hyrdens røst, gjennom å følge han. Slik er det også med den profetiske gaven. Vi lærer å kjenne igjen Den Hellige Ånds røst i vårt indre gjennom å gå ut på det som han taler om, og få se at det stemmer og skaper liv i den som vi profeterer over.

Jo, mer vi gjør dette, jo mer sikre blir vi på hva som er av Den Hellige Ånd og hva som er av oss.

12 For Guds Ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver. (Heb. 4,12)

Videre modnes vi i det profetiske gjennom å fylle oss med Guds ord. Dette handler også om det å kunne skille mellom ånd og sjel. Guds ord er levende og virksomt i oss, det er et tveegget sverd som skiller ånd og sjel. Det dømmer hjertets innerste tanker og motiver. Det kommer da inn som en aktiv bedømming over det som kommer opp i vårt indre, det bedømmer om det kommer fra vår sjel eller om det kommer fra ånden, som da betyr at det er Den Hellige Ånd som taler i oss. Guds ord samhandler dermed med den oppøvde evnen vi tilegner oss gjennom å bruke nådegaven i å skille mellom hva som er sant profetisk og hva som kun er føleri eller sjeliske lykkeønskninger.

17 Så kommer da troen av det en hører og det en hører kommer ved Guds Ord. (Rom. 10,17)

Undervisningen av Guds ord og om hvordan det profetiske fungerer er også med å skape modning i den som hører. Troen henger sammen med hva vi kan ta til oss av gaver fra Den Hellige Ånd, og hvordan vi praktiserer gaven. Vi lever og vandrer i tro, derfor er det så viktig at forkynnelsen er i tråd med Guds ord, slik at vår tro kan være bygget på Guds ord.

Skal vi få se den modningen i det profetiske som vi trenger i tiden fremover er det så viktig at vi alle slipper Den Hellige Ånd til, så at han kan få danne oss og forme oss etter sin vilje. Dernest må vi som er tjenestegaver trø fullt inn i det som er vår første og viktigste oppgave, nemlig å gjøre de hellige i stand til

tjenestegjerning. Det handler også om det å fungere i det profetiske. Vi skal være med å forløse, veilede, fostre, trene og korrigere. Sammen skal vi få se den modningen som Den Hellige Ånd talte om der på veien til Hommersåk, så skal vi alle få glede oss av den herlige og sunne frukten av både den profetiske nådegaven og den profetiske tjenesten.

Det som er ekte og sant

8 Til slutt, søsken: Alt som er sant og edelt, rett og rent, alt som er verdt å elske og akte, alt som er til glede og alt som fortjener ros, legg vinn på det!

9 Og alt dere har lært og tatt imot, sett og hørt hos meg, gjør alt dette! Så skal fredens Gud være med dere.

(Fil. 4,8-9 Bibelen 2011)

Alt som er sant og edelt, rett og rent..., legg vinn på det! Denne sterke oppfordringen fra Paulus gjelder selvfølgelig alle deler av vårt liv, men det gjelder i aller høyeste grad det profetiske. Gud har gitt oss et mektig våpen i det profetiske. Hvor han legger sine skapende ord ned i oss, og gjennom disse ordene kan gjenopprette, helbrede, kalle, istandsette, utruste, utsende, veilede og korrigere de som han ber oss om å tale ordene ut over. Men, dette fungerer kun om det faktisk er ord fra himmelen som vi taler ut. Om det kun er en sjelisk lykkeønskning som vi taler ut, så vil ikke Gud stå bak de ordene og se til at de blir oppfylte. Gud våker over sitt ord, ikke våre ord.

I den profetiske oppblomstringen som vi har sett disse siste ti årene, har det ofte vært et fokus på det å få alle ut i det profetiske, noe som er veldig bra. Men, dette har ofte skjedd på bekostning av kvaliteten på det som vi har gitt stempelet profetisk. Det har til tider vært så mye forvirring og umodenhet i bruken av den

profetiske nådegaven at de som det er blitt profetert over står igjen med kun forvirringen. I noen sammenhenger er alle blitt bedt om å profetere over en person, og profetiene har gått i alle retninger. Så sier Herren: du skal gå til venstre, så sier Herren: du skal gå til høyre og til slutt, så sier Herren: du skal gå rett frem. Tre forskjellige nybegynnere i det profetiske, som sikkert alle mente det godt, men det resulterte kun i forvirring. Nå er dette veldig karikert, men lignende ting har forekommet.

8 For om basunen lager en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar til strid? (1. Kor. 14,8)

Den profetiske tjenesten og den profetiske nådegaven er gitt til menigheten for at Den Hellige Ånd kan tale til menigheten. Den Hellige Ånd ønsker å bruke disse gavene til å veilede oss, oppbygge oss, trøste oss og formane oss. Men om gavene blir til kun plattformer for våre egne tanker og idéer og går i alle retninger, vil det profetiske ikke gi et tydelig signal, og i stedet for at vi blir oppbygd gjennom gavene blir vi kun forvirret. Det profetiske skal være denne basunen som gir et klart og tydelig signal fra himmelen, slik at vi som Guds arme kan gå ut i striden og seire.

Det har også dessverre skjedd at enkelte har brukt den profetiske nådegaven til å tale ut sine egne meninger og synspunkt. Jeg har selv for flere år siden opplevd å være på besøk i en menighet hvor jeg skulle tale i et møte, hvor en tidligere pastor i menigheten, som hadde blitt avsatt på grunn av at han sto for noen ganske spesielle vranglærer, reiste seg og “profeterte” ut sine vranglærer, som var stikk i strid med Guds ord. Dette er i beste fall veldig umodent, og i verste fall noe som grenser opp mot å være en falsk profet.

Her er det viktig at menighetene og den enkelte kristne lærer seg å bedømme hva som er av Gud og hva som ikke er av Gud. Her

igjen handler det om å fylle seg med Guds ord, som setter et skille mellom ånd og sjel. Videre er det viktig at vi er åndelige mennesker og ikke sjelelige, slik at vi kan bedømme og kjenne igjen alt det åndelige som kommer fra Den Hellige Ånd. Hvordan blir vi disse åndelige som kan bedømme alle ting? Ved å leve i Ånden. Leve i Guds nærhet i bønn og tilbedelse, be i tunger, fylle oss med ordet og praktisere de nådegavene som vi har fått. Lære Den Hellige Ånd å kjenne gjennom å ha samfunn med han.

Vi ønsker med andre ord profetisk kvantitet og utbredelse av den profetiske nådegaven, men samtidig ønsker vi profetisk sunnhet og sannhet. Vi lengter etter å se alt av profetiske gjennombrudd som kan komme gjennom både den profetiske tjenesten og gjennom den profetiske nådegaven, men for at vi skal få det må vi også ha profetisk sunnhet og sannhet. Den profetiske sunnheten handler om en sunn og rett praksis i det profetiske, og som vi alt har vært innom så handler profetisk sannhet om at det som blir kalt profetisk faktisk er noe som Den Hellige Ånd har talt til oss.

Får vi en slik profetisk sunnhet og sannhet vil det skape det nødvendige rommet og den nødvendige respekten for det profetiske, som igjen vil gi både den profetiske tjenesten og den profetiske nådegaven den plattformen de trenger. Flyter derimot det “profetiske” i alle retninger og er generelt usunt og merkelig, vil rommet og respekten for alt det profetiske, også det som er sunt og sant, skrumpe inn og forsvinne. Det er det helt avgjørende at ikke får skje, derfor må vi jobbe for, forkynne fram, be for, fostre fram og veilede til en sunn og sann profetisk praksis blant alle som ønsker å flyte i det profetiske.

Helligjørelse for hvert nytt steg inn i salvelsen

31 Overkjortelen til efoden skal du lage bare i fiolett.
32 Det skal være en åpning til hodet midt på den. Den skal ha en vevd bord helt rundt åpningen, som åpningen på en brynje, så den ikke skal revne.

33 På kanten av den skal du lage granatepler av fiolett-, purpur- og skarlagensfarget garn helt rundt kanten, og bjeller av gull mellom dem helt rundt:

34 en gullbjelle og et granateple, en gullbjelle og et granateple – slik skal det være helt rundt langs kanten på kappen.

35 Denne overkjortelen skal Aron ha på seg når han gjør tjeneste, og lyden av den skal høres når han går inn i helligdommen for Herrens ansikt, og når han kommer ut, så han ikke skal dø.

36 Du skal også lage en plate av rent gull og inngravere på den, som man graverer på et signet: **HELLIGET HERREN**

(2. Mos. 28,31-36)

Du lurer kanskje på hvorfor jeg har tatt med dette avsnittet fra andre mosebok, men det er faktisk et veldig sentralt vers, som viser forholdet mellom Den Hellige Ånds gaver og Den Hellige Ånds frukter. Det står her at ypperstepresten skulle ha annenhver av gullbjeller og granatepler rundt kanten av kappen. Gullbjellene er her et bilde på Den Hellige Ånds gaver, de ni nådegavene som vi finner i 1. Korinterbrev kapittel 12. Granateplene er bilde på Den Hellige Ånds frukter, disse er også 9 og vi finner dem i Galaterbrevet kapittel 5. Når ypperstepresten gikk med denne kappen på seg, lagde gullbjellene og granateplene en bestemt lyd. Denne lyden var helt avgjørende for at han skulle kunne gjøre tjeneste innfor Gud i helligdommen. Om denne lyden ikke hørtes ville ypperstepresten dø der inne i helligdommen.

16 Men jeg sier: Vandre i Ånden, og dere skal slett ikke fullføre kjøttets begjær.

17 For kjøttet står imot Ånden og Ånden imot kjøttet. Og disse to står imot hverandre, for at dere ikke skal gjøre de ting dere vil.

18 Men hvis dere blir ledet av Ånden, da er dere ikke under loven.

19 Kjøttets gjerninger er åpenbare. De er: ekteskapsbrudd, hor, urenhet, skamløs utukt,

20 avgudsdyrkelse, trolldom, hat, stridigheter, sjalusi, vrede, selvheldelse, splittelser, partier,

21 misunnelse, mord, drukkenskap, umoralsk festing og andre slike gjerninger. Om disse gjerningene sier jeg dere nå på forhånd, slik som jeg også sa til dere tidligere, at de som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike.

22 Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet,

23 saktmodighet, selvtukt. Loven er ikke imot slike.

24 Og de som tilhører Kristus, har korsfestet kjøttet med dets lidenskaper og lyster.

25 Hvis vi lever i Ånden, så la oss også vandre i Ånden!

26 La oss ikke trakte etter tom ære, så vi egger hverandre og misunner hverandre. Bær hverandres byrder! (Gal. 5,16-26)

Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet, saktmodighet og selvtukt. Skal vi flyte og fungere sterkt i det profetiske enten det nå er nådegaven å tale profetisk eller det er tjenestegaven profet, så er det helt avgjørende at Den Hellige Ånd får la sine frukter vokse fram og bli synlige i våre liv. Videre om vi påstår at vi har en profetisk salvelse og funksjon, men kjøttets gjerninger er det eneste vi lever i og som folk rundt oss ser i våre liv, da bedrar vi oss selv. Vandre i Ånden, og dere skal slett ikke fullføre kjøttets begjær.

Ofte kan det finnes personer som trakter etter å få en eller annen profetisk funksjon, i en menighet eller i en mindre gruppe. De trakter etter at mennesker skal se opp til dem som noen som hører fra Gud. De trakter etter innflytelsen, æren og det å kunne være litt spesielt åndelig i de andres øyne. Men de opererer ikke ut fra verken et kall eller ut fra at de har vært i Den Hellige Ånds nærhet. Kun utfra sine kjødelige ambisjoner og sitt sinn. Men en sann profetisk person vil ikke først og fremst trakte etter den profetiske funksjonen, men etter å være i Guds nærhet, i en fortrolig relasjon, i bønn og tilbedelse. Ut fra denne nære relasjonen vil den profetiske funksjonen flyte. Den Hellige Ånd vil når en lever i en nær relasjon med ham la fruktene sine vokse frem, samt at det å vandre i Ånden demper og driver ut kjøttets begjær fra oss.

4 Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme.

5 Det er mange forskjellige tjenester, men Herren er den samme.

6 Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle. (1. Kor. 12,4-6)

Nådegavene får vi når vi ber om dem, slik at de er ingen fortjenestemedalje, eller belønning for å leve hellig. Nei, selve nådegavene er nettopp det, gaver gitt ut fra Guds nåde. Men som det står her, så er det mange forskjellige kraftige virkninger, eller forskjell på hvordan hver enkelt fungerer i sine nådegaver. Hva betyr dette? Jo, her er det snakk om Den Hellige Ånds salvelse. Gavene og tjenestene er i seg selv kun kanaler, hvor Den Hellige Ånds salvelse kan flyte gjennom. Dermed om en har mye salvelse vil gaven fungere sterkere enn om en har lite salvelse. Gaven i seg selv vil Gud aldri ta bort, men flyten i gaven kan stoppe opp, om en ikke lever med Den Hellige Ånd.

13 Da gikk Samuel til Saul, og Saul sa til ham: «Velsignet være du av Herren! Jeg lar Herrens Ord stå fast.»

14 Men Samuel sa: «Hva skal det da bety at sauer breker i ørene mine, og at jeg hører okser som rauter?»

15 Saul sa: «De har tatt dem med fra amalekittene. For folket sparte det beste av sauene og oksene for å ofre til Herren din Gud. Men resten har vi lyst i bann.»

16 Da sa Samuel til Saul: «Vær stille, så skal jeg fortelle deg hva Herren sa til meg i natt.» Han sa til ham: «Bare fortell.»

17 Så sa Samuel: «Da du var liten i egne øyne, var du ikke da overhode for Israels stammer? Og salvet ikke Herren deg til konge over Israel?»

18 Så sendte Herren deg ut på veien og sa: «Gå og lys i bann disse synderne, amalekittene, og strid mot dem helt til de er utslettet.»

19 Hvorfor lød du ikke Herrens røst? Hvorfor kastet du deg over byttet og gjorde det som var ondt i Herrens øyne?»

20 Saul sa til Samuel: «Men jeg har lydt Herrens røst. Jeg dro ut den veien som Herren sendte meg, og Agag, kongen av Amalek, hadde jeg med tilbake. Jeg lyste amalekittene i bann.

21 Men folket tok sauer og okser av byttet, det beste av det som var lyst i bann, for å ofre det til Herren din Gud i Gilgal.»

22 Så sa Samuel: «Har Herren like stort velbehag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens røst? Se, lydighet er bedre enn slaktoffer, og lydighet er bedre enn fett av værer.

23 For gjenstridighet er som spådomssynd, og trass er som overtredelse og avgudsdyrkelse. Siden du har forkastet Herrens Ord, har Han også forkastet deg, så du ikke skal være konge.»

24 Da sa Saul til Samuel: «Jeg har syndet, for jeg har overtrådt Herrens bud og dine ord, fordi jeg fryktet folket og hørte på deres røst.

25 Derfor ber jeg deg, tilgi meg min synd, og vend tilbake sammen med meg, så jeg kan tilbe Herren.»

26 Men Samuel sa til Saul: «Jeg vil ikke vende tilbake sammen med deg, for du har forkastet Herrens Ord, og derfor har Herren forkastet deg, så du ikke lenger skal være konge over Israel.»

27 Da Samuel snudde seg for å gå, grep Saul tak i kanten av kappen hans, så den revnet.

28 Da sa Samuel til ham: «I dag har Herren revet kongedømmet over Israel fra deg, og Han har gitt det til en som er din neste, en som er bedre enn du. (1. Sam. 15,13-28)

11 Samuel sa til Isai: «Er alle de unge mennene her?» Da sa han: «Den yngste mangler; han er ute og gjeter sauene.» Samuel sa til Isai: «Send bud på ham og hent ham hit! For vi vil ikke sette oss til bords før han kommer hit.»

12 Så sendte han bud og hentet ham. Han var rødkinnet, med klare øyne og pen å se på. Herren sa: «Stå opp og salv ham! For han er det.»

13 Da tok Samuel oljehornet og salvet ham midt iblant hans brødre. Fra den dagen av kom Herrens Ånd over David og var over ham i tiden som fulgte. Så brøt Samuel opp og dro til Rama.

14 Men Herrens Ånd vek bort fra Saul, og en ond ånd fra Herren plaget ham. (1. Sam. 16,11-14)

“I dag har Herren revet kongedømmet over Israel fra deg, og Han har gitt det til en som er din neste, en som er bedre enn du.”

Samuel hadde salvet Saul til å være konge over Israel, men på grunn av Sauls slette karakter, der han var mer opptatt av å tilfredsstille folket enn å følge de befalingene som Gud hadde gitt han, mistet han salvelsen til å være konge. Gud tok kongedømmet fra han, og ga det til en som var bedre enn Saul. Deretter kaller Gud Samuel til å salve David til konge. Fra den dagen David ble salvet kom Den Hellige Ånd over David, mens Den Hellige Ånd vek bort fra Saul.

Ofte blir det sagt at det å fungere i en nådegave ikke har noe med hvor moden en er som kristen eller hvor helliggjort en er. Det er både rett og galt. Det stemmer at vi får nådegaven ufortjent av bare nåde, og den kan vi få samme dag som vi er blitt frelst, uten noen form for helliggjørelse. Men det stemmer ikke at vår

livsførsel ikke har noen innvirkning på hvordan man flyter og fungerer i en nådegave eller en tjenestegave i det lange løpet. Lever vi slett og lever vi i uomvendt og bevisst synd, vil flyten av salvelse fra Den Hellige Ånd tørke inn. Vi vil fortsatt ha nådegaven eller tjenestegaven, for Gud angrer ikke sitt kall eller sine gaver, men flyten av salvelse gjennom gaven vil tørke ut, slik at en i praksis ikke lenger fungerer i gaven.

5 Josva sa til folket: «Hellige dere, for i morgen vil Herren gjøre underfulle gjerninger blant dere.» (Jos. 3,5)

Den Hellige Ånd vil lede oss alle inn i helliggjørelse før han fører oss inn i det neste som han har for oss. Dette er for at vi skal kunne bære den større salvelsen som finnes på det neste Den Hellige Ånd har for oss. Guds veier er alltid vekst. Vi går fra herlighet til herlighet, vi er tro i lite og blir satt over større. Gud har lagt foran oss en vei av ferdiglage gjerninger som vi skal få vandre i. For hvert nytt steg vi tar vil vi oppleve at Den Hellige Ånd har mer salvelse, flere undre og mer kraft for oss. I denne stadige veksten i frukt, er det helt avgjørende at det samtidig er en stadig helliggjørelse i oss. Vi er alle satt opp på den hellige veien, vi har gått gjennom den trange port inn på den smale sti. Denne stien blir stadig smalere og smalere etterhvert som vi går. Det vi kunne tillate oss i går, er det som Den Hellige Ånd vil plukke av oss i dag, for at det ikke skal ødelegge oss i morgen. Den Hellige Ånd vil bygge i oss en sterk og hellig karakter, så vi kan bære den større salvelsen som han har for oss. Har vi ikke karakteren til å bære salvelsen, vil vi ende opp i selvhevdelse, kjødelige ambisjoner og stolthet, som deretter vil kunne ødelegge vår tjeneste.

8 Men Daniel satte seg fore i sitt hjerte at han ikke ville gjøre seg uren med den delen han fikk av kongens lekre retter, og ikke med den vinen kongen drakk. Derfor ba han herren over hoffmennene om å få slippe å gjøre seg uren.

9 Gud hadde gitt Daniel velvilje og barmhjertighet hos den øverste hoffmannen.

10 Den øverste hoffmannen sa til Daniel: «Jeg frykter for min herre, kongen, som har fastsatt hva dere skal ha til mat og drikke. For hva om han skulle legge merke til at dere ikke ser så godt ut som de unge mennene på deres alder? Da ville svaret overfor kongen falle på mitt hode.»

11 Da sa Daniel til den forvalteren som den øverste hoffmannen hadde satt over Daniel, Hananja, Misjael og Asarja:

12 «Jeg ber deg prøve med dine tjenere i ti dager. La dem gi oss grønnsaker å spise og vann å drikke.

13 I ditt påsyn kan det så undersøkes hvordan vi ser ut og hvordan de andre unge mennene ser ut, de som spiser sin del av kongens lekre retter. Ut fra det du da ser, kan du handle med dine tjenere.»

14 Så hørte han på dem i denne saken og prøvde dem i ti dager.

15 Da de ti dagene var omme, så de bedre ut og var i bedre hold enn alle de unge mennene som spiste sin del av kongens lekre retter.

16 Derfor tok forvalteren bort deres del av de lekre rettene og av vinen som de skulle drikke, og ga dem grønnsaker.

17 Gud ga disse fire unge mennene kunnskap og forstand på all slags skrift og visdom. Daniel skjønte seg også på alle slags syner og drømmer.

18 Da dagene var omme og kongen hadde sagt at de skulle føres inn, førte den øverste hoffmannen dem inn framfor Nebukadnesar.

19 Så talte kongen med dem, men det fantes ikke noen slike som Daniel, Hananja, Misjael og Asarja blant dem alle. Derfor skulle de gjøre tjeneste hos kongen.

20 I enhver sak som krevde visdom og forstand og som kongen spurte dem om, fant han dem å være ti ganger bedre enn alle spåmennene og åndemanerne i hele hans kongedømme.

21 Daniel ble værende der fram til kong Kyros' første regjeringsår. **(Dan. 1,8-21)**

Daniel viste at om han skulle få ta dette skrittet inn i tjeneste hos kongen, måtte han ha en hellig karakter, derfor ba han om å få slippe å gjøre seg uren med kongens mat. Når tiden var inne for at kongen skulle velge dem som skulle tjene i slottet, var det ingen av de utvalgte guttene, som kunne måle seg med Daniel og de andre av Israelsfolket. Dette var ikke *på tross* av at de ville leve hellig, men *på grunn av*. Slik er det uansett hvilke skritt Gud vil føre oss inn i. Hellige dere, for i morgen vil Herren gjøre storverk blant dere. Dette er spesielt viktig for den som vil fungere i det profetiske. Den profetiske tjenesten er helt avhengig av at strømmen fra himmelen stadig flyter. Uten den profetiske salvelsen, vil både den profetiske nådegaven og den profetiske tjenesten tørke inn. Det å ha en hellig karakter er også veldig viktig for en profet, for om en profet skulle begynne å gå i kjødet og profetere ut fra sjelen, for enten å være spesiell eller for å bli populær, er veien kort før en befinner seg blant de falske profetene.

Byrden, profetens ord

1 Byrden mot Ødemarken ved havet. Som virvelvindene i Sør feier forbi, slik skal det komme fra ørkenen, fra et fryktinngytende land.

2 Et grusomt syn er forkynt for meg. Den svikefulle går fram med svik, og ødeleggeren ødelegger. Elam, dra opp! Media, kringsett! Jeg gjør slutt på alle sukkene som lyder der.

3 Derfor er mine hofter fylt av smerte. Veer har grepet tak i meg, lik veene til en som føder. Jeg vrir meg av det jeg hører. Jeg forskrekkes ved det jeg ser.

4 Mitt hjerte vakler, redsler skremmer meg. Kveldsskumringen som jeg lengtet etter, har Han vendt til en forskrekkelse.

(Jes. 21,1-4)

Når en profet får et budskap er det som det står her i vers 1. Det er som en byrde som blir lagt på en. Profeten blir på en måte svanger med det budskapet som han har fått. Det starter ofte med at Gud taler om noe, og så lar Gud det vokse i profeten ved at han taler mer om det som profeten har fått, helt til at budskapet er modent for å bli talt ut. Når profeten går svanger med et slikt budskap kan Den Hellige Ånd ofte legge til en fysisk smerte eller byrde til budskapet slik at hele profetens oppmerksomhet blir rettet mot budskapet.

Jeg har det ofte slik når jeg får et budskap som jeg skal tale ut i en menighet. Det kan starte som et lite frø, men ettersom tiden for å levere budskapet nærmer seg, vokser det og sveller i mitt indre. Når da jeg skal levere budskapet er det som om det oppfyller hele meg. Jeg opplever det ofte som en slags trykkoker, hvor jeg kjenner at jeg ikke kan si noe til noen om budskapet før jeg faktisk skal levere det. En profet vil måtte være veldig nøye med de ordene som Den Hellige Ånd har lagt ned i profeten. Det er ord sagt i fortrolighet, og som en skal behandle med respekt og ærefrykt, som profet. Om en begynner å dele fra budskapet før tiden for å levere det er kommet, vil en stjele kraften fra det, og en vil bedrøve Den Hellige Ånd.

9 Da sa jeg: «Jeg vil ikke lenger huske Ham og ikke tale mer i Hans navn.» Men da kom det en brennende ild i mitt hjerte, stengt inne i mine bein. Jeg slet for å holde det tilbake, men jeg klarte det ikke. (Jer. 20,9)

Når Gud har gitt en profet et budskap vil dette budskapet bli som en ild på innsiden hos profeten inntil at han får talt ut budskapet, i den settingen som Gud hadde bestemt det til. Dette blir litt som den trykkokeren som jeg ofte opplever at bygger seg opp når jeg går med et profetisk budskap som jeg skal levere. Dette blir da ganske annerledes enn når en kommer med et profetisk budskap gjennom nådegaven profetisk tale. Da kommer det ofte spontant

i et møte eller lignende, en kan selvfølgelig da også kjenne hjertebank og et trykk fra Himmelen om å levere budskapet, men det blir ikke på samme måten. Hos profeten vil en ofte få deler av det profetiske budskapet eller den profetiske innsikten i en situasjon, og så vokser dette i en. Den Hellige Ånd viser mer og mer av budskapet inntil det er klart til å levere. Selvfølgelig kan profeter også få spontane profetiske budskap, men ofte vil det være en lengre prosess.

Profeten har med andre ord et meget spesielt forhold til de budskap som han skal tale ut. Han må være meget nøye med at alt er som det skal være når han taler det ut, og han kjenner et slags mor/barn forhold til det budskapet han har. Hans ansvar er selve budskapet. Han er ikke ansvarlig for hvordan folket tar imot budskapet, men han må levere det slik som Den Hellige Ånd pålegger han. Ofte vil profeten ikke bare få budskapet, men også hvordan han skal levere det. Et eksempel er de profetiske handlingene som Hosea gjorde for å formidle budskapet fra Gud om at Israels folket var troløse mot han. Da han blant annet tok en horkvinne til ekte og fikk et barn med henne.

Jeg får ofte ikke bare budskapet jeg skal forkynne til en menighet, men jeg ser hva som skal skje i ettermøtet, hva budskapet skal lede fram til. Da er det viktig for meg å gjøre de tingene som jeg opplever at Den Hellige Ånd legger på meg. Da blir handlingene i ettermøtet like mye en del av budskapet, som selve budskapet.

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.*

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)

Denne profetiske byrden er det siste modenhetsnivået i det profetiske som vi ser her beskrevet i Joels profeti, og som hører til Mine slaver og Mine slavekvinner. Det er over tjenestegaven profet og apostel når denne opererer i det profetiske, at denne profetiske byrden kommer. Budskapet og åpenbaringen vil være noe forskjellig hos apostelen enn den er hos profeten, men begge vil kunne oppleve denne fysiske og profetiske byrden bli lagt på dem. Vi ser det gang på gang beskrevet av profetene i gamle testamentet og vi ser det beskrevet av apostelen Paulus når han skriver til galaterne: “Må jeg igjen føde dere med smerte?” Og vi ser det i Jesu tjeneste som vår tros yppersteprest og apostel, da han går i forbønn for oss med høye rop og skrik.

7 I sitt jordiske livs dager, da Han med sterke rop og tårer hadde båret fram bønner og påkallelser til Ham som hadde makt til å frelse Ham fra døden, ble Han bønnhørt på grunn av sin gudsfrykt. (Heb. 5,7)

Profetens budskap er derfor så uendelig dyrebart for profeten. Det er hva han har fått høre i fortrolighet av Den Hellige Ånd, noe som gir han en ærefrykt for budskapet. Samtidig er budskapet blitt en byrde, som profeten må bære. Han må både bære byrden av å gå åndelig svanger med budskapet, og kjenne en fysisk bønnebyrde ligge på han for det han har hørt og sett. Samtidig må han bære byrden av at folket ikke alltid vil ta imot budskapet, han kan da oppleve byrden av å bli forkastet. Ulf Ekman sa på nittitallet det slik: Alle liker å ha profeter rundt seg, så lenge de profeterer gull og grønne skoger, men når profeten begynner å si sannheten om hvordan ting står til, mister han alle sine venner. Dette er det dessverre mye i.

Så et profetisk budskap er en byrde på flere plan for en profet. Lytt derfor når en profet leverer sitt budskap. Det har kostet profeten dyrt å bære det, og det koster å levere det. Ta imot ordet

fra himmelen, og la det skape det som det er tenkt til i ditt liv og din menighet.

Del 6:

Profetiske åpenbaringer

Profetiske ord

1 Gud, Han som i tidligere tider mange ganger og på mange måter talte til fedrene ved profetene,

2 Han har i disse siste dager talt til oss ved Sønnen, som Han har innsatt som arving til alle ting. Ved Ham har Han også skapt hele verden. (Heb. 1,1-2)

Gud, Han som i tidligere tider mange ganger og på mange måter talte til fedrene ved profetene,... Det finnes et mangfold i både hvordan Gud taler gjennom den profetiske tjenesten og hvordan han taler til profetene. Vi skal i denne delen av boka se litt nærmere på noen av de måtene som Guds ord taler om at Gud åpenbarer seg og sitt ord for sine tjenere profetene og til dem som fungerer i den profetiske nådegaven.

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.*

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere.

19 Jeg vil gjøre under på himmelen der oppe og tegn på jorden der nede: Blod og ild og røykskyer.

20 Solen skal bli forvandlet til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og herlige.

21 Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Apg. 2,16-21)

Deres sønner og deres døtre skal profetere. Det å få og å tale profetiske ord er det første modenhetsnivået i det profetiske, men det er også det som Guds slaver og slavekvinner eller med andre ord tjenestegavene, skal gjøre. I The Amplified Bible står

det i vers 17: "...shall prophesy (telling forth the divine counsels)..." Det å tale profetiske ord er med andre ord å tale ut Guddommelige råd, Guds beslutninger og vilje. Dette kan være inn i en spesifikk situasjon eller mer generelt over en person, menighet eller et område. Både de som fungerer i den profetiske nådegaven og de som fungerer i en profetisk tjeneste skal tale ut profetiske ord. Her finnes det grovt sett to typer av profetiske ord. Den første er de generelle profetiske ordene som er både for den profetiske nådegaven og for tjenestegaven profet, det er dem vi skal ta for oss i dette kapitlet. Og så finnes det den andre typen av profetiske ord som omhandler fremtiden, de skal vi se på i et senere kapittel.

3 Men den som taler profetisk, taler for mennesker, til oppbyggelse, formaning og trøst. (1. Kor. 14,3)

Den som taler ut et profetisk ord ut i fra den profetiske nådegaven, vil være begrenset til det som er begrensingen for den profetiske nådegaven, nemlig å tale kun ord til oppbyggelse, formaning og trøst. Dette handler blant annet om at det å fungere i nådegaven å tale profetisk ikke nødvendigvis betyr at en er veldig åndelig moden eller er spesielt helliggjort. Nei, nådegavene blir gitt av bare nåde til den som søker dem. Det ligger da ikke til nådegavebrukeren å komme med ord til dom. Derimot kan det innenfor det å komme med ord til formaning også ligge ord til korreksjon. For tjenestegaven profet finnes ikke denne begrensingen på de profetiske ordene som denne kan tale ut. Den nytestamentlige profeten virker under de samme vilkår og grenser som den gammeltestamentlige profeten gjør, dog i nådens tidshusholdning, som selvfølgelig vil påvirke de ordene profeten får til å tale ut av Den Hellige Ånd.

Slike profetiske ord kan en få på forskjellig måte, spesielt den som fungerer i en profetisk tjeneste vil oppleve at profetiske ord kan komme på flere forskjellige måter. Jeg har selv opplevd å få

slike profetiske ord på mange forskjellige måter, det kan komme som en spontan maning av Den Hellige Ånd, hvor en ikke vet hva det profetiske ordet inneholder før en begynner å profetere, først da blir ordene lagt i munnen på en. Det kan derimot også komme lang tid i forveien for når en skal tale det ut, og en kjenner hvordan Den Hellige Ånd har gjort deg gravid med et budskap, som vokser og vokser i deg inntil det er modent for å bli talt ut. Og det kan komme som alt i mellom disse ytterpunktene, hvor en enten får hele eller deler av budskapet i lengre eller kortere tid før en skal tale det ut. Budskapene her har jeg som oftest hørt i mitt indre i min ånd, talt til meg med den stille stemmen til Den Hellige Ånd. Men jeg har også opplevd å få høre viktige budskap med en hørbar stemme. En gang fikk jeg et budskap etter at jeg først hørte en sterk basun lyde. Så det finnes stor variasjon i hvordan Den Hellige Ånd gir de profetiske ordene han vil at vi skal gi videre.

I Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irttesettes. (Hab. 2,1)

Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg,... Se hva Han vil tale. Dette er en annen måte som den profetiske tjenesten vil kunne få de profetiske ordene som han eller hun skal tale ut. Her finnes det også stor variasjon i hvordan dette er for den enkelte profet, men jeg opplever ofte å se hva som skal skje i et ettermøte når jeg forbereder meg for å tale i et møte. Jeg kan da for eksempel se meg selv tale ut et profetisk ord over en bestemt person, hvorpå jeg vet hva jeg skal profetere om, ettersom jeg alt har sett det i Ånden. Nå tenderer dette å se de profetiske ordene som en skal tale ut, til hva det neste kapittelet skal handle om, nemlig syner og visjoner, så vi tar opp igjen tråden i neste kapittel.

For deg som fungerer i det å tale ut profetiske ord, enten det er gjennom nådegaven profetisk tale eller det er gjennom det å ha en profetisk tjeneste, så vil jeg bare oppmuntre deg til å være lydig når Den Hellige Ånd gir deg noe å tale. Det uttalte profetiske ordet er av så stor betydning både for den enkelte troende det blir talt ut over, men også for hele menigheter, byer og nasjoner. Derfor vær frimodig, tal ut det du får, så vil Gud sette deg over større og større ting, og du kommer til å bli til veldig velsignelse for dem som du betjener med noe fra Himmelen.

Syner og visjoner

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.*

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere.

19 Jeg vil gjøre under på himmelen der oppe og tegn på jorden der nede: Blod og ild og røykskyer.

20 Solen skal bli forvandlet til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og herlige.

21 Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Apg. 2,16-21)

Deres unge menn skal se syner. Dette er det andre modenhetsnivået i det profetiske. Det betyr at normalt sett, vil ikke de første skrittene en tar inn i det som har med det profetiske å gjøre være at en får se syner og visjoner. Nei, normalt vil en starte med å få profetiske ord som en i lydighet taler ut, og så vil en når en har modnet i sin funksjon i det profetiske få oppleve å

få syner og visjoner. Det å få syner og visjoner er ikke noe som kun er begrenset til de som har en profetisk tjeneste. Nei, her står det at deres unge menn skal se syner. Dette er for alt Guds folk, men en må ha forlatt barnestadiet og blitt en ung mann i modenhet i det profetiske.

Det å få profetiske syn og visjoner kan være mange forskjellige ting. Vi skal nå se på noen av de forskjellige typene av syn og visjoner som en kan få.

Ofte skiller vi syn i to hoved grupper. Vi snakker da om åpne og lukkede syn. Åpne syn er når en ser noe med sine fysiske øyne. Det kan da være at en ser en engel, eller noe som skjer i det fysiske som Den Hellige Ånd taler til. Det kan også være åndelige bilder, som en ser i det fysiske, som når Guds finger åpenbarte seg for kong Belsasar i hans palass i Babylon, og begynte å skrive på veggen. Et annet slikt eksempel på når noe åndelig åpenbarer seg i det fysiske er når eselet til profeten Bileam begynner å tale til han, og gir han rettleiding fra Gud.

Lukkede syn er når en ser et syn eller et bilde for sine indre øyne. Da oppstår synet i vår ånd, som er en Herrens lampe i vårt indre, og vi ser synet i vår sjel. Slike lukkede syn kan være like virkelige for oss, som det åpne syn er. Paulus er selv i tvil på om han var i kjødet eller ikke når han fikk sine sterke åpenbaringer når han kommer i en henrykkelse og blir rykket opp i den tredje himmelen.

Syn og visjoner har ofte en mer konkret form enn det som drømmer og syn om natten har, som er mer diffuse og fulle av symbolikk. Dog er syn og visjoner mer symbolfylte enn det profetiske ord er. Her kan det virke som om graden av tydelighet minsker ved graden av modenhet hos den som får åpenbaringen. Barn i det profetiske får konkrete profetiske ord, hvor det er lite behov for tolking. Unge menn i det profetiske får se syn, som er

relativt konkrete men som kan inneholde symbolbruk, og som dermed trengs noe tolkning for å forstå. Mens de gamle menn i det profetiske får drømmer og syn om natten som er lite konkrete i sin natur og fulle av symbolbruk, hvor det trengs mye tolkning. Jo mer moden en er i det profetiske jo større evne har en for å kunne tolke åpenbaringene rett, dermed gir Den Hellige Ånd åpenbaringer til oss i tråd med vår modenhet og evne til å tolke.

Utover disse mer vanlige typene av syn og visjoner finnes flere andre typer for åpenbaringer, som mer ligger til den profetiske og apostoliske tjenesten enn til den profetiske personen som ikke har en tjenestegave. Her finnes blant annet det som kalles å komme i profetisk henrykkelse. Dette finner vi flere eksempler på i Guds ord, dette kan sammenlignes med å komme i en form for transe. Hvor en ikke lenger er seg bevisst det som skjer rundt en, men en blir totalt oppslukt i det synet en får i henrykkelsen. Jeg har selv opplevd slik henrykkelse ved flere anledninger, den ene gangen var mens jeg for flere år siden kjørte buss. Mens jeg kjørte, fikk jeg en slik henrykkelse og fikk se et sterkt syn, hvor Gud kalte menigheten jeg da gikk i og var en av forkynnerne i, inn i en bønn- og fasteperiode. Hvor lenge det varte i det naturlige vet jeg ikke, men det opplevdes som om det varte en stund. Når jeg kom ut av henrykkelsen kjørte jeg fortsatt bussen, som om ingenting hadde hendt.

9 Dagen etter, mens de var på reise dit og nærmet seg byen, gikk Peter opp på hustaket for å be. Det var omkring den sjette time.

10 Da ble han sulten og ville spise. Men mens de stelte i stand, falt det en henrykkelse over ham,

11 og han ser Himmelen åpnet, og en gjenstand som en stor duk, knyttet i de fire hjørnene, daler ned til ham og blir senket helt ned på jorden.

12 I den var det alle slags firbeinte dyr som er på jorden, ville dyr, krypdyr og himmelens fugler.

13 Og en røst kom til ham: «Reis deg opp, Peter! Slakt og spis!»

14 Men Peter sa: «Slett ikke, Herre! For jeg har aldri spist noe vanhellig eller urent.»

15 Og en røst talte til ham igjen, for andre gang: «Det Gud har rensset, må ikke du kalle vanhellig.»

16 Dette skjedde tre ganger. Og så ble gjenstanden tatt opp til Himmelen igjen.

17 Mens Peter var i villrede om hva som kunne være betydningen av dette synet han hadde sett, se, da hadde mennene som var sendt fra Kornelius, spurt seg fram til Simons hus, og de sto nå ved porten. (Apg. 10,9-17)

Henrykkelser er noe som falle over deg, det er ikke noe du kan bestille eller søke å få. De kommer når Den Hellige Ånd lar den falle over deg. Samtidig kan det tyde på at Gud bruker slike henrykkelser kun i spesielt viktige budskap. Her er det når han åpner veien for menigheten til å evangelisere til hedninger. Andre eksempler fra bibelen på slike henrykkelser er når Paulus blir rykket opp i den tredje himmel, og får sine høye åpenbaringer, som danner grunnlaget for all den læren som han har gitt oss gjennom sine brev. Et annet eksempel er Johannes Åpenbaring, der sier apostelen Johannes at han på Herrens dag, ble grepet av Ånden og bak seg hørte han en røst som en basun, som er en annen måte å beskrive en henrykkelse på. Når en får en henrykkelse, så er det Den Hellige Ånd som griper en og tar en ut av det som en holder på med, for at han skal få all din oppmerksomhet. Dette er ikke som når han snakker med sin stille stemme i ditt indre. Nei, det er som en basun rett i ditt øre, du kan ikke la være å få med deg budskapet.

Syn og visjoner er viktige kanaler for profetisk åpenbaring. Det vil variere sterkt fra person til person, hvor ofte Den Hellige Ånd taler til en gjennom syn og visjoner eller gjennom andre åpenbaringsformer. Her kan det variere med hvilken type profetisk tjeneste en har, om en er en seer eller en vanlig profet. Det kan også variere i forhold til hvor moden en er i det

profetiske. Som med all profetisk åpenbaring så kan en ikke produsere åpenbaringen av seg selv, men samtidig kan en søke Den Hellige Ånd om å få kunnskap, enten det gjelder i en betjeningssituasjon eller for å få ledelse i en sak. En vil da ofte kunne få åpenbaring fra Den Hellige Ånd enten for den personen som en betjener eller for den saken en trenger ledelse i. Åpenbaringen kan da komme i form av et syn eller en visjon.

Det viktige i all profetisk betjening og tjeneste er at en er hundre prosent sann. Gi videre det du ser, og ingenting annet, ikke legg til noe eller trekk bort noe. Ikke produser noe som du ikke har sett, bare for å virke heftig og spesiell. Da har du trådt over grensen inn i det å være en falsk profet. Men, la det sanne profetiske som Den Hellige Ånd vil tale til deg gjennom syn og visjoner få komme frem.

Drømmer og tydning av drømmer

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.*

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere.

19 Jeg vil gjøre under på himmelen der oppe og tegn på jorden der nede: Blod og ild og røykskyer.

20 Solen skal bli forvandlet til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og herlige.

21 Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Apg. 2,16-21)

Det tredje modenhetsnivået i det profetiske finner vi i ordene: “deres gamle menn skal drømme drømmer.” Den Hellige Ånd taler ofte i drømmer, det gjør han både til de som er profeter, eller de som har en modning i det profetiske, men også til andre. Han ga Nebukadnesar drømmer, selv om han var totalt ugudelig, så det handler ofte ikke om hvor hellig eller moden du er. Men tydningen av drømmene vil det kreves en profetisk modenhet for å kunne gjøre. Nebukadnesar kunne drømme, og bli skremt av drømmene, men han kunne ikke tyde dem. Til å tyde drømmene trengte han Daniel som var profet, og en mann med en høyreist ånd.

Men hvorfor taler Gud til oss gjennom drømmer? Hvorfor sier han ikke rett ut hva han vil si oss? Er det forskjell på om Gud taler direkte til oss, gir oss en visjon eller om han taler til oss gjennom en drøm? Vi skal prøve å se litt på dette og mer til.

2 Det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å utforske saken. (Ord. 25,2)

14 For Gud taler både på den ene og den andre måten, uten at mennesket får tak i det.

15 I en drøm, i et syn om natten, når dyp søvn faller over menneskene, mens de slumrer på sitt leie,

16 da åpner han menneskenes ører og besegler rettledningen de får,

17 så Han kan vende mennesket bort fra sin gjerning og skjule stoltheten for mannen,

18 og holde hans sjel tilbake fra avgrunnen og hans liv fra å forgå ved spydet. (Job. 33,14-18)

Gud gir oss drømmer og syn om natten, for å gi oss rettledning. Men denne rettledningen kan ofte være beseglet. Hva ligger i det? Jo, ved at han legger sin rettledning ned i oss, og taler til vår ånd og vårt underbevisste, vil han kunne rettlede selv de som

ikke vil ha noe med han å gjøre. En annen grunn kan være det som står i vers 16, for å holde stoltheten borte fra mannen. Hvis Gud viste oss som unge alt han ønsker å gjøre gjennom oss, kan vi bli stolte. Stolthet er noe av det verste i Guds øyne, og han vil derfor beskytte oss mot oss selv og vår stolthet, når han besejler noe av den veiledningen som han gir oss. Når han besejler veiledningen så ligger rettledningen som et brev vi ikke har lest og er oss bevisst, men vår ånd og vårt underbevisste vil dra opp fra rettledningen. Veiledningen vil da ligge der og komme opp når vi trenger den, så vi kan komme inn i Guds planer for våre liv. Rettledningen ligger der også for å holde oss borte fra våre egne ugudelige gjerninger og vår stolthet, slik at vi ikke skal ende opp med vår sjel i avgrunnen eller at vi skal forgå ved spydet.

Men samtidig som Gud forsejler sin veiledning av oss ved å gi den i våre drømmer, så ligger det også en annen dimensjon i det at veiledningen kommer i en slik fordekt pakke som det drømmene våre er. *“Det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å utforske saken.”* Gud skjuler ting for oss fordi han vil at vi skal bruke tid og krefter på å utforske det han vil si til oss. I denne utforskningen ligger kongers ære. Eller en kan også si at en slik innstilling hvor en lengter etter å finne ut det som Gud har skjult og utforsker det, vil gi en ære som en konge i Guds øyne. Både Josef og Daniel fikk sine store gjennombrudd og store forfremmelser ved nettopp denne utforskningen av det som var skjult fra Guds side. Det var gjennom deres tyding av drømmene til henholdsvis Faraos og Nebukadnesars at de ble forfremmet.

Men, er alle drømmer fra Gud? Nei, det er de helt klart ikke. En del drømmer er produkter av det vi spiste før vi la oss, noen er fra vår sjel, noen kan være produkter av medisiner vi går på eller om vi har sykdommer eller er gravide, noen er fra vår fiende, men så finnes det noen som er fra Gud, hvor han enten vil gi oss

veiledning, advare oss eller gi oss et budskap til noen. Her er det da viktig å kunne skille mellom det som kommer enten fra oss selv, fienden eller er produkter av mat vi har spist eller medisiner vi går på, og de drømmene som kommer fra Gud. Her har jeg gjennom de årene hvor jeg har fått profetiske drømmer sett at det er et mønster i hvordan disse drømmene fra Gud skiller seg fra andre drømmer. For det første er det drømmer som setter spor etter seg. Det vil si at jeg husker alle detaljene i drømmen når jeg våkner, noe som jeg ikke gjør med vanlige drømmer. Videre er det slik at drømmen ikke gir slipp på meg, men inntil at jeg får skrevet den ned og tydet den, kverner den i meg og gir meg ikke fred. Drømmene er også oftest i farger, noe vanlige drømmer eller drømmer fra fienden normalt ikke er.

12 For Guds Ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver både sjel og ånd, ledd og marg, og er dommer over hjertets tanker og motiver. (Heb. 4,12)

13 For hver den som bare får melk, er ukyndig i rettferdighetens ord, for han er et spedbarn.

14 Men fast føde er for dem som er modne, det vil si dem som gjennom bruk har trent opp sansene sine til å skjelne mellom godt og ondt. (Heb. 5,13-14)

Til hjelp i utskillingen mellom hvilke drømmer som er fra Gud og hvilke som ikke er det, kommer alt det Guds ord som vi har fylt oss med. Guds ord setter et skille mellom hva som kommer fra oss selv og hva som kommer fra Gud. Videre er det også slik at vi øver opp våre sanser til å skille mellom godt og ondt ved at vi fungerer i nådegavene eller i en tjenestegave, dette passer også med at det er de som er modne i det profetiske som skal drømme. Disse vil da ha den erfaringen som må til for å kunne skille ut de drømmene som Gud taler gjennom og deretter å kunne tyde drømmene.

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham.

7 Slik er det ikke med Min tjener Moses. I hele Mitt hus er han trofast.

8 Ansikt til ansikt taler Jeg med ham, ja tydelig, og ikke i gåter. Herrens skikkelse skuer han. Hvorfor fryktet dere ikke da for å tale imot Min tjener Moses?» (4. Mos. 12,6-8)

Gud sier her at de drømmene han gir til en profet er ikke tydelige som når han taler ansikt til ansikt med Moses, drømmene er i gåter. Vi ser av de drømmene som står beskrevet i Bibelen at de ofte er fulle av symboler. Dette gjelder både drømmene som Gud ga Josef om at kornbåndene bøyd seg for hans kornbånd, drømmen til Farao om de sju fete kyrne og de sju tynne kyrne, som Josef tyder og Nebukadnesars drøm om statuen som er laget i forskjellig type metall, som Daniel tyder, samt flere andre. Hvorfor Gud gir oss slike gåtefulle drømmer er ikke lett å si, men han har valgt å gjøre det slik. “*Det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å utforske saken.*” Gjennom tolkeprosessen lærer vi oss å kjenne Guds veier ikke bare hans gjerninger.

Nå finnes det også eksempler på drømmer beskrevet i Guds ord, som er veldig tydelige og lette å forstå innholdet i. Som når en engel kommer til Josef i en drøm og advarer han om at kong Herodes vil drepe Jesus og ber dem flykte til Egypt. Her kan det se ut som både viktigheten av budskapet og hvor stor motstand den som får drømmen eller tiltalen vil få avgjør hvor tydelig budskapet i drømmen er. Hvis Gud vet at her vil den som får drømmen få mye motstand vil han gjøre drømmen tydeligere slik at den som får drømmen skal kunne holde ut de vanskelighetene som kommer.

Men, hvordan skal en tyde en drøm fra Gud? Her taler Guds ord om flere måter som tydningen av en drøm kan komme til oss. Det som er viktig å se i en slik tydeprosess er at disse drømmene er fra Den Hellige Ånd og er av åndelig karakter.

13 Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

14 Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig.

15 Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen. (1. Kor. 2,13-15)

Ettersom drømmene fra Gud er av åndelig karakter så må de bedømmes åndelig ikke sjelelig. Det er derfor viktig å be Den Hellige Ånd om ledelse og hjelp i tolkingen av drømmen. Dernest er det viktig å lytte til det som kommer opp i din ånd og ikke nødvendigvis legge mye vekt på det som kommer av sjeliske tolkninger. Her er tolkingen av det profetiske ordet som profeten Agabus talte ut over Paulus et godt eksempel. De sjeliske tolkningene til de som hørte profetien om at Paulus skulle bli bundet av jødene når han kom til Jerusalem, som da sa: "Ikke reis!" var da ikke det som Ånden ville si gjennom profetien. Paulus hadde den rette tolkingen i sin ånd og så på profetien til Agabus som en bekreftelse på det som Den Hellige Ånd alt hadde talt til han om.

15 Da jeg, Daniel, hadde sett synet og gransket det for å forstå det, se, da sto det plutselig foran meg en som så ut som en mann.

16 Jeg hørte en menneskerøst fra Ulai. Han ropte og sa: «Gabriel, la ham forstå synet!»

17 Han kom like ved der jeg sto, og da han kom dit, ble jeg skremt og falt på mitt ansikt. Men han sa til meg: «Du må forstå, menneskesønn, at synet viser til endetiden.» (Dan. 8,15-17)

Den første måten vi kan få tolkningen til en drøm på, som vi skal se på er den som vi ser beskrevet her i Daniel kapittel 8. Her har Daniel fått et syn og mens han gransket synet for å forstå det, kommer plutselig engelen Gabriel til han, for å gi han tydningen på synet. Dette er ikke den vanligste måten en får tydningen på en drøm eller et syn, men det kan skje. I slike englebesøk vil en kunne snakke med engelen og spør denne, slik Maria gjorde når Gabriel kom til henne med budskapet om at hun skulle føde Jesus. Eller det kan være slik som Daniel opplevde det da engelen Gabriel kom til han, at han ble helt utslått av englebesøket og ligger i dyp søvn på gulvet mens Gabriel taler til han.

1 I babylonerkongen Belsasars første regjeringsår hadde Daniel en drøm og fikk se syner som fór gjennom hodet hans mens han lå i sengen. Siden skrev han ned drømmen og fortalte hovedinnholdet av den.

2 Daniel tok til orde og sa: Jeg så i mitt nattlige syn, og se, himmelens fire vinder pisket opp Det Store Havet. (Dan. 7,1-2)

15 Jeg, Daniel, ble urolig i min ånd i mitt indre, og synene som for igjennom hodet mitt, gjorde meg redd.

16 Jeg nærmet meg en av dem som sto ved siden av, og spurte ham om den sanne meningen med alt dette. Han svarte meg og gjorde kjent for meg tydningen av det:

17 Disse store dyrene som det er fire av, er fire konger som oppstår fra jorden.

18 Men Den Høyestes hellige, de skal motta riket og ta det i eie for evig, ja, i evigheters evighet. (Dan. 7,15-18)

Den andre måten vi kan få tolkingen til en drøm på, er den som vi ser beskrevet her i Daniel kapittel 7. Her får Daniel en drøm om de fire dyrene som står for de fire store verdensrikene som skulle komme på jorden. Hvor det siste ender i Antikrists rike og Guds dom over Antikrist og hans rike. Her ser vi at Daniel ble

urolig og redd over synene han så i drømmen, og i drømmen spør han en av dem som sto ved siden av Daniel i drømmen, trolig en engel. Denne gir da Daniel tydningen til drømmen. I drømmene dine kan du oppleve at du kan få tydningen til den symbolikken som finnes i den samme drømmen. Dette kan da være som en del av selve handlingen i drømmen, eller så kan det være som om du på en måte står på siden av drømmen og betrakter denne, og kan da bestemme deg for å prate med noen i drømmen.

Dette har jeg opplevd ved noen anledninger i mine drømmer, at jeg har pratet med noen i drømmen, og fått gjennom samtalen med denne tydningen på det som jeg har sett i drømmen.

10 Bare se nå, for Herren har utvalgt deg til å bygge et hus til helligdommen. Vær bare sterk og gjør det!»

11 Så ga David sin sønn Salomo tegningene til forhallen, de husene som skulle være der, de skattkamrene som hørte til, de øvre kamrene som hørte til, de indre kamrene og huset til nådestolen,

12 og tegningene til alt som sto for ham ved Ånden, av forgårdene til Herrens hus, av alle kamrene helt rundt, av skattkamrene i Guds hus og av skattkamrene for de hellige tingene. (1. Krøn. 28,10-12)

19 «Alt dette ble skrevet ned av Herrens hånd, så Han kunne la meg forstå alt arbeidet ut fra disse tegningene.»
(1. Krøn. 28,19)

I I babylonerkongen Belsasars første regjeringsår hadde Daniel en drøm og fikk se syner som fór gjennom hodet hans mens han lå i sengen. Siden skrev han ned drømmen og fortalte hovedinnholdet av den. (Dan. 7,1)

Den tredje måten vi kan få tydningen på en drøm eller et syn på er gjennom at vi skriver synet eller drømmen ned. Vi ser at

Daniel gjør det med sine drømmer. Han skriver dem ned og gransker innholdet av dem. Men her ser vi at David når han gir Salomo oppdraget med å bygge templet i Jerusalem, at han beskriver at Gud ved Ånden ga han tegningene til tempelet. Og når de ble skrevet ned, så fikk David forståelse av det som Gud talte om. I det kan vi se at selve prosessen med å skrive drømmen eller synet ned, kan gi deg tydingen av drømmen eller synet.

Dette har jeg opplevd ved flere anledninger at mens jeg skriver ned drømmen som jeg har hatt under natten, og dens detaljer, så har jeg fått tydingen av drømmen etterhvert som jeg skriver den ned. Men uansett om tydingen kommer mens du skriver drømmen ned eller ikke, vil jeg anbefale på det sterkeste at du skriver den ned. Slik vil du ikke glemme detaljer på et senere tidspunkt, og når tiden for drømmens oppfyllelse kommer vil du kunne gå tilbake å se hva Gud talte til deg om den situasjonen du nå står i. Det å ha skrevet ned drømmen vil også hjelpe om du må få tydingen gjennom den fjerde måten som Guds ord beskriver at tydingen av drømmer kommer gjennom.

2 Det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å utforske saken. (Ord. 25,2)

15 Da jeg, Daniel, hadde sett synet og gransket det for å forstå det, se, da sto det plutselig foran meg en som så ut som en mann. (Dan. 8,15)

Den fjerde måten som Guds ord gir oss for å tyde drømmer og syn på, er gjennom å utforske det som Gud har skjult gjennom symboler og gåter, og granske disse for å kunne forstå hva Gud taler om. Her er det da viktig å la Den Hellige Ånd lede deg i en slik gransking. Profetiske drømmer er som jeg har sagt tidligere åndelige av natur, og må bedømmes åndelig. Drømmene er ofte fulle av symboler på samme måte som lignelsene til Jesus var fulle av symbolikk. Et viktig redskap til å kunne tolke sine egne

profetiske drømmer er da symbolbruken som alt finnes i Guds ord. Men selv denne symbolbruken er ikke entydig i bibelen, slik at en ting eller et fenomen kan stå for forskjellige ting alt etter hvilken sammenheng symbolet står i. Vind kan både stå for Den Hellige Ånd, og for noe som vil prøve å stoppe deg fra å komme dit Jesus har sagt at du skal.

Dernest er det slik at Gud kjenner alt om deg og ved deg. Han har talt alle dine hår, og kjenner alle dine innerste tanker, dermed vil han kunne bruke symboler og personer fra ditt eget liv, som vil bety noe spesielt kun for deg. Videre finnes en mengde symbolikk som blir brukt i drømmene våre som verken finnes beskrevet i bibelen eller som er spesifikke for oss personlig. Her kan jeg bare vise til flere gode bøker innenfor emnet om drømmetydning fra flere anerkjente profeter.

Her i denne boken er drømmetydning kun en liten del av det Den Hellige Ånd har lagt på meg å skrive om, og det ville ta altfor mye plass å gå innpå all symbolbruken som vi kan oppleve i våre drømmer, så da kan jeg kun anbefale at du leser bøker som omhandler kun dette emnet. Det som derimot er viktig for meg er at du ser at drømmene er viktige og at Gud ofte bruker dem som kanaler for å tale til oss. Derfor er det viktig at vi er obs på dette, og søker å finne tydingen, slik at vi kan få med oss det som Gud vil tale til oss om.

Profetiske ord om fremtiden

*16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:
17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.*

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)

Da er vi kommet frem til det fjerde modenhetsnivået, selv om her er det strengt tatt ikke et nytt modenhetsnivå, som fortsetter fra deres gamle menn. Nei, her ser vi at eierskapet går fra deres, med deres sønner og døtre, deres unge menn og deres gamle menn, til nå å gå over til mine, mine slaver og mine slavekvinner. Her ser vi at disse som Gud kaller mine slaver og mine slavekvinner, som betyr de tjenestegavene som Jesus gir til menigheten, men som han ser på som sine, de skal også profetere. Her er det brukt det samme ordet både om deres sønner og døtre, når de skal profetere, som her hvor mine slaver og mine slavekvinner skal profetere. Men innholdet er noe forskjellig. Det har vi gått i dybden på tidligere i boken, hvor vi har sett på forskjellen mellom nådegaven profetisk tale og tjenestegaven profet. The Amplified Bible får også godt frem forskjellen mellom de to forskjellige typene av profetier:

17 And it shall come to pass in the last days, God declares, that I will pour out of My Spirit upon all mankind, and your sons and your daughters shall prophesy [telling forth the divine counsels] and your young men shall see visions, and your old men shall dream dreams.

18 Yes, and on My menservants also and on My maidservants in those I will pour out of My Spirit, and they shall prophesy [telling forth the divine counsels and predicting future events pertaining especially to God's kingdom].

Act. 2,17-18 (The Amplified Bible)

Den profetiske tjenesten har i seg mer enn det som den profetiske nådegaven har, og en av de tingene som er forskjell er den profetiske tjenestens evne og mandat til å tale profetiske ord om fremtiden. Av slike profetiske ord om fremtiden finnes det grovt sett to typer: Ubetingede profetiske ord om fremtiden og

betingede profetiske ord om fremtiden. Vi skal se litt på de to typene.

27 I de dager kom det profeter fra Jerusalem til Antiokia.

28 En av dem, en ved navn Agabus, sto da fram, og ved Ånden viste han at det skulle komme en stor hungersnød over hele verden, slik det også skjedde i keiser Klaudius' dager.

29 Da bestemte disiplene at hver av dem etter sin økonomiske evne skulle sende nødhjelp til brødrene som bodde i Judea.

30 Dette gjorde de også, og de sendte det til de eldste ved hjelp av Barnabas og Saulus. (Apg. 11,27-30)

Her er et eksempel på et ubetinget profetisk ord om fremtiden, som profeten Agabus kommer med når han og en gruppe med profeter fra Jerusalem besøker menigheten i Antiokia. Grunnen til at dette er et ubetinget profetisk ord om fremtiden, er at det finnes ingen betingelser som må oppfylles for at det som profetordet taler om skal skje. Nei, her taler profeten Agabus om en kommende hungersnød, og han gir ingen betingelser for at hungersnøden skal komme eller ikke komme. Nei, hungersnøden vil komme, så menigheten må bare forholde seg til den, som de også gjør, når de starter en innsamling til brødrene i Judea.

Slike ubetingede profetiske ord om fremtiden vil ofte dreie seg om ytre omstendigheter, som vil være med å påvirke menigheten fra utsiden. Det kan også dreie seg om profetiske ord hvor oppfyllelsen ligger langt frem i tid, som for eksempel endetidsprofetier, hvor den som hører det profetiske ordet uttalt har liten påvirkning på om det skjer eller ikke. Når Paulus profetisk beskriver hvordan forholdene vil være i verden i endetiden, er dette ikke noe som er betinget av vår innsats eller mangel på innsats. Nei, det handler om at ugresset som Satan har sådd også er blitt modent, når tidens fylde er kommet. På samme måte som menigheten vil være slik den skal være på samme tid,

og Israel vil også ha kommet til det profetiske modenhetsnivået som landet og folket skal være for at den siste tiden kan sette inn. I tidens fylde vil alt være klart for den store avslutnings-senen. Da vil verden være slik den er beskrevet, da vil menigheten stå rede og fullt gjenopprettet som en pyntet brud og da vil også Israel være rede til å rope på Han de har gjennomstunget.

*1 Herrens ord kom til Jona for andre gang, og det lød slik:
2 «Stå opp, gå til Ninive, den store byen, og forkynn for den det budskapet Jeg sier til deg.»*

3 Så sto Jona opp og gikk til Ninive etter Herrens Ord. Ninive var en stor by for Gud, tre dagsreiser i utstrekning.

4 Jona begynte å gå én dagsreise inn i byen. Så ropte han ut og sa: «Om førti dager skal Ninive ødelegges.»

5 Da trodde folket i Ninive på Gud. De ropte ut en faste og kledde seg i sekkestrie, fra den største og til den minste.

6 Ordet rammet også Ninives konge. Da reiste han seg fra tronen, la av seg kappen, dekket seg med sekkestrie og satte seg i støvet.

7 Han lot dette bli bekjentgjort i Ninive: Dette er kongens og hans stormenns befaling: Ikke noe menneske eller dyr, storfe eller småfe, må smake mat. La dem ikke ete mat eller drikke vann.

8 Både menneske og dyr skal dekkes med sekkestrie. De skal rope til Gud av all kraft. De skal vende om, hver av dem fra sin onde ferd og fra volden som henger ved deres hender.

9 Hvem vet? Gud kunne vende om og angre, ja, vende seg bort fra sin brennende vrede, så vi ikke skal gå fortapt.

10 Da Gud så deres gjerninger, at de vendte om fra sin onde ferd, da angret Gud den onde ulykken Han hadde sagt Han ville føre over dem, og Han gjorde det ikke. (Jona 3,1-10)

Her ser vi et kjent eksempel på den andre typen av profetiske ord om fremtiden, de betingede profetiske ordene. Her taler profeten

Jona ut et sant og rett profetisk ord, hvor han sier at Ninive skal ødelegges om førti dager. Men, når folket og kongen i Ninive får høre det profetiske ordet, så tror de for det første at ordet er sant, og så handler de på det. De omvender seg, lyser ut en faste og ydmyker seg innfor Gud. Når da Gud ser deres omvendelse og ydmykhet, så endrer han sin beslutning om å ødelegge byen. Betyr det at Jona er en falsk profet, siden byen ikke ble ødelagt etter førti dager? Nei, selvfølgelig ikke. Ordet han talte ut var like sant og hellig, selv om det ikke skjedde det som han profeterte om. Det var et betinget profetisk ord, hvor betingelsen ble endret når folket og kongen omvendte seg. Dermed falt betingelsen for ordets oppfyllelse bort, og Gud sparte byen.

7 Derfor, som Den Hellige Ånd sier: «I dag, om dere hører Hans røst,

8 da forherd ikke deres hjerter som ved «forbitrelsen», på fristelsens dag i ørkenen.

9 Det var der deres fedre fristet Meg, de prøvde Meg, de som hadde sett Mine gjerninger i førti år.

10 Derfor ble Jeg vred på den slekten, og Jeg sa: De farer alltid vill i hjertet, og de har ikke kjent Mine veier.

11 Så sverget Jeg i Min vrede: De skal ikke komme inn til Min hvile.»

12 Se til, søsken, at det ikke er et ondt vantroens hjerte i noen av dere, slik at han faller fra Den Levende Gud. (Heb. 3,7-12)

Et annet eksempel på slike betingede profetiske ord om fremtiden, er når Gud taler til israelsfolket om at han vil gi dem løfteslandet Kanaan. Den generasjonen som fikk høre løftene og som de egentlig var til, fikk ikke komme inn i landet, på grunn av deres vantro. Slik er det nå også, når Gud gir oss et profetisk løfte om fremtiden, så betinger det løftet at vi knytter ordet til vårt hjertes tro, og at vi føder løftet i bønn. Men dette kommer vi tilbake til i større detalj i senere kapitler.

Det som er viktig å se i forbindelse med profetiske ord om fremtiden, er at ja det finnes ubetingede profetiske ord om fremtiden, hvor det som det blir profetert om kommer til å skje uansett hva vi gjør eller ikke gjør. Disse ubetingede profetiske ordene må vi derfor forholde oss til og planlegge i tråd med. Men, så finnes det betingede profetiske ord om fremtiden, som vil skje slik som det blir profetert om, hvis betingelsene for at det skal skje er på plass. Gjelder profetien et løfte, må vi knytte vår tro til løftet og føde løftet i bønn. Gjelder profetien en advarsel om en dom, slik for eksempel brevet til menigheten i Tyatira i Johannes Åpenbaring gjør, så kan betingelsen for dommen falle bort om vi omvender oss, ydmyker oss og ber Gud om nåde og tilgivelse.

Del 7:

Det uttalte profetiske ordet

Det profetiske ordet går alltid i oppfyllelse

8 For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke Mine veier, sier Herren.

9 For som himmelen er høyere enn jorden, slik er Mine veier høyere enn deres veier, og Mine tanker høyere enn deres tanker.

10 For som regnet kommer ned og snøen kommer fra himmelen og ikke vender tilbake dit, men vannet jorden og får den til å spire og skyte knopp, så den gir såkorn til såmannen og brød til den som spiser,

11 slik skal Mitt Ord være, det som går ut fra Min munn. Det vender ikke tomt tilbake til Meg, men utfører det Jeg har velbehag i, og det skal lykkes i det Jeg sendte det til.

(Jes. 55,8-11)

Vi lever i et samfunn som er fylt av ord. Vi blir bombardert av en mengde budskap fra vi står opp til vi legger oss om kvelden. Vi hører kanskje på radio i bilen, ser gjennom nyhetene på mobilen, ser på Facebook, blir eksponert for reklameplakater, ser på TV, er på internett, leser blogger, er på YouTube, osv. Det finnes mengder av ord og inntrykk som vi blir utsatt for i løpet av dagen. Da går det litt inflasjon i ordene. Hvert ord mister noe av sin verdi for oss, når vi drukner i ord. Mange av ordene vi hører er det nå sannelig ikke mye av verdi i heller. Sannhetsgehalten og gjennomslagskraften til de forskjellige budskapene vi hører i løpet av dagen varierer også veldig. I en slik media- og kommunikasjonsverden som vi lever i kan vi fort ende opp med å nedjustere verdien av alle ordene vi hører.

Dette kan en også oppleve i menigheten. Der kan det også bli mye ord. Alt fra mange forskjellige meninger om hva som er veien videre, til komiteer som skal planlegge alt mulig. Forkynnere som er litt for glade i å høre sin egen stemme. Samt

litt umodne nådegavebrukere som profeterer både hummer og kanari i både øst og vest. Da kan det gå inflasjon i ordene uttalt i menighetene også. Profetiske ord kan ende opp med å kun bli et ord til oppmuntring for nuet. Det kan bli redusert til en slags sjelisk lykkeønsking. En slik devaluering av det profetiske ordet vil være tragisk og ødeleggende for det profetiske som Den Hellige Ånd har for oss.

Det er viktig å forstå at om det er et profetisk ord, et ekte ord fra himmelen uttalt av en profet, så kommer det til å gå i oppfyllelse. Gud ser på de ordene som en profet taler ut som sine, og han våker over dem til de har gått i oppfyllelse. Dette er det nivået som det profetiske ordet ligger på. Nå er det viktig å se at dette gjelder om sanne profetiske ord uttalt av en profet.

Gud skaper med sitt uttalte ord. Når han legger sitt ord i en profets munn, har de uttalte ordene fra profeten samme skaperkraft. Ordene vil alltid gå i oppfyllelse, men det betyr ikke nødvendigvis at den som ordene blir uttalt over er den som får oppleve oppfyllelsen av dem. Det avhenger helt av hvordan den som ordene blir uttalt over tar til seg ordene. Hvis denne ikke legger noen vekt på dem, eller til og med forakter ordene, vil de være til ingen nytte for den de er talt til.

26 De dro av sted og kom tilbake til Moses og Aron og hele menigheten av Israels barn i Paranørkenen, ved Kadesj. De avla vitnesbyrd for dem og for hele menigheten, og de viste dem frukten fra landet.

27 Dette fortalte de ham og sa: «Vi kom til det landet du sendte oss til. Og sannelig, det flyter med melk og honning, og her er noe av frukten derfra.

28 Men det er et mektig folk som bor i landet. Byene er befestede og meget store. Dessuten så vi etterkommerne av Anak der.

29 Amalekittene bor i landet i Sør. Hetittene, jebusittene og

amorittene bor oppe i fjellene. Kanaaneerne bor ved havet og langs bredden av Jordan.»

30 Kaleb hysjet på folket foran Moses, og han sa: «La oss for all del dra opp og ta landet i eie, for vi kan klare å få makt over det.»

31 Men mennene som hadde reist opp sammen med ham, sa: «Vi kan ikke klare å dra opp mot det folket, for det er sterkere enn oss.»

32 Og de talte ille om landet de hadde speidet på, og de sa til Israels barn: «Det landet vi har dratt gjennom for å speide på, er et land som fortærer dem som bor der. Alt folket vi så der, var høyvokste menn.

33 Der så vi kjempene – Anaks etterkommere stammet fra kjempene – så vi var som gresshopper i våre egne øyne, og det var vi også i deres øyne.»

Kapittel 14

1 Så hevet hele menigheten sin røst og ropte, og folket gråt hele den natten.

2 Alle Israels barn klaget til Moses og Aron, og hele menigheten sa til dem: «Om vi bare hadde dødd i landet Egypt! Eller om vi bare hadde dødd i denne ørkenen!

3 Hvorfor har Herren ført oss til dette landet, så vi må falle for sverdet og våre koner og barn bli tatt som bytte? Var det ikke bedre for oss å vende tilbake til Egypt?»

4 Så sa de til hverandre: «La oss ta ut et overhode og vende tilbake til Egypt!»

5 Da falt Moses og Aron ned på ansiktene foran hele forsamlingen av Israels barns menighet.

6 Men Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som var blant dem som hadde speidet på landet, flerret klærne sine.

7 De talte til hele menigheten av Israels barn og sa: «Det landet vi dro gjennom for å speide på, er et overmåte godt land.

8 Dersom Herren har behag i oss, så vil Han føre oss inn i dette landet og gi det til oss, et land som flyter med melk og honning.

9 Gjør bare ikke opprør mot Herren, og frykt ikke for folket i

landet, for de blir som brød for oss. Deres vern har veket fra dem, og Herren er med oss. Frykt ikke for dem!»

(4. Mos. 13,26-14,9)

14 Se, den dagen er kommet da jeg skal gå den vei alle mennesker må gå. Og dere erkjenner av hele deres hjerte og av hele deres sjel at ikke et eneste ord er blitt til intet av alle de gode ord som Herren deres Gud har talt om dere. Alle ord er gått i oppfyllelse for dere. Av dem er ikke ett ord blitt til intet.

(Jos. 23,14)

Israelsfolket hadde fått et profetisk løfte helt fra Abrahams tid om at de skulle få innta landet. Gud hadde sagt at han skulle ta dem ved hånden og føre dem ut av fangenskapet i Egypt og inn i Kanaan. Dette var et profetisk ord fra Gud til det folket som gikk ut av Egypt. Siden det var et profetisk løfte fra Gud gikk det også i oppfyllelse, men ikke med den generasjonen som det egentlig var talt til. Derimot sier Josva at alle de gode ordene som Gud hadde gitt dem, var gått i oppfyllelse. Dette sier oss at de profetiske ordene som blir uttalt over deg eller din menighet vil gå i oppfyllelse, men det er ikke sikkert at du kommer til å være med på oppfyllelsen. Det er opp til deg hva du gjør med det profetiske ordet, men det har kraft i seg til alltid å gå i oppfyllelse hvis det er et profetisk ord fra Gud.

Alle de sanne profetiske ordene som kommer fra Guds munn gjennom en profet, vil gå i oppfyllelse. Derfor er det så viktig at vi ikke forakter det profetiske ordet, men holder det høyt i verdi. Et profetisk ord som du har fått, har skaperkraft i seg, men du kan velge om det som ordet sier skal skje med deg som Gud i utgangspunktet hadde tenkt det til, eller om Gud må gå videre å finne noen andre han kan oppfylle det gjennom.

Det uttalte profetiske ordet er steinene Gud bygger menigheten med

20 Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen.

21 I Ham blir hele bygningen føyd sammen, og den vokser til et hellig tempel i Herren.

22 I Ham blir også dere bygd opp sammen med de andre til en bolig for Gud i Ånden. (Ef. 2,20-22)

Gud bygger i dag sin menighet opp til å bli en bolig for hans herlighet. I det ligger det at Gud vil sette oss sammen som levende steiner i det byggverket som han bygger, for at han skal kunne fylle huset, sin menighet både lokalt og globalt, med sin herlighet. Gud lengter etter at vi som hans menighet finner sammen, finner vår plass, og reiser oss i hans stråleglans. I denne prosessen spiller profeten og apostelen noen meget viktige roller. For det første er det apostelen og profeten som skal legge grunnen for nye menigheter, de har en helt spesiell grunnleggende salvelse og utrustning. Dernest er det apostelen som har fått mønsterbildet for den lokale menigheten, visjonen som det skal bygges etter. For det tredje har det uttalte profetiske ordet en helt spesiell funksjon i det å få bygget opp det som Gud vil bygge, noe vi skal se nærmere på nå.

24 Slik stanset arbeidet på Guds hus i Jerusalem, og det ble ikke påbegynt igjen før i det andre regjeringsåret til Dareios, Persias konge.

Kapittel 5

1 Profeten Haggai og profeten Sakarja, Iddos sønn, profeterte for jødene som var i Juda og Jerusalem i Israels Guds navn, som hersket over dem.

2 Serubabel, Sjealtiels sønn, og Josva, Josadaks sønn, sto fram og begynte å bygge opp Guds hus i Jerusalem. Guds profeter var med dem og hjalp dem. (Esra. 4,24-5,2)

Det finnes flere forbilder i det gamle testamentet på det som har med å bygge Guds menighet i det nye testamentet. Et slikt forbilde er når Israel vender tilbake fra fangenskapet i Babylon, for å bygge opp Jerusalem og Tempelet. Her er det veldig mye vi som menighetsplantere og menighetsbyggere kan finne av prinsipper for hvordan en i dag skal bygge Guds menighet. Jødene som hadde fått sitt hjerte vekket av Den Hellige Ånd, til å være med å bygge opp tempelet igjen, startet med friskt mot. De hadde kommet cirka halvveis på bygget, men da fikk de stor motstand fra folkene rundt Juda og Jerusalem og hele arbeidet med tempelet stanset opp, og ble stående slik i flere år. Denne motstanden er et forbilde på den motstanden som vi som Guds folk vil få fra fienden når vi vil bygge opp Guds menighet, til å bli denne boligen i Ånden, hvor Gud kan dvele med sin herlighet og sitt nærvær. Så lenge vi bare bygger en religiøs, tannløs liten sosial klubb, vil vi ikke få noe motstand, men i det vi begynner å bygge Guds sanne menighet, vil hele Helvete reise seg og gjøre motstand.

Arbeidet med å bygge tempelet stoppet opp helt til Gud sendte to profeter, Haggai og Sakarja. De profeterte over folket som bodde i Jerusalem, og ved det uttalte profetiske ordet til disse profetene ble motstanden fra djevelen brutt og arbeidet kunne igjen starte opp. Det uttalte profetiske ordet har altså i seg en sprengkraft til å bryte igjennom all form for motstand. All treghet og stagnasjon som menigheter ofte sliter med, kan bli brutt ved at de gir rom for den profetiske tjenesten, slik at den kan være med å bringe gjennombruddskraft fra himmelen.

14 Så bygde jødene eldste videre, og de hadde framgang ved profetbudskapet til profeten Haggai og Sakarja, Iddos sønn. De

bygde og fullførte arbeidet etter Israels Guds forordning, og etter forordningen fra Kyros, Dareios og Artaxerxes, Persias konge.

15 Huset ble ferdig på den tredje dagen i måneden adar, som var i det sjette året av regjeringstiden til kong Dareios.

(Esra. 6,14-15)

Det uttalte profetiske ordet er ikke bare en hjelp i å kunne bryte gjennom motstand som en menighet opplever, det er også en hjelp til å fullføre byggingen av det åndelige tempelet som menigheten skal være. Israelsfolket hadde framgang ved de profetiske ordene som ble talt ut over arbeidet med tempelet, slik vil også det være i dag. Det uttalte sanne profetiske ordet har den samme skaperkraft i seg, som når Gud sa: "La det bli lys!" Det betyr at det profetiske ordet ikke bare bryter motstanden, men det skaper en ny virkelighet. Det skaper det som blir talt ut. Gud lengter etter at hans lokale menigheter skal bli bygd opp til templer i ånden, hvor han kan åpenbare sin herlighet, derfor har han gitt menigheten tjenestegaven profet.

6 For så sier hærskaenes Herre: Enda en gang, om en kort stund, skal Jeg ryste himmel og jord, havet og det tørre land.

7 Jeg skal ryste alle folkeslagene, og de skal komme til alle folkeslagenes lengsel, og Jeg skal fylle dette huset med herlighet, sier hærskaenes Herre.

8 Sølv er Mitt, og gullet er Mitt, sier hærskaenes Herre.

9 Herligheten til dette siste huset skal bli større enn det første, sier hærskaenes Herre. På dette stedet skal Jeg gi fred, sier hærskaenes Herre. (Hag. 2,6-9)

8 Om natten så jeg, og se, en mann kom ridende på en rød hest. Den ble stående blant myrte-trærne i dalsøkket. Bak ham var det hester: Røde, rødbrune og hvite.

9 Da sa jeg: «Min herre, hva er dette?» Engelen som talte med meg, sa da til meg: «Jeg skal vise deg hva dette er.»

10 Mannen som sto blant myrtetrærne, svarte og sa: «Dette er de som Herren har sendt ut til å fare omkring på jorden.»

11 Så svarte de Herrens Engel, som sto blant myrtetrærne, og sa: «Vi har fart omkring på jorden, og se, hele jorden hviler i stillhet.»

12 Da tok Herrens Engel til orde og sa: «Hærskarenes Herre, hvor lang tid skal det gå før Du viser barmhjertighet mot Jerusalem og byene i Juda, dem Du har vært vred på disse sytti årene?»

13 Herren svarte engelen som talte med meg med gode og trøstende ord.

14 Engelen som talte med meg, sa da til meg: «Rop ut og si: Så sier hærskarenes Herre: Med stor nidkjærhet er Jeg nidkjær for Jerusalem og Sion.

15 Med stor vrede er Jeg vred på de folkeslagene som lever i trygghet. For Jeg var bare litt vred, men deres hjelp ga mer ondt.

16 Derfor, så sier Herren: Jeg vender Meg om til Jerusalem med barmhjertighet. Mitt hus skal bygges i henne, sier hærskarenes Herre. Målesnoren skal strekkes ut over Jerusalem.

17 Rop ut på ny og si: Så sier hærskarenes Herre: Mine byer skal igjen flyte over av det gode. Herren skal igjen trøste Sion og igjen utvelge Jerusalem.» (Sak. 1,8-17)

Dette er to eksempler på de profetiske ordene som profetene Haggai og Sakarja talte ut over Jerusalems og Judas innbyggere når de ble sendt av Gud for å bryte den stagnasjonen og stillstanden som var kommet inn i byggingen av Guds tempel i Jerusalem. Gud sier gjennom disse profetene: “Mitt hus skal bygges i henne, sier hærskarenes Herre. Målesnoren skal strekkes ut over Jerusalem.” og “Herligheten til dette siste huset skal bli større enn det første, sier hærskarenes Herre.” Og slik ble det! Gud skaper med sitt uttalte profetiske ord!

18 Om morgenen da Han vendte tilbake til byen, ble Han sulten.

19 Da Han fikk se et fikentre ved veien, gikk Han bort til det og

fant ikke annet på det enn løv. Da sa Han til det: «Aldri i evighet skal det vokse frukt på deg!» Og straks visnet fikentreet. 20 Da disiplene så det, undret de seg og sa: «Hvordan kunne fikentreet visne med det samme?»

21 Da svarte Jesus og sa til dem: «Sannelig sier Jeg dere: Hvis dere har tro og ikke tviler, skal dere ikke bare kunne gjøre dette med fikentreet. Men også om dere sier til dette fjellet: Løft deg og kast deg i havet! skal det skje.

22 Og alt det dere ber om i deres bønn, som troende, det skal dere få.» (Matt. 21,18-22)

Det er viktig å se at det er det uttalte profetiske ordet som har slik sprengkraft. Skulle en profet få et slikt budskap, men velge å ikke tale det ut, vil det ikke ha noen virkning. Derfor er det viktig at profeten velger å stole på Gud og profetere ut det budskapet han får. Slik at både mennesker og makter og myndigheter kan høre det, da først vil det ha den kraften som Gud har lagt ned i det. Liv og død ligger i tungens vold. Taler vi ut de profetiske ordene som vi hører Den Hellige Ånd tale til oss, vil de skape liv og fremgang. De profetiske ordene orden som vi taler ut i tro, vil da bli til byggesteinene som Gud bygger sin menighet med.

Det uttalte profetiske ordet setter Guds planer i gang

1 Herrens hånd kom over meg, og den førte meg ut ved Herrens Ånd og satte meg ned midt i dalen. Den var full av bein.

2 Så lot Han meg gå rundt hele veien forbi dem, og se, det var svært mange som lå der i den åpne dalen. Og se, de var helt tørre.

3 Han sa til meg: «Menneskesønn, skal disse beina få liv igjen?» Da sa jeg: «Herre Gud, Du vet det.»

4 Igjen talte Han til meg: «Profetér til disse beina og si til dem: Dere tørre bein, hør Herrens Ord!

5 Så sier Herren Gud til disse beina: Sannelig, Jeg skal la det komme ånd inn i dere, og dere skal leve.

6 Jeg skal feste sener på dere og la det komme kjøtt på dere, dekke dere med hud og la det komme ånd i dere, og dere skal leve! Da skal dere kjenne at Jeg er Herren.»

7 Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Mens jeg profeterte, kom det et brak. Og se, det ble en klapping. Beina trakk nær hverandre, hvert av dem til det beinet det hørte til.

8 Jeg så, og se, det kom sener og kjøtt på dem, og det kom hud som dekket dem. Men det var ikke ånd i dem.

9 Da sa Han til meg: «Profetér til Ånden, profetér, menneskesønn, og si til Ånden: Så sier Herren Gud: Kom fra de fire vindretningene, Du Ånd, og pust på disse drepte, så de kan leve.»

10 Så profeterte jeg slik Han befalte meg. Da kom Ånden inn i dem, og de ble levende, og de sto på føttene, en hær som var meget, meget stor. **(Esek. 37,1-10)**

7 For Herren Gud gjør ingenting uten at Han åpenbarer sitt hemmelige råd for sine tjenere, profetene.

8 Løven brøler! Hvem må ikke da frykte? Herren Gud taler! Hvem må ikke da profetere? **(Amos 3,7-8)**

Det er slik at Gud har bundet sin vilje opp mot den profetiske tjenesten, derfor sier også Guds ord at Herren ikke gjør noen ting uten at han først åpenbarer det for sine hellige profeter. Her i Esekiel ser vi at i det at Esekiel begynte å profetere så satte Gud i gang det som han hadde planlagt. Hvorfor gjør Gud det på denne måten, fordi han ønsker at det som han gjør, det skal han også få æren for. Derfor sier han til profetene hva han vil gjøre, slik at ingen kan si at det skjedde ved en tilfeldighet eller av andre årsaker, og så venter Gud til at det er blitt profetert ut før han gjør det, slik at alle ser at han er historiens Herre.

Derfor kan vi si at det uttalte profetiske ordet setter Guds planer ut i livet.

Her er det en forskjell på om Den Hellige Ånd ber deg profetere om noe, da ofte om noe som skal skje. Da er dette noe som ligger frem i tid, i tråd med Guds timing. Men, Den Hellige Ånd kan be deg som profet, å profetere til noe. Da er det et profetisk ord som skal tales ut til en spesiell situasjon, eller omstendighet. Som når Sakarja profetere til fjellet som har reist seg foran Serubabel, og sier til det at det skal bli et sletteland.

6 Så svarte han og sa til meg: «Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved Min Ånd, sier hærskares Herre.

7 Hvem er du, du store fjell? Bli til en slette framfor Serubabel! Han skal føre fram toppsteinen til høye rop og si: «Nåde, nåde være med den!»

8 Igjen kom Herrens ord til meg, og det lød slik:

9 «Serubabel har lagt grunnvollen for dette huset med sine hender. Med sine hender skal han også fullføre det. Da skal du kjenne at hærskares Herre har sendt Meg til dere.

10 For hvem har foraktet dagen med den ringe begynnelse? For disse sju gleder seg over å se loddlinen i Serubabels hånd. De er Herrens øyne, som farer over hele jorden.»

(Sak. 4,6-10)

Dette er et profetisk ord som Sakarja skulle profetere til den situasjonen som Serubabel sto i. Motstand mot byggingen av tempelet hadde reist seg foran Serubabel som et stort fjell, men de profetiske ordene fra Sakarja og Haggai brøt gjennom motstanden og brøt stillstanden og byggearbeidet kom i gang igjen. I Esras bok står det at tempelet ble ferdig på grunn av de profetiske ordene som Sakarja og Haggai talte ut.

Vi ser det samme i avsnittet i Esekiel om de døde beina i dalen. Da sier Gud at Esekiel skal profetere til de døde beina, og når han gjør det begynner de å trekke sammen til hverandre, til sin rette plass, de får kjøtt, sener og hud på seg. Deretter sier Gud at Esekiel skal profetere til Ånden, og når han gjør det kommer det livsånde inn i de døde beina og de reiser seg som en stor hær.

Det er derfor ekstremt viktig at du som er profet eller har en apostolisk tjeneste er lydige når Den Hellige Ånd ber det profetere til en situasjon, til en omstendighet, til en sykdom eller til et eller annet. Når Den Hellige Ånd ber deg profetere til noe, så er det for at det uttalte profetiske ordet i din munn vil forandre den situasjonen. Derfor vær frimodig og lydige og profeter til det Den Hellige Ånd leder deg til.

Det uttalte profetiske ordet setter alt på sin rette plass

4 Når dere kommer til Ham som er Den Levende Stein, som ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar, 5 da blir også dere, som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, til å bære fram åndelige offer, som er til behag for Gud ved Jesus Kristus. (1. Pet. 2,4-5)

Når du ble frelst ble du en levende stein som Gud ønsker å bygge et åndelig tempel med, i sammen med de andre kristne i din menighet. Vi har alt sett at den profetiske tjenesten har en viktig funksjon i denne byggeprosessen.

Det er ikke slik at det Gud gjør i sin menighet er en eneste røre. Eller som en del i de siste strømmingene som er kommet tenker, at det med menighet ikke lenger er viktig. De har en form for anarkistisk tanke om at vi ikke lenger trenger lokale menigheter

eller lederskap og pastorer, fordi de har opplevd kontroll og å bli holdt borte fra tjeneste før. Vi skal da i stedet mener de være kun løst tilknyttet hverandre, og hver mann er sin egen herre. Dette høres jo fritt og bra ut, men vil produsere på sikt en svakhet og et kaos i Guds menighet som ikke er av Gud. Gud er en ordens Gud.

Når Gud har gjort oss til levende steiner, som han vil bygge sitt tempel med, så slenger han ikke bare steinene i en stor haug. Den kan være stor, like stor og høy som et tempel, men det gjør den ikke til et tempel. Det kan se mye ut, men det er ikke noe annet enn mye røre. Nei, steinene må bli satt inn i byggverket på sin rette plass. Der vil de gjøre stor nytte.

Nå finnes det dessverre et aspekt av sannhet i det som blir sagt om menigheter og lederskap fra de nye strømningene, som for eksempel The Last Reformation. Det har vært mye kontroll og mange har blitt pasifisert og mange som lengtet etter å komme ut i tjeneste er blitt holdt nede av lederskap som har operert mer i frykt enn i tro. Det betyr derimot ikke at alt det Guds ord sier om menighet, lederskap, ordninger og tjenestegaver er feil. Nei, det gjelder like mye nå som før, og som det vil gjøre til Jesus kommer igjen. Men det finnes en rett måte og det finnes mange feil måter å utføre alt dette på. Her trenger vi profeter og apostler som kan komme med den korreksjonen som menighetene, pastorene og lederskapene åpenbart trenger, slik at hele folket kommer ut i frihet og funksjon.

7 Så profeterte jeg slik jeg var blitt befalt. Mens jeg profeterte, kom det et brak. Og se, det ble en klapping. Beina trakk nær hverandre, hvert av dem til det beinet det hørte til.

(Esek. 37,7)

Ved at en profet taler ut profetiske budskap i en lokal menighet, vil de uttalte profetiske ordene gjøre at de enkelte steinene eller

lemmene finner sin rette plass på bygningen. Gud har nemlig bestemt hver enkelt til en bestemt oppgave i menigheten, hvor den enkelte kommer inn i sitt fulle potensial. Derfor er det viktig at vi har profeter som kan tale ut profetiske ord slik at hver enkelt finner sin rette plass, og menigheten kan komme inn i sitt fulle potensial.

Det holder ikke at vi kun underviser om Guds ordninger, og får kunnskap om hvordan en menighet skal fungere. Nei, Gud ba Esekiel profetere etter at han hadde spurt han om hva han trodde i forhold til de tørre bena i dalen. Gud spurte: “Menneskesønn! Skal disse bena bli levende igjen?” Vi stopper ofte her med vår tro, kunnskap og undervisning om hvordan menigheten skal fungere. Men, Gud vil at vi profeterer ut hans vilje, og taler til omstendighetene i våre menigheter, slik at de tørre bena kan finne sin plass, og få nytt liv igjen.

Del 7:

Andre profetiske ytringer

Profetisk lovsang

Ofte når vi tenker på det som er profetisk, tenker vi på uttalte profetiske budskap, enten gjennom en profet eller gjennom nådegaven profetisk tale. Men i denne delen av boken skal vi se nærmere på de andre profetiske ytringene som også finnes, og som er viktige profetiske redskap i den profetiske verktøykassen. Den første av disse andre profetiske ytringene vi skal se på er profetisk lovsang.

20 Da tok profetinnen Mirjam, Arons søster, en tamburin i hånden. Alle kvinnene gikk ut etter henne med tamburiner, og de danset.

21 Mirjam svarte dem: «Syng for Herren, for Han er høyt opphøyd! Hest og kriger har Han styrtet i havet!»

(2. Mos. 15,20-21)

Disse to versene fra andre Mosebok er hentet fra Israelsfolkets utgang fra Egypt. Folket har nettopp blitt reddet for Faraos hær, når Gud delte havet og lot folket gå tørrskodd gjennom til den andre siden. Når Israelsfolket var trygt over, lot Gud havet lukke seg over Faraos hær som hadde satt etter folket ut i det delte havet. Mirjam som var en profetinne bryter da ut i en spontan lovsang innfor Gud. Her er det ingen tilfeldighet at det nettopp er Miriam som leder denne spontane lovsangen. Det faktum at Miriam er profetinne og i denne kapasiteten er den som leder lovsangen er noe vi ser ved flere anledninger i Guds ord.

12 Våkn opp, våkn opp, Debora! Våkn opp, våkn opp, syng en sang! Reis deg, Barak, og før dine fanger i fangenskap, du Abinoams sønn! (Dom. 5,12)

1 David og førerne for hæren skilte også ut til tjenesten noen av sønnene til Asaf, Heman og Jedutun. De var profetene som spilte

på lyrer, harper og cymbler. Dette var listen av de dyktige mennene som utførte denne tjenesten for dem:

2 Av Asafs sønner var det Sakkur, Josef, Netanja og Asarela. Asafs sønner sto under ledelse av Asaf, som profeterte på oppdrag fra kongen.

3 Av Jedutun, Jedutuns sønner, var det Gedalja, Seri, Jesaja, Hasjabja og Mattitja, seks i tallet, under ledelse av deres far Jedutun, som profeterte og spilte på lyre for å love og prise Herren.

4 Av Heman, Hemans sønner var det Bukkia, Mattanja, Ussiel, Sjubael, Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti, Romamti-Eser, Josjbekasja, Malloti, Hotir og Mahasiot.

5 Alle disse var sønner av Heman, som var kongens seer i Guds Ord, for å opphøye hornet, for Gud ga Heman fjorten sønner og tre døtre.

6 Alle disse sto under ledelse av deres far, så de skulle synge og spille i Herrens hus med cymbler, harper og lyrer, under tjenesten i Guds hus. Asaf, Jedutun og Heman sto rett under kongens ledelse.

7 Slik ble antallet på dem to hundre og åttiåtte. Det var sammen med deres brødre som hadde fått opplæring til å synge for Herren, alle som var blitt satt i stand til dette.

(1. Krøn. 25,1-7)

I begge disse skriftavsnittene ser vi profeter som er aktive i lovsangen. Først ser vi et lite utdrag fra profetinnen Deboras sang etter at hun og Balak har ledet Israel til en herlig og total seier over en av Kanaans konger, deretter ser vi hvordan David plukker ut sine lovsangere og da spesifikt utvelger profeter til å lede lovsangen.

Hvorfor er det viktig for David at alle de som skal lede lovsangen til Gud skulle være profeter? Han utvelger seg to hundre og åttiåtte lovsangere, og alle er profeter. Det bør vise oss at dette var viktig for David.

Her er det tre viktige grunner for at David valgte kun profeter til å lede lovsangen til Herren. For det første handler det om å lede folket inn for Guds trone inn i det aller helligste. For det andre er lovsangen et åndelig våpen, som må brukes rett. Og for det tredje finnes dimensjonen av den spontane lovsangen, hvor en synger en ny sang for Herren. Vi skal se på alle disse tre grunnene mer i detalj nå.

*5 Gå inn gjennom Hans porter med takkesang, og inn i Hans forgårder med lovprisning! Pris Ham og lov Hans navn!
6 For Herren er god. Hans godhet varer evig, og fra slekt til slekt varer Hans trofasthet. (Sal. 100,5-6)*

1 Halleluja! Lov Gud i Hans helligdom, lov Ham i Hans mektige hvelving!

2 Lov Ham for Hans mektige gjerninger, lov Ham etter Hans fullkomne storhet! (Sal. 150,1-2)

En viktig grunn til at David valgte seg profeter til å lede lovsangen, er hva vi blant annet kan se i disse to delene fra salme 100 og 150. Her snakkes det om vandringen inn i Herrens tempel. Det en kan se av denne vandringen gjennom porten, gjennom forgården og videre inn i det hellige, eller som det står i Guds mektige hvelving, er at lovsangen blir mer og mer inderlig. En går fra takkesang i porten, som er sang om Guds store gjerninger, til lovsang som er rettet til Gud, videre til lov som også er rettet til Gud, men som er enda mer inderlig enn det lovsangen er.

7 Be, og det skal bli gitt dere. Let, og dere skal finne. Bank på, og det skal bli åpnet for dere. (Matt. 7,7)

I bønnen kan vi se en lignende vandring i det vi kaller for bønnens tre verdener. Den første er hva på engelsk kalles: “The

asking world”, den andre kalles: “The seeking world” og den tredje: “The knocking world”. Dette handler også om vandringen innover i tempelet, i det templet som vi er, i den nye pakt. Hvor kjødet er forgården, sjelen er det hellige og ånden er det aller helligste. I både bønnen og i lovsangen handler det om å komme inn i det aller helligste innfor Guds trone og ha samfunn med han. Bank på, og det skal bli åpnet for dere.

I bønnen gjør vi denne vandringen innfor Gud, gjennom å gjøre oss ferdige med våre kjødelige behov i “The asking world”, hvor vi kommer med våre bønnebehov. Om vi har et skrikende behov, er det viktig å gjøre seg ferdig med dette og be det gjennom, før en går videre til “The seeking world”. I “The seeking world” søker en Den Hellige Ånds nærhet, kraft og stemme. Søk meg og du skal finne meg. I det siste steget har en søkt Guds nærvær, en har banket på og det er blitt lukket opp, og en er kommet inn i det aller helligste, og opplever Guds hellighet, Guds kjærlighet og Guds altoverskyggende nærvær. Her vil en ikke lenger ha ord, men Guds nærvær vil være helt overveldende.

I lovsangen vil en finne noe av det samme. Her handler det også om å komme inn i det aller helligste inn i Guds totale nærvær. Veien i lovsangen er noe av det samme som i bønnen, hvor det handler om å takke for alt det Gud har gjort for å fylle våre behov. Dette starter vandringen med, for å flytte fokuset vekk fra oss selv og over på Guds storhet. Deretter når vi har blitt tilstrekkelig salige over å minne oss selv om Guds fantastiske gjerninger mot oss, så begynner vi å lovsynge Gud. Her synger vi til Gud ikke om Gud. Selvfølgelig handler dette fortsatt om vår takknemlighet til Gud, men nå handler det også mer om hvem Gud er og ikke bare hva han har gjort. Det siste steget i lovsangen er lov. Dette er en mer inderlig form for lovsang, hvor fokuset er Gud, hans person, hans storhet, kjærlighet og nåde. Dette steget slutter med at Guds nærvær senker seg, og all sang all tilbedelse blir overflødig og en bare oppslukes av Guds

herlige, hellige og overveldende nærvær. Det blir som når prestene ikke kunne gjøre tjeneste for Herrens herlighet hadde fylt tempelet.

I denne vandringen i lovsangen og tilbedelsen er det viktig at de som skal lede folket inn fram for Guds trone, har profetisk følsomhet slik at de kan skjelve i ånden hvor folket er i sin vandring innover inn i Guds nærhet. En følsom lovsangsleder vil til rett tid ta de forskjellige skrittene i lovsangen. Derfor er den profetiske dimensjonen innen ledelsen av lovsangen viktig.

3 Av munnen på spedbarn og diebarn har Du reist et forsvarsverk, for Dine fienders skyld, så Du kan ødelegge fienden og hevneren. (Sal. 8,3)

16 Og de sa til Ham: «Hører Du hva disse sier?» Og Jesus sa til dem: «Ja, men har dere aldri lest: Fra spedbarns og diebarns munn har Du beredt Deg lovprisning?» (Matt. 21,16)

Den andre viktige grunnen til at den profetiske tjenesten har en viktig rolle i lovsangen er at lovsang er et viktig åndelig våpen i den åndelige striden som vi står i. Her i disse to versene ser vi hvordan Jesus når han siterer verset fra salmene, som handler om at Gud har reist opp et vern for sitt folk gjennom spedbarns og diebarns munn, at han bytter ut begrepet forsvarsverk med lovprisning. Dette er ikke tilfeldig. Lovsangen sunget i enkelhet, sannhet og tro er et åndelig våpen og et forsvarsverk mot fienden. Betyr det at lovsangen som åndelig våpen kun kan håndteres av profeter? Nei, på ingen måte. Lovsangen er et åndelig våpen for alt Guds folk. Når det er sagt, ser vi flere steder hvor den profetiske tjenesten kobles til lovsang, og lovsangen setter det profetiske «skjeendet», (for å bruke et svensk ord i mangel på noe bedre) i gang.

Dette ser vi beskrevet i Deboras og Baraks sang.

12 Våkn opp, våkn opp, Debora! Våkn opp, våkn opp, syng en sang! Reis deg, Barak, og før dine fanger i fangenskap, du Abinoams sønn! (Dom. 5,12)

Den Hellige Ånd vekker Debora og kaller henne til å synge over Barak, og sangen har da satt Guds plan for Barak ut i livet. En annen anledning hvor vi kan se noe av det samme er i 2. Krønikerbok kapittel 20.

12 Vår Gud, skal Du ikke dømme dem? For vi har ingen kraft til å stå imot denne store hæren som kommer mot oss, og vi vet ikke hva vi skal gjøre, men våre øyne er vendt mot Deg.»

13 Hele Juda ble stående for Herrens ansikt, også deres små barn, deres koner og deres sønner.

14 Midt i forsamlingen kom da Herrens Ånd over Jahasiel, sønn av Sakarja, sønn av Benaja, sønn av Je'iel, sønn av Mattanja, en levitt av Asafs sønner.

15 Han talte: «Hør nøyte etter, hele Juda og dere som bor i Jerusalem, og du, kong Josjafat! Så sier Herren til dere: Frykt ikke og bli ikke forferdet på grunn av denne store hæren, for dette er ikke deres strid, men Guds.

16 I morgen skal dere gå ned mot dem. For se, de skal dra oppover stigningen ved Hassis, og dere skal finne dem ved enden av bekken foran Jeruel-ødemarken.

17 Men det er ikke opp til dere å føre denne striden. Dere skal bare stille dere opp, stå stille og se Herrens frelse som er med dere. Å, Juda og Jerusalem! Frykt ikke og bli ikke forskrekket. I morgen skal dere gå ut rett foran dem, for Herren er med dere.»

18 Josjafat bøyde hodet med ansiktet mot jorden, og hele Juda og de som bodde i Jerusalem, bøyde seg for Herrens ansikt og tilba Herren.

19 Levittene av kehatittenes barn og av korahittenes barn sto da fram for å love Herren Israels Gud med høy og kraftig røst.

20 Så sto de tidlig opp neste morgen og gikk ut i Tekoaørkenen.

Da de dro ut, sto Josjafat fram og sa: «Hør på meg, Juda og dere som bor i Jerusalem: Tro på Herren deres Gud, så skal dere være trygge. Tro på Hans profeter, så skal dere ha framgang.»

21 Da han hadde rådført seg med folket, utnevnte han dem som skulle synge for Herren og dem som skulle love Hellighetens skjønnhet mens de gikk ut foran hæren. De sa: «Pris Herren, for Hans miskunnhet varer evig.»

22 Da de begynte å synge og love, satte Herren ut et bakhold mot folket fra Ammon, Moab og Se'irfjellet, dem som var kommet imot Juda. Og de ble slått. (2. Krøn. 20,12-22)

Her ser vi hvordan Guds plan blir iverksatt i det Juda begynner å lovsynge. Der igjen er det en profetisk tiltale som igangsettes ved lovsang. Det profetiske ordet som kom gjennom Jahasiel, sønn av Sakarja ble satt i funksjon i det folket løftet sin røst i lovsang til Gud. På tross av den situasjonen de var i, løftet de røsten i barnslig tro til Gud og i tro på det profetiske ordet, og som spedbarn og diebarn, satte deres lovprisende røst Guds plan i aksjon. Omstendighetene var de samme som dagen før, når de i fortvilelse over den store hæren som var på vei mot dem, vendte seg til Gud i bønn, for den samme hæren var fortsatt på vei mot dem. Men, selv om omstendighetene var de samme, var alt annet helt forandret. De hadde fått et profetisk ord fra Himmelen om seier, og de var nå fulle av tro og ikke fortvilelse. Seieren var vunnet alt før de gikk ut, men den ble synlig i det synlige når de løftet sin røst i lovprisning. Vår seier er også alt vunnet - PÅ GOLGATA! Og som for dem, blir den synlig når vi løfter vår røst i barnslig lovprisning i tro på Gud og i tro på det profetiske ordet.

Men hva blir den profetiske rollen i slik lovsang som setter Guds løfter ut i livet?

4 Av Heman, Hemans sønner var det Bukkia, Mattanja, Ussiel, Sjubael, Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti, Romamti-Eser, Josjbekasja, Malloti, Hotir og Mahasiot.

5 Alle disse var sønner av Heman, som var kongens seer i Guds Ord, for å opphøye hornet, for Gud ga Heman fjorten sønner og tre døtre.

6 Alle disse sto under ledelse av deres far, så de skulle synge og spille i Herrens hus med cymbler, harper og lyrer, under tjenesten i Guds hus. Asaf, Jedutun og Heman sto rett under kongens ledelse. (1. Krøn. 25,4-6)

Når vi ser på de tre som David satte til å lede alle de to hundre og åttiåtte profetene som skulle lede lovsangen, så ser vi at de hadde forskjellige profetiske tjenester, og forskjellige oppgaver de skulle utføre i det å lede lovsangen for David. Asaf og hans sønner, hadde som oppgave å profetere på oppdrag for kongen. Dette vil da innebære en mer “governmental” rolle i Asafs profettjeneste. Jedutun og hans sønner skulle profetere og spille på lyre for å love og prise Herren. Hans rolle blir da mer i det å lede folket inn i tilbedelsen av Herren. Mens vi av versene over ser at Heman og hans sønner hadde som oppgave å være seere i Guds Ord, for å opphøye hornet. Hva ligger så i dette?

Vel, for det første er det slik at det finnes to typer av profeter og to forskjellige typer av profetisk salvelse, den som kalles profet og den andre som blir kalt seer. De er begge profeter, men for den som er seer, vil hans åpenbaring være noe annerledes enn for den tradisjonelle profeten. Nå skal jeg ikke gjenta det jeg alt har gått relativt grundig igjennom i et tidligere kapittel om seeren, men bare kort si at seeren primært får sine åpenbaringer visuelt, gjennom syner, visjoner og drømmer. Heman var da av en slik type profet som blir kalt en seer. Men han og hans sønner skulle være seere i Guds Ord, for å opphøye hornet.

Å opphøye hornet, betyr å styrke kongemakten. Heman og hans sønner skulle altså være seere i Guds Ord for å styrke kongemakten til David. Det at de skulle være seere i Guds Ord betyr at deres seertjeneste dreide seg om å profetisk se inn i Guds Ord for å gjennom dette styrke kongemakten. Hvordan vil det da fungere? Jo, når Israel eller David kom opp i en situasjon skulle Heman og hans sønner profetisk se i Guds Ord og finne de løftene som profetisk stemte for den situasjonen de sto i. Slik som Jahasiel, sønn av Sakarja gjorde for kong Josafat. Når de da hadde profetisk sett det som Gud hadde lovet om den situasjonen, skulle de lede folket i lovsangen, som skulle forløse de løftene som Gud hadde gitt.

Den tredje grunnen som jeg vil gå innpå i forhold til hvorfor det er viktig med den profetiske salvelsen i lovsangen er knyttet til det å synge en ny sang for Herren.

10 Syng for Herren en ny sang, og Hans pris fra jordens ender, dere som drar ned til havet, og alt som fyller det, dere fjerne kyster og dere som bor der.

11 Løft deres røst, du ødemark og dere byer som er der, dere landsbyer der Kedar bor. Juble, dere som bor i Sela, rop høyt fra fjelltoppene.

*12 Gi Herren ære, og forkynn Hans pris ved fjerne kyster!
13 Herren skal gå ut som en mektig mann. Han vekker sin nidkjærhet som en stridsmann. Han skal rope, ja, rope høyt. Han viser sin makt over sine fiender. (Jes. 42,10-13)*

Dette uttrykket: “Syng for Herren en ny sang”, finner vi flere plasser. Vi finner det her i Jesaja og i salme 96 og 98. Hva ligger det i å synge en ny sang for Herren? Vel, det ligger nettopp det som det står, at en spontant synger en NY sang for Herren. Sangen blir født der og da spontant under Den Hellige Ånds inspirasjon. Vi finner slik spontan sang inspirert av Den Hellige Ånd ved flere anledninger i Guds ord. Vi har alt sett på

profetinnen Miriams sang rett etter at Gud har frelst Israelsfolket fra å bli tatt igjen av Faraos arme, når de krysset gjennom havet som Gud delte for dem. Vi har også sett på den spontane sangen til profetinnen Debora over Balak. Et annet eksempel på profetisk sang er hele det tredje kapittelet i profeten Habakkuk. Der er hele kapittelet en profetisk sang og Habakkuk avslutter slik:

17 Selv om fikentreet ikke blomstrer og det ikke blir frukt på vintreet, selv om frukten svikter på oliventreet og markene ikke gir noe føde, selv om småfeet er utryddet fra kveen og det ikke er noe storfe på båsene,

18 så vil jeg likevel fryde meg i Herren, jeg vil glede meg i min frelses Gud.

19 Herren Gud er min styrke. Han gir meg føtter som dådyrene, og Han lar meg fare fram på mine høyder. Til sanglederen. Med mine strengeinstrumenter. (Hab. 3,17-19)

Dette er en ny sang som profeten Habakkuk får spontant, men som han skriver ned og gir til sanglederen til videre bruk. Begrepet en ny sang, viser til at det er en sang født der og da under Den Hellige Ånds inspirasjon. Her er den profetiske tjenesten viktig, men dette er for alt Guds folk. Alle som fungerer i den profetiske nådegaven kan fungere i dette, men normalt sett vil det flyte enda sterkere hos en som har en profetisk tjeneste.

18 Og bli ikke fulle av vin, for det fører bare til utskeielser, men bli fylt av Ånden,

19 slik at dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige viser, idet dere synger og spiller i deres hjerter for Herren

20 og alltid takker Gud vår Far for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn (Ef. 5,18-20)

Paulus oppfordrer oss til å bli fylt av Den Hellige Ånd, slik at vi i Åndens fylde kan tale til hverandre med salmer, som er inspirert av Ånden, og lovsanger, som er inspirert av Ånden, og åndelige viser, som også er inspirert av Ånden, og så kommer spontaniteten frem i det som Paulus skriver: IDET dere synger og spiller i deres hjerter for Herren. Slike spontane sanger og lovsanger er viktige ettersom de har i seg denne nye sangen for Herren. Den nye sangen er av profetisk natur, og vil forløse Guds planer, på samme måte som det uttalte profetiske ordet gjør det.

15 Hva innebærer da dette? Jeg vil be i ånden, men jeg vil også be med forstanden. Jeg vil synge i ånden, men jeg vil også synge med forstanden.

16 Hvis du lovpriser i ånden, hvordan skal den som inntar den ukyndiges plass, si «Amen» når du ber takkebønnen, når han ikke forstår hva du sier? (1. Kor. 14,15-16)

Jeg har selv opplevd ved flere anledninger at slik spontan profetisk lovsang har kommet opp i mitt indre fra Den Hellige Ånd. Ofte har det da først kommet som en sang i ånden i tunger, hvorpå jeg deretter har fått tydingen på sangen i tunger, og har sunget ut tydingen. Det har da vært en lovsang som kom ut og ikke et profetisk budskap. Men slik spontan lovsang trenger ikke nødvendigvis å være som en tyding på sang i ånden, men ofte skaper sang i ånden en plattform for at slik spontan profetisk lovsang kan komme.

Alle disse tre grunnene for å slippe profetiske personer mer til i lovsangen er veldig viktige. For ofte har vi plukket ut lovsangsledere etter hvor dyktige de er til å synge eller hvor musikalske de er, når vi i stedet burde funnet ut hvor følsomme de er for Den Hellige Ånds ledelse og hvor ofte de flyter i profetisk salvelse.

23 Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For Faderen søker dem som tilber Ham slik.

24 Gud er Ånd, og de som tilber Ham, må tilbe i ånd og sannhet.» (Joh. 4,23-24)

La oss komme oss bort fra at lovsangen i våre menigheter skal handle om opptreden, eller at den skal vare i nøyaktig 12 minutter og 37 sekunder for å passe inn i våre gjennom regisserte gudstjenesteprogram. Nei, la oss ta tilbake den tilbedelsen som Faderen vil ha, den som er i ånd og sannhet. La oss igjen slippe de profetisk salvede lovsangslederne til.

Profetisk bønn

6 På dine murer, du Jerusalem, setter Jeg vektere, de skal aldri være stille, verken om dagen eller om natten. Dere som minner Herren, unn dere ingen ro!

7 Gi heller ikke Ham ro før Han gjenreiser Jerusalem og gjør den til en lovprisning på jorden. (Jes. 62,6-7)

Profetisk bønn er kanskje den viktigste profetiske ytringen etter det å tale ut et profetisk budskap. For enhver som har en profetisk tjeneste eller funksjon, så er dette noe som ligger veldig nært sentrum av det profetiske kallet og mandatet. Enhver profet må fungere sterkt i det som har med profetisk bønn å gjøre. Vi skal nå se nærmere på dette store emnet, som i seg selv fortjener en hel bok. Jeg vil med andre ord ikke kunne uttømme alt det som burde sies om dette emnet, men mer gi en kortfattet oversikt over hva profetisk bønn er.

Som vi ser av versene fra Jesaja, så er den profetiske vektertjenesten nøye knyttet til profetisk bønn. Det er i bønn at

denne vektertjenesten utspiller seg. Det er ikke hva profeten ser i det naturlige som er av betydning. Nei, det er hva han ser og hører når han er i bønn for den menigheten, byen eller regionen som han er satt som en vekter for, at han vil få de viktige signalene fra Himmelen, som han deretter skal be over. Her vil det variere fra profet til profet hva denne er satt som vekter over, og Den Hellige Ånd vil vise profeten hva han skal be over, i tråd med det mandat og den tjenesten som profeten har fått. Men dette vil kun fungere om profeten faktisk tar sin plass i bønn.

30 Derfor lette Jeg etter en mann blant dem, en som kunne reise en mur og stille seg i gapet foran Mitt ansikt til vern for landet, så Jeg ikke skulle ødelegge det. Men Jeg fant ingen.

(Esek. 22,30)

1 Herrens ord kom til meg, og det lød slik:

2 «Menneskesønn, profetér mot Israels profeter, dem som profeterer. Si til dem som profeterer ut fra sitt eget hjerte: Hør Herrens Ord!

3 Så sier Herren Gud: Ve de profetene som er dårer, de som følger sin egen ånd og ikke har sett noe.

*4 Israel, dine profeter er som rever i blant ruiner.
5 Dere har ikke stilt dere opp i revnene i muren så dere kunne bygge muren rundt Israels hus, så de kunne stå fast i striden på Herrens dag. (Esek. 13,1-5)*

En veldig viktig side av det profetiske kallet, er kallet til å stille seg i revnene i muren for folket. Gud leter etter dem som vil stille seg som et vern for menigheten, byen, regionen eller landet, og han har på en helt spesiell måte kalt profetene til å ta denne plassen. Her i det siste verset fra avsnittet fra Esekiel kapittel 13 ser vi tre viktige aspekt av den profetiske bønnetjenesten som Gud har for alle som han kaller inn i det profetiske. For det første å identifisere og deretter å stille seg i revnene i muren for folket, for det andre å bygge muren rundt folket, og for det tredje å stå

fast i striden for folket. Vi skal se nærmere på hva dette innebærer.

Muren rundt folket, enten det gjelder for en menighet, en by, en region eller et land, handler om vernet for folket mot angrepene fra Satan og hans åndehær. Djevelen er en tyv som vil prøve å komme inn for å stjele, myrde og ødelegge, og da leter han etter de ubevoktede revnene i muren, hvor forsvaret er fraværende eller svakt, slik at han får kommet seg inn. Uten at den profetiske tjenesten tar sin plass i bønn, og identifiserer revnene og stiller seg der for folket, vil Satan kunne fortsette å herje med folket. Da vil han stjele kraften ved å så splid, forvirring og falske lærer, han vil myrde de svake i troen og han vil prøve å ødelegge det som Gud har kalt den enkelte menigheten til å bygge opp.

Estras bok er en veldig interessant bok i forhold til å plante og å bygge menigheter, mens Nehemjas bok er et fantastisk godt eksempel på hvordan den profetiske tjenesten skal fungere i å bygge vernet rundt Guds folk. Som menighetsplanter har jeg funnet en mengde viktige og helt avgjørende prinsipper i menighetsplantingen i begge disse bøkene, og vil bare oppfordre deg til et studium av de to bøkene lest sammen med Daniels bok, profeten Haggai og profeten Sakarja. Den profetiske tjenesten har en viktig rolle å spille sammen med den apostoliske tjenesten i all menighetsplanting, og her har vi fortsatt mye land å innta. Men la oss se litt på noen av de prinsippene fra Nehemjas bok om hvordan profeten skal identifisere revnene i muren.

11 Så kom jeg til Jerusalem og ble der i tre dager.

12 Om natten sto jeg opp, jeg og noen få menn som var sammen med meg. Ikke til et eneste menneske sa jeg hva min Gud hadde lagt på mitt hjerte å gjøre for Jerusalem. Jeg hadde ikke med meg noe annet enn det dyret jeg red på.

13 Om natten dro jeg ut gjennom Dalporten og bort til Slangekilden og kom til Avfallssporten. Jeg undersøkte

Jerusalems murer, som var revet ned, og portene som var brent med ild.

14 Så dro jeg over til Kildeporten og til Kongens dam, men der var det ikke nok plass til at dyret jeg red på, kunne gå fram.

15 Slik dro jeg opp gjennom dalen om natten og undersøkte muren. Deretter vendte jeg tilbake og dro inn gjennom Dalporten og kom så tilbake.

16 Forstanderne visste ikke hvor jeg hadde dratt eller hva jeg hadde gjort. Jeg hadde ennå ikke sagt noe til jødene, prestene, de fornemme mennene, forstanderne eller til de andre som skulle utføre arbeidet. (Neh. 2,11-16)

Noe av det første vi ser i denne beretningen om når Nehemja undersøker hvilken stand muren rundt Jerusalem er i, er at han gjør dette drevet av det som Gud har lagt på hans hjerte. Det finnes en profetisk tiltale og et profetisk mandat, som han handler på. Denne rollen som Nehemja her tar på seg, i det å være en som sjekker muren, er ikke noe som alle og enhver kan ta på seg etter sitt eget forgodtbefinnende. Nei, dette handler ikke om at alle og enhver skal synse en hel masse om hvordan tilstanden til muren er eller ikke. Nei, dette handler om at det er hva Den Hellige Ånd sier om muren som betyr noe, og det åpenbarer han i tråd med de ordninger og mandat som Gud har satt. Derfor vil Gud først og fremst tale til den eller de profetene som han har satt som vektore over den bestemte muren, eventuelt til lederskapet for den aktuelle menigheten. Hvordan standen til muren rundt en menighet er, er ikke noe som Gud taler til kreti og pleti om. Nei, han taler i tråd med de mandat han har gitt.

Det neste vi ser når Nehemja skal bedømme hvordan tilstanden til muren er, er at han gjør det i hemmelighet og alene. Nehemja sier ikke engang ifra til lederskapet i Jerusalem hvorfor han er kommet og hva han har som oppdrag. Nei, rir ut alene om natten og undersøker muren. Det å undersøke muren rundt en menighet ligger først og fremst til den profetiske tjenesten, og til apostelen

når denne fungerer i det profetiske, slik vi ser apostelen Johannes gjøre i de sju sendebrevene i Johannes Åpenbaring. Bedømmingen av hvordan det står til med muren er ikke et komitearbeid, hvor eldstebrødre, pastorer, evangelister og lærere skal komme med sine betraktninger om hvordan muren er. Nei, da vil en åpne opp for mye hvitkalking av muren. Nei, Gud har på en helt spesiell måte gitt dette ansvaret til den profetiske tjenesten. Det viktige i denne bedømmingen av muren er ikke vår synsing, men hva Den Hellige Ånd sier om muren. Til det å få de signalene fra Den Hellige Ånd har Gud utvalgt seg først og fremst profeten, men også apostelen.

16 Forstanderne visste ikke hvor jeg hadde dratt eller hva jeg hadde gjort. Jeg hadde ennå ikke sagt noe til jødene, prestene, de fornemme mennene, forstanderne eller til de andre som skulle utføre arbeidet.

17 Men nå sa jeg til dem: «Dere ser hvilken nød vi er i, hvordan Jerusalem ligger øde, og at portene som hører til, er brent med ild. Kom og la oss bygge Jerusalems mur opp igjen, så vi ikke lenger skal være til spott.»

18 Jeg fortalte dem om min Guds hånd, som hadde vært så god over meg, og de ordene kongen hadde talt til meg. Da sa de: «La oss gjøre oss klare og bygge!» Så tok de kraftig fatt på dette gode arbeidet. (Neh. 2,16-18)

Etter at Nehemja har identifisert revnene og den stand som muren er i, da først deler han sine funn med lederskapet. Det er nemlig ikke slik at det kun er profetens jobb å bygge opp igjen muren. Nei, det er gitt profeten et spesielt ansvar for å bygge opp muren, men han skal ikke gjøre byggejobben alene. Nei, hele folket skal i aksjon for å bygge opp igjen muren. Enhver mann skal bygge på muren foran sitt hus.

Nå er dette bildet av gjenreisningen av Jerusalems mur et ikke fullgodt bilde, ettersom det i Nehemjas bok handler om en fysisk

mur, mens nå handler det om en åndelig mur rundt menigheter, byer og regioner. Vi skal med andre ord ikke ut og løfte på steiner og jobbe med sement. Nei, vårt verk på muren gjøres først og fremst i bønn. Men, det er fortsatt like viktig om vår mur er av åndelig karakter, at vi identifiserer revnene og svakhetene i den. Dette gjøres profetisk, og det å stille seg i revnene gjøres gjennom profetisk bønn. Hvor Den Hellige Ånd viser hva en skal be over. Det å stille seg i revnene er først og fremst profetens ansvar. Når Den Hellige Ånd taler til profeten om en revne, har profeten fått et ansvar for den revnen. Ikke et ansvar om å fordømme og tale ille om den menigheten som har den revnen, men et ansvar til å stille seg i gapet i den revnen for den menigheten i bønn. Det er det første profeten skal gjøre når han ser i Ånden en revne. Først når han tar dette ansvaret, vil han kunne få gjennomslag når han går til lederskapet for å få dem med på å bygge opp igjen muren som er blitt revet ned.

1 Men da Sanballat hørte at vi bygde muren opp igjen, skjedde det at han ble vred. Han ble grepet av raseri, og spottet jødene.

2 Han talte foran sine brødre og hæren i Samaria, og sa: «Hva er det disse ynkelige jødene gjør? Skal de få bygge seg opp igjen? Skal de få ofre? Skal de få fullføre alt dette på én dag? Vil de gjenopplive steinene fra grushaugene, av alt det som er brent ned?»

3 Ammonitten Tobia sto ved siden av ham, og sa: «Uansett hvordan de bygger, om så bare en rev kommer opp på den, så river han ned steinmuren deres.»

4 Hør, vår Gud, for vi blir foraktet. Vend vanæren over dem selv, og gi dem som bytte til fangenskapets land!

5 Dekk ikke over deres misgjerning, og la ikke deres synd bli strøket ut for Ditt ansikt! For de har egget Deg til vrede foran bygningsmennene.

6 Så bygde vi på muren, og hele muren ble føyd sammen opptil halvparten av vanlig høyde, for av hjertet ville folket arbeide.

7 Da Sanballat og Tobia og araberne, ammonittene og

asjdodittene hørte at Jerusalems murer ble bygd opp igjen og at sprekkene ble utbedret, ble de grepet av stor vrede.

8 Alle sammensverget seg for å komme og angripe Jerusalem og skape forvirring der.

9 Men vi ba til vår Gud, og på grunn av dem satte vi ut vakt dag og natt.

10 Da sa Juda: «Arbeidernes styrke svikter, og det er så store ruinhauger at vi ikke lenger klarer å bygge opp muren.»

11 Fiendene våre sa: «De må verken vite eller se noe før vi står midt iblant dem og dreper dem, og slik stanser hele byggearbeidet.»

12 Så skjedde det slik: Da de jødene som bodde i nærheten av dem, kom, sa de til oss ti ganger: «Hvor dere enn vender dere, så vil de komme over oss derfra.»

13 Derfor lot jeg folk stille seg opp bak de laveste stedene av muren, ved åpningene. Jeg stilte opp folket ut fra deres slekter, med sverd, spyd og buer.

14 Jeg så utover, så gikk jeg fram og sa til de fornemme mennene, til forstanderne og til resten av folket: «Frykt ikke for dem! Husk på Herren, Den store og fryktinngytende, og strid for deres brødre, deres sønner, deres døtre, deres koner og deres hus!»

15 Det skjedde: Da fiendene våre hørte at det likevel var blitt kjent for oss, og at Gud hadde gjort angrepsplanen deres til intet, vendte vi alle tilbake til muren, hver og en til arbeidet sitt.

16 Nå ble det slik: Fra den dagen arbeidet bare halvparten av tjenerne mine med bygningsarbeidet, mens den andre halvparten sto med spydene, skjoldene og buene og hadde tatt på seg rustning. Lederne sto bak hele Judas hus.

17 De som bygde på muren og de som var bærere, de arbeidet på den måten under byggingen at de kunne utføre arbeidet med den ene hånden og holde våpenet sitt med den andre.

18 Hver og en av bygningsmennene hadde sverdet spent om seg mens han bygde. Den som blåste i basunen, sto ved siden av meg.

19 Så sa jeg til de fornemme mennene, forstanderne og resten

av folket: «Arbeidet er stort og omfattende, og vi står langt fra hverandre på muren.

20 På det stedet der dere hører lyden av basunen, der skal dere samle dere sammen med oss. Vår Gud skal stride for oss.»

21 Så arbeidet vi på verket, og halvparten av dem sto der med spydene fra daggry til stjernene viste seg.

22 Samtidig sa jeg også til folket: «Hver mann skal holde seg inne i Jerusalem natten over sammen med tjeneren sin, slik at de kan være vakt for oss om natten og et arbeidslag om dagen.»

23 Verken jeg eller brødrene mine eller tjenerne mine eller mennene i vaktstyrken som fulgte meg, tok klærne av. Men hver mann hadde våpen og vann. (Neh. 4,1-23)

Som vi ser her i Nehemjas bok kapittel 4, så vil ikke djevelen sitte stille og se på at muren rundt en menighet bygges opp igjen. Han har jobbet overtid på å få revet den ned, og i stedet få bygget er festningsverk for seg selv, hvor han har kunnet herje fram som han ville. Derfor vil han alltid prøve å stoppe arbeidet med å bygge opp igjen muren. Derfor er det viktig at den profetiske tjenesten tar den samme posisjonen som Nehemja gjør i arbeidet med å bygge muren. Han skal være den som lytter til Den Hellige Ånd om hvor angrepene vil komme, og organisere forsvaret i bønnearbeidet i menigheten etter hva Den Hellige Ånd leder til. Profeten er gitt basunen som han skal bruke til å varsle om angrep. Her er det viktig at den profetiske tjenesten er seg sitt ansvar bevisst, og speider i Ånden etter angrepene fra fienden. Og når det kommer, må profeten gi et tydelig signal, og lede bønner i tråd med det han har sett i Ånden.

For å gjøre dette mer konkret, for å vise tydeligere hvordan det å bygge opp muren handler om, vil jeg gi et tenkt eksempel, som dessverre ikke vil være så utenkelig at noen menigheter sliter med.

En menighet opplever at kraften, seieren og framgangen som de hadde for ti år siden har tørket ut. Så reiser Gud opp en profet i menigheten og når denne går avsides i bønn, så begynner Den Hellige Ånd å tale til profeten om tilstanden i menigheten. Han får da se at et stort hull i muren rundt menigheten er at de fleste mennene i den er hektet på å se på porno på nettet. Profeten tar da sitt ansvar og går inn i bønn og faste for sin menighet, uten å fortelle noen om hva Den Hellige Ånd har vist han. Han går innfor Gud og ber om tilgivelse, renselse og omvendelse på vegne av menigheten, og han begynner å gå imot den ånden av lyst og perversitet som har fått bygget et festningsverk i menigheten. Etter en tid hvor han har stilt seg i gapet for menigheten, opplever han at Den Hellige Ånd forløser han til å gå til lederskapet i menigheten for å fortelle om hva Gud har vist han. Han går da inn i en ferdiglagt gjerning, og når han deler hva Gud har vist med pastor og lederskap, gjenkjenner de dette som fra Gud, og er de første som omvender seg. Deretter ber de profeten dele dette med menigheten, som ender opp i et stort omvendelsesmøte. Men jobben er ikke gjort med det. Deretter blir profeten bedt om å lede bønnemøtene en tid fremover, hvor hele menigheten ber mot den åndsmakten som har fått komme inn med sitt festningsverk. I disse bønnemøtene viser Den Hellige Ånd konkrete ting som de skal be om og mot til profeten.

Nå er dette et eksempel på hvordan ting burde fungere rundt i menighetene, men dessverre er det ikke alltid en slik åpning for å ta tak i det som kommer gjennom profetene. Men, ofte handler det om hvordan profetene har behandlet det som Den Hellige Ånd har vist dem. De har ofte hoppet bukk over den delen hvor de skal stille seg i gapet for menigheten, og i stedet trampet inn og forkynt død og dom uten først å ha grått og fastet for menigheten, og derigjennom fått del av Faderens hjerte for menigheten. Tiden i bønn, vil også forberede grunnen hos lederskapet før en skal dele det en profetisk har sett. Så er det her viktig å presisere, at du som profet er kun ansvarlig for selve

budskapet og hva du gjør med hva Gud viser deg. Det er pastor og lederskap som er ansvarlig for hva de slipper til i menigheten. Her er det viktig at profeten ikke blir fristet til å gå inn i manipulasjon eller gå bakveier for å få frem sitt budskap. Nei, gå den veien som Gud har forordnet, så er du fri fra ditt ansvar.

13 Da Josva var ved Jeriko, skjedde det at han løftet blikket og så, og se, en Mann sto rett overfor ham med et trukket sverd i hånden sin. Josva gikk bort til Ham og sa til Ham: «Er Du med oss eller med fiendene våre?»

14 Da sa Han: «Nei, men Jeg er Høvdingen for Herrens hær. Nå er Jeg kommet.» Og Josva falt til jorden på sitt ansikt og tilba. Så sa han til Ham: «Hva sier min Herre til sin tjener?»

15 Da sa Høvdingen over Herrens hær til Josva: «Ta sandalen av foten din, for stedet hvor du står, er hellig.» Og Josva gjorde det.

Kapittel 6

1 Jeriko var omhyggelig stengt av frykt for Israels barn. Ingen gikk ut, og ingen kom inn.

2 Herren sa til Josva: «Se, Jeg har overgitt Jeriko i din hånd, og også kongen og de mektige krigerne.

3 Dere skal gå rundt byen, alle dere stridsmenn. Dere skal gå én gang rundt byen. Dette skal dere gjøre i seks dager.

4 Sju prester skal bære sju basuner av bukkehorn foran arken. Men den sjuende dagen skal dere gå sju ganger rundt byen, og prestene skal blåse i basunene.

5 Når de setter i et langt støt i bukkehornet, og når dere hører lyden av basunen, skal det skje: Hele folket skal sette i et høyt skrik. Da skal bymuren falle og rase sammen. Og folket skal gå inn, hver mann rett fram.» (Jos. 5,13-6,5)

8 Be Meg, og Jeg skal gi Deg folkeslagene som Din arv, og jordens ender til Din eiendom. (Sal. 2,8)

Vi har til nå sett på den viktige defensive funksjonen i profetisk bønn, men den profetiske bønnen har en minst like viktig offensiv funksjon. Alt Gud gjør, gjør han som resultat av bønn. Samtidig er det slik at Gud har nøkler han vil åpenbare for oss som hans folk for hvordan vi skal innta nye områder. På samme måte som han viste Josva hvordan Israel skulle innta Jeriko og bryte gjennom dens murer, så vil han vise hvordan vi som hans folk skal kunne rive ned Satans festningsverk i våre byer.

7 For Herren Gud gjør ingenting uten at Han åpenbarer sitt hemmelige råd for sine tjenere, profetene. (Amos 3,7)

Alt det som Gud vil gjøre gjennom sin menighet vil han åpenbare for sine profeter. Det betyr at det er veldig viktig at den profetiske tjenesten kommer på plass i det å lede menighetenes bønnearbeid. Både for å kunne lede byggingen av muren rundt menigheten, men også det å kunne lede menighetens offensive bønn, inn i det som Gud åpenbarer at han vil gjøre i og gjennom den aktuelle menigheten. Dette er profetisk bønn på sitt beste, hvor hele menigheten kan få bli ledet inn i en samhandlende og enhetlig bønn i tråd med hva som ligger på Guds hjerte.

Her kunne en sagt veldig mye mer om hva profetisk bønn er og hvordan den skal fungere, men jeg vil her bare nøye meg med å henvise til en god bok om emnet fra profeten Vello Vaim, som jeg varmt kan anbefale. Boken heter: Profetisk bønn.

Profetiske handlinger

1 Dette er Herrens Ord som kom til Hosea, Be'eris sønn, i Judakongene Ussias, Jotams, Akas' og Hiskias dager, og i Israelkongen Jeroboam, Joasjs sønns dager.

2 Da Herren begynte å tale ved Hosea, sa Herren til Hosea: «Gå og ta deg en horkvinne til ekte og få horebarn, for landet driver sannelig hor og har forlatt Herren.»

3 Så gikk han og tok Gomer, Diblajims datter, til ekte, og hun ble med barn og fødte ham en sønn.

4 Da sa Herren til ham: «Kall ham med navnet Jisre'el, for om en kort stund skal Jeg ta hevn på Jehus hus for blodsutgytelsen i Jisre'el og gjøre slutt på kongeriket til Israels hus.

5 På den dagen skal det skje: Jeg skal bryte Israels bue i Jisre'el-dalen.»

6 Hun ble med barn igjen og fødte en datter. Da sa Han til ham: «Kall henne med navnet Lo-Ruhama, for Jeg skal ikke lenger ha barmhjertighet med Israels hus, og Jeg skal sannelig ikke tilgi dem.

7 Men Jeg skal ha barmhjertighet med Judas hus, Jeg skal frelse dem ved Herren deres Gud, Jeg frelser dem ikke ved bue, sverd eller strid, ved hester eller ryttere.»

8 Da hun hadde avvent Lo-Ruhama, ble hun igjen med barn og fødte en sønn.

9 Da sa Han: «Kall ham med navnet Lo-Ammi, for dere er ikke Mitt folk, og Jeg er ikke med dere.» (Hos. 1,1-9)

En annen profetisk yringsform er profetiske handlinger. Dette dreier seg om når Gud gir profeten detaljerte beskrivelser på en bestemt handling han skal gjøre, og handlingen skal enten bringe et profetisk budskap, eller skape et profetisk resultat når den blir utført. Heldigvis er det sjeldent at handlingen Gud taler om er like ekstrem som den som profeten Hosea her må gjøre, hvor han må ta en horkvinne til ekte og få barn med henne for å illustrere Israels horeliv med avguder. Det finnes mange eksempler på slike profetiske handlinger i Guds ord, alt fra måten Israel skal innta Jeriko på, til hvordan kong Joasj skal slå med pilene i bakken for å bestemme hvor mange ganger Israel skal beseire Syria, eller hvordan Elia kaster kappen sin over Elisja når Elisja blir kalt og salvet til profet.

Alle disse handlingene er forskjellige fra hverandre, men de har en ting felles, at Den Hellige Ånd har gitt profeten detaljerte instruksjoner på hva og hvordan den profetiske handlingen skal utføres. Jeg har selv opplevd flere ganger å få slike konkrete og spesifikke instruksjoner om profetiske handlinger jeg skal utføre. For eksempel fikk jeg for flere år siden mens jeg enda var en av forkynnerne i pinsemenigheten Betel, Hommersåk en instruksjon som gikk på noe jeg skulle gjøre før jeg skulle begynne å tale på et søndagsmøte. Jeg skulle da ta opp en bestemt ung jente på ca. 12 år i menigheten og så skulle jeg legge min dressjakke over hennes skuldre og profetere om en kommende lovsangstjeneste for henne, hvor hun skulle få salvelse til å skrive sanger. Nå ca. 18 år senere har alt gått i oppfyllelse og hun har fungert som lovsangsleder i Hillsong menighetene i Norge, har skrevet mange sanger og gitt ut egen CD.

Av slike profetiske handlinger kan vi grovt sett se fire forskjellige typer beskrevet i Guds ord.

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea.

11 Da han var kommet til oss, tok han beltet til Paulus, bandt hendene og føttene sine og sa: «Så sier Den Hellige Ånd: Slik skal jødene i Jerusalem binde den mannen som eier dette beltet, og overgi ham i hedningenes hender.» (Apg. 21,10-11)

Den første typen av profetiske handlinger som er beskrevet i Guds ord, som også den profetiske handlingen til Haggai som vi startet kapittelet med hører til under, er når den profetiske handlingen skal illustrere budskapet fra Herren. Det kan da være at handlingen er selve budskapet slik det var med Haggai eller at profeten også er forløst til å si noe sammen med handlingen slik som profeten Agabus gjør. Det som er viktig når Den Hellige

Ånd gir deg instruksjoner om en slik profetisk handling, er at du er nøye i utførelsen av den, slik at budskapet i handlingen blir slik som Den Hellige Ånd har bestemt. Dette er selvfølgelig viktig uansett hvilken type profetisk handling Den Hellige Ånd ber deg utføre, men det er spesielt viktig når handlingen er selve budskapet fra Himmelen.

14 Elisja var blitt syk av den sykdommen som han også døde av. Da kom Joasj, Israels konge ned til ham, gråt over ansiktet hans og sa: «Min far, min far, Israels vogner og hestfolk!»

15 Elisja sa til ham: «Hent en bue og noen piler!» Så hentet han seg en bue og noen piler.

16 Så sa han til kongen i Israel: «Legg hånden din på buen!» Så la han hånden på den, og Elisja la hendene sine på hendene til kongen.

17 Så sa han: «Åpne vinduet mot øst!» Og han åpnet det. Da sa Elisja: «Skyt!» Og han skjøt. Han sa: «Herrens pil til utfrielse og pilen til utfrielse fra Syria. For du skal slå syrerne ved Afek helt til du har gjort ende på dem.»

18 Da sa han: «Ta pilene!» Så tok han dem. Han sa til kongen i Israel: «Slå på jorden!» Så slo han tre ganger, og så stanset han.

19 Guds mann ble vred på ham og sa: «Du skulle ha slått fem eller seks ganger. Da ville du ha slått Syria til du hadde gjort ende på dem. Men nå skal du bare slå Syria tre ganger.»

(2. Kong. 13,14-19)

Den andre typen av profetiske handlinger, som denne med profeten Elisja og kong Joasj er et eksempel på, er når den profetiske handlingen i seg selv skaper et resultat. Vi kan se det samme når Gud gir Josva instruksjonene for hvordan Israel skulle innta Jeriko. Når de nøye hadde fulgt instruksjonene i sju dager og tilslutt løftet hærskricket til Himmelen, så falt murene.

Jeg har opplevd å få en slik instruksjon til en slik forløsende profetisk handling selv. Det var når vi skulle selge vår første

leilighet. Da hadde jeg fått et ord fra Den Hellige Ånd om at vi skulle få selge leiligheten til kr 1.500.000,-, noe som var ca. 300.000 mer enn noen andre leiligheter i de terrasseblokkene vi bodde i hadde blitt solgt for. Så hver kveld gikk jeg og mine to gutter, som da var små, innfor Gud i enhetsbønn for å få solgt til den prisen. Men, tiden gikk og det kom ingen på visning, og min megler begynte å snakke om at vi måtte sette ned prisen. Og det var selvfølgelig det helt riktige å gjøre, ut fra det naturlige, men vi hadde fått et ord fra Himmelen. Men så etter ca. tre måneder uten noe resultat, så talte Den Hellige Ånd til meg, og ga meg en instruksjon til en profetisk handling, som kom til å endre alt. Han ba meg ta min shofar, og gå ut på terrassen og blåse i den så høyt jeg kunne. Dette gjorde jeg. Dette var en fredagskveld. Uken etter fikk vi en telefon fra megleren på mandagen om en som ønsket å komme på en privat visning. Han la deretter samme kveld, inn et bud på den prisantydningen som vi hadde satt, kr 1.500.000,-, og vi solgte.

19 Så dro han derfra, og han fant Elisja, Sjafats sønn. Han holdt på å pløye med tolv par okser foran seg, og selv var han ved det tolvte. Så gikk Elia forbi ham og kastet kappen sin over ham. 20 Han forlot oksene, sprang etter Elia og sa: «Jeg ber deg, la meg først få kysse min far og min mor, så vil jeg følge deg.» Han sa til ham: «Gå tilbake igjen, for hva har vel jeg gjort med deg?» 21 Så vendte Elisja seg fra ham, tok de to oksene og slaktet dem. Han kokte kjøttet ved å bruke åket fra oksene. Så ga han det til folket, og de spiste. Så gjorde han seg klar og fulgte Elia, og han ble tjeneren hans. (1. Kong. 19,19-21)

Den tredje typen av profetiske handlinger er de handlingene som overfører mandat og salvelse. Vi ser et eksempel på en slik profetisk handling her når profeten Elia går på den instruksjonen som han har fått i hulen i fjellet Horeb hvor Gud talte til han og ba han gå og salve Elisja til profet. Et annet eksempel på en slik profetisk handling som overfører mandat til tjeneste og salvelse

til tjeneste er når profeten Samuel blir sendt for å salve David til konge. Da tømmer han salvehornet over Davids hode som en profetisk handling.

*5 Mens han lå og sov under en gyvelbusk, var det plutselig en engel som rørte ved ham og sa til ham: «Stå opp og spis!»
6 Han så etter, og se, der ved hodet hans lå det en kake stekt på varme steiner, og en krukke med vann. Så spiste og drakk han, og la seg ned igjen.*

7 Herrens engel kom tilbake for andre gang, rørte ved ham og sa: «Stå opp og spis, ellers blir reisen for lang for deg.»

8 Så sto han opp og spiste og drakk, og styrket ved denne maten gikk han i førti dager og førti netter helt til Guds fjell Horeb.

9 Der gikk han inn i hulen og var på det stedet natten over. Og se, Herrens Ord kom til ham, og Han sa til ham: «Hvorfor er du her, Elia?»

10 Da sa han: «Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskares Gud. For Israels barn har sviktet Din pakt, revet ned altrene Dine og drept profetene Dine med sverdet. Jeg er alene igjen, og de prøver å ta mitt liv.»

*11 Så sa Han: «Gå ut og still deg på fjellet for Herrens ansikt!»
Og se, Herren gikk forbi, og en stormvind, stor og kraftig, rev fjellene i stykker og knuste klippene for Herrens ansikt, men Herren var ikke i stormvinden. Etter stormvinden kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet.*

12 Etter jordskjelvet kom det en ild, men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom en svak, hviskende røst.

13 Straks Elia hørte den, dekket han til ansiktet sitt med kappen og gikk ut og stilte seg i inngangen til hulen. Plutselig kom det en røst til ham og sa: «Hvorfor er du her, Elia?»

14 Han sa: «Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskares Gud. For Israels barn har forlatt Din pakt, revet ned altrene Dine og drept profetene Dine med sverdet. Jeg er alene igjen, og de prøver å ta mitt liv.»

15 Da sa Herren til ham: «Gå og vend tilbake langs veien til ødemarken ved Damaskus. Når du kommer fram, skal du salve Hasael til konge over Syria.

16 Du skal også salve Jehu, Nimsjis sønn, til konge over Israel. Elisja, Sjafats sønn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet i ditt sted. (1. Kong. 19,5-16)

Den fjerde typen av profetisk handling ser vi et eksempel på her med profeten Elia. Denne typen av profetiske handlinger er handlinger som Den Hellige Ånd ber profeten utføre for at profeten skal få et profetisk budskap fra Herren. Det kan da handle om at profeten skal gå til et bestemt sted, og så når han kommer dit, så taler Den Hellige Ånd budskapet til han, slik som med Elia her. Det har jeg selv fått oppleve. Det var under min tid i Betel, Hommersåk. På den tiden kjørte jeg rutebuss mens jeg var forkynner på si. Under en av mine turer, talte Den Hellige Ånd i mitt indre. Han sa at jeg skulle reise til Betel etter at jeg var ferdig på jobb den kvelden, og låse meg inn og gå inn i hovedsalen. Dette gjorde jeg. Når jeg var kommet inn i salen, sa jeg til Gud: “Da er jeg her!” I det jeg sa det, hørte jeg en sterk basunlyd, og Den Hellige Ånd kalle menigheten i Betel inn i faste og bønn. Dette delte jeg med pastor Sigmund T. Kristoffersen, som kjente at det sanksjonerte med det han hadde i sitt hjerte, og vi arrangerte så en bønne- og fasteuke for menigheten.

Det kan også handle om at den profetiske handlingen forløser det profetiske budskapet, som når profeten Mika ber en harpespiller spille på harpen, hvorpå profeten får et profetisk budskap. Noe av det samme skjedde med meg under våren i 2005. Da var jeg i bønn i leiligheten vi hadde på Hommersåk. Mens jeg ba sa Den Hellige Ånd at jeg skulle blåse i shofaren min. I det jeg blåste hørte jeg Jesaja kapittel 59 vers 19 andre del lest opp på engelsk: “When the enemy comes in like a flood, the Spirit of the Lord will lift up a standard against him.” Mens jeg

hørte dette, ble jeg fylt opp av informasjon om de kommende årene for kristenheten i Norge. Dette ble til et stort profetisk budskap som du kan lese om i min tredje bok: "En ny standard".

Det er viktig at du som fungerer i det profetiske er åpen for at Den Hellige Ånd vil tale til deg om spesifikke handlinger som han vil at du skal utføre. Da er det viktig at du er nøye i din utførelse av den profetiske handlingen. Først når du er nøye og lydig i det som Den Hellige Ånd taler om, vil du få se hva handlingen skal lede til. Ikke begrens måten Gud skal få bruke deg til kun å handle om budskap som du taler ut. Nei, la Gud få bruke deg som et villig redskap i sin hand.

Profetisk konfrontasjon

17 Da Akab så Elia, skjedde det at Akab sa til ham: «Er det du, du som fører skade over Israel?»

18 Han svarte: «Jeg har ikke ført skade over Israel, men det har du og din fars hus gjort ved at dere har sviktet Herrens bud og har fulgt Ba'alene.

19 Send derfor bud og samle sammen hele Israel hos meg på Karmelfjellet, sammen med de fire hundre og femti Ba'al-profetene og de fire hundre Asjeraprofetene, de som spiser ved Jesabels bord.»

20 Så sendte Akab bud blant alle Israels barn, og han samlet sammen profetene på Karmelfjellet.

21 Elia kom fram for hele folket og sa: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg Ham, men hvis det er Ba'al, så følg ham.» Men folket svarte ham ikke et ord.

22 Da sa Elia til folket: «Jeg, jeg er alene igjen som Herrens profet, men Ba'als profeter er fire hundre og femti menn.

23 La dem derfor gi oss to okser! La dem velge seg ut en okse, dele den opp i stykker og legge den på veden, uten å sette ild på

den. Og jeg, jeg skal gjøre i stand den andre oxen og legge den på veden, uten å sette ild på den.

24 Så skal dere påkalle navnet til deres gud, og jeg vil kalle på Herrens navn. Da skal det være slik at den Gud som svarer med ild, Han er Gud.» Så svarte alt folket og sa: «Det ordet er rett.»

25 Elia sa til Ba'als profeter: «Velg dere ut den ene oxen og gjør den i stand først, for dere er mange. Påkall navnet til guden deres, men sett ikke ild på den.»

26 Så tok de den oxen som var gitt dem, gjorde den i stand og kalte på Ba'als navn fra morgen til middag. De ropte: «Ba'al, hør oss!» Men det kom ingen røst. Ingen svarte. Så haltet de rundt alteret som de hadde laget.

27 Da det var blitt midt på dagen, hånte Elia dem og sa: «Dere må rope med høy røst! Han er jo en gud. Enten tenker han på noe, eller så har han gått avsides, eller så er han ute på reise. Eller kanskje han sover og må vekkes.»

28 Så ropte de høyt og skar seg med sverd og spyd, slik de hadde for vane, helt til blodet rant av dem.

29 Da middagstiden var over, kom de i profetisk henrykkelse helt til tiden da grødeofferet skulle ofres. Men det kom ingen røst. Ingen svarte, og ingen hørte på dem.

30 Da sa Elia til hele folket: «Kom hit til meg!» Så kom hele folket fram til ham. Han satte Herrens alter i stand, det som var blitt ødelagt.

31 Elia tok tolv steiner, etter tallet på stammene til Jakobs sønner. Det var til ham Herrens Ord var kommet, og Han hadde sagt: «Israel skal være ditt navn.»

32 Med steinene bygde han så et alter i Herrens navn. Han laget en grøft rundt alteret, stor nok til å romme to mål såkorn.

33 Han la veden til rette, delte oxen opp i stykker, la den på veden og sa:

34 «Fyll fire vannkrukker med vann og hell det ut over brennofferet og på veden!» Så sa han: «Gjør det en gang til!» Og de gjorde det enda en gang. Så sa han: «Gjør det for tredje gang!» Og de gjorde det for tredje gang.

35 Så rant vannet helt rundt alteret. Han fylte også grøften med vann.

36 På den tiden da grødeofferet blir ofret, skjedde det: Profeten Elia kom fram og sa: «Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, må det på denne dagen bli kjent at Du er Gud i Israel, og at jeg er Din tjener, og at jeg har gjort alt dette på Ditt ord.

37 Svar meg, Herre, svar meg, så dette folket kan erkjenne at Du er Herren Gud, og at Du vender deres hjerter tilbake til Deg igjen.»

38 Da falt Herrens ild og fortærte brennofferet og veden, steinene og jorden. Den slikket opp vannet i grøften.

39 Da alt folket så det, falt de på sitt ansikt og sa: «Herren, Han er Gud! Herren, Han er Gud!»

40 Elia sa til dem: «Grip Ba'al-profetene! La ikke en eneste en av dem slippe unna!» Så grep de dem, og Elia førte dem ned til Kisjonbekken, og der lot han dem drepe.

(1. Kong. 18,17-40)

Dette er kanskje det best kjente eksempelet på en profetisk konfrontasjon. Dette med konfrontasjon er noe som ligger dypt i den profetiske naturen. Guds ord er som et tveegget sverd, som kløver. Den profetiske tjenesten er veldig knyttet til Guds ord, og da det åpenbarte ordet fra Guds munn. Den profetiske konfrontasjonen kan da rette seg mot mørkets tjenere, som ønsker å stille seg i veien for det som Gud vil gjøre. I dette tilfellet med Elia var det de falske profetene til Jesabel som var dem som sto imot Guds rikes utbredelse i Israel. Selve motstanderen var dronning Jesabel, som også er en åndsmakt som vi finner igjen i blant annet Johannes Åpenbaring. Vi vil komme inn på denne motstanderen av den sanne profetiske åpenbaringen og det sanne åndelige lederskapet i et senere kapittel.

10 Og jeg falt ned ved føttene hans for å tilbe ham. Men han sa til meg: «Se til at du ikke gjør det! Jeg er en medtjener sammen

med deg og dine brødre, de som har Jesu vitnesbyrd. Gud skal du tilbe! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd.»

11 Og jeg så himmelen åpnet, og se, en hvit hest. Og Han som sitter på den, heter Trofast og Sannferdig, og Han både dømmes og fører krig i rettferdighet.

12 Hans øyne er som en ildslue, og på Hans hode er det mange kroner. Han har et navn skrevet, som ingen kjenner uten Ham selv.

13 Han er kledd i en kjortel dyppet i blod, og Hans navn er Guds Ord.

14 Og Himmelenes hærer, kledd i fint lin, hvite og rene, fulgte Ham på hvite hester.

15 Ut av Hans munn går det et skarpt sverd, for at Han skulle slå folkeslagene med det. Og Han skal selv herske over dem med jernstav. Han trår selv vinpressen med den Allmektige Guds harme og vrede.

16 Og Han har et navn skrevet på sin kjortel og på sin hofte: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE. (Åp. 19,10-16)

Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd. Hva vil dette si? Jo, det betyr at Jesu vitnesbyrd er selve naturen i det profetiske ordet, og i den profetiske tjenesten. Men hva ligger i dette? Vel vi ser mye i versene etter. Mange vil kun forholde seg til Jesusbarnet i krybben, eller Jesus som viser barmhjertighet i forskjellige situasjoner mens han gikk rundt på jorden. Noen vil kun forholde seg til Jesus som en god morallærer, og holder da opp Bergprekenen som det store. Noen tenker om Jesus at han var en rebell som sto opp mot dagens lederskap i Israel, og gjør han til et slags sosialistisk eller anarkistisk forbilde. Andre mener at Jesus sto for toleranse, kjærlighet og allmenn aksept av alle. Problemet kommer når en sier at Jesus er Guds Sønn, snakker om hans kraftgjerninger og helbredelser, om hans offerdød på korset, om hans seier over døden og graven, om hans oppstandelse, om hans himmelfart og om at han kommer igjen

for å dømme levende og døde. Men det er først og fremst disse tingene som verden har problem med, som er Jesu vitnesbyrd.

34 Tro ikke at Jeg kom for å bringe fred på jorden. Jeg kom ikke for å bringe fred, men sverd.

35 For Jeg har kommet for å sette en mann opp mot sin far, en datter opp mot sin mor og en svigerdatter opp mot sin svigermor.

36 Og en manns husfolk skal bli hans fiender.

37 Den som elsker far eller mor mer enn Meg, er Meg ikke verd. Og den som elsker sin sønn eller datter mer enn Meg, er Meg ikke verd. (Matt. 10,34-37)

Dette er det Jesus selv sier om seg selv. Det finnes en konfrontasjon i kjernen av Jesu tjeneste. Han konfronterer denne verdens hersker, og tar tilbake herredømmet over jorden som Adam mistet i syndefallet. Jesus beseirer syndens og dødens makt, og han avvæpnet maktene og myndighetene på korset.

Denne konfrontasjonen ligger i den profetiske naturen. Om profeten møter motstand, legger han seg ikke ned beskjedent og bøyer av for motstanden. Nei, da reiser Løven av Juda seg på innsiden av profeten, og brøler til det som stiller seg i veien for Guds rike. Da ser Jesu vitnesbyrd gjennom profeten ut som det skarpe sverdet som går ut av Jesu munn når han kommer ridende på sin hvite hest i Åpenbaringen. Han bøyer ikke av for noe motstand, han pløyer all motstand til side. Vi kan se utallige eksempler på dette med de gammeltestamentlige profetene. Der de salvet av Den Hellige Ånd konfronterer synd i folket, ugudelige konger og lederskap, falske profeter, fremmede folk som angriper Israel, og kompromiss hos sine profetdisipler. Vi kan også finne eksempler på slike profetiske konfrontasjoner i Jesu tjeneste på jord. Han konfronterer religiøsitet hos datidens lederskap, demoner og sykdommer som holder mennesker fanget, djevlesk kompromiss hos Peter, og halvhjertede

omvendelser som hos den rike mannen. Men vi finner også profetiske konfrontasjoner hos apostlene:

5 Filip dro da ned til byen Samaria og forkynte Kristus for dem.

6 Og i de store folkeskarene aktet enhver på alt det som ble talt av Filip da de hørte og så de tegnene han gjorde.

7 For urene ånder ropte med høy røst og for ut av mange som var besatt. Og mange som var vanføre og lamme, ble helbredet.

8 Og det ble stor glede i byen.

9 Men det var en mann der som het Simon, som tidligere hadde drevet med trolldom i byen og skapt undring hos folket i Samaria. Han hadde gitt seg ut for å være noe stort.

10 Alle ga akt på ham, fra den minste til den største, og de sa: «Denne er den store Guds kraft.»

11 Og de hørte på ham fordi han hadde forundret dem med sine trolldommer i lang tid.

12 Men da de trodde Filip, som forkynte det som hører til Guds rike og Jesu Kristi navn, ble både menn og kvinner døpt.

13 Da kom også Simon selv til troen. Og da han var blitt døpt, holdt han seg sammen med Filip, og han ble meget forundret da han så de kraftige gjerningene og tegnene som ble gjort.

14 Da apostlene som var i Jerusalem, hørte at Samaria hadde tatt imot Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem.

15 Da de var kommet ned, ba de for dem så de skulle få Den Hellige Ånd.

16 For ennå var Han ikke falt på noen av dem. De var bare blitt døpt til Herren Jesu navn.

17 Så la de hendene på dem, og de fikk Den Hellige Ånd.

18 Men da Simon så at Den Hellige Ånd ble gitt ved apostlenes håndspåleggelse, kom han og tilbød dem penger

19 og sa: «Gi også meg denne kraften, slik at den jeg legger hendene på, får Den Hellige Ånd.»

20 Men Peter sa til ham: «Måtte bare pengene dine gå fortapt sammen med deg, siden du tenkte at Guds gave kunne kjøpes for penger!

21 Du har verken del eller arv i dette ordet, for ditt hjerte er ikke oppriktig i Guds øyne.

22 Omvend deg derfor fra denne din ondskap, og be Gud om at ditt hjertes onde tanke kanskje kan bli deg tilgitt.

23 For jeg ser at du er forgiftet av bitterhet og bundet av urettferdighet.»

24 Da svarte Simon og sa: «Be til Herren for meg, så ikke noe av det dere har talt om, skal komme over meg.» (Apg. 8,5-24)

Her ser vi Peter komme med en profetisk konfrontasjon mot Simon trollmannen, hvor han profetisk kommer med et kunnskapsord om Simons tilstand og skjærer rett gjennom det som kunne blitt en avsporing av vekkelsen i Samaria.

6 Da de nå hadde gått over øya til Pafos, fant de en trollmann, en falsk profet, en jøde ved navn Barjesus.

7 Han var hos landshøvdingen Sergius Paulus, som var en forstandig mann. Denne mannen ba til seg Barnabas og Saulus, for han ønsket å få høre Guds Ord.

8 Men Elymas, «trollmannen», som navnet hans betyr, sto dem imot, og han prøvde å vende landshøvdingen bort fra troen.

9 Saulus, som også blir kalt Paulus, så da skarpt på ham, fylt av Den Hellige Ånd,

10 og han sa: «Du som er full av alt svik og alt bedrag, du djevelens sønn, du fiende av all rettferdighet, kan du ikke holde opp med å forvrengte Herrens rette veier?

11 Og se, nå er Herrens hånd over deg, og du skal bli blind, og for en tid skal du ikke se solen.» Og straks falt en mørk tåke over ham, og han gikk omkring og lette etter noen som kunne lede ham ved hånden.

12 Da landshøvdingen så hva som skjedde, kom han til tro. For han var forundret over Herrens lære. (Apg. 13,6-12)

Her ser vi apostelen Paulus også operere i en profetisk konfrontasjon, denne gangen med trollmannen Barjesus. Han

konfronterer han profetisk og taler ut blindhet over han. I dette tilfellet ser vi også hvordan en slik profetisk konfrontasjon bringer et herlig gjennombrudd for Guds rike i landshøvdingens liv.

Slik profetisk konfrontasjon vil Den Hellige Ånd lede oss inn i. Dette er ikke noe som profeter eller profetiske personer skal gå rundt og gjøre i egen kraft, og på egen innskytelse. Nei, du er ikke kalt til å være en som går rundt og konfronterer alt og alle til enhver tid. Da, vil du ikke bli til velsignelse og glede, men til splid og splittelse. Men når Den Hellige Ånd sier til deg at du skal konfrontere noen, er det viktig at du gjør det, for det vil bringe med seg et herlig gjennombrudd for Guds rike.

Vi trenger slik profetisk konfrontasjon, for å rense ut skjult synd fra menigheten, avsløre og kaste ut falske lærer og praksiser, stoppe falske ledere som opererer i en Jesabel ånd, bryte innflytelsen til moderne trollmenn, hekser og spiritister, og å vise Guds kraft og autoritet til en verden som leter på helt feil steder etter åndelige svar.

Derfor er det så viktig at den profetiske tjenesten og den apostoliske tjenesten får komme tilbake til våre menigheter og får være det de er kalt til. Slik at vi igjen kan få se tjenester som opererer i slike profetiske konfrontasjoner, og som kan sette skapet på plass ovenfor makter og myndigheter, som vil stoppe Guds rikets frammarsj. Så vi i stedet for stagnasjon kan få de gjennombruddene som vi trenger.

Profetisk stillhet

19 Derfor, mine elskede brødre, skal hvert menneske være snar til å høre, sen til å tale, sen til vrede,

20 for en manns vrede fremmer ikke Guds rettferdighet.
(Jak. 1,19-20)

Det blir ofte sagt at det er en grunn til at Gud har gitt oss to ører og en munn. Slik er det i alle fall for den som vil fungere sterkt i det profetiske. Der er det helt avgjørende at en kan styre sin tunge. Skal en ytre noe profetisk er det en selvfølge at en har hørt eller sett noe fra himmelen først. Men her skal vi se at det finnes tider og situasjoner der Gud bruker hva vi kan kalle for profetisk stillhet for å utføre sin vilje eller for å få fram et budskap gjennom et alternativt middel.

Her ligger det også et aspekt av å kunne være i Herrens fortrolige samfunn. Om en som har en profetisk tjeneste og som får høre ord fra Den Hellige Ånd i fortrolighet, for en bestemt situasjon eller en bestemt tid, plaprer rundt til alle og enhver i tide og utide om det han har hørt, vil strømmen fra Himmelen snart tørke ut. Dette opplever jeg veldig sterkt selv. Når Den Hellige Ånd har gitt meg et budskap som jeg skal tale ut i en menighet, for et bestemt møte, opplever jeg det slik at jeg ikke kan si noe om dette budskapet før det skal leveres. Det føles som om Den Hellige Ånd tester meg, på om jeg kan holde på en hemmelighet. Om jeg er verdig å være hans fortrolige venn, eller om jeg springer og sprer hemmelighetene på bygda, som det første jeg gjør. Ofte har dette kostet, når enten min kone eller den som har bedt meg om å tale i et møte har spurt hva jeg skal tale om, og jeg ikke har opplevd meg forløst til å fortelle det enda.

15 Herren har fortrolig samfunn med dem som frykter Ham, og Han skal lære dem sin pakt å kjenne. (Sal. 25,15)

Videre er det slik at Den Hellige Ånd kan legge segl på åpenbaringer som han gir til enten en profet eller en apostel. Vi finner flere eksempler på dette i bibelen. Det første finner vi med profeten Daniel.

8 *Jeg hørte, men jeg forsto ikke. Så sa jeg: «Min herre, hva blir avslutningen på dette?»*

9 *Han sa: «Gå nå, Daniel, for ordene skal være skjult og forseglet inntil endetiden.*

10 *Mange skal bli rensset, gjort hvite og lutres, men de ugudelige skal gjøre ugudelighet. Ingen av de ugudelige skal forstå, men de kloke skal forstå. (Dan. 12,8-10)*

Her ser vi et eksempel på at åpenbaringen fra Himmelen blir lagt segl på. Her blir riktignok ordene talt ut, men de vil ikke bli forstått før tiden for oppfyllelsen er kommet. Da skal de kloke eller de gudelige forstå ordene, men fortsatt vil ikke de ugudelige forstå ordene.

Det neste eksempelet er fra Paulus liv:

1 *Det er utvilsomt ikke til gagn for meg å rose meg. Jeg kommer nå til syner og åpenbaringer fra Herren:*

2 *Jeg kjenner et menneske i Kristus som for fjorten år siden ble rykket inn i den tredje himmel. Om han var i kroppen, vet jeg ikke, eller utenfor kroppen, vet jeg ikke, Gud vet det.*

3 *Og jeg kjenner dette mennesket – om han var i kroppen eller utenfor kroppen, vet jeg ikke, Gud vet det.*

4 *Jeg vet at han ble rykket inn i Paradis og hørte ord som ikke kan uttales, slike ord som det ikke er tillatt for et menneske å tale. (2. Kor. 12,1-4)*

Her snakker Paulus om sine høye åpenbaringer, hvor han ble rykket inn i Paradis, der fikk han høre ord som ikke kan uttales, som det ikke er tillatt for et menneske å tale. Her er det med andre ord himmelske ord som vi som mennesker generelt ikke har lov til å tale ut. Om Paulus skjønnte disse ordene eller ikke, sier han ikke noe om. Men her er det et klart eksempel på at en profet eller apostel kan få åpenbaringer som han ikke kan tale ut.

Det siste eksempelet finner vi hos apostelen Johannes:

1 Jeg så enda en annen mektig engel som kom ned fra himmelen, innhyllet i en sky. Og en regnbue var over hodet hans, ansiktet hans var som solen, og føttene hans som ildsøyler.

2 Han hadde en liten, åpnet bok i hånden sin. Og han satte den høyre foten på havet og den venstre foten på landjorden, 3 og så ropte han med høy røst, som når en løve brøler. Da han hadde ropt, talte de sju tordener med sine røster.

4 Da de sju tordener hadde talt med sine røster, skulle jeg til å skrive. Men jeg hørte en røst fra Himmelen som sa til meg: «Sett segl for de ting som de sju tordener talte, og skriv dem ikke!»
(Åp. 10,1-4)

Dette er fra Johannes åpenbaring, hvor Johannes her hører de sju tordener tale. Johannes skjønner tydeligvis hva de sju tordener sier etter som han vil skrive det ned, men han får ikke lov. Igjen skal det settes segl for den delen av åpenbaringen. Det finnes dermed ting som Den Hellige Ånd vil si eller vise til sine tjenere, som han ikke gir dem lov til å tale videre. Dette er en del av det å ha fortrolig samfunn med Gud. I slike tilfeller vil en klart oppleve at en ikke skal si det videre, eller Den Hellige Ånd vil si det i klartekst. Da er det helt avgjørende at en greier å styre sin tunge.

Derfor er det viktig om du ønsker å komme inn i en sterk profetisk tjeneste at du lærer deg verdien av dine ord. Vær ikke en skravlebøtte, som ikke har kontroll på din tunge. Verdsatt dine ord høyt.

8 Men ikke noe menneske kan temme tungen. Den er en ustyrlig ondskap, full av dødelig gift.

9 Med den velsigner vi vår Gud og Far, og med den forbanner vi mennesker som er blitt til etter Guds bilde.

10 Ut av samme munn kommer velsignelse og forbannelse. Mine søsken, slik skal det ikke være.

11 Gir vel en kilde både friskt og bittert vann fra samme oppkomme?

12 Kan vel et fikentre, mine søsken, bære oliven eller et vintre bære fiken? Slik er det ingen kilde som gir både saltvann og ferskvann. (Jak. 3,8-12)

I den profetiske tjenesten er det selve budskapet eller ordene fra himmelen som er det viktigste. Budskapet skal leveres mest mulig rent, i rett setting og i rett tid. Her spiller dermed vår tunge en viktig rolle. Jakob sier at en kilde kan ikke både gi saltvann og ferskvann. Dermed blir det også viktig hvordan profeten bruker sin tunge når han ikke profeterer. Er han den største sladderformidleren i hele byen, vil det gjøre noe med verdien av det profetiske budskapet som han senere leverer. Vær snar til å høre, men sen til å tale.

1 Joram, Akabs sønn, ble konge over Israel i Samaria i det attende regjeringsåret til Josjafat, kongen av Juda. Han var konge i tolv år.

2 Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne, men ikke som sin far og mor, for han rev ned den Ba'al-støtten som hans far hadde lagd.

3 Likevel holdt han seg til de syndene som Jeroboam, Nebats sønn, hadde gjort, han som også hadde fått Israel til å synde. Han vek ikke bort fra dem.

4 Mesja, Moabs konge, var saueoppdretter. Han måtte betale kongen av Israel hundre tusen lam og ull av hundre tusen værer.

5 Men da Akab døde, skjedde det: Moabs konge gjorde opprør mot kongen av Israel.

6 På den tiden dro kong Joram ut fra Samaria og mønstret hele Israel.

7 Så gikk han av sted og sendte bud til Josjafat, kongen av Juda, og sa: «Moabs konge har gjort opprør mot meg. Vil du dra med

meg og stride mot Moab?» Han svarte: «Jeg vil dra opp. Jeg er som du, mitt folk er som ditt folk, mine hester er som dine hester.»

8 Da sa han: «Hvilken vei skal vi dra opp?» Han svarte: «Gjennom ødemarken i Edom.»

9 Så dro Israels konge av sted sammen med Judas konge og Edoms konge. De gikk omkring i sju dager langs denne veien. Men det var ikke noe vann til hæren, og heller ikke til dyrene de hadde med seg.

10 Kongen av Israel sa: «Å, Herren har kalt disse tre kongene sammen for å overgi dem i moabittenes hånd.»

11 Men Josjafat sa: «Finnes det ikke en Herrens profet her, så vi kan spørre Herren om råd ved ham?» Da svarte en av tjenerne til Israels konge og sa: «Elisja, Sjafats sønn, er her. Det var han som helte vann over Elias hender.»

12 Josjafat sa: «Hos ham er Herrens Ord.» Så gikk Israels konge og Josjafat og Edoms konge ned til ham.

13 Da sa Elisja til kongen av Israel: «Hva har jeg med deg å gjøre? Gå til din fars profeter og til din mors profeter!» Men kongen av Israel sa til ham: «Nei, for Herren har kalt disse tre kongene sammen for å overgi dem i moabittenes hånd.»

14 Elisja sa: «Så sant hærskares Herre lever, for Hans ansikt er det jeg står: Sannelig, var det ikke for at jeg har aktelse for Josjafat, kongen av Juda, ville jeg verken kaste et blick på deg eller se på deg.

15 Men hent nå hit en harpespiller til meg!» Da harpespilleren spilte, skjedde det: Herrens hånd kom over ham.

(2. Kong. 3,1-15)

Det finnes også en annen type av profetisk stillhet, der Den Hellige Ånd ikke lar deg tale i en sammenheng eller til en bestemt person. Vi kan se det her med profeten Elisja, som sier at om Israels konge Joram hadde kommet til han alene ville ikke Elisja engang ha sett på kongen, og langt mindre gitt han et profetisk ord.

Dette har jeg opplevd ved noen anledninger. Det har da vært i en setting hvor det har vært usunnheter, og altfor mange sjeliske ord, men hvor de har søkt å tale profetisk. Jeg har da fått noe opp i min ånd, men har samtidig opplevd at Den Hellige Ånd ikke har forløst meg til å tale det ut. Hvorfor vet ikke jeg, men det kan enten være for at det profetiske ordet ville ha druknet i den sjeliske støyen, eller at Gud så at dette vil ordne seg lenger fremme i veien og så i nåde til den umodenheten som fantes akkurat da.

Det som i alle fall er viktig for deg som lengter etter å komme inn i en profetisk funksjon eller tjeneste, er å lære deg til å styre din tunge. Vær ikke den som alltid må plapre i vei om alt som kommer opp i ditt indre. Nei, lær deg å kjenne tiden for å tale og tiden for å være stille. Du er en budbringer for Den Levende Gud og du har ingen egen agenda utover å formidle hans budskap renest mulig, til rett tid og i rett setting.

25 Som epler av gull i skåler av sølv er et ord talt i rett tid.
(Ord. 25,11)

Del 8:

Apostelen og profeten i det profetiske

Et profetisk hørande og et apostolisk gjørande

I mine yngre år som forkynner var jeg en av forkynnerne i Pinsemenigheten Betel på Hommersåk, under daværende pastor og grunnlegger Sigmund T. Kristoffersen. Vi hadde da i menigheten jevnlig besøk av den svenske profeten Vello Vaim. Jeg hadde da gleden av å få Vello og hans kone Inga Lill flere ganger på besøk hjemme hos oss. Vello delte da hjertet sitt med meg som en ung spire av en forkynner. Det å ha en slik modnet profet dele med seg, når en opplever en tidlig flyt i det profetiske selv, var fantastisk. Uten å gå i dybden på de tingene som vi da snakket om, så vil jeg dele en av de tingene som Vello tok opp med meg.

Vello tok opp flere ganger betydningen av å kjenne forskjellen mellom “et profetisk hørande og et apostolisk gjørande.” Han hadde opplevd i sine yngre år som forkynner at han ikke hadde greid å skille mellom om det han fikk åpenbaring om var noe som han selv skulle gjøre eller om det var noe som han kun skulle profetere om.

Dette handler om selve forskjellen mellom den profetiske og den apostoliske tjenesten. Her er det flere aspekter som kan være med å vanskeliggjøre bildet:

For det første er begge de to tjenestene sterke åpenbaringstjenester. Begge tjenestene vil kunne få syner, drømmer og visjoner, de vil begge kunne oppleve å høre Herrens røst, få englebesøk og andre åpenbaringsformer. Slik at formen åpenbaringen kommer i vil ofte kunne være lik mellom den profetiske og den apostoliske tjenesten. Derimot vil åpenbaringens innhold kunne være forskjellig. En rent profetisk åpenbaring vil ofte være smal, detaljert og “langtseende”, mens

en rent apostolisk åpenbaring vil ofte være vid, doktrinebyggende og tidsbestemt. En profet kan altså få åpenbaring om noe som skal skje langt fremme i tid, lenge etter profetens levetid, mens en apostolisk åpenbaring vil være noe den apostelen skal etablere for Gud, og da i hovedsak i sin levetid, selv om en apostel også vil ha innflytelse etter sin død. Det at en profetisk åpenbaring er smal mens en apostolisk er doktrinebyggende, handler om at profetens budskap kan være løsrevet fra det store bildet, og kun handle om en spesifikk situasjon. Den apostoliske åpenbaringen vil derimot være koblet sammen med resten av “teologien”. Apostelen er i mye større grad tro i hele Guds hus, enn det profetene er. Dette ser vi tydelig i Paulus’ tjeneste, hvor det han skriver i sine brev og etablerer av lærer i de forskjellige menighetene han planter er alt kommet fra de åpenbaringene som Jesus har gitt han.

1 Det er utvilsomt ikke til gagn for meg å rose meg. Jeg kommer nå til syner og åpenbaringer fra Herren:

2 Jeg kjenner et menneske i Kristus som for fjorten år siden ble rykket inn i den tredje himmel. Om han var i kroppen, vet jeg ikke, eller utenfor kroppen, vet jeg ikke, Gud vet det.

3 Og jeg kjenner dette mennesket – om han var i kroppen eller utenfor kroppen, vet jeg ikke, Gud vet det.

4 Jeg vet at han ble rykket inn i Paradis og hørte ord som ikke kan uttales, slike ord som det ikke er tillatt for et menneske å tale.

5 Denne mannen vil jeg rose meg av. Men meg selv vil jeg ikke rose meg av, bortsett fra mine skrøpeligheter.

6 Men selv om jeg skulle ha lyst til å rose meg, blir jeg ikke en dåre. For jeg vil tale sannheten. Men jeg avstår fra det, for at ikke noen skal tenke høyere tanker om meg enn de tanker han får når han ser meg eller hører meg.

7 Og for at jeg ikke skulle bli hovmodig på grunn av de høye åpenbaringene, er det gitt meg en torn i kjøttet, en Satans engel til å slå meg, så jeg ikke skal bli hovmodig. (2. Kor. 12,1-7)

Det andre aspektet som kan vanskeliggjøre det å skille mellom “et profetisk hørende og et apostolisk gjørende” er at sammen med både den profetiske og den apostoliske åpenbaringen følger det en bønnebyrde.

6 På dine murer, du Jerusalem, setter Jeg vektere, de skal aldri være stille, verken om dagen eller om natten. Dere som minner Herren, unn dere ingen ro!

7 Gi heller ikke Ham ro før Han gjenreiser Jerusalem og gjør den til en lovprisning på jorden. (Jes. 62,6-7)

Her ser vi noe av den profetiske bønnebyrden som vil følge den profetiske åpenbaringen. Enhver som fungerer i en profetisk tjeneste vil også være en forbeder. Profeten skal være med å stride i ånden for de tingene som Den Hellige Ånd åpenbarer for han. Dette kan vi se beskrevet mange ganger i Det gamle testamentet, som for eksempel med Daniel, som fikk åpenbaring om tiden for utfrielsen fra Babylon og deretter gikk i bønn og faste for dette.

19 Mine små barn, som jeg igjen har fødselsveer med, inntil Kristus får skikkelse i dere. (Gal. 4,19)

Her ser vi den apostoliske bønnebyrden, hvor Paulus kjenner en sterk barnsnødsbønn komme over seg for Galaterne. Denne bønnebyrden handler da om at det som Gud har for Galaterne skal bli etablert i dem.

Når vi ser at begge disse tjenestene har de samme formene for åpenbaringer, dog noe forskjell i innhold, og begge tjenestene opplever en bønnebyrde knyttet til sin åpenbaring, kan vi forstå at det å skille mellom hva en er kan være vanskelig. For å gjøre dette enda vanskeligere er det slik at apostelen til tider vil operere som en profet, ettersom apostelen har de andre

tjenestene i seg. De gangene vil åpenbaringen være som en profets åpenbaring og det vil være et budskap som kun skal tales ut og ikke noe han skal etablere.

Et siste element som vanskeliggjør dette skillet er at ofte vil en som har et kall til aposteltjenesten gå veien om andre tjenester før han trer inn i sin aposteltjeneste. Ofte vil profettjenesten være en tjeneste som en apostel ofte vil være inne i før han kommer inn i sin aposteltjeneste. Dette kan vi blant annet se med Paulus og Barnabas, som nevnes blant profetene og lærerne i menigheten i Antiokia. Silas er også et eksempel på dette, hvor han betegnes som profet når han sendes fra Jerusalem til Antiokia med budskapet fra apostelmøtet i Jerusalem, mens han senere blir en del av Paulus' apostel-team. Om Silas da fungerer som profet eller apostel står det lite om, men han er i alle fall del av et apostolisk team. En del mener at Silas er den samme som i Paulus' brev blir omtalt som Silvanus, hvor Silvanus er den latinske utgaven av navnet Silas, i så fall blir Silas omtalt som apostel, ettersom Silvanus blir omtalt som apostel.

Det er med andre ord lett å bli forvirret om en har en profetisk eller apostolisk tjeneste om en kun ser på disse tingene som er relativt like mellom de to tjenestene, og om en har en profetisk åpenbaringstjeneste i utgangspunktet. Nå er det slik at ikke alle apostler nødvendigvis går veien om profet tjenesten før de blir apostler. Det finnes ulike apostel "typer" alt etter hvilke tjenestesalvelse som flyter sterkest i den enkelte. Noen apostler ligner på en slags Paulus type, mens andre igjen ligner mer på en Jakob, bror til Jesus, type. Begge er apostler, men veldig forskjellige i hvordan tjenesten er og fungerer.

Nå finnes det sider ved profettjenesten og aposteltjenesten som er ganske ulike, som vil hjelpe i å skille mellom "et profetisk hørende og et apostolisk gjørende". For det første vil kallet som den enkelte får fra Gud normalt sett si noe om hvilken tjeneste

Gud har utvalgt en til. Dette kan vi blant annet se et eksempel på i Paulus kall på veien til Damaskus.

12 Mens jeg var opptatt med dette, var jeg også på reise til Damaskus med fullmakt og oppdrag fra øversteprestene. 13 Ved middagstid mens jeg var på veien, konge, så jeg et lys fra Himmelen. Det var klarere enn solen og skinte rundt meg og dem som reiste sammen med meg.

14 Og da vi alle hadde falt til jorden, hørte jeg en stemme som talte til meg og sa på hebraisk: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg? Det blir hardt for deg å stampe mot broddene.»

15 Da sa jeg: «Hvem er Du, Herre?» Og Han sa: «Jeg er Jesus, Han som du forfølger.

16 Men reis deg og stå på føttene dine. For Jeg har åpenbart Meg for deg med den hensikt å gjøre deg til tjener og vitne, både om det du har sett og om det Jeg ennå skal åpenbare for deg. 17 Jeg vil fri deg ut fra dette folket og fra hedningefolkene som Jeg nå sender deg til.

18 Du skal åpne øynene deres så de vender seg fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud, så de kan få syndenes tilgivelse og en arv blant dem som er helliget ved troen på Meg.»

19 Derfor, kong Agrippa, ble jeg ikke ulydig mot det himmelske syn, (Apg. 26,12-19)

Kallet til Paulus inneholder blant annet det at Gud sender han til hedningene, og det inneholder at Paulus skal åpne øynene til hedningene, slik at de tar imot Guds rike. Det inneholder med andre ord at Paulus ikke bare skal høre og tale, men også etablere en ny virkelighet blant hedningene: de skal få åpne øyne. Et apostolisk kall, vil handle om å etablere på et eller annet plan, og det vil handle om å være sendt.

Et profetisk kall vil derimot handle om et kall til å høre Herrens røst, og å tale ut det Gud gir profeten, enten folket tar imot eller

ikke. Det vil med andre ord ikke handle i samme grad om å etablere, som det apostelkallet gjør.

Selve trangen, lengselen og lysten til å etablere er nok hovedforskjellen mellom en apostolisk tjeneste og en profet tjeneste. Apostelen har sterkt i seg å ta nye initiativ, og vil ha i seg det å etablere på tre plan. For det første vil en apostel oppleve å ha fått et område, hvor han skal etablere det som Gud har åpenbart for han. Videre vil han ha i seg en sterk trang til å etablere lokale menigheter, etter det mønsterbildet som han har fått av Gud. Det tredje planet som en apostel vil kjenne trang til å etablere på er på det personlige planet. Han vil stadig se etter nye forkynnerspirer, som han kan være med å trene opp og etablere alt det Gud har for den enkelte i. En slik trang og lengsel vil ikke ligge på profeten. Profeten vil i stedet ha i seg en lengsel etter å høre fra Herren, og når han hører, vil budskapet oppfylle han helt og bli det som han lever og ånder for. Det viktige blir da for profeten, å få levert budskapet til de som skal ha det, på den rette måten.

Det som Vello Vaim sa var viktig: Å kunne skille mellom “et profetisk hørende og et apostolisk gjørende” er viktig for å unngå frustrasjonen ved å gjøre ting som en ikke er kalt eller salvet til. For profeten er det viktig å være tilfreds med å være profet, og for apostelen er det viktig å leve ut den trangen han har til å etablere. Begge tjenestene vil bli frustrert og uforfylt om de trenger seg inn i den andre typen tjeneste. Derfor er det viktig at du går på det du er kalt til og søker å komme inn i fyllden av dette kallet, og ikke noe annet.

Gjennom drømmer og visjoner eller ansikt til ansikt

Det finnes forskjell i hvordan en profet får sine åpenbaringer og hvordan en apostel får dem. Vi skal se litt på hva Guds ord sier om dette.

1 Mirjam og Aron talte imot Moses på grunn av den kusjittiske kvinnen han hadde tatt til ekte. For han hadde tatt en kusjittisk kvinne til ekte.

2 De sa: «Har Herren virkelig bare talt ved Moses? Har Han ikke talt ved oss også?» Og Herren hørte det.

3 Mannen Moses var meget ydmyk, mer enn noe annet menneske på jorden.

4 Plutselig sa Herren til Moses, Aron og Mirjam: «Kom ut, dere tre, til Åpenbaringsteltet!» Og de tre kom ut.

5 Da kom Herren ned i skystøtten og sto i døren til teltet. Han kalte på Aron og Mirjam. De gikk fram, begge to.

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham.

7 Slik er det ikke med Min tjener Moses. I hele Mitt hus er han trofast.

8 Ansikt til ansikt taler Jeg med ham, ja tydelig, og ikke i gåter. Herrens skikkelse skuer han. Hvorfor fryktet dere ikke da for å tale imot Min tjener Moses?» (4.Mos. 12,1-8)

«Hvis det er en profet blant dere, åpenbarer jeg med for han gjennom et syn. I en drøm taler jeg til han. Slik er det ikke med Moses... Ansikt til ansikt taler Jeg med han, ja tydelig, og ikke i gåter.» Her sier Gud at det er forskjell på hvordan han åpenbarer seg for den profetiske tjenesten og hvordan han gjør det med Moses. Moses er et av de tydeligste gammeltestamentlige forbildene på den apostoliske tjeneste, gjennom at han fører

folket ut av fangenskap, får mønsterbildet for tabernaklet, setter tabernaklet sammen, får mye av den gammeltestamentlige læren og ved at han stadig er i en utførende tjeneste ikke bare en som taler om fremtiden.

Dette sammenfaller også med hva vi ser andre plasser om hvordan Gud åpenbarer seg for sine profeter og apostler. Vi skal først se på hvordan den profetiske åpenbaringen er.

8 De kastet ild inn i Din helligdom. De har vanhelliget Ditt navns bolig helt til grunnen.

9 De sa i sitt hjerte: «La oss undertrykke dem, alle sammen!» De har brent opp alle Guds åpenbaringssteder i landet.

10 Vi kan ikke se våre tegn, det finnes ingen profet lenger, ingen blant oss som vet hvor lenge dette skal vare.

11 Gud, hvor lenge skal motstanderen håne? Skal fienden vise forakt for Ditt navn bestandig? (Sal. 74,8-11)

Her sier Guds ord at det å fungere i en profetisk tjeneste vil innebære å kunne se tegnene for folket, og fra dem si noe om tiden. I det ligger det det samme som Gud sa til Mirjam og Aron at den profetiske åpenbaringen er ofte i en mer tilslørt form. Profeten får se et syn, ser et tegn eller får en drøm, hvor han fra disse får Guds tiltale til folket. Dermed vil det å være en profet ofte innebære at en må tolke disse synene og drømmene.

7 Også de som er her, farer vill fordi de har drukket vin, og de trår feil etter å ha drukket sterk drikk. Prest og profet farer vill ved sterk drikk, de er fortumlet av vin, de trår feil etter å ha drukket sterk drikk. De farer vill når de skal se, de vakler når de skal dømme. (Jes. 28,7)

Her igjen ser vi at for den profetiske tjenesten handler det om å se og å bedømme. Her var deres evne til å bedømme de synene

og drømmene de får sløvet på grunn av den sterke drikken de hadde drukket.

37 Hvis noen mener om seg selv at han er en profet eller åndelig, så må han erkjenne at det jeg skriver til dere, er Herrens bud. (1.Kor. 14,37)

Her sier Paulus at de som er profeter vil erkjenne eller bedømme at den åpenbaringen som Paulus kommer med er av Gud. Det ligger dermed i den profetiske tjenesten en sterk bedømming og utskilling, slik at denne kan kjenne hva som er av Gud, og hva Gud taler gjennom synene og drømmene som profeten får.

4 Da kom Herrens Ord til meg, og det lød slik:

5 «Før Jeg formet deg i mors liv, kjente Jeg deg. Før du ble født, helliget Jeg deg. Jeg satte deg til profet for folkeslagene.»

6 Da sa jeg: «Å, Herre Gud! Se, jeg kan ikke tale, for jeg er en ungdom.»

7 Men Herren sa til meg: «Si ikke: Jeg er bare en ungdom, for du skal gå til alle dem Jeg sender deg til, og alt det Jeg befaler deg, skal du tale.

8 Frykt bare ikke for dem, for Jeg er med deg. Jeg skal utfri deg,» sier Herren.

9 Da rakte Herren fram sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til meg: «Se, Jeg legger Mine Ord i din munn.

(Jer. 1,4-9)

Videre utover det at profeten får sine åpenbaringer gjennom syner og drømmer, så vil også profeten få Guds ord lagt ned i sin munn. Det er når profeten stiller seg frem og begynner å profetere. Da vil profeten noen ganger ikke vite alt hva han skal profetere om, men i det han åpner munnen og profeterer så kommer det han skal profetere. Alt dette stemmer med hva Joel profeterte om og Peter talte ut på pinsedagen om:

16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:

17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere. (Apg. 2,16-18)

Dette som viser de tre modenhetsnivåene i det profetiske, nevner de samme typene av åpenbaring som vi fant i det gamle testamentet, nemlig det å tale profetiske ord, hvor Den Hellige Ånd legger Guds ord ned i vår munn, det å se syner og det å drømme drømmer, som begge må tolkes og bedømmes for å finne hva Gud taler gjennom dem.

Videre sa Gud til Mirjam og Aron at han ikke åpenbarte seg slik som han gjør gjennom syner og drømmer til profeten, når han åpenbarer seg for Moses. Nei, da taler han med han ansikt til ansikt, ikke i gåter men tydelig. Som vi nevnte handler dette like mye om den apostoliske tjenesten som Moses var et forbilde for. Nå vil det i den apostoliske tjenesten også være slik at apostelen til tider opererer i den profetiske tjenesten, og da vil få sine åpenbaringer som en profet vil gjøre det. Men for apostelen vil det forekomme at Gud åpenbarer seg slik som han gjorde til Moses. Vi kan se dette beskrevet i Paulus liv og tjeneste.

6 Nå skjedde det at da jeg var på reisen og nærmet meg Damaskus omkring middagstid, så skinte plutselig et kraftig lys fra Himmelen rundt meg.

7 Og jeg falt til jorden og hørte en stemme som sa til meg: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg?»

8 Så svarte jeg: «Hvem er Du, Herre?» Og Han sa til meg: «Jeg er Jesus fra Nasaret, Han som du forfølger.»

9 De som var med meg, så riktignok lyset og ble redde, men de hørte ikke stemmen til Ham som talte til meg.

10 Så sa jeg: «Hva skal jeg gjøre, Herre?» Og Herren sa til meg: «Reis deg og gå inn i Damaskus, og der skal du bli fortalt alt som det er bestemt at du skal gjøre.»

11 På grunn av herlighetsglansen i dette lyset kunne jeg ikke se. Derfor ble jeg ledet ved hånden av dem som var sammen med meg. Og jeg kom inn i Damaskus.

12 En som het Ananias, en gudfryktig mann etter loven, som hadde godt vitnesbyrd blant alle jødene som bodde der, 13 kom så til meg. Og han sto der hos meg og sa til meg: «Bror Saul, motta synet ditt!» Og i samme stund så jeg opp på ham. 14 Så sa han: «Våre fedres Gud har utvalgt deg, for at du skal kjenne Hans vilje og se Den Rettferdige og høre røsten fra Hans munn. (Apg. 22,6-14)

Her ser vi at Gud taler til Paulus gjennom Ananias at Paulus skal kjenne Guds vilje og at han skal få se Jesus, Den Rettferdige og at Paulus skal få høre Jesu røst fra Hans munn. Dette er det samme som Gud sa om Moses, at han taler med han ansikt til ansikt. Hva dette betyr i praksis kan variere, men det kan bety at Jesus kommer til apostelen og taler med han, lignende slik Jesus gjorde med Kenneth E. Hagin ved flere anledninger, Hagin som har vært en apostel i å etablere trosforkynnelsen på jorden. Vi kan også se dette ved flere anledninger i Paulus liv.

17 Da jeg var kommet tilbake til Jerusalem og ba i templet, skjedde det at jeg opplevde en henrykkelse,

18 og jeg så Ham si til meg: «Skynd deg og dra fort ut av Jerusalem, for de vil ikke ta imot ditt vitnesbyrd om Meg.»

19 Da sa jeg: «Herre, de vet at det var jeg som var rundt i synagogene og tok til fange og slo dem som tror på Deg. 20 Og da blodet av Ditt vitne Stefanus ble utgytt, sto jeg også der og samtykte i hans død. Og jeg passet på klærne til dem som drepte ham.»

21 Da sa Han til meg: «Dra av sted, for Jeg vil sende deg langt bort herfra til hedningefolkene.» (Apg. 22,17-21)

Her sier Paulus at han kom i henrykkelse og da så han Jesus og Jesus talte til han og advarte han om at Paulus straks måtte reise fra Jerusalem. Paulus kom flere ganger i slik henrykkelse opp gjennom sin tjeneste. Det samme ser vi også i apostelen Johannes sitt liv, i måten han får Johannes åpenbaring på, hvor han først får se Jesus i all hans herlighet og hørte hans røst som en basun, for deretter å bli rykket opp i Himmelen og får hele resten av åpenbaringen. Så denne ansikt til ansikt samtalen som apostelen kan ha kan skje i en henrykkelse, eller som Johannes sier det, at han ble grepet av Ånden og deretter så Jesus, men den store forskjellen mellom profetens åpenbaring og apostelens åpenbaring, er at den er tydelig og gjerne i form av en samtale og ikke kun i gåter i et syn eller i en drøm.

Forskjellen mellom den profetiske og den apostoliske byrden

9 Da sa jeg: «Jeg vil ikke lenger huske Ham og ikke tale mer i Hans navn.» Men da kom det en brennende ild i mitt hjerte, stengt inne i mine bein. Jeg slet for å holde det tilbake, men jeg klarte det ikke. (Jer. 20,9)

Som vi tidligere har sett, så finnes det en profetisk byrde. Denne byrden ligger på selve budskapet. Jeremia beskriver den på en meget god måte her, som en brennende ild. På samme måte som for profeten så finnes det en byrde for den apostoliske tjenesten. Denne byrden er dog forskjellig fra den profetiske byrden.

9 Og et syn viste seg for Paulus om natten: En mann fra Makedonia sto og ba ham innstendig: «Kom over til Makedonia og hjelp oss!»

10 Etter at han hadde sett synet, prøvde vi straks å dra til Makedonia, da vi forsto at Herren hadde kalt oss til å forkynne evangeliet for dem. (Apg. 16,9-10)

Her ser vi et eksempel på hvordan den apostoliske byrden fungerer. Hvis en profet hadde fått et slikt syn, ville byrden ligge på å dele budskapet om at Makedonia trengte hjelp. Men her ser vi at den apostoliske byrden ligger på at de straks prøvde å komme seg til Makedonia. Selv om byrden kom gjennom et syn, altså lignende en profetisk åpenbaring, så fungerer byrden helt forskjellig fra en profetisk byrde.

Den profetiske byrden er knyttet til å levere selve budskapet, som en har fått gjennom en åpenbaring av en eller annen art. Byrden vil da ofte øke ettersom tiden for å levere budskapet nærmer seg, eller etterhvert som budskapet vokser i profetens indre. Profeten blir på mange sett lik en gravid kvinne. Hvor budskapet er barnet som skal fødes til en fastsatt tid.

Slik er det ikke med den apostoliske byrden. Nå skal det også sies at apostelen også kan fungere i en ren profetrolle til tider. Apostelen kan fungere slik som en profet, ettersom apostelen har alle de forskjellige tjenestegavene i seg, dog ikke like spesialisert som de rene tjenestegavene er, mer som en allmennpraktiserende lege opp mot en spesialist innen et spesielt fagfelt, som en øyelege. Den apostoliske byrden er en byrde som ligger på å utføre det som åpenbaringen taler om.

Profetens byrde er å levere budskapet, mest mulig rent og på en mest mulig rett måte. Apostelens byrde ligger på å etablere det som Den Hellige Ånd legger han på hjertet. Når profeten kan kjenne at byrden letter når han har fått levert budskapet, vil apostelen ikke oppleve at byrden løfter når han deler visjonen. Byrden til apostelen letter ikke før det Gud har kalt han til å etablere er blitt etablert.

Profeten ser langt mens apostelen ser vidt

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham.

7 Slik er det ikke med Min tjener Moses. I hele Mitt hus er han trofast.

8 Ansikt til ansikt taler Jeg med ham, ja tydelig, og ikke i gåter. Herrens skikkelse skuer han. Hvorfor fryktet dere ikke da for å tale imot Min tjener Moses?» (4. Mos. 12,6-8)

Apostel tjenesten er en meget sterk åpenbaringstjeneste. Han har i seg alle de andre tjenestegavene og kombinerer ofte profet- og lærertjenesten når han forkynner. Han har da fått et budskap rett inn i tilhørernes situasjon, men har en mye større forankring i Guds ord når han bringer det fram. Apostelen ser kanskje ikke like langt og detaljert som det profeten gjør, men har i seg å kunne se hele bildet, ha et større overblikk enn det profeten har.

Gud sier her om Moses at han er trofast eller tro i hele mitt hus. Det handler om at han ser en helhet på en helt annen måte enn det Miriam og Aron eller andre profeter gjør. Det at profeten ofte vil se en spesiell situasjon i stor detalj, kan gjøre at profeten får litt tunnelsyn. Hvor det han ser blir det eneste som er viktig, og han mister noe av helheten som åpenbaringen er ment å stå i. Men, tenker du kanskje dette handler jo om Moses, hva har det med apostel tjenesten å gjøre?

Selv om aposteltjenesten definitivt er en nytestamentlig tjeneste, finnes det forbilder på aposteltjenesten i det gamle testamentet: Kongetjenesten i Israel og Juda er et slikt forbilde i å være en utøvende tjeneste i å sette Guds planer ut i livet. Josvas tjeneste i å innta nye områder, få strategier fra himmelen og befeste Guds

folk i løftene fra Gud, er et annet slikt forbilde. Men det kanskje klareste forbildet på apostel tjenesten i det gamle testamentet er Moses. Spesielt er hans rolle i å etablere Guds ordninger, byggingen av tabernaklet, og å føre folket ut i frihet sterke forbilder på den apostoliske tjenesten. I dette forbildet ligger det da også hvordan Moses er tro i hele Guds hus, som viser noe av forskjellen i åpenbaring mellom profet tjenesten og den apostoliske tjenesten.

Betyr dette at den apostoliske tjenestens åpenbaring er bedre eller viktigere enn den profetiske tjenestens åpenbaring? Nei, på ingen måte. Den er bare annerledes. Gud har satt både apostelen og profeten i menigheten, så vi trenger dem begge. Vi trenger detaljene som profeten kan gi om spesifikke situasjoner, og vi trenger at apostelen gir oss det store bildet, slik at vi ser hvor profetens åpenbaring passer inn.

Begge tar pulsen på menigheten

Både den profetiske og den apostoliske tjenesten har i seg å kunne ta pulsen på de menighetene som de er satt til å betjene. Vi kan se dette fra de bibelske eksemplene både på profetene i det gamle testamentet, hvor Gud gir dem å se den sanne standen som Israel var i til enhver tid, og i flere av de nytestamentlige apostlene. Men for både apostelen og for profeten handler dette om at de fungerer i den profetiske salvelsen som inneholder blant annet det å kunne skjelne og å få kunnskap om det som er skjult.

1 Herrens ord kom til meg, og det lød slik:

2 «Menneskesønn, profetér mot Israels profeter, dem som profeterer. Si til dem som profeterer ut fra sitt eget hjerte: Hør Herrens Ord!

3 Så sier Herren Gud: Ve de profetene som er dårer, de som følger sin egen ånd og ikke har sett noe.

4 Israel, dine profeter er som rever i blant ruiner.

5 Dere har ikke stilt dere opp i revnene i muren så dere kunne bygge muren rundt Israels hus, så de kunne stå fast i striden på Herrens dag.

6 Det er bare tomme syner og falske spådommer de har sett, de som sier: «Så sier Herren.» Men Herren har ikke sendt dem. Likevel håper de at ordet skal bli stadfestet.

7 Er det ikke tomme syn dere ser, har dere ikke talt falske spådommer? Dere sier: «Så sier Herren,» men Jeg har ikke sagt det.

8 Derfor, så sier Herren Gud: Fordi dere har talt tomhet og sett løgn, se, derfor skal Jeg komme over dere, sier Herren Gud.

9 Min hånd skal stå imot de profetene som ser tomhet og spår løgn. De skal ikke være i Mitt folks råd. De skal ikke skrives opp i boken til Israels hus. Heller ikke skal de komme inn i Israels land. Dere skal kjenne at Jeg er Herren Gud.

10 For de har sannelig ledet Mitt folk vill og sagt: «Fred!» enda det ikke er noen fred. Det er en som bygger en mur, men se, de stryker over den med kalk.

11 Si til dem som stryker over den med kalk, at den kommer til å falle. Det skal komme et voldsomt regnskyll, og hagl skal falle som stein. En vind skal blåse som storm og rive den ned.

12 Sannelig, når muren har falt, da skal det ikke bli sagt til dere: «Hvor er kalken som dere strøk over den med?»

13 Derfor sier Herren Gud: Jeg skal la en vind bryte fram som storm i Min harme. Det skal komme et voldsomt regnskyll i Min vrede, og hagl som stein skal gjøre ende på den i harme.

14 Så skal Jeg bryte ned muren dere har strøket over med kalk. Jeg skal legge den til jorden, så grunnvollen skal avdekkes. Ja, hun skal falle, og dere skal få deres ende midt i henne. Da skal dere kjenne at Jeg er Herren.

15 Slik skal Jeg fullføre Min harme på muren og på dem som har strøket over den med kalk. Jeg skal si til dere: «Muren er ikke mer, og de som strøk over den, er ikke mer.

(Esek. 13,1-15)

Den sanne profetiske tjenesten har i seg å få åpenbaring om hvordan det egentlig står til i en menighet, by eller land. Her i Esekiel ser vi at profetien er mot Israels profeter, som profeterer ut fra sine egne hjerter. De hadde da profetert gull og grønne skoger over Jerusalem, når det egentlig stod alt annet enn godt til. Dette er ofte ganske typisk. Når Gud viser en profet eller en apostel noe om en menighet som denne skal betjene, vil det ofte være noe som det lokale lederskapet enten ikke ser eller som de har ignorert og kompromisset med. Det kan for eksempel være at det har sneket seg inn stolthet over egen fremgang inn i menigheten. Denne kan da for de lokale tjenestegavene gå under radaren, for de er så opptatt med å fortsette sin fremgang, at de ikke ser denne nye faren som har sneket seg inn i menigheten, men som på sikt kan ødelegge alt det som er bygget opp. Her finnes det dessverre mange tragiske eksempler på menigheter som ikke har tatt fatt i stoltheten og som har parkert seg selv på et blindspor og stagnert helt. Jeg har selv fått profetiske ord til slike menigheter, hvor Gud har kalt dem til omvendelse fra sin stolthet. Det blir sjelden mange hallelujarop under slike budskap, men slike budskap er ofte viktigere enn de herlige budskapene om seier og fremgang. Etersom de hjelper oss til å korrigere kursen, slik at vi kan fortsette å leve i seier og fremgang.

1 For jeg vil dere skal vite hvilken veldig kamp jeg har hatt for dere og for dem i Laodikea og for mange andre som ikke har sett meg personlig,

2 for at deres hjerter kan bli trøstet, bli knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til hele rikdommen i den fulle vissheten

som kommer av innsikten, til kunnskapen om Guds mysterium, både om Faderen og om Kristus.

3 I Ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult.

4 Dette sier jeg for at ikke noen skal bedra dere med overtalende ord.

5 For selv om jeg er borte fra dere i kroppen, er jeg likevel hos dere i ånden. Og jeg gleder meg over å se den gode orden hos dere og fastheten i deres tro på Kristus.

6 Slik dere altså har tatt imot Kristus Jesus, Herren, så vandre i Ham,

7 rotfestet og oppbygget i Ham, og grunnfestet i troen, slik dere er blitt opplært til, idet dere er rike i den med takksigelse.

(Kol. 2,1-7)

Her ser vi hvordan apostelen Paulus tar pulsen på menigheten i Kolossæ. Selv om han ikke er tilstede i det fysiske, så gjennom hans veldige kamp i bønn for menigheten, så er han tilstede i ånden, og får åpenbart av Den Hellige Ånd hvordan tilstanden i menigheten er. Ut fra den åpenbaringskunnskapen taler han inn det som er viktig for menigheten. Slik vil fortsatt Den Hellige Ånd åpenbare den sanne tilstanden i en menighet når profeten eller apostelen går inn i åndelig strid for menigheten. Den Hellige Ånd vil gi de tingene som er viktig å be om og for i forhold til den menigheten som han har gitt deg en byrde for. Når du får slik åpenbaringskunnskap er det viktig at du behandler informasjonen nøye etter hva Den Hellige Ånd leder deg til. Først og fremst er det for at du skal kjempe i bønn for menigheten. Dernest kan Den Hellige Ånd gi deg kunnskapen for at du skal tale det ut i menigheten, men da må du oppleve at Den Hellige Ånd konkret leder deg til dette, og gir deg anledningen til det. Informasjonen Den Hellige Ånd gir det er aldri for at du skal kunne baktale, sverte eller kritisere en menighet eller en annen tjenestegave. Her må du være nøye, så du ikke misbruker det som Den Hellige Ånd taler til deg i fortrolighet.

10 På Herrens dag ble jeg grepet av Ånden, og bak meg hørte jeg en sterk røst, som av en basun.

11 Den sa: «Jeg er Alfa og Omega, Den Første og Den Siste,» og: «Det du ser, skriv det ned i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea.»

12 Så snudde jeg meg for å se røsten som talte til meg. Og da jeg hadde snudd meg, så jeg sju lysestaker av gull,

13 og midt mellom de sju lysestakene så jeg Én som lignet Menneskesønnen, kledd i en fotsid kjortel og ombundet med et gullbelte om brystet.

14 Hans hode og hår var hvitt som ull, så hvitt som snø, og Hans øyne var som luende ild.

15 Føttene Hans var som fint kobber, som om de var glødet i en smelteovn, og røsten Hans bruste som av mange vann.

16 I sin høyre hånd hadde Han sju stjerner. Ut av Hans munn gikk et skarpt, tveegget sverd, og Hans åsyn var som solen når den skinner i sin kraft. (Åp. 1,10-16)

Her i Johannes Åpenbaring ser vi hvordan Jesus står midt i blant lysestakene, som vi senere ser handler om mandatet, kraften, salvelsen og åpenbaringen som ligger på den enkelte lokale menigheten, som Jesus sier til Efesos menigheten at han vil ta bort om de ikke finner tilbake til sin første kjærlighet igjen. Det betyr at Jesus stadig er midt i sin menighet og tar pulsen på den. Han bryr seg om hver enkelt lokal menighet. Videre står det at han holder sju stjerner i sin hånd. Disse sju stjernene finner vi igjen når det i de sju brevene i Johannes Åpenbaring til de forskjellige menighetene i Lilleasia står: «Skriv til engelen for menigheten i...» Ordet stjerne og engel er det samme, og begge henspiller på budbæreren eller pastoren i den enkelte menighet. Jesus holder med andre ord pastoren for den lokale menigheten i sin hånd og viser dermed hvor nært han går de tjenestegavene som han har satt i menigheten.

Jesus tar pulsen på den enkelte menighet, han stiller diagnosen og gir rettleiding og veiledning slik at den enkelte menighet skal få oppleve det løftet om seier som Jesus har for den. Det som Jesus finner hos den enkelte menighet vil han dele med profeten og apostelen på samme måte som han ga de sju brevene til apostelen Johannes. Det er derfor viktig at du som er satt til å betjene en menighet, lytter inn hva Ånden sier til den menigheten. Du er satt der for å få åpenbaring om hvordan Jesus ser på den bestemte menigheten og gi den rettleiding og veiledning i tråd med det som ligger på Jesu hjerte for menigheten.

Profeten får et budskap, apostelen får en lære

Selv om både profeten og apostelen er herlige og sterke åpenbaringstjenester er de veldig forskjellige fra hverandre i måten de leverer den åpenbaringen som de har fått. Vi ser godt denne forskjellen i de forskjellige brevene fra Paulus og de andre apostlene og de forskjellige profetiske skriftene i det gamle testamentet.

I Byrden om Egypt: Se, Herren rir på en lett sky og kommer til Egypt. Avgudene i Egypt vakler for Hans ansikt, og egypterne gripes av mismot i hjertet. (Jes. 19,1)

Når vi leser de forskjellige profetiske bøkene i det gamle testamentet ser vi at de forskjellige bøkene egentlig er samlinger av mange forskjellige profetiske budskap. I for eksempel Jesajas bok er nærmest hvert kapittel et nytt budskap til enten et land, som her, eller til Guds folk inn i en bestemt situasjon. Budskapene er da veldig detaljerte inn i det bestemte området

som budskapet er om. Profeten får veldig detaljert åpenbaring om det som han skal profetere om, men samtidig er åpenbaringen begrenset til det som profetien handler om. Det er som om Gud gir profeten et mikroskop som han kan studere en sak med. Han ser veldig tydelig og detaljert det som ligger under mikroskopet, men han ser lite og ingenting av det som ligger rundt det han får åpenbaring om. Profeten har med andre ord et slags åndelig tunnelsyn.

Samtidig vil det ligge et veldig alvor over profeten når han får sine åpenbaringer. Et alvor som han vil oppleve, som at en byrde blir lagt på han med veldig tyngde. Alvoret ligger i at han må få levert budskapet så riktig som mulig med alle dets detaljer rett. Samtidig må det leveres på rett måte, til rette personer og til rett tid. Profeten vil da ofte gå helt opp i det bestemte budskapet som lever i han nå.

Profeten får nemlig budskap fra Den Hellige Ånd, som han skal levere til den som budskapet er til. Jo mer rent profeten får levert budskapet desto bedre.

1 Det er utvilsomt ikke til gagn for meg å rose meg. Jeg kommer nå til syner og åpenbaringer fra Herren:

2 Jeg kjenner et menneske i Kristus som for fjorten år siden ble rykket inn i den tredje himmel. Om han var i kroppen, vet jeg ikke, eller utenfor kroppen, vet jeg ikke, Gud vet det.

3 Og jeg kjenner dette mennesket – om han var i kroppen eller utenfor kroppen, vet jeg ikke, Gud vet det.

4 Jeg vet at han ble rykket inn i Paradis og hørte ord som ikke kan uttales, slike ord som det ikke er tillatt for et menneske å tale.

5 Denne mannen vil jeg rose meg av. Men meg selv vil jeg ikke rose meg av, bortsett fra mine skrøpeligheter.

6 Men selv om jeg skulle ha lyst til å rose meg, blir jeg ikke en dåre. For jeg vil tale sannheten. Men jeg avstår fra det, for at

ikke noen skal tenke høyere tanker om meg enn de tanker han får når han ser meg eller hører meg.

7 Og for at jeg ikke skulle bli hovmodig på grunn av de høye åpenbaringene, er det gitt meg en torn i kjøttet, en Satans engel til å slå meg, så jeg ikke skal bli hovmodig.

8 Om denne ba jeg inderlig til Herren tre ganger om at den måtte forlate meg.

9 Men Han sa til meg: «Min nåde er nok for deg, for Min kraft blir fullendt i svakhet.» Derfor vil jeg mest av alt rose meg av min svakhet, for at Kristi kraft kan ha rom hos meg.

(2. Kor. 12,1-9)

Til den apostoliske tjenesten ligger det også å få syner og åpenbaringer på samme måte som for den profetiske tjenesten. Men, det er stor forskjell i hvordan profeten og apostelen leverer det de får fra Den Hellige Ånd. Det handler også om at selve åpenbaringen er normalt forskjellig mellom de to tjenestene. Dog er det slik at apostelen kan fungerer i en ren profetrolle, når det må til, ettersom han har i seg alle de andre tjenestegavene dog mindre spesialisert enn det profeten, læreren, evangelisten og hyrden er på sine respektive felt, han er den «almenpraktiserende legen» blant tjenestegavene. Dermed når apostelen fungerer som en profet, vil åpenbaringen og leveringen av budskapet være likt som hos profeten. Men når apostelen får åpenbaringer som en apostel, vil de være av en bredere karakter enn det som profetens åpenbaring er. Apostelen er tro i hele Guds hus. Han er satt til å se hele mønsterbildet, og sette de forskjellige delene inn på sin rette plass.

Når da apostelen leverer det som Den Hellige Ånd har åpenbart for han, så er dette et større bilde enn profetens detaljerte, men smale åpenbaring. Leveringen vil da sjelden bli i form av et budskap, men mer i form av en lære. Når Gud gjenoppretter nye ting i den globale menigheten eller menigheten i et land, så gjør han normalt dette gjennom den apostoliske tjenesten. Hvor Den

Hellige Ånd, åpenbarer den aktuelle sannheten som Gud setter lys på, hvorpå det ligger til apostelens mandat å etablere sannheten i de menighetene som han betjener. Dette skjer da i krysningspunktet mellom det å være profetisk og det å være sterk i læren, som ligger sterkt over den apostoliske tjenesten.

Dette ser vi tydelig i Paulus liv og tjeneste. Han har sterke åpenbaringer fra Himmelen, men en ser sjelden at han taler ut rene profetiske budskap under sin tid som apostel, da deler han lærer, men lærer som han har fått gjennom åpenbaring fra Den Hellige Ånd. Det finnes dog eksempler på rene profetiske budskap som Paulus kommer med under sin tid som apostel, som når han transporteres som fange til Rom, og båten forliser utenfor Malta.

Her er det viktig å se hvordan de to forskjellige tjenestene fungerer og skal utfylle hverandre. Vi trenger de detaljerte og smale profetiske budskapene fra profeten, som har i seg en slik gjennombruddskraft. Samtidig så trenger vi apostelens oversyn og bredde, hvor han kan være med å sette alt på sin rette plass, og få etablert det som Gud gjenoppretter nå.

Profeten og apostelen kompletterer åpenbaringskunnskapen

1 Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irttesettes.

2 Da svarte Herren meg og sa: Skriv synet ned, ja, riss det tydelig inn på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted.

3 For synet gjelder en fastsatt tid som ennå skal komme. Det lengter etter enden, og det skal ikke lyve. Selv om det dryger, så

vent på det! For det skal sannelig komme, det skal ikke utebli!
(Hab. 2,1-3)

All åpenbaringskunnskap handler om at en får et eller annet fra himmelen, enten som her et syn, eller en tiltale, en drøm, et englebesøk eller et besøk av Herren selv. Eller at en blir tatt opp i himmelen selv som Paulus og Johannes ble. Uansett hvordan åpenbaringen kommer så er det også slik som det står her i Habakkuk at det finnes et tidsaspekt koblet til åpenbaringen. Ofte er dette det vanskeligste med all åpenbaring, det å kjenne tiden for åpenbaringen.

Veldig ofte når vi får en åpenbaring eller noen profeterer over oss, så er det så herlig at vi vil at det skal skje med en gang. Om det da gjelder et nytt steg som Herren legger foran oss, kan vi ofte bli fristet til å springe rett ut i det som Den Hellige Ånd taler til oss om. Ofte vil vi da finne oss springende foran Gud, og gå glipp av den velsignelsen det er å gå i ferdiglagte gjerninger. Vi fikk ikke med oss at det fantes et tidsaspekt knyttet til åpenbaringen eller profetien. Det blir som Moses som i egen kraft prøver å gjøre noe med israelittenes situasjon i Egypt, og ender opp med å slå en egypter i hjel og må rømme landet. Moses kjente nok allerede der på det kallet og den utvelgelsen som Gud hadde for han, men han måtte først bruke 40 år i Midian før tiden var inne.

Når vi får noe profetisk eller får en visjon, blir målet som vi går mot gjort så tydelig for oss, at vi ofte ikke ser at det er en vei å gå for å komme frem dit. Vi ser heller ikke tiden det vil ta for oss å komme frem dit.

Profeten John Paul Jackson fra USA, som nå dessverre er død, sa det på en veldig god måte når han underviste om relasjonen mellom profeten og apostelen. Han sa at de to tjenestene utfyller hverandre på en veldig god måte når det kommer til å få, tolke

og anvende åpenbaringskunnskap. Han sa at ut fra hans erfaring som profet hadde han sett følgende: Han hadde satt opp to prosentlinjer fra 0% til 100%, hvor den første linjen var graden av åpenbaring. Hvor han mente at den profetiske tjenesten hadde ca. 70-80% grad av åpenbaring. Eller sagt med andre ord 70-80% treffsikkerhet i det profetiske. Profeten hører med andre ord veldig klart fra himmelen, og får budskapet veldig klart og rent. Mens apostelen normalt sett lå på 20-30% grad av åpenbaring. Her vil det selvfølgelig variere fra apostel til apostel, men det er klart at åpenbaringsgraden til en apostel må være lavere enn den er hos profeten, ellers ville det ikke være behov for profeter etter at aposteltjenesten var kommet. En kan dermed si at av alt det som Den Hellige Ånd taler til sin menighet i et område vil en profet få med seg 70-80% mens en apostel vil få med seg 20-30%. Ofte vil den forskjellen ligge i detaljnivået på åpenbaringen.

Videre satte John Paul opp en linje nummer to. Denne gikk på prosent åpenbaring av tiden og anvendelsen av åpenbaringen. Her mente John Paul at bildet var stikk motsatt. At profeten som hadde fått klarest åpenbaring visste minst om hvilken tid åpenbaringen var for eller hvordan åpenbaringen skulle anvendes. Dette hadde profeten kun 20-30% åpenbaring om, mens apostelen ville ha fått mindre åpenbaring i utgangspunktet men ville kjenne hvilken tid åpenbaringen var for og hvordan den skulle anvendes. Dette ville apostelen ha ca. 70-80% åpenbaring over. De to tjenestene er derfor fra himmelen bestemt til å utfylle og komplettere hverandre.

Det finnes to eksempler på hvordan profeten og apostelen kompletterer åpenbaringskunnskapen for hverandre i Guds ord. Det første er om profeten Joel og apostelen Peter og det andre er om profeten Agabus og apostelen Paulus. Vi skal se på dem begge.

1 Da pinsedagen var kommet, var de alle samlet på samme sted med samstemt sinn.

2 Og plutselig kom det en lyd fra himmelen, som av en stormende, mektig vind, og den fylte hele huset der de satt.

3 Så viste det seg delte tunger for dem, som av ild, og de satte seg på hver enkelt av dem.

4 Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden ga dem å tale.

5 I Jerusalem bodde det jøder, gudfryktige menn, fra hvert folkeslag under himmelen.

6 Da denne lyden hørtes, kom folkemengden sammen og ble forvirret, fordi hver og en hørte dem tale på sitt eget språk.

7 Da ble de alle forskrekket, undret seg og sa til hverandre: «Se, er ikke alle disse som taler, galileere?»

8 Og hvordan kan det ha seg at vi hører, enhver av oss på vårt eget språk, det som vi ble født inn i?

9 Partere og medere og elamitter, de som bor i Mesopotamia, Judea og Kappadokia, Pontos og Asia,

10 Frygia og Pamfylia, Egypt og de deler av Libya som grenser til Kyréne, besøkende fra Rom, både jøder og proselytter,

11 kretere og arabere, vi hører dem tale på våre egne språk om Guds underfulle gjerninger.»

12 Slik ble de alle både forundret og i villrede, og de sa til hverandre: «Hva kan da dette bety?»

13 Andre spottet og sa: «De er fulle av ny vin.»

14 Men Peter sto fram sammen med de elleve, hevet røsten og sa til dem: «Jødiske menn og alle som bor i Jerusalem, la dette være kjent for dere, og merk dere mine ord.

15 For disse er ikke drukne, slik dere tror. Det er jo bare den tredje time på dagen.

16 Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:

17 «Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse av Min Ånd over alt kjøtt. Deres sønner og deres døtre skal profetere, deres unge menn skal se syner, deres gamle menn skal drømme drømmer.

18 Og over Mine slaver og over Mine slavekvinner vil Jeg utøse Min Ånd i de dager. Og de skal profetere.

19 Jeg vil gjøre under på himmelen der oppe og tegn på jorden der nede: Blod og ild og røykskyer.

20 Solen skal bli forvandlet til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og herlige.

21 Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» (Apg. 2,1-21)

“Men dette er det som ble talt ved profeten Joel:” Her ser vi hvordan Peter har fått apostolisk åpenbaring over hva som skjer med dem. Han utfyller den profetien som profeten Joel hadde fått mange år før, og setter tiden eksakt på den. Fra det vage: “I de siste dager skal det skje...” til “Dette er det...”. Videre har han klar åpenbaring på hvordan han skal anvende profetien til Joel, han bruker den som springbrett til å kunne forkynne evangeliet for de som var i Jerusalem den pinsedagen, og tre tusen ble frelst.

Det andre eksempelet handler, som nevnt, om Agabus og Paulus.

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea.

11 Da han var kommet til oss, tok han beltet til Paulus, bandt hendene og føttene sine og sa: «Så sier Den Hellige Ånd: Slik skal jødene i Jerusalem binde den mannen som eier dette beltet, og overgi ham i hedningenes hender.»

12 Da vi hørte dette, tryglet vi ham, både vi og de som var fra det stedet, om at han ikke måtte dra opp til Jerusalem.

13 Da svarte Paulus: «Hva mener dere med å gråte og knuse hjertet mitt? For jeg er rede, ikke bare til å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navns skyld.»

14 Så da han ikke lot seg overtale, ga vi oss og sa: «Skje Herrens vilje!»

15 Da disse dagene var gått, gjorde vi klart til avreise og dro så opp til Jerusalem. (Apg. 21,10-15)

22 Og se, nå drar jeg bundet av Ånden til Jerusalem, uten å vite hva som skal hende meg der.

23 Jeg vet bare dette, at Den Hellige Ånd vitner i hver by og sier at lenker og trengsler venter meg.

24 Men ikke noe av dette er avgjørende for meg. Heller ikke har jeg livet kjært for min egen del, bare jeg med glede får avslutte mitt løp og den tjenesten som jeg mottok fra Herren Jesus: Å vitne om Guds nådes evangelium.

25 Og se, nå vet jeg at ingen av dere som jeg har gått omkring blant og forkynt Guds rike for, skal se ansiktet mitt mer.

26 Derfor vitner jeg for dere på denne dag at jeg er uskyldig i alles blod.

27 For jeg har ikke holdt noe tilbake, men forkynt dere hele Guds råd. (Apg.20,22-27)

Profeten Agabus kommer med et profetisk budskap som er veldig klart på hva som kommer til å skje når Paulus kommer til Jerusalem. Og utfra det som står at de alle prøvde å overtale Paulus til å ikke reise til Jerusalem viser det at Agabus ikke hadde åpenbaring på hvordan budskapet som han leverte skulle anvendes. Det hadde derimot Paulus alt fått. Han sier i kapittelet foran at han drar bundet av Ånden til Jerusalem, uten at han helt vet hva som vil skje han der. Agabus gir han dermed bare en bekreftelse på det som Den Hellige Ånd alt hadde talt til Paulus om, og ikke en advarsel om å ikke reise.

Det er derfor så viktig at vi får både den profetiske tjenesten og den apostoliske tjenesten på plass i kristenheten igjen, slik at vi kan få en bedre og klarere forståelse av det som Den Hellige Ånd sier til menigheten i dag, og kjenne hvilken tid visjonene, drømmene og ordene er for, og hvordan de skal anvendes. Jeg opplever at det ligger på Guds hjerte å reise opp profetiske og

apostoliske team, der disse tjenestegavene vil jobbe sammen og skape veldig gjennombrudd. Vi har alt sett noe av dette, som for eksempel bønnekampanjen som profeten Chuck Pears og apostelen Dutsh Sheets hadde sammen gjennom alle statene i USA, men vi vil se det i Norge også.

Den profetiske tjenestens vil bane veien for den apostoliske tjenesten

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, 20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder. (Apg. 3,19-21)

Det er viktig å se at Gud er i ferd med å gjenopprette alt det som han vil skal finnes i sin menighet før Jesus kan komme tilbake for å hente sin brud som er blitt gjort i stand. I det at alt skal gjenopprettes ligger det implisitt at det som skal gjenopprettes, har vært, men er ikke, og skal bli igjen. Hadde det ikke vært slik ville ikke Den Hellige Ånd brukt ordet gjenopprette, når han inspirerte Lukas til å skrive Apostlenes gjerninger. Ser vi på kirkehistorien kan vi se det samme bildet tydelig tegne seg. I den første menigheten og til ca. år 300 ser vi at alt dette som Gud har for sin menighet fungerte og var på plass. Men så etter at keiser Konstantin gjør kristendommen til statsreligion i Romerriket, begynner en endring, hvor mer og mer av kraften og ordningene forsvinner eller blir endret, til vi sitter igjen med noe helt annet enn det som var det opprinnelige. Så startet Gud prosessen med

å gjenopprette alt det som var gått tapt, med Hus, Luther og de andre reformatorene.

En av de tingene som forsvant etter år 300 i menigheten var anerkjennelsen, kunnskapen om og åpenheten for den apostoliske tjenesten. Nå er det slik at det har vært personer som helt klart har fungert i apostoliske tjenester opp gjennom kirkehistorien. Men de er aldri blitt kalt apostler, eller har kunnet fungere i fylden av det som ligger til den apostoliske tjenesten.

41 Den som tar imot en profet fordi han er en profet, skal få en profets lønn. Og den som tar imot en rettferdig mann fordi han er rettferdig, skal få en rettferdig manns lønn. (Matt. 10,41)

41 He who receives a prophet in the name of a prophet shall receive a prophet's reward. And he who receives a righteous man in the name of a righteous man shall receive a righteous man's reward. (Matt. 10,41 New King James)

På samme måte som for profeten så vil en gå glipp av “the reward” om en ikke tar imot en apostel in the name of an apostel. Så dette med at den apostoliske tjenesten ikke har vært anerkjent eller gitt rom for, har berøvet menigheten for utbyttet eller velsignelsen av den apostoliske tjenesten.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjæringer, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger. (1. Kor. 12,28)

Guds ord sier helt klart at Gud vil gjenopprette alt, og dermed også kunnskapen om den apostoliske tjenesten og dens anerkjennelse og rom. Vi ser at Gud har startet sin gjenopprettelse av de ting som Korinterbrevet her sier at Gud har satt i menigheten i motsatt rekkefølge av den som han

opprinnelig satte dem inn i den første menigheten. Gjenopprettelsen av tungetalen skjedde nyttårsaften til 1901 med Agnes Ozman på bibelskolen til Parham i Topekas, Kansas og videre med vekkelsen i Azusa Street og pinsevekkelsens fremvekst. Nådegaver til helbredelse og undergjerninger ble gjenopprettet gjennom de store helbredelsesvekkelsene som brøt fram utover fra 1930 og 40 tallet. Gjenopprettelsen av lærerens tjenestegave skjedde på et helt spesielt sett gjennom trosbevegelsens fremvekst på 1970 tallet og utover. Den profetiske tjenestens gjenopprettelse har vi sett de siste 10 til 20 årene, hvor den profetiske tjenesten igjen har fått anerkjennelse og rom i menighetene. Den apostoliske gjenopprettelsen står derfor for døren, og vil følge den profetiske gjenopprettelsen.

1 I de dager sto døperen Johannes fram og forkynte i Judeas ørken.

2 Han sa: «Omvend dere, for Himlenes rike er kommet nær!»

3 For dette er han det er talt om ved profeten Jesaja: «Røsten av en som roper i ødemarken: Forbered Herrens vei. Gjør Hans stier rette.»

4 Selv var Johannes kledd i kamelhårskappe med et lærbelte rundt livet. Hans mat var gresshopper og vill honning.

5 Da dro Jerusalem, hele Judea og hele Jordanlandet ut til ham

6 og ble døpt av ham i Jordan, mens de bekjente sine synder.

7 Men da han så at mange av fariseerne og saddukeerne kom til hans dåp, sa han til dem: «Dere giftslangers avkom! Hvem lærte dere å flykte fra den kommende vreden?»

8 Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig,

9 og tro ikke at dere kan si med dere selv: «Vi har Abraham til far.» For jeg sier dere at Gud er i stand til å oppreise barn for Abraham av disse steinene.

10 Allerede nå ligger øksen ved roten av trærne. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastes på ilden.

11 Jeg døper dere med vann til omvendelse, men Han som kommer etter meg, er mektigere enn jeg. For Ham er jeg ikke

engang verdig til å bære sandalene. Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild.

12 Han har kasteskovlen i hånden, og Han skal rense sin treskeplass grundig og samle hveten på låven. Men agnene skal Han brenne opp med uslokkelig ild.»

13 Da dro Jesus fra Galilea til Jordan hvor Johannes var, for å bli døpt av ham.

14 Men Johannes ville hindre Ham og sa: «Jeg trenger å bli døpt av Deg, og så kommer Du til meg?»

15 Jesus svarte og sa til ham: «La det nå skje! For slik er det rett av oss å oppfylle all rettferdighet.» Da lot han Ham komme.

16 Da Jesus var blitt døpt, kom Han straks opp av vannet. Og se, Himmelen åpnet seg for Ham, og han så Guds Ånd fare ned som en due og komme over Ham.

17 Og se, fra Himmelen lød en røst som sa: «Dette er Min Sønn, Den Elskede, i Ham har Jeg velbehag.» (Matt. 3,1-17)

På samme måte som døperen Johannes skulle forberede grunnen for tjenesten til Jesus, vår tros yppersteprest og apostel, som Hebreerbrevet kaller han, så vil den profetiske tjenestens gjenopprettelse, fremvekst og oppblomstring forberede grunnen for den apostoliske tjenestens gjenopprettelse og fremvekst. Johannes skulle forberede folket for Jesu tjeneste, og på samme måte vil vi se at den profetiske tjenesten og dens anerkjennelse vil være med å forberede menigheten for det neste steget av gjenopprettelse i form av den apostoliske tjenestens fremvekst. Ettersom menigheten i stort blir fortrolig med den profetiske tjenesten, vil ikke skrittet bli så stort til å kunne åpne seg også for den apostoliske tjenesten, som på mange måter ligner på den profetiske tjenesten dog har en del ekstra elementer i seg som profeten ikke har.

Del 9:

Hvordan ta imot et profetisk budskap

Test det på Guds ord

10 Brødrene sendte da straks samme natt Paulus og Silas av sted til Berøa. Da de kom dit, gikk de inn i jødernes synagoge.

11 Folket der var mer vennligsinnet enn de i Tessalonika. De tok imot Ordet med all godvilje og gransket i Skriftene hver dag for å finne ut om det var slik.

12 Derfor kom mange av dem til tro, og ikke så få av de framtreddende greske kvinner og menn. (Apg. 17,10-12)

Når disiplene i Berøa hørte Ordet bli forkynt så sjekket de skriftene for å se om det som ble forkynt stemte. Dette var ikke ut av mistenksomhet, men ut av at de hadde et “edelt sinn” som Bibelen 2011 sier det, eller mer “høysinnet” som en annen oversettelse sier det. De hadde dermed en lengsel etter det som var sant, det som var ekte, det som var høyverdig og det som burde æres, og det var ut av denne lengselen de gransket skriftene, og ikke utfra en kritisk mistenksomhet.

Slik er det du også bør ta imot et profetisk ord. Du bør granske Guds ord for å finne det som er av ekte, sann, høyverdig og ærefull karakter i det profetiske ordet som du har fått. Guds ord sier at vi alle profeterer stykkevis og delt, noe som fører til at det vil være noe i det profetiske budskapet som er av profeten og ikke av Den Hellige Ånd. Vi skal med andre ord skille fisken fra bena, og beholde fisken og spytte ut bena. Dette gjør vi ikke i en kritisk og mistenksom ånd, men ut fra et edelt og høyverdig sinn.

1 Jeg oppmuntrer dere derfor, søsken, ved Guds barmhjertighet, at dere framstiller deres kropp som et levende offer, hellig og velbehagelig for Gud. Dette er deres åndelige gudstjeneste. 2 Og bli ikke dannet lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje. (Rom. 12,1-2)

Hvordan har det seg at vi kan teste ektheten av et profetisk budskap på Guds Ord, Bibelen er jo skrevet for lenge siden, mens det profetiske ordet er for meg inn i min spesifikke situasjon nå i det 21. århundret etter Kristus? Dette handler om at det er flere nivå av Guds vilje for deg. Romerne kapittel 12 vers 2 nevner tre nivå av Guds vilje for oss: Den gode, den velbehagelige og fullkomne Guds vilje. Dette er tre nivå av Guds vilje for deg. Tenk deg en skyteskive eller en blink bestående av tre sirkler inni hverandre. Den ytterste sirkelen er da Guds gode vilje, som er den Guds vilje for deg som er beskrevet i Bibelen. Den er relativt generell og gjelder for alle mennesker, den viser hva som Gud ønsker at vi skal gjøre og hva vi ikke skal gjøre. Gud har der for eksempel gitt oss misjonsbefalingen, og om vi da vitner for andre mennesker så opererer vi i Guds gode vilje for oss.

Den midterste sirkelen på blinken blir da Guds velbehagelige vilje. Den er innenfor og i tråd med Guds gode vilje. Dette er når Gud har gitt deg et kall, en visjon eller en tiltale om noe du skal gjøre, og du driver på med dette. Det blir som når Gud talte til Noah om å bygge en ark. Da opererte Noah i Guds velbehagelige vilje når han bygget arken etter de målene og tegningene han hadde fått av Gud. Det var ikke slik at Gud stadig kom til Noah og ga han detalj instruksjoner under byggingen. Nei, det står at fra Gud talte om at Noah skulle bygge arken gikk det noe mellom 70 og 120 år før Gud talte igjen, om at nå var det tid for å gå inn i arken. Har Gud for eksempel talt til deg om å plante en menighet, så opererer du i Guds velbehagelige vilje når du driver på med dette, du er samtidig innenfor Guds gode vilje ettersom Guds ord oppfordrer oss til å evangelisere, disippelgjøre og stadig plante nye menigheter.

Den innerste sirkelen, som er selve blinken er Guds fullkomne vilje. Denne er i tråd med både Guds gode vilje og Guds

velbehagelige vilje. Dette er når Den Hellige Ånd taler til oss om spesifikke handlinger som han vil at vi skal utføre. Dette er de ferdiglagte gjerningene som vi skal få vandre i. Disse gjerningene gir Gud oss åpenbaring om, og vil lede oss inn i. Men selv om gjerningene ligger der ferdige for oss til å gå i, så må vi velge å gå inn i dem. Den Hellige Ånd vil vise oss dem, og lede oss inn i dem, men vi må velge å gjøre det som Den Hellige Ånd leder oss til.

4 Og som de nå dro gjennom byene, ga de videre til dem de forskriftene de skulle holde, de som var vedtatt av apostlene og de eldste i Jerusalem.

5 Slik ble menighetene styrket i troen, og daglig økte de betydelig i antall.

6 Da de hadde reist gjennom Frygia og det galatiske land, ble de hindret av Den Hellige Ånd fra å forkynne Ordet i Asia.

7 Etter at de var kommet til Mysia, forsøkte de å dra til Bitynia, men Ånden ga dem ikke lov.

8 Så dro de forbi Mysia og kom ned til Troas.

9 Og et syn viste seg for Paulus om natten: En mann fra Makedonia sto og ba ham innstendig: «Kom over til Makedonia og hjelp oss!»

10 Etter at han hadde sett synet, prøvde vi straks å dra til Makedonia, da vi forsto at Herren hadde kalt oss til å forkynne evangeliet for dem. (Apg. 16,4-10)

Dette er en interessant historie, som viser disse tre nivåene av Guds vilje på en god måte. Paulus og hans apostoliske team er ute og forkynner evangeliet, som både er i tråd med Guds ord, og i tråd med det kall, den utvelgelsen og den visjonen som Gud har gitt til Paulus. De opererer dermed innenfor både Guds gode vilje og innenfor Guds velbehagelige vilje, men så lar ikke Den Hellige Ånd dem forkynne Ordet i Asia. Det å forkynne Ordet i Asia ville være i tråd med både Guds gode vilje og Guds velbehagelige vilje for dem, men det var ikke Guds fullkomne

vilje for dem. I stedet viser Den Hellige Ånd til Paulus at de skal til Makedonia, som er Guds fullkomne vilje for dem der og da. Der lå de ferdiglagte gjerningene som Gud hadde for dem der og da.

Når du får et profetisk budskap handler dette som oftest om enten noe som har med Guds velbehagelige eller Guds fullkomne vilje for deg. Men alt det som handler om disse to nivåene av Guds vilje for deg, vil alltid ligge innenfor, være i tråd med og stemme med Guds skrevne ord; Bibelen. Den første testen du derfor bør ta på et profetisk budskap du har fått, er at du gransker skriftene for å se at det stemmer med Guds ord. Skulle det profetiske budskapet ikke stemme med Guds ord, kan du forkaste det som en feilaktig eller i verste fall en falsk profeti. Så vær som menigheten i Berøa, test budskapet opp mot skriftene.

Test det, med hva du har i ditt indre

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea.

11 Da han var kommet til oss, tok han beltet til Paulus, bandt hendene og føttene sine og sa: «Så sier Den Hellige Ånd: Slik skal jødene i Jerusalem binde den mannen som eier dette beltet, og overgi ham i hedningenes hender.»

12 Da vi hørte dette, tryglet vi ham, både vi og de som var fra det stedet, om at han ikke måtte dra opp til Jerusalem.

13 Da svarte Paulus: «Hva mener dere med å gråte og knuse hjertet mitt? For jeg er rede, ikke bare til å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navns skyld.»

14 Så da han ikke lot seg overtale, ga vi oss og sa: «Skje Herrens vilje!» (Apg. 21,10-14)

Her ser vi hvordan profeten Agabus profeterer over Paulus om at han skal bli tatt til fange i Jerusalem. Men på tross av at Paulus får denne profetien velger han ikke å høre på alle de som tolker profetien dit hen, at den skulle bety at han ikke skulle reise til Jerusalem.

22 Og se, nå drar jeg bundet av Ånden til Jerusalem, uten å vite hva som skal hende meg der.

23 Jeg vet bare dette, at Den Hellige Ånd vitner i hver by og sier at lenker og trengsler venter meg.

24 Men ikke noe av dette er avgjørende for meg. Heller ikke har jeg livet kjært for min egen del, bare jeg med glede får avslutte mitt løp og den tjenesten som jeg mottok fra Herren Jesus: Å vitne om Guds nådes evangelium. (Apg. 20,22-24)

Grunnen til at Paulus fortsatt reiser til Jerusalem selv etter profetien til Agabus er at den kun bekrefter det som Den Hellige Ånd har talt til han om tidligere. Derfor vet Paulus at profetien er sann, men folkets tolkning av den er ikke rett. Dette viser at for det første er det de uttalte profetiske ordene du må ta til deg, og ikke alle tolkninger som enten profeten selv eller andre tilhørere måtte komme med. For Gud står bare bak de profetiske ordene og ikke tolkningene. For det andre er det viktig at du tester et profetisk budskap mot hva Den Hellige Ånd alt har talt til deg om, og mot ditt indre vitnesbyrd. Det er nemlig ikke slik at alle som kaller seg profet nødvendigvis er det. En hovedregel er derfor at et profetisk budskap bør samklange med det som du alt har fått i ditt indre. Nå stemmer ikke det i alle tilfeller, men som oftest vil de profetiske ordene du får komme som en bekræftelse og videreføring av det som Den Hellige Ånd alt har talt til deg om, eller som han har lagt ned en lengsel i deg etter.

Betyr det at du bare skal forkaste alle profetiske ord som du får, som ikke samsvarer med det som du alt har i ditt indre? Nei, det

er ikke det jeg sier. Hva jeg sier er at om du får en profeti som ikke bekrefter noe som Den Hellige Ånd alt har lagt ned i hjertet ditt, så bør det lyse et gult lys. Da bør du teste det mot ditt indre vitnesbyrd.

21 Dine ører skal høre et ord bak deg, som sier: «Dette er veien, gå på den!» hver gang du vender deg til høyre eller venstre side.
(Jes. 30,21)

16 Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn,
(Rom. 8,16)

Den Hellige Ånd som bor i din ånd vitner sammen med vår ånd, hvor du vil kjenne fred eller ufred over de profetiske ordene du får. Nå er heller ikke dette en helt vanntett test, ettersom det betyr at du må ha trent opp dine sanser til å kunne skjelne, mellom din sjel og din ånd. Men dette er en god indikator på om det profetiske ordet du har fått, er et sant profetisk ord.

Nå kan det skje at et profetisk ord handler om noe som ligger lenger framme, som du enda ikke har fått i hjertet. Et slikt profetisk ord er da et forvarsel for noe som Gud vil føre deg inn i, i fremtiden. Når da tiden for det han vil føre deg inn i nærmer seg, vil Den Hellige Ånd ta det opp i din ånd og begynne å tale til deg om det. Uansett vil det finnes en bekreftelse i ditt indre på de profetiske ordene som Gud gir deg, enten den kommer før det profetiske ordet eller i etterkant.

La det smelte sammen med troen i ditt hjerte

Når vi har fått et sant profetisk ord fra Himmelen gjennom enten den profetiske nådegaven eller gjennom en profet, og vi har

testet det opp mot Guds ord og opplever at dette er et sant ord fra Gud til oss, så er det helt avgjørende hvordan vi tar imot ordet for at det skal bli til en virkelighet i våre liv.

2 For evangeliet ble også forkynt for oss slik som det ble for dem. Men ordet som de hørte, ble ikke til noen nytte for dem, fordi det ikke ble knyttet sammen med troen i dem som hørte det. (Heb. 4,2)

For at et profetisk ord som blir uttalt over deg skal bli til noen nytte for deg, eller sagt med andre ord, for at det profetiske ordet virkelig skal skje i ditt liv, må du gjøre som Josva og Kaleb og ikke som resten av Israelfolket. Du må la det profetiske ordet smelte sammen med troen i ditt hjerte. Hele Israel hadde fått de samme ordene fra Gud, de hadde hørt Moses tale ut de ordene som Gud hadde gitt dem. De hadde alle gått gjennom Rødehavet og fått de samme løftene om at Gud ville gi dem Kanaan. De var alle Abrahams barn og Guds løfter til Abraham gjaldt for dem.

1 Herren hadde sagt til Abram: «Dra ut fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus, til det landet som Jeg skal vise deg.

2 Jeg skal gjøre deg til et stort folk. Jeg skal velsigne deg og gjøre ditt navn stort. Og du skal bli en velsignelse.

3 Jeg skal velsigne dem som velsigner deg, og Jeg skal forbanne den som forbanner deg. Og i deg skal alle slekter på jorden bli velsignet.»

4 Så dro Abram av sted, slik Herren hadde sagt til ham, og Lot gikk med ham. Abram var syttifem år gammel da han dro ut fra Karan.

5 Så tok Abram sin kone Sarai og sin brorsønn Lot og alle eiendelene de hadde samlet seg, og folket de hadde knyttet til seg i Karan, og så dro de av sted for å reise til Kanaans land. De kom til Kanaans land,

6 og Abram dro gjennom landet og kom til stedet Sikem, helt til Mores terebintelund. Den gangen var kanaaneerne i landet.

7 Da viste Herren seg for Abram og sa: «Din slekt skal Jeg gi dette landet.» Der bygde han et alter for Herren, som hadde vist seg for ham. **(1. Mos. 12,1-7)**

1 Da sa Herren til Moses: «Nå skal du se hva Jeg skal gjøre med farao. For ved en mektig hånd skal han la dem fare, og ved en mektig hånd skal han drive dem ut av landet sitt.»

2 Gud talte til Moses og sa til ham: «Jeg er Herren.

3 Jeg viste Meg for Abraham, for Isak og for Jakob, som Gud Den Allmektige, men ved Mitt navn Herren gjorde Jeg Meg ikke kjent for dem.

4 Jeg har også opprettet Min pakt med dem, for å gi dem Kanaans land, landet der de vandret og levde som utlendinger.

5 Jeg har også hørt sukket fra Israels barn, de som egypterne holder som slaver. Og Jeg har husket Min pakt.

6 Derfor skal du si til Israels barn: Jeg er Herren. Jeg skal føre dere ut fra tvangsarbeidet under egypterne. Jeg skal fri dere ut fra slaveriet, og Jeg skal forløse dere med utrakt arm og ved store straffedommer.

7 Jeg tar dere til Mitt eget folk, og Jeg skal være deres Gud. Da skal dere kjenne at Jeg er Herren deres Gud, som fører dere ut fra tvangsarbeidet under egypterne.

8 Jeg skal føre dere til det landet Jeg sverget at Jeg skulle gi til Abraham, Isak og Jakob. Og Jeg skal gi det til dere som deres egen eiendom. Jeg er Herren.» **(2. Mos. 6,1-8)**

Her ser vi to av de gangene hvor Gud taler sitt løfte til Israel om at han vil gi dem Kanaan. Første gangen er til Abraham og andre gangen er til den generasjonen som Gud førte ut av Egypt for å gi dem løfteslandet. Så til denne generasjonen var det mange profetiske ord som var gitt dem om at de skulle få Kanaan som sitt land. Men på tross av alle disse ordene, så døde hele denne generasjonen unntatt Josva og Kaleb i ørken. Hvorfor døde de?

1 Så hevet hele menigheten sin røst og ropte, og folket gråt hele den natten.

2 Alle Israels barn klaget til Moses og Aron, og hele menigheten sa til dem: «Om vi bare hadde dødd i landet Egypt! Eller om vi bare hadde dødd i denne ørkenen!

3 Hvorfor har Herren ført oss til dette landet, så vi må falle for sverdet og våre koner og barn bli tatt som bytte? Var det ikke bedre for oss å vende tilbake til Egypt?»

4 Så sa de til hverandre: «La oss ta ut et overhode og vende tilbake til Egypt!»

5 Da falt Moses og Aron ned på ansiktene foran hele forsamlingen av Israels barns menighet.

6 Men Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som var blant dem som hadde speidet på landet, flerret klærne sine.

7 De talte til hele menigheten av Israels barn og sa: «Det landet vi dro gjennom for å speide på, er et overmåte godt land.

8 Dersom Herren har behag i oss, så vil Han føre oss inn i dette landet og gi det til oss, et land som flyter med melk og honning.

9 Gjør bare ikke opprør mot Herren, og frykt ikke for folket i landet, for de blir som brød for oss. Deres vern har veket fra dem, og Herren er med oss. Frykt ikke for dem!»

10 Da sa hele menigheten at de ville steine dem. Men Herrens herlighet viste seg i Åpenbaringsteltet, for alle Israels barn.

11 Da sa Herren til Moses: «Hvor lenge vil dette folket forakte Meg? Og hvor lenge vil de la være å tro på Meg, tross alle tegnene Jeg har gjort blant dem?

12 Jeg vil slå dem med pest og ta fra dem arven, og Jeg vil gjøre deg til et folk som er større og mektigere enn dem.»

13 Moses sa til Herren: «Da vil egypterne få høre om det, for ved Din makt førte Du dette folket ut fra dem.

14 De vil fortelle om det til dem som bor i dette landet. De har hørt at Du, Herren, er midt i blant dette folket, og at Du, Herren, viser Deg ansikt til ansikt, og at Din sky står over dem og at Du går foran dem i en skystøtte om dagen og i en ildstøtte om natten.

15 Hvis Du dreper dette folket som én mann, da vil folkeslagene som har hørt gjetordet om Deg, si:

16 «Fordi Herren ikke klarte å føre dette folket inn i landet Han hadde tilsverget dem, har Han slaktet dem ned i ørkenen.»

17 Men nå – jeg ber Deg – la min -Herres kraft vise seg mektig, slik Du har talt og sagt:

18 «Herren er sen til vrede og rik på miskunn. Han tilgir misgjerning og overtredelse. Men Han holder sannelig ikke den skyldige uskyldig, men lar fedrenes misgjerning komme over barn i tredje og fjerde slektsledd.»

19 Jeg ber Deg: Tilgi dette folkets misgjerning etter Din store miskunn, slik Du har tilgitt dette folket hele veien fra Egypt og helt til denne stund.»

20 Da sa Herren: «Jeg har tilgitt etter Ditt ord.

21 Men så sant Jeg lever, skal Herrens herlighet fylle hele jorden.

22 Fordi alle disse mennene som har sett Min herlighet og tegnene Jeg gjorde i Egypt og i ørkenen, har satt Meg på prøve disse ti gangene uten å høre på Min røst,

23 så skal de sannelig heller ikke få se det landet Jeg tilsverget deres fedre. Heller ingen av dem som viste forakt for Meg, skal få se det.

24 Men fordi det er en annen ånd i Min tjener Kaleb og han har fulgt Meg helt og fullt, vil Jeg føre ham inn i det landet han kom inn i, og la etterkommerne hans få arve det.

25 Nå bor amalekittene og kanaaneerne i dalen. I morgen skal dere snu og legge ut i ørkenen langs veien mot Rødehavet.»

26 Herren talte til Moses og Aron og sa:

27 «Hvor lenge skal denne onde menigheten holde på med å klage til Meg? Jeg har hørt de klagene Israels barn fører mot Meg.

28 Si til dem: Så sant Jeg lever, sier Herren, slik dere har talt for Mine ører, slik skal Jeg gjøre med dere:

29 I denne ørkenen skal likene deres falle, dere som har klaget til Meg, av alle dere som ble mønstret, så mange dere er, fra tjue år og over.

30 Dere skal sannelig ikke komme inn i det landet Jeg sverget at Jeg skulle la dere bo i. Bare Kaleb, Jefunnes sønn, og Josva, Nuns sønn, er unntatt. (4. Mos. 14,1-30)

Løftene, de profetiske ordene, ble ikke til noen nytte for dem som de var talt til, fordi de valgte å ikke tro dem. De hørte i stedet på de ti speiderne som fortalte om alle de umulige omstendighetene. De trodde mer på omstendighetene enn de trodde på Gud. Slik er det også for deg når du får et profetisk ord. Om du bare hører ordet og ikke tenker noe mer over det, enn at du syntes det var gøy å bli profetert over, da vil du ikke oppleve det som profetien talte om. Men om du tar ordene til deg som ord fra himmelen, tenker og grunner på dem, og tror at de vil bli en realitet og handler i tråd med de profetiske ordene i tro, da vil du få oppleve oppfyllelsen av dem.

Josva og Kaleb så også de umulige omstendighetene som stod i veien for at Israelfolket skulle få innta Kanaan, men de trodde mer på de profetiske løftene de hadde fått av Gud enn de trodde på omstendighetene. Det må du også gjøre, for at du skal få oppleve det som Gud har lovet deg. Alt det Gud taler om er i utgangspunktet umulig rent menneskelig sett. Det vil alltid være omstendigheter som skriker NEI! til deg. Men vil du da være som Josva og Kaleb eller som det folket som gikk til grunne i ørkenen? Knytt troen din til det profetiske ordet som du har fått og begynn å handle på det, så vil du få se at det går i oppfyllelse.

Gjem ordene i ditt hjerte og grunn på dem

8 Nå var det noen gjeterne på det stedet som oppholdt seg ute på markene og holdt vakt over flokkene sine om natten.
9 Og se, en Herrens engel sto foran dem, og Herrens herlighet strålte rundt dem, og de ble meget redde.

10 Da sa engelen til dem: «Vær ikke redde, for se, jeg forkynner dere en stor glede som skal bli hele folket til del.

11 For i dag er det født dere en Frelser i Davids by, Han er Kristus, Herren.

12 Og dette skal dere ha som tegn: Dere skal finne et Barn som er svøpt i lintøy, og som ligger i en krybbe.»

13 Og straks var det en skare av den himmelske hær sammen med engelen, og de priste Gud og sa:

14 «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, Guds velbehag blant menneskene!»

15 Og det skjedde da englene hadde fart bort fra dem til Himmelen, at gjeterne sa til hverandre: «La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort for oss.»

16 Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og Barnet, som lå i en krybbe.

17 Da de hadde sett Ham, gjorde de kjent vidt omkring hva som var sagt dem om dette Barnet.

18 Og alle de som hørte det, undret seg over de ord som gjeterne fortalte dem.

19 Men Maria tok vare på alle disse ordene og grunnnet på dem i sitt hjerte. **(Luk. 2,8-19)**

Når du får et profetisk ord er det viktig at du gjør som Maria gjorde med de ordene som englene ga til hyrdene, du må gjemme ordene i ditt hjerte og grunne på dem. Slike profetiske ord som du får er noe av det mest dyrebare som du har. Ordene fra

Himmelen har i seg skaperkraft til å snu hele livet ditt opp ned, og føre deg inn i alt det fantastiske som Gud har for deg. Derfor er det ikke noe som en må ta lett på og la gå i glemmeboken. Nei, hold ordene fra Himmelen tett til ditt hjerte, smak på dem, tenk på hva de betyr, drøm om det som Gud taler om, og se det for deg i ditt indre. Ofte vil da Den Hellige Ånd begynne å tale til deg og vise deg enda mer om det som Gud har for deg, og hvordan han vil føre deg inn i det.

Nå er ofte ikke dette noe problem, for har en virkelig fått et ord fra Himmelen, vil dette ordet oppfylle hele ditt indre. Og det å glemme ordet vil ikke være et alternativ. De ordene som virkelig er fra Himmelen vil fylle ditt sinn og dine tanker, de vil flyte fra din ånd og oppfylle ditt hele. Nå gjelder dette spesielt de ordene som du hører direkte fra Den Hellige Ånd, men de gjelder også profetiske ord som blir profetert over deg, og som resonnerer med Den Hellige Ånd i din ånd.

26 Men i den sjette måned ble engelen Gabriel sendt av Gud til en by i Galilea som het Nasaret,

27 til en jomfru som var forlovet med en mann som het Josef, av Davids hus. Jomfruens navn var Maria.

28 Og etter at engelen var kommet inn, sa han til henne: «Fryd deg, du som har fått så stor en nåde, Herren er med deg. Velsignet er du blant kvinner!»

29 Men da hun så ham, ble hun forferdet over hans ord, og hun grunnet på hva slags hilsen dette var.

30 Da sa engelen til henne: «Frykt ikke, Maria, for du har funnet nåde hos Gud.

31 Og se, du skal bli med barn og føde en Sønn, og du skal gi Ham navnet Jesus.

32 Han skal være stor, og Han skal kalles Den Høyestes Sønn. Og Herren Gud skal gi Ham Hans far Davids trone.

33 Og Han skal herske over Jakobs hus for evig, og Hans rike skal ikke ha noen avslutning.»

34 Da sa Maria til engelen: «Hvordan kan dette gå til, da jeg ikke har levd med noen mann?»

35 Engelen svarte og sa til henne: «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og kraften fra Den Høyeste skal overskygge deg. Derfor skal også Det Hellige som blir født av deg, kalles Guds Sønn. (Luk. 1, 26-35)

Når vi får et profetisk ord i fra Himmelen vil det alltid ligge noe av overnaturlig karakter i ordet. Gud ber oss ikke gjøre ting som vi kan greie i vår egen kraft. Nei, han gir oss alltid noe som ligger utenfor det som vi kan produsere av oss selv, både fordi at han vil at vi skal være avhengige av han, og fordi at han ikke vil dele æren med noe menneske. Han er det som gjør verket gjennom oss, og uten han ville ingenting av det han kaller oss til, bli til. Dermed når vi får et profetisk ord, vil dette alltid virke overveldende på oss. Vi vil bli fylt med det samme spørsmålet som Maria hadde: “Hvordan skal dette gå til?” Dette er et ekstremt viktig spørsmål å stille Gud om alle de profetiske ord som han gir oss. Det er viktig at vi ikke bare vet hva Gud vil føre oss inn i, men også hvordan han vil gjøre det. I fasen etter at en har fått det profetiske ordet inntil at en ser oppfyllelsen av ordet, er det derfor viktig å grunne på ordet og be og søke Den Hellige Ånd om hva anvendelsen og timingen er for det profetiske ordet. Når vi slik grunner og ber over ordet, vil Den Hellige Ånd vise oss steg for steg hva vi skal gjøre for å komme inn i det herlige som Gud lovt oss.

13 Da Josva var ved Jeriko, skjedde det at han løftet blikket og så, og se, en Mann sto rett overfor ham med et trukket sverd i hånden sin. Josva gikk bort til Ham og sa til Ham: «Er Du med oss eller med fiendene våre?»

14 Da sa Han: «Nei, men Jeg er Høvdingen for Herrens hær. Nå er Jeg kommet.» Og Josva falt til jorden på sitt ansikt og tilba. Så sa han til Ham: «Hva sier min Herre til sin tjener?»

15 Da sa Høvdingen over Herrens hær til Josva: «Ta sandalen

av foten din, for stedet hvor du står, er hellig.» Og Josva gjorde det.

Kapittel 6

1 Jeriko var omhyggelig stengt av frykt for Israels barn. Ingen gikk ut, og ingen kom inn.

2 Herren sa til Josva: «Se, Jeg har overgitt Jeriko i din hånd, og også kongen og de mektige krigerne.

3 Dere skal gå rundt byen, alle dere stridsmenn. Dere skal gå én gang rundt byen. Dette skal dere gjøre i seks dager.

4 Sju prester skal bære sju basuner av bukkehorn foran arken. Men den sjuende dagen skal dere gå sju ganger rundt byen, og prestene skal blåse i basunene.

5 Når de setter i et langt støt i bukkehornet, og når dere hører lyden av basunen, skal det skje: Hele folket skal sette i et høyt skrik. Da skal bymuren falle og rase sammen. Og folket skal gå inn, hver mann rett fram.» (Jos. 5, 13-6, 5)

Gud er ikke kun interessert i å gi deg et profetisk løfte om det herlige du skal få innta for han. Nei, han vil også gi deg nøklene som du trenger for å komme inn i det han har lovet deg. Slik var det med Josva, og slik er det med deg. Derfor la ikke profetiske ord som du får bare bli en velsignelse for det møtet, for så å glemme det. Nei, grunn over ordet, be over det, og du skal få se at Gud kommer og leder deg, og gir deg de overnaturlige nøklene du trenger for å komme inn i alt det som Gud har for deg.

Fød de profetiske løftene i bønn

Vi har alt sett at det ikke finnes noen automatikk i at de profetiske ordene som Gud har talt ut over deg vil faktisk bli en virkelighet i ditt liv. Som for Israelsfolket må du også knytte ordene til troen i ditt hjerte. De profetiske ordene som Gud har

uttalt vil selvfølgelig gå i oppfyllelse, men det er ikke sikkert at det skjer med deg. Derfor om du får et profetisk ord, må du ta tak i det profetiske ordet, knytte din tro til det og føde ordet i bønn.

41 Deretter sa Elia til Akab: «Dra opp og spis og drikk, for det lyder sus av et kraftig regn.»

42 Så dro Akab opp for å spise og drikke. Men Elia gikk opp til toppen av Karmel. Så bøydde han seg til jorden med ansiktet mellom knærne.

43 Han sa til tjeneren sin: «Gå nå opp og se ut mot havet!» Så gikk han opp og så, og han sa: «Det er ingenting der.» Sju ganger sa han: «Gå tilbake igjen!»

44 Men den sjuende gangen skjedde det at han sa: «Se, det er en sky der, så liten som hånden til en mann. Den stiger opp fra havet.» Så sa han: «Gå opp og si til Akab: Gjør vognen din klar og dra ned, så ikke regnet skal stanse deg.»

45 På en liten stund skjedde det at himmelen ble svart av skyer og storm, og det ble et kraftig regnvær. Så kjørte Akab av sted og dro til Jisre'el.

46 Da kom Herrens hånd over Elia, og han festet kappen om livet og sprang i forveien for Akab helt til inngangen til Jisre'el.

(1. Kong. 18,41-46)

Elia profeterte til kong Akab at det skulle komme et kraftig regn, for han kunne profetisk høre susen av et kraftig regn. Han kjente i sin ånd at det nye som Gud ville gjøre var på vei. Slik kan ofte de som fungerer i en profetisk tjeneste oppleve at en kjenner og ser det som kommer lenge før det kommer. De blir som trosheltene i Hebreerne kapittel 11, som alle så det kommende Messiasriket og vinket det velkommen. Men Elia gjorde mer enn bare å kjenne på suset av regn og profetere at regnet kom. Det står at han gikk opp til toppen av Karmel og begynte å be. Han ba om at det regnet som han kjente suset av og som han hadde

profetert ut skulle komme i det synlige. Elia er dermed med å på føde det profetiske ordet ut i det synlige.

1 Da kong Hiskia fikk høre dette, flerret han klærne sine, dekket seg med sekkestrie og gikk inn i Herrens hus.

2 Så sendte han Eljakim, som hadde overoppsynet med slottet, og statskriveren Sjebna og de eldste blant prestene til profeten Jesaja, Amos' sønn. De var kledd i sekkestrie.

3 De sa til ham: «Så sier Hiskia: Denne dagen er en dag med trengsel, tukt og gudsbespottelse. For barna har kommet til åpningen på livmoren, men det er ingen styrke til å føde dem.

(2. Kong. 19,1-3)

Gud hadde profetisk lovet Israel om de holdt hans bud og levde gudfryktig skulle han gi dem seier over deres fiender. Dette er de profetiske barna som kong Hiskia snakker om. Slik er det også for deg. De profetiske løftene du har fått fra Gud er barn som trenger å bli født. Men på tross av de profetiske løftene Israel har fått, så opplever kong Hiskia at Assyria angriper Juda og tar by etter by på tross av at han levde rett innfor Gud. Derfor sier han at barna, de profetiske løftene fra Gud, er kommet til modermunnen, men det er ingen kraft til å føde.

14 Hiskia tok imot brevet fra budbærernes hånd og leste det. Da gikk Hiskia opp til Herrens hus, og der brettet han det ut for Herrens ansikt.

15 Så ba Hiskia framfor Herrens ansikt og sa: «Herre, Israels Gud, Den som troner over kjerubene, Du alene er Gud for alle kongerikene på jorden. Du har gjort himmelen og jorden

16 Bøy Ditt øre, Herre, og hør! Åpne Dine øyne, Herre, og se! Hør ordene fra Sankerib, dem han har sendt for å håne Den Levende Gud.

17 Sannelig, Herre, Assyrias konger har lagt folkeslagene og landene deres øde,

18 og de har kastet gudene deres på ilden. For de er ikke guder, men et verk av menneskehender, tre og stein. Derfor ødela de dem.

19 Derfor, Herre vår Gud, ber jeg nå: Frels oss fra hans hånd, så alle kongeriker på jorden må erkjenne at Du er Herren Gud, Du alene.» (2. Kong. 19,14-19)

35 Om natten skjedde det: Herrens Engel dro ut og drepte hundre og åttifem tusen i assyrernes leir. Da folk sto opp tidlig neste morgen, se, der lå alle de døde kroppene.

36 Da forlot Sankerib, Assyrias konge, stedet og dro bort. Han vendte tilbake og ble boende i Ninive.

37 Men en gang han tilba i tempelet til sin gud Nisrok, slo Adrammelek og Sareser ham i hjel med sverdet. De flyktet da inn i landet Ararat. Deretter ble hans sønn Asarhaddon konge i hans sted. (2. Kong. 19,35-37)

I det at kong Hiskia går innfor Gud og ber får løftene kraft til å bli født ut i det synlige, og Gud slår Assyria. Gud vil at hans ord skal bli den virkeligheten som vi lever i. Men han har gjort seg avhengig av både vår tro og av vår bønn. Det er troen og bønnen som gir fødselskraft til de profetiske løftene som Gud har gitt oss.

*26 Minn Meg! La oss sammen gå for retten! Før din sak, så du kan bli rettfærdiggjort.
(Jes. 43, 26)*

Det er derfor viktig at du tar vare på de profetiske ordene som du får, og ber til du ser dem gå i oppfyllelse. Du må gi dine profetiske løfter fødselskraft ved at du går innfor Gud og minner han på sitt ord til deg. Gud sier at du skal minne han på hans løfter til deg. Han ber deg faktisk om å føre din sak mot han, der du bruker de ordene som han har gitt deg, slik at han kan gi deg din rett. Han lengter etter å gi deg det som han har lovet deg,

men du må koble din tro og din bønn til løftene, og be dem gjennom til du ser oppfyllelsen i det synlige. Du må være som Elia, som ikke gir seg selv om du får noen negative tilbakemeldinger underveis. Nei, kjenner du sus av regn, så ikke gi deg før regnet faller.

Gud vil lære deg å kjenne hans veier, gjennom at du må tolke

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham. (4. Mos. 12,6)

Ofte er det slik at Gud taler til oss gjennom syn eller drømmer. Disse kan da ofte være vanskelige å forstå betydningen av. Det finnes flere av de bibelske profetiene som mange har vært uenige om tolkningen av. På samme måte kan det være vanskelig å tolke en drøm som en har fått. Jeg har fått flere profetiske drømmer, som jeg vet er fra Den Hellige Ånd, og som jeg husker i detalj når jeg våkner. Disse skriver jeg da ned. Noen av disse forstår en lett tolkningen av, noen forstår en delvis, mens andre kan en bare fornemme hva tolkningen kan være. På samme måte kan det være med syn eller bilder som andre får til oss. Noen kan en lett forstå hva de betyr, mens andre kan være vanskelige å tolke.

Vi kan se dette med vanskeligheten i å tolke det som vi får fra Den Hellige Ånd både i drømmer og visjoner, men også gjennom profetisk tale, ved flere anledninger i Guds ord.

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea.

11 Da han var kommet til oss, tok han beltet til Paulus, bandt hendene og føttene sine og sa: «Så sier Den Hellige Ånd: Slik

skal jødene i Jerusalem binde den mannen som eier dette beltet, og overgi ham i hedningenes hender.»

12 Da vi hørte dette, tryglet vi ham, både vi og de som var fra det stedet, om at han ikke måtte dra opp til Jerusalem.

13 Da svarte Paulus: «Hva mener dere med å gråte og knuse hjertet mitt? For jeg er rede, ikke bare til å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navns skyld.»

14 Så da han ikke lot seg overtale, ga vi oss og sa: «Skje Herrens vilje!» (Apg. 21,10-14)

Her ser vi et klassisk eksempel på at et profetisk ord blir feiltolket av de som hører det. Alle tenker med det samme at dette er en advarsel til Paulus om ikke å reise til Jerusalem, når det i virkeligheten var en profetisk bekreftelse på det om Den Hellige Ånd alt hadde talt til Paulus om.

22 Og se, nå drar jeg bundet av Ånden til Jerusalem, uten å vite hva som skal hende meg der.

23 Jeg vet bare dette, at Den Hellige Ånd vitner i hver by og sier at lenker og trengsler venter meg.

24 Men ikke noe av dette er avgjørende for meg. Heller ikke har jeg livet kjært for min egen del, bare jeg med glede får avslutte mitt løp og den tjenesten som jeg mottok fra Herren Jesus: Å vitne om Guds nådes evangelium. (Apg. 20,22-24)

Ofte er slike profetiske ord som dette fra profeten Agabus det som er lettest å tolke, men allikevel ser vi her et eksempel på at det blir feiltolket. Dermed er det enda viktigere når en får tiltaler i form av bilder, drømmer og visjoner at en går innfor Gud i bønn, for å få tolkningen. Selve prosessen med å tolke, vil da føre deg inn i Guds nærhet, slik at du kan få tolkningen. Vi skal også se på et annet eksempel fra det gamle testamentet.

1 Da Herren skulle ta Elia opp til Himmelen i en storm, skjedde det at Elia gikk sammen med Elisja fra Gilgal.

2 Da sa Elia til Elisja: «Bli her, for Herren har sendt meg videre til Betel.» Men Elisja sa: «Så sant Herren lever, og så sant din sjel lever: Jeg skal ikke forlate deg.» Så gikk de ned til Betel.

3 Profetdisiplene i Betel kom ut til Elisja og sa til ham: «Vet du at Herren i dag vil ta din herre bort rett over hodet ditt?» Og han sa: «Ja, jeg vet det. Vær bare stille!»

4 Så sa Elia til ham: «Elisja, bli her, for Herren har sendt meg til Jeriko.» Men han sa: «Så sant Herren lever, og så sant din sjel lever: Jeg skal ikke forlate deg.» Så kom de til Jeriko.

5 Profetdisiplene i Jeriko kom til Elisja og sa til ham: «Vet du at Herren i dag vil ta din herre bort rett over hodet ditt?» Da svarte han: «Ja, jeg vet det. Vær bare stille!»

6 Så sa Elia til ham: «Bli her, for Herren har sendt meg til Jordan.» Men han sa: «Så sant Herren lever, og så sant din sjel lever: Jeg skal ikke forlate deg.» Så dro de videre, begge to.

7 Femti menn av profetdisiplene gikk ut og stilte seg vendt mot dem på lang avstand, mens de begge to sto ved Jordan.

8 Elia tok kappen sin, rullet den sammen og slo på vannet, og det delte seg til begge sider, slik at de begge kunne gå over på tørr grunn.

9 Da de hadde kommet over, skjedde det at Elia sa til Elisja: «Be meg! Hva kan jeg gjøre for deg før jeg blir tatt bort fra deg?»

Elisja sa: «La en dobbelt del av din ånd være over meg!»

10 Så sa han: «Det du ber om, er vanskelig. Men likevel, hvis du ser meg når jeg blir tatt bort fra deg, skal det bli slik for deg. Men hvis ikke, skal det ikke bli slik.»

11 Mens de gikk videre og snakket sammen, skjedde det: Plutselig var det en ildvogn med ildhester der og skilte de to fra hverandre. Elia for opp til Himmelen i en storm.

12 Elisja så det, og han ropte: «Min far, min far, Israels vogn og krigerne på den!» Deretter så han ham ikke mer. Han grep tak i sine egne klær og rev dem i to.

13 Han tok også opp kappen til Elia, som hadde falt av ham, og han gikk tilbake og stilte seg ved bredden av Jordan.

14 Så tok han kappen til Elia, som hadde falt av ham, og slo på vannet og sa: «Hvor er Herren, Elias Gud?» Da også han hadde slått på vannet, ble det delt til begge sider. Og Elisja gikk over.

15 Da profetdisiplene som var i Jeriko et stykke borte, så ham, sa de: «Elias ånd hviler over Elisja.» De kom for å møte ham, og de bøyd seg til jorden for ham.

16 Så sa de til ham: «Se nå, her er det femti sterke menn sammen med tjenerne dine. La dem nå gå og lete etter din herre, for kanskje Herrens Ånd har tatt ham opp og kastet ham på et eller annet fjell eller i en eller annen dal.» Men han sa: «Dere skal ikke sende noen av sted.»

17 Men da de ba ham inntrengende helt til han ble skamfull, sa han: «Send dem av sted!» Derfor sendte de ut femti menn, og de lette i tre dager uten å finne ham.

18 Da de kom tilbake til ham – for han ble igjen i Jeriko – sa han til dem: «Sa jeg ikke til dere: Dere skal ikke gå?»

(2. Kong. 2,1-18)

Her ser vi et eksempel fra det gamle testamentet hvor profetdisiplene hadde helt korrekt fanget opp i ånden at Elia skulle bli tatt opp til himmelen i løpet av dagen. Men, når det faktisk hadde skjedd hadde de ikke utskilling nok til å skjønne hva som hadde skjedd, og begynte med en ufruktbar leteaksjon etter Elia. Dette er også et vanlig problem, hvor vi ofte ikke gjenkjenner det Gud gjør blant oss, selv om han har gitt oss profetiske tiltaler og løfter om det han vil gjøre på forhånd. Ofte danner vi oss bilder om det som Gud lover oss profetisk, vi tenker på hvordan det vil bli og drømmer oss inn i det som Gud taler om. Når det da kommer, er det ikke sikkert at det blir akkurat slik som vi har tenkt. Her trengs det profetisk utskilling, slik at vi kan se det Gud gjør, og kan posisjonere oss deretter.

En slik profetisk utskilling og skjelning er helt nødvendig for å kunne forstå det som Den Hellige Ånd taler til oss, enten det

kommer til oss gjennom drømmer, visjoner, det indre vitnesbyrdet eller profetiske ord.

8 Han gjorde sine veier kjent for Moses, sine gjerninger for Israels barn. (Sal. 103,8)

Vi må komme inn i en slik relasjon med Den Hellige Ånd, at vi lærer Guds veier å kjenne og ikke bare kjenne hans gjerninger. I dette ligger det at vi må lære oss å kjenne Guds hjerte og Guds vilje, det som fører til de gjerningene som vi ser. Prosessen med å tolke de tiltalene vi får og kjenne igjen Guds vilje, gjør at vi lærer oss å kjenne Guds stemme, hans veier og hans hjerte.

Del 10:

Tid og sted

Det finnes en tid for alt

- 1 Alt har sin tid, det er en tid for alt som skjer under himmelen:
2 En tid til å bli født, og en tid til å dø, en tid til å plante, og en tid til å rykke opp,
3 en tid til å drepe, og en tid til å lege, en tid til å rive ned, og en tid til å bygge opp,
4 en tid til å gråte, og en tid til å le, en tid til å sørge, og en tid til å danse,
5 en tid til å kaste bort steiner, og en tid til å samle steiner, en tid til å omfavne, og en tid til å avslå å omfavne,
6 en tid til å lete, og en tid til å miste, en tid til å bevare, og en tid til å kaste bort,
7 en tid til å rive i stykker, og en tid til å bøte, en tid til å tie, og en tid til å tale,
8 en tid til å elske, og en tid til å hate, en tid til krig, og en tid til fred.
9 Hvilken vinning har den som arbeider, av sitt strev?
10 Jeg har sett hvilken plage Gud gir menneskenes barn så de skulle streve.
11 Alt har Han gjort vakkert i sin tid. Også evigheten har Han lagt ned i deres hjerte. Likevel er det slik at mennesket ikke kan finne ut av den gjerningen Gud gjør fra begynnelsen til enden.
(For. 3,1-11)*

Forkynneren sier at alt som skjer har en fastsatt tid. Slik er det også med de tingene som Gud har for hver enkelt av oss. De tingene som han taler til oss om, de har en fastsatt tid.

- 1 Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irttesettes.
2 Da svarte Herren meg og sa: Skriv synet ned, ja, riss det tydelig inn på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted.*

3 For synet gjelder en fastsatt tid som ennå skal komme. Det lengter etter enden, og det skal ikke lyve. Selv om det dryger, så vent på det! For det skal sannelig komme, det skal ikke utebli!
(Hab. 2,1-3)

Til alle de profetiske ordene, synene, visjonene og drømmene som Den Hellige Ånd gir oss, er det viktig at en ser at det ligger et tidsaspekt innbakt i tiltalen. I det profetiske er det som om tid og rom ikke eksisterer. En kan få profetiske ord som omhandler ting som ligger flere tiår frem i tid, men når de blir talt ut, kan det høres ut som om det skal skje i morgen. Dermed kan det finnes en fare for at den som får det profetiske budskapet kan begynne å gå inn i det som profetordet handlet om før tiden. Det finnes også selvfølgelig en mulighet for at den som har fått et profetord, glemmer profetordet eller gror fast i sin venting på den rette tiden, og ikke går når tiden faktisk kommer, og dermed går glipp av det som profetordet handlet om.

9 Jeg vil rettlede deg og vise deg veien du skal gå. Jeg vil gi deg råd med Mitt øye.

10 Vær ikke lik hesten eller muldyret som ikke har forstand. Med bissel og tømmer må de styres, ellers vil de ikke komme nær deg.

11 Den ugudelige får mange lidelser. Men den som stoler på Herren, omsluttet av miskunn.

12 Gled dere i Herren og fryd dere, dere rettferdige! Og juble av glede, alle dere oppriktige av hjertet! **(Sal. 32,9-12)**

Gud sier at vi verken skal være som hesten eller som muldyret som ikke har forstand. I dette legger det hestens trang til å springe av sted og da springe foran timingen til Gud, og muldyrets uvillighet til å gå og dets stahet, som da kan føre til at en ligger langt bak Guds timing. Både hesten og muldyret må styres med bissel og tømmer, ellers vil de ikke komme nær deg. I dette ligger selve nøkkelen til å være en som Gud får rettlede og vise veien som en skal gå på. Det å leve i Guds nærhet, og i

et nært samfunn med Den Hellige Ånd er en forutsetning for å kunne få med seg timingen som Gud har for en.

8 Dyp kaller på dyp ved lyden av Dine brenninger. Alle Dine bølger og brottsjøer har skylt over meg. (Sal. 42,8)

Den Hellige Ånd vil føre oss alle inn i et dyp til dyp-samfunn med Gud. Et samfunn hvor en kjenner Guds hjerteslag og hva som beveger Gud. Vi blir som Moses som ikke bare kjente Guds gjerninger men som kjente Guds veier. I et slikt dyp til dyp-samfunn vil en kjenne i sitt indre hva som er på gang. Dypet i vår ånd vil reagere på Guds bølger og brenninger. Når Den Hellige Ånd beveger seg vil den som har et slikt dyp til dyp-samfunn kjenne det i sin ånd, og dermed kunne bevege seg i takt med Den Hellige Ånd. Da blir resultatet slikt som andre del av verset sier: Alle Guds bølger og brottsjøer har skylt over oss. Hvorfor? Fordi vi har kjent at det var en bølge fra Gud på vei, og vi har kunnet stille oss slik at den skyllet over oss. Bølgene kommer uavhengig av hvor vi står, men det er opp til oss å flytte oss, slik at vi kan være en del av det som Gud gjør i denne tiden.

Lever vi i dette dyp til dyp-samfunnet med Gud, vil vi alltid være på rett sted til rett tid, og alle de profetordene vi har fått, vil bli oppfylt et etter et, i tråd med Guds timing og plan. Timingen blir ikke lenger et problem, ettersom Den Hellige Ånd lar de enkelte tingene som han vil føre oss inn i komme opp i vår ånd til rett tid.

1 I det første året til perserkongen Kyros vakte Herren perserkongen Kyros' ånd, for at Herrens Ord ved Jeremias munn skulle gå i oppfyllelse. Derfor sendte han ut en kunngjøring over hele riket sitt, og han skrev den også ned og sa:

2 Så sier Kyros, Persias konge: «Herren, Himmelens Gud har

gitt meg alle jordens kongeriker. Han har befalt meg å bygge et hus for Ham i Jerusalem, i Juda.

3 Hvem blant dere hører med i hele Hans folk? Må Herren hans Gud være med ham, og la ham dra opp til Jerusalem i Juda, og bygge Herren Israels Guds hus. Han er Gud, Han som er i Jerusalem. (Esra 1,1-3)

Her ser vi hvordan Den Hellige Ånd vakte perserkongen Kyros' ånd i rett tid for at profetordet fra Jeremia om at jødene skulle være i fangenskap i 70 år og deretter slippe fri, skulle gå i oppfyllelse. Dette har jeg også opplevd helt konkret i mitt eget liv. For flere år siden talte Gud til meg om at jeg skulle plante en menighet i Sandnes, og ga meg visjonen for menigheten og viste meg hvordan den skulle være. Så gikk det flere år og så under høsten 2015 vakte Gud min ånd og dro det ordet om menigheten opp igjen med stor tyngde. Da var tiden inne for å starte arbeidet med å plante menigheten.

Dermed kan vi si at timingen for de profetiske ordene er nøye og tett knyttet til Den Hellige Ånds ledelse i ditt indre. Spring ikke avsted for å oppfylle en profeti, før Den Hellige Ånd drar det profetiske ordet opp igjen i din ånd, og legger tyngde på det. Når du kjenner og hører lyden av Guds brenninger, da er tiden inne for å bevege seg, og la bølgene skylle over deg.

Du kan fremskynde den rette tiden

1 På den tredje dagen var det et bryllup i Kana i Galilea, og Jesu mor var der.

2 Også Jesus og disiplene Hans var innbudt til bryllupet.

3 Da vinen tok slutt, sa Jesu mor til Ham: «De har ikke mer vin.»

4 Jesus sa til henne: «Kvinne, hva har du med Mitt å gjøre? Min time er ennå ikke kommet.»

5 Hans mor sa til tjenerne: «Hva Han enn ber dere om, skal dere gjøre.»

6 Nå fantes det seks vannkar av stein der, i samsvar med jødernes rensesskikk. De kunne ta mellom to og tre anker hver.

7 Jesus sa til dem: «Fyll vannkarene med vann!» Og de fylte dem helt til randen.

8 Han sa til dem: «Øs nå opp, og bær det til hovmesteren.» Og de bar det dit.

9 Da hovmesteren hadde smakt på vannet som var blitt til vin, kalte han på brudgommen. Hovmesteren visste ikke hvor vinen kom fra, men tjenerne som hadde øst opp vannet, visste det.

10 Han sa til ham: «Alle setter fram den gode vinen først og så den dårligere når gjestene er blitt drukne. Du har gjemt den gode vinen til nå!»

11 Denne begynnelsen på tegnene gjorde Jesus i Kana i Galilea, og Han åpenbarte sin herlighet. Og disiplene Hans trodde på Ham. (Joh. 2,1-11)

Dette er et veldig interessant avsnitt i forbindelse med timing. Jesus starter med å si at: “Min time er ennå ikke kommet.” Eller sagt med andre ord: “Tiden for å begynne med min offentlige under- og helbredelsestjeneste er ennå ikke kommet.” Men på tross av dette som Jesus sier, så ser vi at han allikevel starter sin offentlige tjeneste med under og tegn her. Hva er det som skjer her? Jo, timingen for Jesu offentlige tjeneste blir fremskyndet. Det betyr at den profetiske timingen er fleksibel. Jesus gjorde ingenting uten at det var profetert at han skulle gjøre det eller at han så Faderen gjøre det. Dermed er det ingen tilfeldighet det at Jesus allikevel gjør et under, selv om han først sier at tiden for det ennå ikke er kommet. Det er ikke slik at Jesus springer foran timingen plutselig. Nei, timingen er blitt flyttet frem.

1 Mine kjære, dette er allerede det andre brevet jeg skriver til dere. I begge brev vil jeg ved påminnelse vekke opp deres rene sinn,

2 for at dere skal minnes både de ord som ble talt på forhånd av de hellige profetene, og budet fra oss, vi som er Herrens og Frelserens apostler.

3 Først av alt skal dere vite at i de siste dager skal spottere stå fram. De skal gå fram etter sine egne lyster

4 og si: «Hvor er løftet om Hans gjenkomst? For fra den tid fedrene sovnet inn, fortsetter alle ting som de var fra skapelsens begynnelse av.»

5 For med vilje glemmer de dette: At himlene fra gammel tid ble til ved Guds Ord. Og ved det samme Guds Ord sto jorden fram fra vann og gjennom vann.

6 Ved dette gikk den daværende verden under, ved at den ble oversvømmet av vann.

7 Men de himler og den jord som er nå, blir ved det samme Guds Ord spart til ilden ved tiden for de ugudelige menneskers dom og fortapelse.

8 Men dette ene må dere ikke glemme, mine kjære, at for Herren er én dag som tusen år, og tusen år som én dag.

9 Herren er ikke sen med løftet, slik noen regner det for senhet. Men Han er tålmodig med oss, siden Han ikke vil at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse.

10 Men Herrens dag skal komme som en tyv om natten. Da skal himlene forgå med et kraftig brak, og elementene skal oppløses av brennende hete. Både jorden og alle menneskeverk som er bygd opp på den, skal bli brent opp.

11 Derfor, siden alt dette skal gå i oppløsning, hvor mye mer bør dere da ikke holde ved i en hellig ferd og gudsfrykt, 12 mens dere venter på og framskynder Guds dags komme. På den dagen skal himlene fortæres av ild, og elementene skal smelte med brennende hete.

13 Men etter Hans løfte ser vi fram til nye himler og en ny jord, der rettferdighet bor. **(2. Pet. 3,1-13)**

Her ser vi et annet eksempel på at den profetiske timingen er fleksibel. Dette er i forbindelse med Jesu andre komme. Her står

det: “mens dere venter på og framskynder Guds dags komme.” Her ser vi at tiden for Guds dags komme er knyttet til menneskers frelse. Jo flere vi får ledet til frelse, jo mer framskynder vi Jesu andre komme.

Men hva var det som framskyndet timingen for Jesu tjeneste? Jo, Marias tro, og de ordene som hun talte ut til tjenerne i bryllupet. Hun sier til dem: Hva enn Jesus sier, så gjør det. Hun taler dermed ut i tro, at Jesus kommer til å gjøre noe med problemet med at vinen går tom, selv om Jesus sa at han ikke kom til å gjøre noe, for hans time ikke var kommet.

6 Men uten tro er det umulig å være til behag for Ham, for den som kommer til Gud, må tro at Han er til og at Han er Den som belønner dem som søker Ham med iver. (Heb. 11,6)

Marias tro flyttet på tidsplanen for Jesu virke. Hennes tro beveget Gud, som igjen viste Jesus hva han skulle gjøre under bryllupet. Slik er det også for deg. Timingen for de profetiske ordene er fleksibel. I utgangspunktet er det en fastsatt og gagnlig tid for det som Gud har gitt deg et profetisk løfte om. Men denne tidstabellen kan bli flyttet på ved at din tro blir aktivert. Dette gjelder også andre veien. Det som Gud har talt om og som han har satt en tidstabell for, det kan bli forsinket ved at ordet ikke blir knyttet til troen.

7 Derfor, som Den Hellige Ånd sier: « I dag, om dere hører Hans røst,

8 da forherd ikke deres hjerter som ved «forbitrelsen», på fristelsens dag i ørkenen.

9 Det var der deres fedre fristet Meg, de prøvde Meg, de som hadde sett Mine gjerninger i førti år.

10 Derfor ble Jeg vred på den slekten, og Jeg sa: De farer alltid vill i hjertet, og de har ikke kjent Mine veier.

11 Så sverget Jeg i Min vrede: De skal ikke komme inn til Min hvile.»

12 Se til, søsken, at det ikke er et ondt vantroens hjerte i noen av dere, slik at han faller fra Den Levende Gud.

13 Men forman hverandre daglig, så lenge det heter «i dag», så ikke noen av dere skal bli forherdet ved syndens bedrag.

14 For vi har fått del i Kristus, så sant vi helt til enden holder fast på den tillit vi hadde fra begynnelsen,

15 for det blir sagt: «I dag, om dere hører Hans røst, da forherd ikke deres hjerter som ved «forbitrelsen».»

16 For hvem var det som hørte og likevel gjorde opprør? Sannelig, var det ikke alle de som kom ut fra Egypt ved Moses?

17 Og hvem var Han vred på i førti år? Var det ikke på dem som syndet, så kroppene deres falt om i ørkenen?

18 Og hvem andre enn dem som ikke hadde vært lydige, var det Han sverget ikke skulle komme inn til Hans hvile?

19 Så vi ser da at de kunne ikke komme inn på grunn av vantro. Kapittel 4

1 Siden det gjenstår et løfte om å komme inn til Hans hvile, så la oss derfor frykte, så ikke noen av dere skal vise seg å være det foruten.

2 For evangeliet ble også forkynt for oss slik som det ble for dem. Men ordet som de hørte, ble ikke til noen nytte for dem, fordi det ikke ble knyttet sammen med troen i dem som hørte det. (Heb. 3,7-4,2)

Vantro kan utsette det profetiske løftet som en har fått, og som en egentlig skulle fått gått inn i. Slik som med Israelfolket i ørkenen. De skulle egentlig gå ca. 40 dager i ørkenen og så innta Kanaan, i stedet ble de gående 40 år og den generasjonen som ikke trodde på Guds løfte, døde alle i ørkenen. Men på samme måte som vantro kan forsinke eller forhindre at du kommer inn i det som er profetert over deg eller din menighet, så kan ditt hjertes tro fremskynde det som er profetert over deg eller din menighet.

7 For Herren Gud gjør ingenting uten at Han åpenbarer sitt hemmelige råd for sine tjenere, profetene. (Amos 3,7)

Det profetiske ordet er selve grunnlaget for at vi kan komme inn i hva Gud har for enkeltpersoner, menigheter, regioner og nasjoner. Når et profetisk ord blir uttalt, så bereder det grunnen for det som Gud vil gjøre. Mandatet og utrustningen for det som Gud vil gjøre er lagt ned i det profetiske ordet. Så svever det profetiske ordet over det området som det er talt ut over, inntil noen aktiverer sin tro og trør inn i det som det er profetert om. Det kan vi se flere eksempler på i Guds ord.

1 I det første året til perserkongen Kyros vakte Herren perserkongen Kyros' ånd, for at Herrens Ord ved Jeremias munn skulle gå i oppfyllelse. Derfor sendte han ut en kunngjøring over hele riket sitt, og han skrev den også ned og sa:

2 Så sier Kyros, Persias konge: «Herren, Himmelenes Gud har gitt meg alle jordens kongeriker. Han har befalt meg å bygge et hus for Ham i Jerusalem, i Juda. (Esra 1,1-2)

Her ser vi hvordan det profetiske ordet fra Jeremia etter ca. 70 år blir oppfylt ved at kong Kyros trer inn i det og oppfyller det.

27 I det samme kom disiplene Hans, og de undret seg over at Han snakket med en kvinne. Likevel sa ingen: «Hva ønsker Du?» eller: «Hvorfor snakker Du med henne?»

28 Så lot kvinnen vannkrukken sin stå igjen og gikk inn i byen. Hun sier til folket:

29 «Kom, se et Menneske som fortalte meg alt jeg har gjort. Kunne Han være Kristus?»

30 Så gikk de ut av byen og kom til Ham.

31 I mellomtiden ba disiplene Ham og sa: «Rabbi, spis!»

32 Men Han sa til dem: «Jeg har mat å ete som dere ikke

kjenner.»

33 Derfor sa disiplene til hverandre: «Har noen kommet til Ham med noe å spise?»

34 Jesus sier til dem: «Min mat er å gjøre Hans vilje som sendte Meg, og å fullføre Hans gjerning.

35 Sier ikke dere: Det er ennå fire måneder før høsten kommer? Se, Jeg sier dere, løft øynene deres og se på markene! De er allerede hvite til høsten!

36 Og den som høster, får lønn og samler frukt til evig liv, slik at både den som sår og den som høster kan glede seg sammen.

37 For her er dette ordet sant: Én sår, og en annen høster.

38 Jeg sendte dere ut for å høste det dere ikke har arbeidet for. Andre har arbeidet, og dere har gått inn i arbeidet deres.»

(Joh. 4,27-38)

Jesus sier at vi skal få høste det vi ikke har arbeidet på, vi skal få gå inn i andre sitt arbeid, og høste der vi ikke har sådd. Slik er det med disse profetiske ordene som er blitt talt ut over et område. Profetiene kan ha blitt talt ut for mange år siden, uten at det som er blitt profetert om har skjedd enda. Da ligger dette klart for dem som Den Hellige Ånd vekker ånden i, og om de da aktiverer sin tro og trør inn i det, vil de få være dem som oppfyller profetien. I slike tilfeller er timingen for det profetiske ordet knyttet til troen i dem som Den Hellige Ånd kaller på.

Forskjellen i timing mellom den profetiske tjenesten og den apostoliske tjenesten

Både profeten og apostelen har sterke åpenbaringstjenester, hvor de begge kan både høre tiltaler fra Den Hellige Ånd og se syner og visjoner og få drømmer. Men tidsaspektet som er bakket inn i

en profetisk åpenbaring er ofte veldig forskjellig fra det som er bakt inn i en apostolisk åpenbaring. Nå kan en apostel også fungere i en profetisk rolle, hvor timingen i et slik profetisk budskap vil være den samme som om det var en profet som talte det ut.

1 Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på festningsmuren. Jeg vil holde utkikk og se hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg irttesettes.

2 Da svarte Herren meg og sa: Skriv synet ned, ja, riss det tydelig inn på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted.

3 For synet gjelder en fastsatt tid som ennå skal komme. Det lengter etter enden, og det skal ikke lyve. Selv om det dryger, så vent på det! For det skal sannelig komme, det skal ikke utebli!

(Hab. 2,1-3)

Tidsaspektet som er bakt inn i et profetisk budskap kan ofte være vanskelig å skjelne. Profeter kan få budskap som handler om noe som skal skje langt frem i tid, eller noe som skal skje relativt nært. Når Jeremia profeterte om at Israelfolket skulle havne i fangenskap i Babylon, så var det noe som skjedde relativt nært i tid, selv om det ikke heller skjedde dagen etter. Når Jesaja profeterer at lammet skal ligge sammen med ulven, og spedbarnet skal leke ved kobraens hule, så er dette en profeti som går over tre tidshusholdninger. Den ble talt ut under den gamle pakt, gikk over hele nådens tidshusholdning og inn til sin oppfyllelse i tusenårsriket etter Jesu andre komme. Så tidsaspektet i et profetisk budskap kan være veldig vanskelig å vite noe om. Hvilken tid er det som Den Hellige Ånd taler om nå?

10 Om denne frelsen har profetene grundig undersøkt og gransket, de som profeterte om den nåde som skulle komme til dere,

11 idet de gransket etter hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd,

som var i dem, viste til da Han på forhånd vitnet om Kristi lidelser og herlighetene som skulle følge deretter.

12 Det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss de tjente med dette som nå er blitt kunngjort for dere ved dem som har forkynnt dere evangeliet ved Den Hellige Ånd, Han som ble sendt fra Himmelen – alt dette som engler gjerne ønsker å se inn i. (1. Pet. 1,10-12)

Selv de gammeltestamentlige profetene kjente ikke timingen i de ting som de profeterte om den kommende Messias. Men når Jesus kom i tidens fylde, så oppfylte han alt det som var blitt profetert om han ned i minste detalj. Men tidsaspektet var skjult for profetene, selv om de gransket og studerte for å finne ut hvilken tid det var snakk om. Slik er det også nå. Når en profet får et budskap som han deler om fremtiden enten om en person han profeterer over, eller for en menighet, region eller en nasjon, så er tidsaspektet som oftest skjult for han.

*6 Da de hadde reist gjennom Frygia og det galatiske land, ble de hindret av Den Hellige Ånd fra å forkynne Ordet i Asia.
7 Etter at de var kommet til Mysia, forsøkte de å dra til Bitynia, men Ånden ga dem ikke lov.*

*8 Så dro de forbi Mysia og kom ned til Troas.
9 Og et syn viste seg for Paulus om natten: En mann fra Makedonia sto og ba ham innstendig: «Kom over til Makedonia og hjelp oss!»*

10 Etter at han hadde sett synet, prøvde vi straks å dra til Makedonia, da vi forsto at Herren hadde kalt oss til å forkynne evangeliet for dem.

11 Derfor seilte vi ut fra Troas og holdt stø kurs til Samotrake, og dagen etter kom vi til Neapolis. (Apg. 16,6-11)

Slik er det derimot ikke med den apostoliske åpenbaringen. I den apostoliske åpenbaringen ligger det en mer direkte instruks fra Den Hellige Ånd i det som apostelen og hans team skal utføre

og det han skal etablere. Den apostoliske tjenesten er som vi tidligere har sett en mye mer utførende tjeneste enn det som den profetiske tjenesten er. Den apostoliske tjenesten er den tjenesten som Gud bruker til å oppfylle og utføre det som Den Hellige Ånd tidligere har talt om gjennom en profet. Når da tiden for det som er blitt profetert om er kommet, vil Den Hellige Ånd tale til en apostel for å gjennomføre det som skal gjøres.

Mønsteret blir da ofte slik at Den Hellige Ånd først legger et profetisk budskap ned i en profet, som taler ut det som Gud vil gjøre i fremtiden. Når da tiden nærmer seg vil Den Hellige Ånd igjen tale til en profet om det Gud vil gjøre om en liten stund, for at denne skal begynne å be om at det skal skje. Dette ser vi ved flere tilfeller i Guds ord. Når tiden for at Jødene skulle slippe fri fra fangenskapet i Babylon vekket Den Hellige Ånd Daniel og fikk han til å be og faste for at det som Jeremia hadde profetert virkelig skulle skje. Dette ser vi igjen når tiden for Jesu første komme nærmet seg, da kalte Den Hellige Ånd Simon i tempelet og Anna, Fanuels datter til bønn innfor det som skulle skje.

Deretter når tiden er kommet taler Den Hellige Ånd til en apostolisk tjeneste for at det som Gud vil gjøre skal skje. Apostelen vil da få en visjon, eller et mønsterbilde for det som han skal etablere, og videre mer detaljert veiledning fra Den Hellige Ånd i selve utførelsen.

Finn din profetiske plass

13 Han forlot Nasaret og kom og bosatte seg i Kapernaum, som ligger ved sjøen, i Sebulon- og Naftalitraktene.

14 Dette skjedde for at det skulle oppfylles som var talt ved profeten Jesaja, når han sier:

15 «Sebulonlandet og Naftalilandet, ved veien til havet, bortenfor Jordan, hedningenes Galilea:

16 Det folket som satt i mørke, har sett et stort lys, og over dem som satt i dødens land og skygge, har lyset gått opp.»

17 Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: «Omvend dere, for Himlenes rike er kommet nær.» (Matt. 4,13-17)

Jesus hadde en mengde profetiske ord som var talt ut over sitt liv. Gud hadde talt ut de planene han hadde med Jesu tjeneste gjennom sine profeter i det gamle testamentet. Blant disse profetiene var det profetert om hvor hans tjeneste skulle være og ha sitt utspring, nemlig i Sebulon- og Naftali-landet. Det var også profetert i Jesaja kapittel 61 om hvordan hans tjeneste skulle være. Dette tar Jesus fram og leser i synagogen i Nasaret. Han tar Jesaja-rullen og leser kapittel 61, og når han er ferdig sier han: «I dag er dette skriftsted oppfylt for deres øyne.» Jesus kjente Guds hemmelige råd for sitt liv, og han kjente og visste hvor han stod i forhold til Guds timing for sitt liv. Han forlater så Nasaret og slår seg ned på sin profetiske plass – Kapernaum og begynner å gjøre det som står i Jesaja kapittel 61.

Alt inntil dette punktet i Jesu liv hadde vært en forberedelse for den offentlige tjenesten han skulle gjøre her på jorden. Slik er det også for deg. Gud vil forberede deg for din profetiske plass, det gjør han ved å lede deg fram skritt for skritt. Jesaja kapittel 61 sier at Gud hadde salvet Jesus til å forkynne evangeliet for fattige, forbinde dem med et sønderbrutt hjerte, rope ut frihet for fanger, sette de bundne fri og å rope ut et nådens år fra Herren. Denne salvelsen lå på den tjenesten Gud hadde for Jesus, men han begynte ikke å flyte i den før han kom til sin profetiske plass. Slik er det for deg også. Gud har lagt en salvelse på den tjenesten han har for deg, men du vil ikke flyte i fylde av den salvelsen, før du går inn i den tjenesten Gud har talt om. Som dagen er, slik skal din styrke være.

Dette kan vi se med Paulus også. Gud hadde kalt ham til å bli en apostel for hedningene. Men det var ikke slik at han gikk inn i denne tjenesten fra dag én som kristen. Nei, han vokste inn i den, til at han kom til sin profetiske plass, den plassen hvor han kom inn i alt det som Gud hadde talt til ham om; Antiokia. Antiokia var den plassen Gud hadde for Paulus, der skulle han komme inn i sin tjeneste, og der skulle han virke fra. Selv om Paulus hadde en omreisende tjeneste, så kom han stadig tilbake til Antiokia, som var hans utgangspunkt. Gud har en profetisk plass for deg også, hvor du vil oppleve fylde av den salvelsen Gud har for deg. Her vil du få se at alle de gode ordene Gud har talt til deg, begynner å bli oppfylt. Det er ikke sikkert at du skal forbli på det stedet for resten av ditt liv. Nei, men når du kommer til din profetiske plass, vil du komme inn i, og starte på din tjeneste, og den plassen vil være ditt utgangspunkt.

Del 11:

Den profetiske salvelsen

Forholdet mellom tjenestene, gavene og salvelsen

4 Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme.

5 Det er mange forskjellige tjenester, men Herren er den samme.

6 Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle. (1. Kor 12,4-6)

Dette avsnittet i 1. Korinterbrev kapittel 12 like før Paulus gir oss undervisningen om de 9 forskjellige nådegavene, er et veldig klargjørende avsnitt om forholdet mellom nådegavene, tjenestene og Den Hellige Ånds salvelse. Som vi vet finnes det ni nådegaver, eller ni typer av nådegaver, det står jo at det er forskjellige slag av tunger og nådegaver til å helbrede, så å si at det er kun ni nådegaver kan kanskje bli litt feil. I tillegg sier Paulus at det finnes mange forskjellige tjenester. Vi har her i alle fall fem tjenestegaver, tjenestene biskop, tilsynsman og diakon, og i tillegg nevner Paulus flere andre i sine to lister i 1. Korinterbrev 12,28 og Romerbrevet kapittel 12 vers 3 til 8. Slik at, ja, det er mange forskjellige tjenester som Jesus har gitt til menigheten.

Når Paulus har nevnt de mange nådegavene og tjenestene, så kommer et interessant vers i vers 6 her i 1. Korinterbrev kapittel 12: "Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle." Hva er disse «mange forskjellige kraftige virkningene»? Hva er det som har forskjellige kraftige virkninger? Jo, dette viser tilbake til de to versene foran. Det er de mange forskjellige nådegavene og tjenestene som har mange forskjellige kraftige virkninger. Med andre ord kan to som opererer i nådegaven kunnskapsord gjøre dette med stor forskjell i hvor kraftig de opererer. Det samme gjelder for to som har tjenestegaven profet, de vil heller ikke

være like og operere i sin tjeneste helt likt. Nei, det vil være mange forskjellige kraftige virkninger i både nådegavebruken og hvordan de forskjellige tjenestene fungerer. Hva skyldes dette? Det er Den Hellige Ånds salvelse.

4 Det er mange forskjellige nådegaver, men Ånden er den samme.

5 Det er mange forskjellige tjenester, men Herren er den samme.

6 Og det er mange forskjellige kraftige virkninger, men Gud er den samme som virker alt i alle.

7 Men Åndens åpenbaring blir gitt til hver enkelt, etter hva som er gagnlig: (1. Kor. 12,4-7)

Disse tjenestene og nådegavene fungerer ikke ut fra seg selv. Nei, de fungerer etter hvor mye Den Hellige Ånd lar komme gjennom dem. Åndens åpenbaring blir gitt til hver enkelt, etter hva som er gagnlig. Tjenestene og nådegavene er altså kanaler som Den Hellige Ånd lar sin salvelse flyte gjennom. De forskjellige kraftige virkningene er dermed hvor mye av Den Hellige Ånds salvelse som får flyte gjennom nådegavene og tjenestene.

29 For Guds nådegaver og kall kan ikke tas tilbake.
(Rom. 11,29)

6 Derfor minner jeg deg om å vekke Guds nådegave til live, den som er i deg ved at jeg la hendene mine på deg.
(2. Tim. 1,6)

Her sier Guds ord at de nådegaver og kall som Gud gir oss, de kan ikke tas tilbake. Nå står dette i en sammenheng som handler om Israels fortsatte unike stilling som Guds eiendomsfolk, men det handler i like stor grad om de andre nådegaver og kall som Gud gir. Derfor om du har fått en nådegave eller et kall til en tjeneste, så kommer ikke Gud til å ta dette fra deg. Men så ser vi

i verset fra 2. Timoteusbrev at Paulus minner Timoteus om at han på ny, som det står i andre oversettelser, vekker Guds nådegave til live igjen, den som Timoteus har fått ved at Paulus la sine hender på han. Hva betyr dette? Jo, nådegavene vil ikke bli tatt bort fra oss av Gud, men de kan allikevel “dø ut” i våre liv. Paulus sier at Timoteus må vekke nådegaven til live, med andre ord er den ikke i funksjon, men samtidig sier han at nådegaven er i Timoteus. Med andre ord er den ikke tatt bort, men den fungerer ikke lenger. Dette handler om at selv om du har fått en nådegave eller en tjeneste, som Gud ikke vil ta bort fra deg, kan du allikevel slutte å fungere i nådegaven eller tjenesten. Den Hellige Ånds salvelse kan slutte å flyte gjennom gaven eller tjenesten.

*20 Men dere har ikke lært å kjenne Kristus slik,
21 så sant dere virkelig har hørt om Ham og er blitt opplært i
Ham, slik sannheten er i Jesus,*

*22 da dere har avlagt det som hører til deres tidligere framferd,
det gamle menneske, det som blir fordervet ved de forførende
lyster,*

23 og får fornyelse i deres sinn ved Ånden,

*24 og dere har ikledd dere det nye menneske, som er skapt etter
Gud, ved sannhetens rettferdighet og hellighet.*

*25 Legg derfor bort løgnen, og hver av dere skal tale sannhet
med sin neste, for vi er hverandres lemmer.*

*26 Blir dere vrede, så synd ikke! La ikke solen gå ned over deres
vrede,*

27 og gi heller ikke djevelen rom!

*28 Den som stjal, skal ikke stjele mer, men heller arbeide og
gjøre det gode med hendene sine, for at han kan ha noe å gi til
dem som trenger hjelp.*

*29 La ikke et eneste råttent ord komme ut fra deres munn, men
bare ord som er gode til nødvendig oppbyggelse, for at ordene
kan gi nåde til dem som hører på.*

30 Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, Ham som dere ble beseglet med til forløsningens dag.

31 La all bitterhet, vrede, sinne, skrik og ond tale være langt fra dere, sammen med all ondskap.

32 Og vær gode mot hverandre, vær barmhjertige og tilgi hverandre, slik Gud har tilgitt dere i Kristus. (Ef. 4,20-32)

Her står det at selv om vi har ikledd oss det nye mennesket og ikke lenger er slaver under synden, men har fått en ny stilling innfor Gud, i Kristus, hvor vi er hellige og feilfri i Ham, så kan vil allikevel gjøre Den Hellige Ånd sorg. Dette handler om vår vandring, ikke vår posisjon i Kristus. Dette er vår vandring på den hellige veien, vår vandring i lydhørhet, lydighet og helliggjørelse. Her er det mange som ikke ser klart, spesielt nå etter at vranglærer som ekstremnådeforkynnelsen og Eternal security læren, har veltet inn over menighetene. Ofte blir det sagt at nådegavene ikke er noen fortjenestemedalje, eller sier noe om hvor hellig den som opererer i gavene lever. Det er helt rett at en ikke får nådegavene som en fortjenestemedalje. Alle som vil og som ber om å få nådegavene kan få dem av bare nåde. Men det er ikke rett at vårt liv ikke spiller inn på hvor sterkt vi opererer i gavene og tjenestene.

Den Hellige Ånd er det som flyter gjennom nådegavene og tjenestene, og Den Hellige Ånd er var. Han blir blant annet fremstilt som en due, og har noe av duens varhet. Vi kan med våre liv gjøre Den Hellige Ånd sorg, og da vil flyten av salvelse tørke inn. Vi kan også til stadighet velge å være ulydige når han ber oss om å profetere over noen eller bruke en av de andre nådegavene. Da vil vi også oppleve at strømmen av salvelse fra Himmelen tørker inn. Et tragisk eksempel på dette er kong Saul.

22 Så sa Samuel: «Har Herren like stort velbehag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens røst? Se, lydighet er bedre enn slaktoffer, og lydhørhet er bedre enn fett av værere.

23 For gjenstridighet er som spådomssynd, og trass er som overtredelse og avgudsdyrkelse. Siden du har forkastet Herrens Ord, har Han også forkastet deg, så du ikke skal være konge.»

24 Da sa Saul til Samuel: «Jeg har syndet, for jeg har overtrådt Herrens bud og dine ord, fordi jeg fryktet folket og hørte på deres røst.

25 Derfor ber jeg deg, tilgi meg min synd, og vend tilbake sammen med meg, så jeg kan tilbe Herren.»

26 Men Samuel sa til Saul: «Jeg vil ikke vende tilbake sammen med deg, for du har forkastet Herrens Ord, og derfor har Herren forkastet deg, så du ikke lenger skal være konge over Israel.»

27 Da Samuel snudde seg for å gå, grep Saul tak i kanten av kappen hans, så den revnet.

28 Da sa Samuel til ham: «I dag har Herren revet kongedømmet over Israel fra deg, og Han har gitt det til en som er din neste, en som er bedre enn du. (1. Sam. 15,22-28)

11 Samuel sa til Isai: «Er alle de unge mennene her?» Da sa han: «Den yngste mangler; han er ute og gjeter sauene.» Samuel sa til Isai: «Send bud på ham og hent ham hit! For vi vil ikke sette oss til bords før han kommer hit.»

12 Så sendte han bud og hentet ham. Han var rødkinnet, med klare øyne og pen å se på. Herren sa: «Stå opp og salv ham! For han er det.»

13 Da tok Samuel oljehornet og salvet ham midt iblant hans brødre. Fra den dagen av kom Herrens Ånd over David og var over ham i tiden som fulgte. Så brøt Samuel opp og dro til Rama.

14 Men Herrens Ånd vek bort fra Saul, og en ond ånd fra Herren plaget ham. (1. Sam. 16,11-13)

Kong Saul var kalt til å være konge, og han var salvet til det både av Samuel, men først og fremst av Den Hellige Ånd. Men Saul hadde ikke karakteren til å kunne bære salvelsen. Han valgte å handle i ulydighet mot Gud og Gud forkastet han. I forkastelsen

mistet ikke Saul kongemakten, men han mistet Den Hellige Ånds salvelse til å fungere som konge.

Slik er det med oss og våre tjenester og nådegaver også. Vi vil aldri miste kallene som Gud har gitt oss, eller de nådegavene som vi har fått, men vi kan miste salvelsen til å fungere i tjenestene og gavene. Dermed er det ufattelig viktig å vite hvordan Den Hellige Ånds salvelse fungerer, hvordan flyte med salvelsen, hvordan ta til seg av salvelsen og hvordan den profetiske salvelsen er. Men før vi går nærmere inn på disse tingene, skal vi se på et siste bilde som viser forholdet mellom salvelsen, gavene og tjenestene.

1 Engelen som talte med meg, kom tilbake og vekte meg, som når en mann blir vekt opp fra sin søvn.

2 Han sa til meg: «Hva ser du?» Så sa jeg: «Jeg ser, og se, det er en lysestake av gull helt igjennom. På toppen er det en skål. Det er sju lamper med sju rør til de sju lampene på toppen.

3 To oliventrær står ved siden av den, et på høyre side av skålen og et på venstre side.»

4 Så tok jeg til orde og sa til engelen som talte med meg: «Hva er dette, min herre?»

5 Da svarte engelen som talte med meg, og sa til meg: «Vet du ikke hva dette er?» Jeg sa: «Nei, min herre.»

6 Så svarte han og sa til meg: «Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved Min Ånd, sier hærskares Herre.

7 Hvem er du, du store fjell? Bli til en slette framfor Serubabel! Han skal føre fram toppsteinen til høye rop og si: «Nåde, nåde være med den!»

8 Igjen kom Herrens ord til meg, og det lød slik:

9 «Serubabel har lagt grunnvollen for dette huset med sine hender. Med sine hender skal han også fullføre det. Da skal du kjenne at hærskares Herre har sendt Meg til dere.

10 For hvem har foraktet dagen med den ringe begynnelse? For

disse sju gleder seg over å se loddlinen i Serubabels hånd. De er Herrens øyne, som farer over hele jorden.»

11 Da svarte jeg og sa til ham: «Hva er disse to oliventrærne, til høyre og til venstre for lysestaken?»

12 Igjen tok jeg til orde og sa til ham: «Hva er disse to olivengrenene ved siden av de to gullrørene som drypper av den gylne oljen?»

13 Da svarte han meg og sa: «Vet du ikke hva dette er?» Jeg sa: «Nei, min herre.»

14 Da sa han: «Dette er de to salvede som står ved siden av hele jordens Herre.» (Sak. 4,1-14)

Dette er et veldig interessant avsnitt som sier veldig mye om hvordan forholdet mellom salvelsen, tjenester og gaver fungerer. Her ser vi hvordan lysestaken med sine sju lamper, som står for de sju Guds Ånder som vi finner i Åpenbaringen kapittel 5 vers 6, som ikke betyr at det er sju forskjellige Guds Ånder, men at Den Hellige Ånd har sju forskjellige sider eller karaktertrekk som den flyter gjennom. Disse ser vi beskrevet i Jesaja kapittel 11 vers 2, hvor det står om Jesus som kvisten som skal skyte opp av Isais stubb, skal ha Den Hellige Ånd over seg. Der er Den Hellige Ånd beskrevet med sju karaktertrekk: Herrens Ånd eller Ånden til herreskap, visdoms Ånd, forstands Ånd, råds Ånd, styrkes Ånd, Ånden som gir kunnskap og Ånden som gir frykt for Herren.

Denne lysestaken med de sju lampene har en skål med olje og det går et rør fra denne skålen til alle de sju lampene. De åpenbaringene som Den Hellige Ånd kommer med gjennom nådegavene og de forskjellige tjenestene, etter hva som er gagnlig, som vi så i 1. Korinterbrev kapittel 12 vers 7, vil alle være ut fra et av de sju karaktertrekkene til Den Hellige Ånd. For at det skal være flamme på den aktuelle lampen må det flyte olje fra skålen gjennom røret inn i lampen. Denne oljen står for Den Hellige Ånds salvelse. Den gylne oljen ser vi drypper fra de

to oliventrærne på hver side av lysestaken, ned i skålen, og flyter så inn i lampene. De to oliventrærne forteller engelen i synet til profeten Sakarja er de to salvede som står ved siden av hele jordens Herre. Hvem står på hver side av Gud Fader? Jo, Jesus Kristus, den salvede, og på dette tidspunktet Den Hellige Ånd, som salvelsen flyter fra.

Vi er totalt avhengig av Den Hellige Ånds salvelse for å kunne fungerer i de nådegavene som vi har fått, og for å kunne fungere i tjenestegaver eller andre tjenester. Slik er det også med både den profetiske nådegaven og profet tjenesten. La oss derfor nå se mer grundig på de forskjellige aspektene ved den profetiske salvelsen.

Den profetiske salvelsen

16 Så sa Herren til Moses: «Samle sytti menn av Israels eldste for Meg, menn som du vet er eldste for folket og oppsynsmenn for dem. Ta dem med til Åpenbaringsteltet, så de kan stå der sammen med deg.

17 Så vil Jeg komme ned og tale med deg der. Jeg vil ta av den Ånd som er over deg, og legge på dem. Og de skal bære byrden av folket sammen med deg, så du ikke må bære den alene.

18 Til folket skal du si: Hellige dere til i morgen, så skal dere få spise kjøtt. For dere har grått så Herren hørte det, og sagt: «Hvem skal gi oss kjøtt å spise? For vi hadde det godt i Egypt.»

Derfor skal Herren gi dere kjøtt, så dere får spise.
19 Ikke én dag skal dere spise, heller ikke to dager, ikke fem dager, ti dager, tjuе dager,

20 men i en hel måned, helt til det tyter ut av nesen på dere og dere blir kvalme av det, fordi dere har forkastet Herren som er iblant dere. Dere har grått framfor Hans ansikt og sagt: «Hvorfor dro vi i det hele tatt ut av Egypt?»

21 Moses sa: «Seks hundre tusen mann til fots er folket jeg er iblant. Likevel har Du sagt: Jeg vil gi dem kjøtt så de kan spise i en hel måned.

22 Skal det slaktes så mye småfe og storfe for dem, at de får nok mat? Skal all fisken i havet samles til dem, så de får nok mat?»

23 Da sa Herren til Moses: «Herrens arm, er den blitt kortere? Nå skal du få se om Mitt ord skal slå til eller ikke.»

24 Så gikk Moses ut og talte Herrens Ord til folket, og han samlet de sytti mennene av folkets eldste og stilte dem rundt teltet.

25 Så kom Herren ned i skyen og talte til ham. Og Han tok av den Ånd som var over ham, og la på de sytti eldste. Da Ånden hvilte over dem, skjedde det: De profeterte, selv om de aldri gjorde det igjen.

26 Men to menn hadde blitt igjen i leiren. Den ene het Eldad, og den andre het Medad. Og Ånden hvilte over dem. De var blant dem som var skrevet opp, men som ikke hadde gått ut til teltet. De profeterte i leiren.

27 En ung mann sprang da ut og fortalte det til Moses og sa: «Eldad og Medad profeterer i leiren.»

28 Da svarte Josva, Nuns sønn, som var Moses' medhjelper fra sin ungdom. Han sa: «Moses, min herre, stopp dem!»

29 Moses sa til ham: «Er du nidkjær for min skyld? Å, om bare alt Herrens folk var profeter ved at Herren la sin Ånd på dem!»

(4. Mos. 11,16-29)

Dette er Moses store ønske, hvor han taler ut ønsket som senere Gud lovet at han vil gjøre gjennom profeten Joel, og deretter oppfyller på pinsedagen, når han utgjøt sin Ånd over alt kjød, og skapte seg et folk av “profeter”. Vi er ikke alle blitt tjenestegaven profet, men vi har alle fått tilgang til det profetiske, og den profetiske salvelsen, som var over Moses, og som nå er tilgjengelig for oss alle. Men hva er denne profetiske salvelsen?

Den profetiske salvelsen er den salvelsen som flyter gjennom den profetiske tjenesten, i alle dens varianter og modenhetsgrader, fra den som tar sine første skritt inn i en profetisk tjeneste til den mest modne og erfarne profet. Det er også den salvelsen som flyter gjennom den profetiske nådegaven og gjennom de andre åpenbarings nådegavene, som kunnskapsord og visdomstale, tungetale til tydning og tydning av tungetale, og gaven til å prøve ånder, som alle ligger i utrustningen til den profetiske tjenesten. Alle disse nådegavene og den profetiske tjenesten er avhengig av at den profetiske salvelsen flyter for å kunne fungere. Ingen kan eller skal produsere noe av seg selv, og er avhengige av at Den Hellige Ånd lar sin salvelse flyte gjennom gaven og tjenesten.

Den profetiske salvelsen er annerledes og gir seg forskjellige utslag enn for eksempel den evangelistiske salvelsen, som flyter i kraftgjerninger, helbredelser, tegn og under, samt det å få mennesker frelst, som alltid er et verk av Den Hellige Ånd. Ingen kan bli frelst uten at Den Hellige Ånd drar på han eller henne. Den evangelistiske salvelsen er en lett og frisk salvelse, mens den profetiske salvelsen er en mye tyngre salvelse. Men dette kommer vi tilbake til.

I den profetiske salvelsen ligger det en kraft til å reformere landet. Denne ser vi aktiv i Elias tjeneste, når han konfronterer Akab og Jesabels styre av Israel, stenger himmelen for regn, og senere utfordrer Ba'al-profetene og Asjeraprofetene.

17 Da Akab så Elia, skjedde det at Akab sa til ham: «Er det du, du som fører skade over Israel?»

18 Han svarte: «Jeg har ikke ført skade over Israel, men det har du og din fars hus gjort ved at dere har sviktet Herrens bud og har fulgt Ba'alene.

19 Send derfor bud og samle sammen hele Israel hos meg på Karmelfjellet, sammen med de fire hundre og femti Ba'al-

profetene og de fire hundre Asjeraprofetene, de som spiser ved Jesabels bord.»

20 Så sendte Akab bud blant alle Israels barn, og han samlet sammen profetene på Karmelfjellet.

21 Elia kom fram for hele folket og sa: «Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Hvis Herren er Gud, så følg Ham, men hvis det er Ba'al, så følg ham.» Men folket svarte ham ikke et ord.

22 Da sa Elia til folket: «Jeg, jeg er alene igjen som Herrens profet, men Ba'als profeter er fire hundre og femti menn.

23 La dem derfor gi oss to okser! La dem velge seg ut en okse, dele den opp i stykker og legge den på veden, uten å sette ild på den. Og jeg, jeg skal gjøre i stand den andre oxen og legge den på veden, uten å sette ild på den.

24 Så skal dere påkalle navnet til deres gud, og jeg vil kalle på Herrens navn. Da skal det være slik at den Gud som svarer med ild, Han er Gud.» Så svarte alt folket og sa: «Det ordet er rett.»

25 Elia sa til Ba'als profeter: «Velg dere ut den ene oxen og gjør den i stand først, for dere er mange. Påkall navnet til guden deres, men sett ikke ild på den.»

26 Så tok de den oxen som var gitt dem, gjorde den i stand og kalte på Ba'als navn fra morgen til middag. De ropte: «Ba'al, hør oss!» Men det kom ingen røst. Ingen svarte. Så haltet de rundt alteret som de hadde laget.

27 Da det var blitt midt på dagen, hånte Elia dem og sa: «Dere må rope med høy røst! Han er jo en gud. Enten tenker han på noe, eller så har han gått avsides, eller så er han ute på reise. Eller kanskje han sover og må vekkes.»

28 Så ropte de høyt og skar seg med sverd og spyd, slik de hadde for vane, helt til blodet rant av dem.

29 Da middagstiden var over, kom de i profetisk henrykkelse helt til tiden da grøde-offeret skulle ofres. Men det kom ingen røst. Ingen svarte, og ingen hørte på dem.

30 Da sa Elia til hele folket: «Kom hit til meg!» Så kom hele folket fram til ham. Han satte Herrens alter i stand, det som var blitt ødelagt.

31 Elia tok tolv steiner, etter tallet på stammene til Jakobs sønner. Det var til ham Herrens Ord var kommet, og Han hadde sagt: «Israel skal være ditt navn.»

32 Med steinene bygde han så et alter i Herrens navn. Han laget en grøft rundt alteret, stor nok til å romme to mål såkorn.

33 Han la veden til rette, delte oxen opp i stykker, la den på veden og sa:

34 «Fyll fire vannkrukker med vann og hell det ut over brennofferet og på veden!» Så sa han: «Gjør det en gang til!» Og de gjorde det enda en gang. Så sa han: «Gjør det for tredje gang!» Og de gjorde det for tredje gang.

35 Så rant vannet helt rundt alteret. Han fylte også grøften med vann.

36 På den tiden da grødeofferet blir ofret, skjedde det: Profeten Elia kom fram og sa: «Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, må det på denne dagen bli kjent at Du er Gud i Israel, og at jeg er Din tjener, og at jeg har gjort alt dette på Ditt ord. 37 Svar meg, Herre, svar meg, så dette folket kan erkjenne at Du er Herren Gud, og at Du vender deres hjerter tilbake til Deg igjen.»

38 Da falt Herrens ild og fortærte brennofferet og veden, steinene og jorden. Den slikket opp vannet i grøften.

39 Da alt folket så det, falt de på sitt ansikt og sa: «Herren, Han er Gud! Herren, Han er Gud!»

40 Elia sa til dem: «Grip Ba'al-profetene! La ikke en eneste en av dem slippe unna!» Så grep de dem, og Elia førte dem ned til Kisjonbekken, og der lot han dem drepe.

(1. Kong. 18,17-40)

Den profetiske salvelsen som var over Elia, gjorde at Elia kunne høre Guds plan til reformasjon av landet, og utføre det som Gud hadde planlagt. Akab mente at det var Elia som var skyld i den tørken som var rammet Israel, men skylden lå hos Akab, som levde ugudelig selv og hadde latt folket bli ugudelig. Dette gjelder i dag også, det vil gå dårlig for et land som lever i

ugudelighet.

11 Volden reiser seg til et ris for de ugudelige. Ingen av dem skal bli tilbake, ingen fra den larmende hopen av dem, ingenting av all deres rikdom. Ingen skal klage over dem.

(Esek. 7,11)

Guds ord sier at vold reiser seg til ris over ugudelighet. Dette ser vi i alle samfunn som vender seg bort fra Gud, der begynner volden å utbre seg. Og det stikk motsatte skjer i samfunn som vender seg tilbake til Gud, i for eksempel vekkelsen i Pensacola i Florida, der endte politiet opp med å ha veldig lite å gjøre, etterhvert som flere og flere av de mest belastede i byen ble frelst.

12 De som kommer fra deg, skal bygge opp igjen de gamle, ødelagte stedene. Du skal reise opp igjen de grunnvollene som har tilhørt slekt etter slekt. Du skal kalles den som setter bruddet i stand, den som bygger veiene opp igjen så det blir mulig å bo der. (Jes. 58,12)

I det at den profetiske salvelsen har i seg kraft til å reformere landet, viser det hvor viktig det er for oss som Guds folk å søke å flyte i den profetiske salvelsen. Vi skal være med på å gjenreise grunnvoller fra gammel tid, du skal bygge opp igjen ruinene og sette veiene i stand, så folket kan bo i landet. Derfor har Gud lagt sin profetiske salvelse over sitt folk, slik at vi kan være med å reformere landet, enten vi er kalt til den profetiske tjenesten eller ikke, vi er alle kalt til å være et profetisk folk.

Videre ligger det i den profetiske salvelsen å være en kraft til renselse innad i menigheten.

9 Da rakte Herren fram sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til meg: «Se, Jeg legger Mine Ord i din munn.

10 Se, i dag har Jeg satt deg over folkeslagene og kongerikene, for å rykke opp og rive ned, for å ødelegge og å bryte ned, for å bygge og plante.» (Jer. 1,9-10)

Når Gud kalte Jeremia til profet sa han en del om hvordan den profetiske salvelsen er. Den er til å rykke opp og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge og til å plante. Den profetiske salvelsen er til å rense Guds menighet. Gud ønsker å rive ned og knuse alt det som ikke er fra han i sin menighet, av synd, bindinger og menneskelige tradisjoner og ideer. Derfor har han lagt sin profetiske salvelse over sitt folk, slik at den som flyter i salvelsen kan være med på å rense Guds menighet, for deretter å bygge opp det som behager Gud. Nå er det aspekt med denne delen av den profetiske salvelsen, som er forbeholdt den profetiske tjenesten, men selv den profetiske nådegaven har noe av dette i seg, ettersom den skal blant annet være til formaning.

15 For han skal være stor for Herren, og han skal verken drikke vin eller sterk drikk. Han skal også være fylt med Den Hellige Ånd, helt fra han er i mors liv.

16 Og han skal omvende mange av Israels barn til Herren deres Gud.

17 Han skal også gå foran Ham i Elias ånd og kraft, for å vende fedrenes hjerter til barna og ulydige til de rettferdiges visdom, for å gjøre rede et forberedt folk for Herren.»

(Luk. 1,15-17)

Når Gud snakker om den profetiske salvelsen, som skulle ligge over døperen Johannes, så sier han at den skulle være til å vende fedres hjerter til barna og ulydige til rettferdiges sinnelag. Og at den skulle være til å berede for Herren et vel skikket folk. Jesus ønsker seg en brud som er klar og pyntet til bryllup, når han kommer igjen. Han ønsker seg en brud uten flekk og lyte, og derfor har han lagt den profetiske salvelsen over sitt folk, slik at vi kan være med på å gjøre bruden i stand.

En tredje viktig del av den profetiske salvelsen er at den er en kraft til å være med å bygge Guds menighet.

*19 Derfor er dere ikke lenger fremmede og utlendinger, men medborgere med de hellige, og dere hører til Guds husfolk.
20 Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen.*

21 I Ham blir hele bygningen føyd sammen, og den vokser til et hellig tempel i Herren.

22 I Ham blir også dere bygd opp sammen med de andre til en bolig for Gud i Ånden.

(Ef. 2,19-22)

1 Profeten Haggai og profeten Sakarja, Iddos sønn, profeterte for jødene som var i Juda og Jerusalem i Israels Guds navn, som hersket over dem.

2 Serubabel, Sjealtiels sønn, og Josva, Josadaks sønn, sto fram og begynte å bygge opp Guds hus i Jerusalem. Guds profeter var med dem og hjalp dem.

(Esra 5,1-2)

Den profetiske salvelsen som flyter i den profetiske tjenesten er viktig i det å bygge Guds menighet. Den har en viktig grunnleggende funksjon, men også det å ha kraft til å bryte gjennom all motstand som reiser seg for å stoppe byggingen av menigheten. Akkurat slik som det var med Jeremia, som skulle bygge og plante etter at han hadde revet ned det som ikke var til behag for Gud. Slik vil også de som fungerer i den profetiske tjenesten få være med å bygge Guds menighet sterk, ved å høre fra Gud hva som skal gjøres, og så tale det ut, til dets eksistens. Derfor er det så viktig at vi søker en stadig større flyt av den profetiske salvelsen, så vi kan få del i alt det som Den Hellige Ånd vil gi oss både gjennom profeter og gjennom den profetiske nådegaven.

Hvem er den profetiske salvelsen for?

9 Denne mannen hadde fire døtre som var jomfruer, og de hadde profetiens gave.

10 Vi ble der i mange dager, og på den tiden kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea.

(Apg. 21,9-10)

I disse to versene ser vi noe av den bredden som finnes i den profetiske salvelsen. Hvor vi først ser de fire døtrene til evangelisten Phillip, som fungerer i den profetiske nådegaven, men som ikke er profeter, hvorpå vi ser Agabus som omtales som profet. Den profetiske salvelsen er for alle. I det ligger det ikke at alle skal eller kan ha tjenestegaven profet, men det jeg sier er at Gud har lagt sin profetiske salvelse over alle. Gud ønsker at vi alle skal gå inn i den profetiske salvelsen og begynne å flyte i den. Vi skal være et folk av profeter eller et profetisk folk, som taler ut ord fra Himmelen. Dette gjorde Gud mulig når han utgjøt Den Hellige Ånd over alt kjød på Pinsedagen.

1 Mirjam og Aron talte imot Moses på grunn av den kusjittiske kvinnen han hadde tatt til ekte. For han hadde tatt en kusjittisk kvinne til ekte.

2 De sa: «Har Herren virkelig bare talt ved Moses? Har Han ikke talt ved oss også?» Og Herren hørte det.

3 Mannen Moses var meget ydmyk, mer enn noe annet menneske på jorden.

4 Plutselig sa Herren til Moses, Aron og Mirjam: «Kom ut, dere tre, til Åpenbaringsteltet!» Og de tre kom ut.

5 Da kom Herren ned i skystøtten og sto i døren til teltet. Han kalte på Aron og Mirjam. De gikk fram, begge to.

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham.

7 Slik er det ikke med Min tjener Moses. I hele Mitt hus er han trofast.

8 Ansikt til ansikt taler Jeg med ham, ja tydelig, og ikke i gåter. Herrens skikkelse skuer han. Hvorfor fryktet dere ikke da for å tale imot Min tjener Moses?» (4. Mos. 12,1-8)

Moses er et forbilde på det perfekte åndelige lederskap. Her ser vi at alle de tre som var i lederteamet for Israels menighet var profeter, men at Moses var det på en meget spesiell måte, han var tro i hele Guds hus. I dette var Moses på mange måter et forbilde på den nytestamentlige tjenesten apostel, som skulle komme. Gud ønsker at du som er menighetsleder skal flyte i den profetiske salvelsen, slik at du kan høre fra Himmelen. Du er satt til å bygge på Guds menighet, men du er bare byggmester eller bygningsmann, Gud er arkitekten, derfor trenger du å få klare signaler fra Gud om hva du skal føre folket inn i.

1 David og førerne for hæren skilte også ut til tjenesten noen av sønnene til Asaf, Heman og Jedutun. De var profetene som spilte på lyrer, harper og cymbler. Dette var listen av de dyktige mennene som utførte denne tjenesten for dem:

(1. Krøn. 25,1)

12 Alle sangerne av levittene, alle de som tilhørte Asaf, Heman og Jedutun, med sine sønner og brødre, sto øst for enden av alteret, kledd i hvit lin, med cymbler, harper og lyrer. Sammen med dem var hundre og tjue prester som blåste i trompeter.

13 Da skjedde det: Trompetblåserne og sangerne ble som en enhet og dannet én røst som ble hørt i lovprisning og takksigelse til Herren. De løftet røsten sammen med trompeter og cymbler og andre musikkinstrumenter, og priste Herren og sa: For Han

er god, for Hans barmhjertighet varer til evig tid. Da ble huset, Herrens hus, fylt av en sky, 14 slik at prestene ikke kunne fortsette tjenesten på grunn av skyen. For Herrens herlighet fylte Guds hus.

(2. Krøn. 5,12-14)

Gud ønsker at du som driver med sang og lovsang i menigheten, skal være under profetisk salvelse, slik som Davids lovsangere var. De var alle profeter. Når du flyter i den profetiske salvelsen i lovsangstjenesten, vil du oppleve at Gud leder deg, slik at du kan lede hele menigheten inn i det aller helligste. Du vil kunne kjenne hvor Den Hellige Ånds elv flyter og kunne flyte med den. Det blir som om en kan koble seg på den lovsangen som finnes innfor Guds trone i Himmelen og delta i den. Gud vil da når du får flyte med i det som Den Hellige Ånd leder til, stadfeste din tjeneste ved å senke sitt hellige og rene nærvær ned over forsamlingen. I lovsangen er det derfor helt avgjørende å ha lovsangsledere som er ledbare for Den Hellige Ånd. Lovsangerne er ikke der for å opptre, eller skinne selv, men for å lede forsamlingen inn i tilbedelse innfor Guds trone, og for å dra ned Guds herlighet i møtet.

22 Derfor er tunger til et tegn, ikke for dem som tror, men for de vantro. Men profetien er ikke for de vantro, men for dem som tror.

23 Hvis altså hele menigheten kommer sammen på samme sted, og alle taler med tunger, og det kommer inn noen som er ukyndige eller vantro, vil de ikke da si at dere er fra forstanden?

24 Men om alle taler profetisk og en vantro eller en ukyndig kommer inn, blir han overbevist av alle, han blir dømt av alle.

25 Og slik blir alt det som er skjult i hans hjerte, avslørt. Og så vil han falle ned på sitt ansikt, og han vil tilbe Gud og vitne at Gud er sannelig iblant dere. (1. Kor. 14,22-25)

Gud ønsker at du som regner deg kun som et vanlig menighetsmedlem, skal flyte i den profetiske salvelsen, slik at han kan bruke deg til å føre mennesker til omvendelse. Gud ønsker en sterk profetisk atmosfære i våre møter, og derfor kaller han deg til å gå inn i den salvelsen han har lagt over ditt liv. Gud oppfordrer oss alle uansett hvilken tjeneste vi har eller ikke har, å søke å få de åndelige nådegavene, og da først og fremst det å tale profetisk. For da å kunne fungere i nådegaven, så trenger du den profetiske salvelsen.

Så hvem er den profetiske salvelsen for? Den er for alt Guds folk, men spesielt så trenger selvfølgelig de som skal fungere i en profetisk tjeneste den profetiske salvelsen, videre de som sitter i et åndelig lederskap i en menighet, er også totalt avhengig av profetisk salvelse for å få del i Guds mønsterbilde eller arkitekttegning for menigheten. Lovsangere er også veldig avhengig av å være salvet med den profetiske salvelsen for å kunne fungere i sitt fulle potensiale som lovsangsledere. Så vi er veldig avhengige i Guds menighet av at den profetiske salvelsen får flyte fritt og sterkt i blant oss, og at flest mulig begynner å vade ut på dypet i den strømmen som stadig flyter fram fra Den Hellige Ånd.

Fungere i den profetiske salvelsen

Nå som vi har sett hvem den profetiske salvelsen er for, og hvor viktig Den Hellige Ånds salvelse er for hvordan vi skal fungere i våre nådegaver og i våre tjenester, så er det viktig å vite noe om hvordan vi skal fungere i den profetiske salvelsen. Vi skal nå se på noen viktige prinsipper for hvordan vi alle kan fungere i salvelsen på best mulig måte.

1) Vent på vinden

31 Men de som venter på Herren, får ny kraft. De løfter vingene som ørner, de løper og blir ikke utslitt, de går og blir ikke trette. (Jes. 40,31)

Det som for det første er viktig å vite, skal en kunne fungere sterkt i den profetiske salvelsen, så er det at dette er ikke noe en kan produsere selv. Nei, vi er totalt avhengig av at Den Hellige Ånd taler, før vi kan tale. Derfor må vi lære oss å vente på Den Hellige Ånd.

For å fungere i den profetiske salvelsen, må du være som en ørn. Du må sitte og vente på at Den Hellige Ånds vind skal begynne å blåse, og da skal du løfte vingene og slippe deg ut, og la vinden løfte deg og føre deg dit den blåser. Her er det veldig viktig at du ikke blir utålmodig eller overivrig, slik at du kaster deg ut før du har den oppdriften du trenger. Men du skal heller ikke ruste fast der du sitter. Derfor må du lære deg å kjenne igjen Den Hellige Ånds vind eller løft. Når du kjenner at den profetiske salvelsen kommer over deg, da må du i tro slippe deg ut. Men, prøv ikke å produsere noe selv, for da vil du gå i bakken med et smell, og du risikerer at det blir det siste du gjør som profetisk person.

Hvordan dette profetiske løftet kommer kan være veldig forskjellig. Noen ganger får en hele budskapet lenge før en skal dele det, og går svanger med det lenge. Andre ganger får en hele budskapet rett før en skal dele det, andre ganger igjen får en kanskje bare begynnelsen av budskapet og får resten når en har begynt å profetere det ut. Mens noen ganger får en ikke noe av budskapet men kjenner likevel sterkt at nå skal en profetere, da vil budskapet komme når en starter å profetere. Her finnes det et mangfold i hvordan Den Hellige Ånd gir sine budskap, så det er viktig å ikke låse seg til at slik eller slik får jeg det og ingen andre

måter. Vær fleksibel, og la Den Hellige Ånd få gjøre det han vil. Vær du bare klar til å slippe deg ut på vinden, når oppdriften fra Den Hellige Ånd kommer.

2) Vær ikke sjelelig

9 Men, som det er skrevet: Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte, det som Gud har forberedt for dem som elsker Ham.

10 Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dybder.

11 For hvem blant menneskene kjenner de ting som hører mennesket til, uten menneskets ånd som er i ham? Slik er det heller ingen som kjenner de ting som hører Gud til, uten Guds Ånd.

12 Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne de ting som av nåde er blitt gitt oss av Gud.

13 Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

14 Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig.

15 Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen.

16 For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne lære Ham? Men vi har Kristi sinn. (1. Kor. 2,9-16)

Når du ønsker å fungere i salvelsen er det viktig at du er et åndelig menneske ikke et sjelelig menneske. Hvis du ønsker å forstå og føle alt det som har med den profetiske salvelsen å gjøre, vil du ikke kunne brukes. Det finnes tre typer mennesker, men vi skal kun se på to her: det åndelige mennesket og det sjelelige mennesket. Når Gud åpenbarer seg gjør han det i din

ånd, ikke i din sjel, men når han åpenbarer seg i din ånd vil du ofte merke det i hele din person både i din ånd, sjel og kropp. Derfor er det en del karismatikere som lett blir sjelelige. Dette fører ofte til at når det blir en bestemt atmosfære i møtene så føler de at her skulle det vært for eksempel en profeti, og så profeterer de utfra sin sjel. Mens andre lager seg til med “manifestasjoner av Den Hellige Ånd”, når de opplever en spesiell atmosfære.

I Gutten Samuel gjorde tjeneste for Herren under Elis tilsyn. Herrens ord var sjeldent i de dager. Åpenbarings-syner ble ikke gjort kjent. (1. Sam. 3,1)

Det er viktig at du ikke er sjelelig når du fungerer i salvelsen. Under tiden som Samuel ble født i, var det ingen profet som virket i Israel og det var veldig få syner fra Herren. Det kom av at folket så ned på det profetiske ordet. Eli var yppersteprest på den tiden og han hadde noen sønner som gjorde tjeneste i Herrens hus i Silo. Disse sønnene levde i synd, og førte skam over Herrens hus, slik at hele folket bare følte forakt ovenfor alt som hadde med gudstjenesten å gjøre.

Grunnen til at det er viktig at du ikke er sjelelig i din tjeneste for Herren og din funksjon i salvelsen, er at du ikke må føre forakt over det profetiske ordet og de sanne manifestasjonene av salvelsen. Hvis du koker i sammen en profeti eller et budskap i tunger, ved enhver anledning du kjenner for det i din sjel eller ditt kjøtt. Eller du profeterer bare fordi du synes det kunne passe med en profeti akkurat her i dette møtet. Eller du later som du er så under Åndens salvelse at du faller eller rister, uten at du egentlig er det. Da vil du komme til å føre forakt over det som har med salvelsen å gjøre, for Gud kommer ikke til å legge sin velsignelse til det du sier eller gjør. Det at profetordet og salvelsen blir sett ned på vil føre til få åpenbaringer i menigheten, men når du taler ut ord fra Gud, og har ekte

manifestasjoner fra Gud, vil profetordet og salvelsen bli satt høyt i ære, for folket ser at Herren stadfester ordet.

3) Lær deg å flyte med salvelsen

1 Så førte han meg tilbake til døren til huset. Og se, det kom vann strømmende fram under dørterskelen til huset, mot øst. For forsiden av huset vendte mot øst. Vannet strømmet fram under den høyre siden av huset, sør for alteret.

2 Han førte meg ut gjennom nordporten og ledet meg omkring på utsiden av den ytre porten, den som vender østover. Og se, der var det vann som sildret fram fra høyre side.

3 Da mannen gikk ut mot øst med målesnoren i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene.

4 Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg.

5 Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. For vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over.

6 Han sa til meg: «Menneskesønn, har du sett dette?» Så tok han meg med og førte meg tilbake langs elvebredden.

7 Da jeg kom tilbake, se, da var det svært mange trær både på den ene og den andre siden av elvebredden.

8 Så sa han til meg: «Dette vannet renner mot området i øst, det går ned i dalen og renner ut i havet. Når det kommer ut i havet, blir vannet der friskt.

9 Det skal skje: Hver levende sjel som det vrimler av, skal leve, overalt hvor de to elvene renner. Det skal bli svært mange fisker der, fordi disse vannene renner dit. For de skal bli lagt, og alt skal leve, overalt der elven renner.

10 Det skal skje at det skal stå fiskere ved den fra En-Gedi til En-Eglajim. Det skal være tørkeplasser for fiskegarn. Fisken der

skal være av samme slag som fisken i Storhavet, i store mengder. 11 Men sumpene og myrområdene skal ikke bli friske. De skal bare være til å utvinne salt av.

12 Langs elvebredden, både på den ene siden og på den andre, skal det vokse alle slags trær som skal gi føde. Bladene på dem skal ikke visne, og frukten skal ikke ta slutt. De skal bære ny frukt hver måned, for vannet renner til dem fra helligdommen. Frukten fra dem skal være til mat og bladene til legedom.

(Esek. 47,1-12)

Dette avsnittet fra Esekiel kapittel 47 er et veldig godt bilde på Den Hellige Ånds salvelse og da også den profetiske salvelsen. Vi kan finne dette bildet av en elv som flyter frem for å illustrere Den Hellige Ånds salvelse flere steder i Guds ord. Det at salvelsen blir beskrevet som en elv sier mye om hvordan salvelsen er og hvordan den fungerer, og da også hvordan vi må forholde oss til den. Det at salvelsen er som en elv betyr at den er en kontinuerlig strøm. En elv kan ta svinger i landskapet, den kan være vid og bred, eller smalne inn til en tynnere strøm, den kan storme frem ned fjellsider, eller renne rolig som en flod i lavlandet, men den er hele tiden en kontinuerlig strøm. Den stopper ikke plutselig opp et sted, for så å fortsette et annet sted. Nei, den er en kontinuerlig strøm fra der den starter fra til den renner ut i havet.

Dette bildet kan vi også se når vi ser tilbake på kirkehistorien. Der vil vi også se at alt det nye som Den Hellige Ånd gjør i sin globale menighet, av de nye tingene som han gjenoppretter, det gjør han i en kontinuerlig strøm. Hvor de “nye” står på skuldrene til det som Gud gjorde tidligere.

Slik er det også i det mye mindre perspektivet som et møte for eksempel vil være. Der vil også alt det som Den Hellige Ånd gjør være som denne elven av salvelse som flyter frem. Det vil være en kontinuerlig strøm i salvelsen. Den vil kunne ta svinger,

øke eller minske kraften og intensiteten, men salvelsen vil flyte som en kontinuerlig strøm. Da er det viktig at vi som skal fungerer i salvelsen, alt fra tjenestegaver, lovsangere, møteledere og andre som fungerer i en eller annen nådegave lærer seg å koble seg på den strømmen av salvelse som flyter i det møtet. Noe av det som gjør meg mest trist i et møte er når en opplever hva jeg kaller “åndelige aborter”. Det er når noen ikke er følsomme ovenfor hva Den Hellige Ånd gjør der og da, og ikke flyter med i den strømmen som flyter fra tronen, men klipper av og kun er opptatt med sitt eget program. Eller når noen ikke er følsom for hvor vi befinner oss i lovsangen og tilbedelsen, og for eksempel starter med krigsbønn, når vi egentlig var kommet inn i det aller helligste og bare var i Guds nærhet og kjente hans kjærlighet velle over oss.

Det å lære seg å bli følsom i ånden og kjenne hvor Den Hellige Ånds elv av salvelse flyter akkurat nå er av største betydning skal en kunne fungere sterkt i en profetisk funksjon. Det handler ikke om å sjelisk kjenne på en stemning. Nei, dette handler om å åndelig bedømme hva Den Hellige Ånd gjør akkurat nå, og koble seg på det.

4) Vær lydlig som David ikke ulydig som Saul

1 Så tok Samuel en oljekrukke og helte over hodet hans. Han kysset ham og sa: «Er det ikke slik at Herren har salvet deg til fyrste for sin arv? (1. Sam. 10,1)

22 Så sa Samuel: «Har Herren like stort velbehag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens røst? Se, lydighet er bedre enn slaktoffer, og lydighet er bedre enn fett av værer. 23 For gjenstridighet er som spådomssynd, og trass er som overtredelse og avgudsdyrkelse. Siden du har forkastet Herrens Ord, har Han også forkastet deg, så du ikke skal være konge.» 24 Da sa Saul til Samuel: «Jeg har syndet, for jeg har overtrådt

Herrens bud og dine ord, fordi jeg fryktet folket og hørte på deres røst.

25 Derfor ber jeg deg, tilgi meg min synd, og vend tilbake sammen med meg, så jeg kan tilbe Herren.»

26 Men Samuel sa til Saul: «Jeg vil ikke vende tilbake sammen med deg, for du har forkastet Herrens Ord, og derfor har Herren forkastet deg, så du ikke lenger skal være konge over Israel.»

27 Da Samuel snudde seg for å gå, grep Saul tak i kanten av kappen hans, så den revnet.

28 Da sa Samuel til ham: «I dag har Herren revet kongedømmet over Israel fra deg, og Han har gitt det til en som er din neste, en som er bedre enn du. (1. Sam. 15,22-28)

11 Samuel sa til Isai: «Er alle de unge mennene her?» Da sa han: «Den yngste mangler; han er ute og gjeter sauene.» Samuel sa til Isai: «Send bud på ham og hent ham hit! For vi vil ikke sette oss til bords før han kommer hit.»

12 Så sendte han bud og hentet ham. Han var rødkinnet, med klare øyne og pen å se på. Herren sa: «Stå opp og salv ham! For han er det.»

13 Da tok Samuel oljehornet og salvet ham midt iblant hans brødre. Fra den dagen av kom Herrens Ånd over David og var over ham i tiden som fulgte. Så brøt Samuel opp og dro til Rama.

14 Men Herrens Ånd vek bort fra Saul, og en ond ånd fra Herren plaget ham. (1. Sam. 16,11-14)

Saul og David ble salvet med den samme salvelsen, men de forvaltet den forskjellig. Hvis du ønsker å stå midt i Herrens strøm av salvelse, så må du lære deg to ting. Det ene er at du må lære deg lydighet. Gud ønsker lydighet mer enn noe offer, og når han salver deg er det ikke for at du skal få kunne føle deg som noe veldig heftig noe. Nei, det er for han ønsker å bruke deg i sin tjeneste. Derfor trenger han at du er en tjener som han kan stole på, som ikke kommer med alle slags unnskyldninger slik

som Saul gjorde, men som sier «JA» når han kaller. Den lydighet som Gud vil ha er den øyeblikkelige lydighet.

Det andre er at en må søke hellighet for å kunne flyte i Den Hellige Ånds salvelse. Saul mistet salvelsen på grunn av at han ikke var hellig eller «god» nok til å bære den. Samuel sa at salvelsen til å være konge ville bli gitt til en som var bedre enn Saul, nemlig David. En trenger en hellig karakter for å kunne bære salvelsen. Kallet og nådegavene vil en få av bare nåde, men en trenger helliggjørelse og lydighet for å kunne flyte sterkt i salvelsen. Uten denne lydigheten eller karakteren vil salvelsen tørke inn og gavene og tjenestene vil slutte å fungere i ditt liv, så dette er noe enhver som ønsker å fungere i den profetiske salvelsen må ha et sterkt fokus på.

Hvordan ta til seg av salvelsen

Nå som vi har sett på viktigheten av Den Hellige Ånds salvelse for alle som ønsker å flyte i og fungere i det profetiske, er det viktig å si noe om hvordan en kan ta til seg av salvelsen, og øke flyten av salvelse på sitt liv. Det er nemlig ikke slik at strømmen av salvelse er konstant. Nei, vi ser av Paulus oppfordring til Timoteus at han igjen må tenne opp nådegaven som la i hans liv, at strømmen av salvelse gjennom den nådegaven hadde minsket.

15 Se da til at dere vandrer varsomt, ikke som uvise, men som vise,

16 så dere kjøper den beleilige tid, for dagene er onde.

17 Vær derfor ikke uforstandige, men forstå hva som er Herrens vilje!

18 Og bli ikke fulle av vin, for det fører bare til utskeielser, men bli fylt av Ånden,

19 slik at dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige viser, idet dere synger og spiller i deres hjerter for Herren (Ef. 5,15-19)

Drikk dere ikke fulle på vin, men bli fylt av Ånden, eller som The Amplified Bible sier: «...but ever be filled and stimulated with the [Holy] Spirit.» Dette å bli fylt av Ånden er med andre ord en kontinuerlig prosess som vil gjøre at vi fungerer i det som Den Hellige Ånd vil gjøre gjennom oss. Jo mer vi blir fylt, jo mer vil vi kunne fungere i de nådegavene og de tjenestene Gud har gitt oss.

Vi skal nå se på de forskjellige måtene som vi kan bli fylt opp av Ånden og ta til oss mer av Den Hellige Ånds salvelse på våre liv.

1) Bli ikke fornøyd og begynn med vedlikehold

1 En kvinne som var kone til en av profet-disiplene, ropte til Elisja og sa: «Din tjener, min mann, er død, og du vet at din tjener fryktet Herren. Nå kommer pengeutlåneren for å ta mine to sønner som sine slaver.»

2 Da sa Elisja til henne: «Hva skal jeg gjøre for deg? Si meg, hva har du i huset?» Hun sa: «Din tjenerinne har ikke annet enn en krukke med olje i huset.»

3 Da sa han: «Gå og lån kar fra hele nabolaget, fra alle naboene dine, tomme kar. Du må bare ikke samle for få.»

4 Når du har kommet inn, skal du stenge døren etter deg og dine sønner. Så skal du helle den i alle disse karene, og sett de fulle karene til side etter hvert!»

5 Så gikk hun fra ham og stengte døren etter seg og sine sønner, de som hentet karene til henne. Og hun helte den opp.

6 Da karene var fylt, skjedde det at hun sa til sin sønn: «Gi meg enda et kar!» Han svarte henne: «Det er ikke flere kar.» Da stanset oljen å renne. (2. Kong. 4,1-6)

Denne beretningen fra 2. kongebok kapittel 4 viser oss et viktig prinsipp for hvordan Den Hellige Ånds salvelse fungerer. Som du vet er et viktig bilde på Den Hellige Ånds salvelse, oljen, slik er det her også. Prinsippet vi kan hente ut fra denne historien er: så lenge du stiller frem nye kar som Gud kan fylle med sin salvelse, vil oljen renne og fylle karene. Men når du ikke setter flere kar frem vil oljen slutte å renne. Så lenge du ikke ser deg fornøyd med det du har fått, men hele tiden søker enda mer, vil Gud la deg få det. Men når du ikke lenger kjenner lengselen etter mer og isteden begynner å drive vedlikehold av det du alt har fått, vil salvelsen slutte å strømme.

Så lenge du stiller deg villig frem for Den Hellige Ånd, slik at du er disponibel for han til å tale gjennom, vil du oppleve at den profetiske salvelsen vil flyte i og gjennom deg. Men om du trekker deg tilbake, og ikke lenger ønsker å tale i lydighet det som Den Hellige Ånd taler i ditt indre, vil du oppleve at den profetiske gaven i ditt liv tørker inn. Derfor bli ikke fornøyd, men strekk deg stadig ut etter mer fra Den Hellige Ånd. Be han med en desperat lengsel om mer av hans salvelse, så vil du oppleve av han vil fylle din lengsel.

*1 Men hør nå, Jakob, Min tjener, Israel som Jeg har utvalgt.
2 Så sier Herren som dannet deg, som formet deg fra mors liv,
Han som hjelper deg: Frykt ikke, Min tjener Jakob, du Jesjurun,
som Jeg har utvalgt.*

3 For Jeg skal øse vann over det tørste og strømmer over det tørre. Jeg vil utøse Min Ånd over din slekt og Min velsignelse over dine etterkommere. (Jes. 43,1-3)

For jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre. Om du er mett på den strømmen av salvelse som Den Hellige Ånd har for deg, så vil du heller ikke få noe. Nei, du må være tørst, da vil Den Hellige Ånd øse vann over deg. Så din grad av

lengsel etter salvelsen er av avgjørende betydning for hvor mye den vil flyte gjennom deg.

2) Gjennom håndspåleggelse

6 Derfor minner jeg deg om å vekke Guds nådegave til live, den som er i deg ved at jeg la hendene mine på deg.

(2. Tim. 1,6)

Den andre måten du kan ta til deg av Den Hellige Ånds salvelse, er gjennom håndspåleggelse. Håndspåleggelse forløser Guds salvelse i ditt liv. Hvorfor det skjer gjennom håndspåleggelse er ikke lett å si, men Guds ord sier helt klart at håndspåleggelse er en av grunnsannhetene i evangeliet.

1 Idet vi nå lar den mer grunnleggende læren om Kristus ligge, skal vi gå videre til det fullkomne og ikke igjen legge grunnvollen med omvendelse fra døde gjerninger og tro på Gud, 2 med lære om dåp, om håndspåleggelse, om de dødes oppstandelse og om evig dom. (Heb. 6,1-2)

Du vil merke at de forskjellige tjenestegavene du møter som en kristen, har forskjellige sterke sider. Du kan be en be for deg til åndsdaap, men ingenting skjer, men så kommer en annen i det samme møtet, ber den samme bønne, og du kommer rett igjennom til åndsdaap. Var da den siste tjenestegaven mer salvet eller mer hellig en den andre? Nei, ikke nødvendigvis, de har bare forskjellig tjeneste og salvelse. Vi kan se dette når evangelisten Phillip reiser til Samaria og forkynner evangeliet og helbreder de syke. Veldig mange tar da imot frelsen, men de blir ikke åndsdaapt før Peter og Johannes kommer ned fra Jerusalem til Samaria og legger hendene på dem. Dette viser at skal en ha håndspåleggelse, så gå til en som flyter i den salvelsen du trenger.

*10 Jeg ber alltid i mine bønner om at det en gang må bli gitt meg lykke til på en eller annen måte, ved Guds vilje, å komme til dere.
11 For jeg lengter etter å se dere, for at jeg kan gi dere del i en åndelig nådegave, så dere kan bli styrket (Rom. 1,10-11)*

Håndspåleggelse er viktig i det å få del i en nådegave fra Den Hellige Ånd, men den er også viktig i det å få del i salvelse for å kunne fungere i nådegaven eller tjenesten. Dette er hva vi ofte kaller å motta en “impartation” i mangel av noe bedre ord. Men i denne kontinuerlige prosessen av å stadig bli fylt av Ånden, så er håndspåleggelsen viktig. Den blir en slags nytestamentlig form av når den gammeltestamentlige profeten helte olje over hodet til for eksempel David, da mottok David salvelse til å fungere som konge. På samme måte vil håndspåleggelsen nå være med på å kunne løfte deg opp på et nytt nivå i salvelsen, men den daglige fylden og flyten skjer først og fremst gjennom at du er i Den Hellige Ånds nærhet og har samfunn med han.

3 Da mannen gikk ut mot øst med målesnoren i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene.

4 Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg.

5 Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. For vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over. (Esek. 47,3-5)

Det å få en slik “impartation” gjennom en håndspåleggelse er på mange måter som når Gud her tar Esekiel ved hånden og måler opp nye tusen alen for han å vade ut på. Gud har satt oss inn i et legeme, en menighet hvor vi skal betjene hverandre. Og Gud har gjort oss avhengige av hverandre i den veksten som han har for oss, gjennom at noen må legge hendene sine på oss, ta oss ved

hånden og lede oss ut på et større dyp av salvelsen, men så er det vårt ansvar å fungere på det nye dypet og daglig fylle oss med Den Hellige Ånd, og når vi har vært tro på det nye nivået, vil Gud gi oss enda mer.

3) Godt selskap

33 Far ikke vill! Slett selskap forderver gode seder.

(1. Kor. 15,33, Norsk Bibel 1988)

1 Da Herren skulle ta Elia opp til Himmelen i en storm, skjedde det at Elia gikk sammen med Elisja fra Gilgal.

2 Da sa Elia til Elisja: «Bli her, for Herren har sendt meg videre til Betel.» Men Elisja sa: «Så sant Herren lever, og så sant din sjel lever: Jeg skal ikke forlate deg.» Så gikk de ned til Betel.

3 Profetdisiplene i Betel kom ut til Elisja og sa til ham: «Vet du at Herren i dag vil ta din herre bort rett over hodet ditt?» Og han sa: «Ja, jeg vet det. Vær bare stille!»

4 Så sa Elia til ham: «Elisja, bli her, for Herren har sendt meg til Jeriko.» Men han sa: «Så sant Herren lever, og så sant din sjel lever: Jeg skal ikke forlate deg.» Så kom de til Jeriko.

5 Profetdisiplene i Jeriko kom til Elisja og sa til ham: «Vet du at Herren i dag vil ta din herre bort rett over hodet ditt?» Da svarte han: «Ja, jeg vet det. Vær bare stille!»

6 Så sa Elia til ham: «Bli her, for Herren har sendt meg til Jordan.» Men han sa: «Så sant Herren lever, og så sant din sjel lever: Jeg skal ikke forlate deg.» Så dro de videre, begge to.

7 Femti menn av profetdisiplene gikk ut og stilte seg vendt mot dem på lang avstand, mens de begge to sto ved Jordan.

8 Elia tok kappen sin, rullet den sammen og slo på vannet, og det delte seg til begge sider, slik at de begge kunne gå over på tørr grunn.

9 Da de hadde kommet over, skjedde det at Elia sa til Elisja: «Be meg! Hva kan jeg gjøre for deg før jeg blir tatt bort fra deg?» Elisja sa: «La en dobbelt del av din ånd være over meg!»

10 Så sa han: «Det du ber om, er vanskelig. Men likevel, hvis du ser meg når jeg blir tatt bort fra deg, skal det bli slik for deg. Men hvis ikke, skal det ikke bli slik.»

11 Mens de gikk videre og snakket sammen, skjedde det: Plutselig var det en ildvogn med ildhester der og skilte de to fra hverandre. Elia for opp til Himmelen i en storm.

12 Elisja så det, og han ropte: «Min far, min far, Israels vogn og krigerne på den!» Deretter så han ham ikke mer. Han grep tak i sine egne klær og rev dem i to.

13 Han tok også opp kappen til Elia, som hadde falt av ham, og han gikk tilbake og stilte seg ved bredden av Jordan.

14 Så tok han kappen til Elia, som hadde falt av ham, og slo på vannet og sa: «Hvor er Herren, Elias Gud?» Da også han hadde slått på vannet, ble det delt til begge sider. Og Elisja gikk over.

(2. Kong. 2,1-14)

Hvem du holder deg sammen med er ikke likegyldig når det kommet til din salvelse. På samme måte som dårlig selskap kan ødelegge en god sed, så kan godt selskap styrke deg i salvelsen. Derfor er det tragisk når en flere ganger har sett unge som Den Hellige Ånd har lagt et kall på, og som har begynt å ta til seg av den salvelsen som Gud har for dem, og så av ulike grunner ender de opp i menigheter som ikke har fokus på Den Hellige Ånds gjerninger, men som i stedet er opptatt av lav terskel for ufrelste, kul og hip musikk og er såkalt relevant miljø, og så visner hele den begynnende tjenesten inn nærmest før den har begynt. Her har disse såkalte “seeker sensitive churches” mye å svare for.

18 Så flyktet David og kom seg unna, og han dro til Samuel i Rama og fortalte ham alt det Saul hadde gjort mot ham. Han og Samuel dro og bosatte seg i Nevajot.

19 Dette ble fortalt til Saul, og det ble sagt: «Se, David er i Nevajot i Rama.»

20 Da sendte Saul utsendinger for å gripe David. Da de fikk se flokken av profeter som profeterte, og Samuel som sto der som

leder for dem, kom Guds Ånd over Sauls utsendinger, og også de profeterte.

21 Da Saul fikk høre dette, sendte han andre utsendinger, og de profeterte på samme måte. Så sendte Saul utsendinger for tredje gang, og også de profeterte.

22 Da dro han selv til Rama, og han kom til den store brønnen som er ved Seku. Der spurte han seg for og sa: «Hvor er Samuel og David?» Det var noen som svarte: «Se, de er i Nevajot i Rama.»

23 Da han gikk dit, til Nevajot i Rama, kom Guds Ånd over ham også, og han gikk videre og profeterte helt til han kom til Nevajot i Rama.

24 Han tok av seg klærne sine, også han profeterte rett foran Samuel, og hele den dagen og hele den natten la han seg ned naken. Derfor sier de: «Er også Saul blant profetene?»

(1. Sam. 19,18-24)

Her ser vi den kollektive salvelsen i funksjon. Den profetiske salvelsen har en slags smitteeffekt. En kan ofte oppleve at om en profet profeterer om noe, kan dette trigge at andre også får en åpenbaring som de kan profetere ut. Det å da være i et miljø hvor Den Hellige Ånds salvelse flyter, vil smitte over på alle de som er der. Det er en av de store sannhetene som profeter, som har holdt seg for seg selv har gått glipp av når de ikke søkt inn i en menighet. Når menighetene kommer inn i sitt sanne potensiale som profetiske menigheter, vil vi se hvordan den kollektive salvelsen på menigheten vil løfte alle, også profeten opp på et høyere nivå i salvelsen.

17 I stedet for bronse skal Jeg komme med gull, i stedet for jern skal Jeg komme med sølv, bronse i stedet for tre og jern i stedet for steiner. Jeg skal også gjøre fred til dine styresmenn, og rettferdighet til dine herskere (Jes. 60,17)

4) Gjennom samfunnet med Den Hellige Ånd

14 Herren Jesu Kristi nåde og Guds kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn være med dere alle! Amen. (2. Kor. 13,14)

Når vi nå har sett på flere måter å ta til seg av Den Hellige Ånds salvelse på, har vi ikke sett på den klart viktigste måten, nemlig å ha samfunn med Den Hellige Ånd. Her er det så mye å si at jeg har valgt å bruke et helt kapittel bare på det. Så dette kommer vi tilbake til, etter at vi har sett enda litt mer på den profetiske salvelsen og dens egenskaper.

En tung salvelse

15 Da sa Herren til ham: «Gå og vend tilbake langs veien til ødemarken ved Damaskus. Når du kommer fram, skal du salve Hasael til konge over Syria.

16 Du skal også salve Jehu, Nimsjis sønn, til konge over Israel. Elisja, Sjafats sønn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet i ditt sted.

17 Det skal skje: Hver den som slipper unna Hasaels sverd, skal Jehu drepe. Og hver den som slipper unna Jehus sverd, skal Elisja drepe.

18 Men Jeg lar det bli sju tusen igjen i Israel, alle de som ikke har bøyd kne for Ba'al, hver munn som ikke har kysset ham.»

19 Så dro han derfra, og han fant Elisja, Sjafats sønn. Han holdt på å pløye med tolv par okser foran seg, og selv var han ved det tolvte. Så gikk Elia forbi ham og kastet kappen sin over ham.

20 Han forlot oksene, sprang etter Elia og sa: «Jeg ber deg, la meg først få kysse min far og min mor, så vil jeg følge deg.» Han sa til ham: «Gå tilbake igjen, for hva har vel jeg gjort med deg?»

21 Så vendte Elisja seg fra ham, tok de to oksene og slaktet dem. Han kokte kjøttet ved å bruke åket fra oksene. Så ga han det til

folket, og de spiste. Så gjorde han seg klar og fulgte Elia, og han ble tjeneren hans. (1. Kong. 19,15-21)

Her ser vi hvordan Elia får i oppdrag å salve tre personer til ulike tjenester. Hasael til konge i Syria, Jehu til konge i Israel og Elisja til profet etter seg. Det er da ingen tilfeldighet at Jehu blir salvet med olje som blir helt over hans hode, mens Elisja får salvelsen i form av kappen som blir lagt på hans skuldre. Den profetiske salvelsen er som en kappe som profeten får over seg. Den profetiske salvelsen er en tung salvelse.

27 På den dagen skal det skje: Byrden han la på din skulder, skal bli tatt av, og åket han tvang på din nakke. Åket skal bli ødelagt ved salveoljen. (Jes. 10,27)

27 På den tiden skal hans byrde bli tatt bort fra din skulder, og hans åk fra din hals, for åket brister på grunn av fedmen. (Jes. 10,27, Norsk Bibel 1988)

Her omtales salvelsen som fedmen, i dette ligger det at den profetiske salvelsen er en tung salvelse. Salvelsen som flyter gjennom de forskjellige tjenestene og nådegavene er forskjellig i sin natur. Som vi alt har sett på i det første kapittelet om salvelsen, så finnes det sju forskjellige sider av Den Hellige Ånd, som flere steder i Guds ord omtales som Guds sju Ånder. Det står at Jesus var salvet med alle disse sju sidene av Den Hellige Ånd, det er fordi Jesus fungerte i alle tjenestegavene og i alle nådegavene, men for oss vil den eller de sidene av Den Hellige Ånds salvelse som korresponderer til vår tjeneste eller vår/våre nådegaver flyte over oss. Derfor vil evangelisten når han er i salvelsen være veldig forskjellig fra når læreren er i salvelsen, og profeten vil også være veldig forskjellige fra de begge når han er i salvelsen. Dette er fordi de er alle salvet med forskjellige sider av Den Hellige Ånd.

Når evangelisten flyter i salvelsen, vil det komme stor glede over byen, fordi evangelisten er salvet med en lett og gledes formidlende salvelse. Han kommer med gledens olje i stedet for sorg. Derimot vil en profet som flyter i salvelsen ikke alltid spre glede, men gjerne en sorg etter Guds hjerte, som driver oss til omvendelse.

Når profeten opplever at Den Hellige Ånds salvelse kommer over han vil han kunne oppleve det som om en byrde blir lagt på han, eller som at han er blitt gravid med et budskap fra himmelen. Dermed vil en oppleve at profeter har en helt annen tilnærming til Den Hellige Ånds salvelse enn det både lærere, evangelister og pastorer har. Samtidig vil den profetiske salvelsen også oppleves som en kappe av autoritet for profeten som bærer den. Han vil dermed ofte ha et todelt forhold til den profetiske salvelsen. På den ene siden oppleves den som en veldig “sobering” byrde, som tvinger frem en nøyenskap i profeten, hvor han kjenner seg bundet til å levere budskapet, på rett måte, til rett tid og så usmittet av sitt eget som mulig. Mens på den andre siden vil han oppleve salvelsen som denne kappen av autoritet, som han kan slå på vannet og se at det deler seg. Dette vil gjøre noe med profeten. Han kan da ofte virke veldig nøye og alvorlig, og nesten litt skremmende i sin autoritet. Av alle tjenestegavene er det først og fremst profeten som flyter i dette, men apostelen har også dette over seg når han opererer i det profetiske, men han vil også ha tilgang til de andre sidene av Den Hellige Ånds salvelse, ettersom han er den eneste tjenestegaven som har alle de andre tjenestegavene disponibelt i seg, dog ofte i forskjellig grad.

Den profetiske salvelsen bryter åket

27 På den dagen skal det skje: Byrden han la på din skulder, skal bli tatt av, og åket han tvang på din nakke. Åket skal bli ødelagt ved salveoljen. (Jes. 10,27)

Den Hellige Ånds salvelse bryter åket av våre skuldre. Dette gjelder all salvelse fra Den Hellige Ånd, men i særdeleshet den profetiske salvelsen. Det uttalte profetiske ordet bryter gjennom all motstand som både kommer fra fienden og fra omstendighetene. Salvelsen som ligger på det profetiske ordet pløyer gjennom jordskorpen som en plog og gjør jorden mottakelig for sæden som er Guds ord.

*23 Hvis altså hele menigheten kommer sammen på samme sted, og alle taler med tunger, og det kommer inn noen som er ukyndige eller vantro, vil de ikke da si at dere er fra forstanden?
24 Men om alle taler profetisk og en vantro eller en ukyndig kommer inn, blir han overbevist av alle, han blir dømt av alle.
25 Og slik blir alt det som er skjult i hans hjerte, avslørt. Og så vil han falle ned på sitt ansikt, og han vil tilbe Gud og vitne at Gud er sannelig iblant dere.*

Det profetiske ordet og den profetiske salvelsen som ligger på det, har i seg å bryte gjennom alt stort og stolt som har reist seg opp mot kunnskapen om Gud. Her har vi mye land igjen å innta i det profetiske. Vi har ofte begrenset det profetiske til å kun være ord vi taler om hva Gud har for den som vi profeterer over, eller hva som ligger i fremtiden for noen eller en menighet. Men aspektet med å bruke det profetiske ordet som et våpen mot det som prøver å holde den enkelte kristne nede, eller det som prøver å stoppe en menighet fra å komme inn i alt det som Gud har kalt den til, har vi ikke utnyttet i særlig grad. Vi må ta steget inn i det

å profetere til fjellene som har reist seg foran oss og våre menigheter.

6 Så svarte han og sa til meg: «Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved Min Ånd, sier hærskaernes Herre.

7 Hvem er du, du store fjell? Bli til en slette framfor Serubabel! Han skal føre fram toppsteinen til høye rop og si: «Nåde, nåde være med den!» (Sak. 4,6-7)

Det er forskjell på å profetere om eller å profetere til. Vi må begynne å profetere til de åkene som ligger over mennesker vi skal betjene. Du er salvet med Den Hellige Ånds salvelse, og lytt da til hva Den Hellige Ånd har å si til de tingene som tynger ned den du skal betjene, og begynn og tal det ut. Tal direkte til problemet, og proklamer Guds profetiske ord inn i situasjonen, og du skal få se at det profetiske ordet og den profetiske salvelsen på det, bryter åket av den du er satt til å betjene.

Det samme gjelder i forhold til all motstand som reiser seg foran en menighet. Er du en profet som er satt til å betjene den bestemte menigheten, har du fått et mandat til å høre fra Himmelen om hva som er Guds planer i den bestemte situasjonen. Når du har fått del i Guds vilje, skal du profetere det ut mot all motstand, og bryte den ved det profetiske ordet og ved den profetiske salvelsen. Tal til fjellet og kast det i havet!

Flyter fra en dyp relasjon

8 Dyp kaller på dyp ved lyden av Dine brenninger. Alle Dine bølger og brottsjøer har skylt over meg. (Sal. 42,8)

For å kunne fungere i den profetiske tjenesten må en ha modenhet i sitt kristenliv, det må finnes en tyngde og et dyp i ånden. Derfor vil du ikke finne profeter som fungerer i sin profetiske tjeneste i en lettsindig ånd, men du vil oppleve at en profet opererer i tyngde og autoritet. Det finnes ingen «heisann sveisann» innstilling hos profeten til den relasjonen som han har fått med Den Hellige Ånd. Profeten har virkelig dette, Den Hellige Ånds samfunn, som skulle være med oss alle, som vi sier i velsignelsen. Dette samfunnet er så dyrebart for profeten, for det er fra dette samfunnet, denne dype relasjonen som den profetiske salvelsen flyter fram.

1 Så førte han meg tilbake til døren til huset. Og se, det kom vann strømmende fram under dørterskelen til huset, mot øst. For forsiden av huset vendte mot øst. Vannet strømmet fram under den høyre siden av huset, sør for alteret.

2 Han førte meg ut gjennom nordporten og ledet meg omkring på utsiden av den ytre porten, den som vender østover. Og se, der var det vann som sildret fram fra høyre side.

3 Da mannen gikk ut mot øst med målesnoren i hånden, målte han ett tusen alen. Han førte meg gjennom vannene, og vannet nådde opp til anklene.

4 Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom vannene. Vannet nådde opp til knærne. Igjen målte han ett tusen alen og førte meg gjennom. Vannet nådde opp til livet på meg.

5 Igjen målte han ett tusen alen. Da var det en elv som jeg ikke kunne vade over. For vannet hadde steget så høyt, vannet var så høyt at en måtte svømme, det var en elv som en ikke kunne vade over.

6 Han sa til meg: «Menneskesønn, har du sett dette?» Så tok han meg med og førte meg tilbake langs elvebredden.

7 Da jeg kom tilbake, se, da var det svært mange trær både på den ene og den andre siden av elvebredden.

8 Så sa han til meg: «Dette vannet renner mot området i øst, det går ned i dalen og renner ut i havet. Når det kommer ut i havet, blir vannet der friskt.

9 Det skal skje: Hver levende sjel som det vrimler av, skal leve, overalt hvor de to elvene renner. Det skal bli svært mange fisker der, fordi disse vannene renner dit. For de skal bli lagt, og alt skal leve, overalt der elven renner.

10 Det skal skje at det skal stå fiskere ved den fra En-Gedi til En-Eglajim. Det skal være tørkeplasser for fiskegarn. Fisken der skal være av samme slag som fisken i Storhavet, i store mengder.

11 Men sumpene og myrområdene skal ikke bli friske. De skal bare være til å utvinne salt av.

12 Langs elvebredden, både på den ene siden og på den andre, skal det vokse alle slags trær som skal gi føde. Bladene på dem skal ikke visne, og frukten skal ikke ta slutt. De skal bære ny frukt hver måned, for vannet renner til dem fra helligdommen. Frukten fra dem skal være til mat og bladene til legedom.

(Esek. 47,1-12)

Denne elven eller dobbeltbekken som den også kalles, er Den Hellige Ånds salvelse. Den flyter ut fra helligdommen, og skaper friskhet, liv, fruktbarhet og helse hvor den enn flyter fram. Vi finner denne elven også omtalt i Johannes åpenbaring 22,1 der blir den beskrevet som en elv av livets vann, klar som krystall, som gir liv og helse. Dette er alt beskrivelser av Den Hellige Ånds salvelse som alt flyter frem som en herlig elv i dag, og som vi kan flyte med i. Salvelsen skaper friskhet, liv, fruktbarhet og helse, og det er en ren og hellig strøm som flyter fram fra Guds trone i helligdommen.

Vi ser i Esekiel hvordan Gud vil ta oss ved hånden og lede oss ut på et stadig større dyp i elven av salvelse. Dypet handler om større kraft, mer erfaring, mer frukt, større utskilling, mer følsomhet, og mest av alt en dypere relasjon og samfunn med Den Hellige Ånd. Etterhvert som Gud først måler opp for oss

tusen nye alen, kan vi vade sammen med Gud på det større dypet. Det at det starter ved at Gud måler opp tusen nye alen for oss, handler om at om vi er tro i lite, så vil Gud sette oss over mer. Det er det viktigste prinsippet i all vekst i Guds rike, være tro på det nivået du er på i dag, så vil Gud måle opp tusen nye alen for deg, og ta deg ved hånden og lede deg ut.

Etter hvert som Gud leder oss steg for steg ut på et større dyp, vil vi merke at strømmen fra Himmelen blir sterkere og sterkere. Gud vil ha oss ut på et så stort dyp, hvor vi ikke lenger kan stå bunn. Dette handler om at Den Hellige Ånd vil at vi skal ha en slik dyp relasjon med han, at vi kan slippe kontrollen, og i stedet la han ta over. Han vil at vi skal gjøre som Peter, trø ut av komforten og sikkerheten i båten og trø ut på vannet.

Etterhvert som Gud får ledet oss ut på dypet, vil vi stadig lære Den Hellige Ånd bedre å kjenne, og vi vil stadig få en dypere relasjon med Den Hellige Ånd. På grunnlag av denne dypere relasjonen, kan Gud måle opp stadig nye alen for oss, og stadig mer av hans salvelse begynner å flyte i og gjennom oss. Slik er det med all form for salvelse som Gud har for oss, enten det er som den troende, en evangelist, nådegavebruker eller pastor, men det gjelder spesielt for den profetiske salvelsen. Den profetiske salvelsen er helt avhengig av den dype relasjonen med Den Hellige Ånd, ettersom den handler om å høre, se, skjelne og ha fortrolig samfunn og deretter tale og proklamere.

Derfor om du lengter etter mer av den profetiske salvelsen, er det to ting som er spesielt viktige for deg. For det første, vær tro i det som Den Hellige Ånd gir deg å tale ut. Vær en som Den Hellige Ånd kan betro de ting som han vil ha talt ut. For det andre og dette er kanskje det viktigste. Bygg en sterk relasjon med Den Hellige Ånd. Om det skulle være sesonger der du ikke blir mye brukt til å tale ut budskap fra Herren, så fortsett å bygge relasjonen til Den Hellige Ånd. Du som er forkynner: For all del

ikke bare søk Den Hellige Ånd, når du skal forberede deg til å forkynne. Om det er tørketid, hva gjør vi da? Da graver vi våre brønner enda dypere. Ha relasjon med Den Hellige Ånd i bønn, lovsang og tilbedelse. Lær deg å vandre innover i helligdommen til du kommer inn i Guds herlige og hellige nærvær. Lær deg å leve i Ånden, så vil den profetiske salvelsen flyte i og gjennom deg, og du vil få oppleve all den frukten du lengter etter.

Som vinden som flyr dit den vil, samtidig som i ordening

Ofte når vi får en åpenbaring fra Gud, vil en kunne få litt tunnelsyn, og kun se skriftsteder som bygger opp under den åpenbaringen som en har fått. Åpenbaringen er sann, og fra Den Hellige Ånd, som ønsket å styrke betoningen på, eller gi nytt lys over et emne i Guds ord. Det betyr derimot ikke at skriftsteder som nyanserer dette emnet ikke lenger gjelder. Vi har en tendens til å tenke i enten eller termer, mens Guds ord er ofte et både og. Her finnes det mange eksempler: nåde og helliggjørelse, strid den gode strid og troens hvile, den personlige friheten og underordning i et kollektiv, her kan en ta område etter område og en vil se at Guds ord oftest taler om et både og, og ikke et enten eller.

Slik er det med den profetiske salvelsen også. Vi skal derfor se nærmere på dette både oget, mellom at den profetiske salvelsen er som vinden, som flyr dit den vil, samtidig som det også finnes en orden i den profetiske salvelsen.

5 Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike.

6 Det som er født av kjøtt, er kjøtt, og det som er født av Ånden, er ånd.

7 Undre deg ikke over at Jeg sa til deg: Dere må bli født på ny.

8 Vinden blåser dit den vil, og du hører lyden av den, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den går hen. Slik er hver den som er født av Ånden.» (Joh. 3,5-8)

Her sier Jesus at den som er født av Ånden er som vinden, som blåser dit den vil. En vet ikke hvor vinden kommer fra eller hvor den går hen. Det finnes med andre ord en uforutsigbarhet med vinden, og slik er det også med dem som er født av Ånden. I dette kan vi se noe av karakteren til Den Hellige Ånd. Han lar seg ikke bli satt i en bås, hvor vi har skjønt alt og har regnet ut alt det som Den Hellige Ånd kommer til å gjøre før Jesus kommer igjen. Nei, Den Hellige Ånd gjør stadig nye ting, og dukker opp i sammenhenger som vi ofte ikke hadde regnet med, og han gjør det på måter som vi aldri har sett før. I dette finnes det en form for uforutsigbarhet. I alle fall for de som står på utsiden og betrakter dette.

4 Og min tale og min forkynnelse var ikke med overtalende ord fra menneskelig visdom, men med Ånds og krafts bevis,

5 for at deres tro ikke skulle være grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft.

6 Likevel taler vi en visdom blant de modne, ikke en visdom som tilhører denne tidsalder eller denne tidsalders herskere, de som går til grunne.

7 Men vi taler Guds visdom i hemmelighet, den skjulte visdom som Gud før tidenes begynnelse bestemte til vår herlighet,

8 den visdom som ingen av herskerne i denne tidsalder har kjent. For hadde de kjent den, hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre.

9 Men, som det er skrevet: Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte, det som Gud har forberedt for dem som elsker Ham.

10 Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dybder.

11 For hvem blant menneskene kjenner de ting som hører mennesket til, uten menneskets ånd som er i ham? Slik er det heller ingen som kjenner de ting som hører Gud til, uten Guds Ånd.

12 Men vi har ikke fått verdens ånd, men den Ånd som er fra Gud, for at vi skal kjenne de ting som av nåde er blitt gitt oss av Gud.

13 Disse ting taler vi også om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Den Hellige Ånd lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

14 Men et sjelelig menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de bedømmes åndelig.

15 Men den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt av noen.

16 For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne lære Ham? Men vi har Kristi sinn. **(1. Kor. 2,4-16)**

Her ser vi noe av denne uforutsigbarheten i Den Hellige Ånds salvelse. Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte, det har Gud forberedt for oss. Det sjelelige mennesket forstår seg ikke på det som hører Ånden til. Det er for disse, at de som lever i Ånden eller fungerer i den profetiske salvelsen, fortøner seg som vinden, som blåser hvor den vil. De som lever ut fra sjelen og som bedømmer alt ut fra sjelen, med sin tanke, sine følelser og fornuft, de vil ikke skjønne seg på de som flyter med Den Hellig Ånds salvelse, og minst av alt den profetiske og den apostoliske salvelsen. Men for de som lever i Ånden, vil det ikke fortone seg slik. Den som er åndelig, bedømmer alle ting, men selv blir han ikke bedømt.

8 Dyp kaller på dyp ved lyden av Dine brenninger. Alle Dine bølger og brottsjøer har skylt over meg. **(Sal. 42,8)**

For den som lever i en dyp til dyp relasjon med Den Hellige Ånd, eller som Paulus kaller en åndelig person, vil ikke Den Hellige Ånds bølger og brottsjøer komme som en overraskelse eller uventet. Det å være en profetisk vekter handler ikke kun om å se om fienden kommer mot menigheten, men det handler minst like mye om å kunne se de tingene som Den Hellige Ånd vil komme med til menigheten. Som Johannes Døperen har den profetiske tjenesten som sin hovedoppgave å forberede for det som Gud har for oss. Johannes skulle forberede veien for Jesus. Vi skal forberede for alt det som Gud vil etablere i menigheten i stort, i den lokale menigheten og i den enkelte kristne.

Skal vi kunne fungere i en slik profetisk vekterfunksjon, er det viktig at vi lever i Ånden. For Den Hellige Ånd er som vinden, bølgene og brottsjøene, vi kan ikke bedømme hvor de kommer eller hvor vinden blåser om vi kun lever ut fra sjelen. Nei, vi kan kun bedømme dette ut fra en dyp relasjon med Den Hellige Ånd.

De som lever i Ånden, spesielt de som flyter i den profetiske salvelsen vil på samme måte som Den Hellige Ånd være vanskelige å forstå eller forutsi for de som ikke lever i Ånden. Dette er helt naturlig, at de som kun lever ut fra sjelen ikke vil skjønne seg på de som flyter i det profetiske. Men samtidig kan det her finnes er snare eller fristelse for den som er profetisk, å bli så veldig spesiell og uforutsigbar. Se på meg, jeg er profet, så da må jeg jo være veldig sær, spesiell og gjøre kun uforståelige ting. Dette har ingenting med det sanne profetiske å gjøre, men det har alt å gjøre med kjødet. Kjødet til de som er profetiske, kan fort dra en profetisk person inn i dette. Det vil da ikke tjene den profetiske personen til noen nytte, kun til isolasjon og forvirring. Den sanne uforutsigbarheten, som kommer ved å flyte i Den Hellig Ånds salvelse, vil derimot bli gjenkjent av de andre tjenestegavene og de som lever i Ånden, og vil da være med å bekrefte ektheten av den profetiske tjenesten.

Del 12:

Motstand mot det profetiske

Religiøsitet

20 Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen.

21 I Ham blir hele bygningen føyd sammen, og den vokser til et hellig tempel i Herren.

22 I Ham blir også dere bygd opp sammen med de andre til en bolig for Gud i Ånden. (Ef. 2,20-22)

Både den profetiske og apostoliske tjenesten er veldig viktig i det å være med å etablere det som Gud vil gjøre i hver ny generasjon og på ethvert sted. Derfor har det ikke vært noen tjeneste som er blitt hardere angrepet eller som har møtt mer motstand enn disse to tjenestene. Motstanden har kommet fra forskjellige hold, men bak all motstanden har djevelen stått, for om mulig kunne stoppe Guds rike i å utbre seg.

19 Derfor, få et nytt sinn og vend om, så deres synder kan bli utslettet og fornyelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, 20 og Han kan sende Jesus Kristus, Han som på forhånd ble forkynt for dere.

21 Ham som Himmelen tar imot, inntil de tider kommer da alt skal gjenopprettes, det som Herren deres Gud har talt om ved alle sine hellige profeters munn, siden begynnelsen på denne tidsalder. (Apg. 3,19-21)

Dette bibelavsnittet sier noe om en av de viktigste motstandere av det profetiske. Hvordan da?, tenker du kanskje. Her står det at det skal komme tider da alt det som er blitt talt av alle Guds hellige profeter skal bli gjenoprettet. I det at det skal bli gjenoprettet betyr det at det har vært, men at det ikke lenger er, men at det skal bli gjenoprettet. Om vi ser på kirkehistorien kan vi se et slikt bilde tydelig tegne seg. Vi kan tydelig se av apostlenes gjerninger og fra brevene i det nye testamentet, at

både den profetiske og den apostoliske tjenesten var i funksjon og var anerkjent og utbredt i menighetene. Deretter kommer det en tid av forfall og frafall i menighetene. Dette startet ved keiser Konstantins konvertering til kristendommen, og kristendommens nye status som statsreligion i Romerriket. De kristne gikk da fra å være en til tider forfulgt minoritet til å bli den store “innegruppen” i Romerriket. Skulle du være noe i keiser Konstantins verden, burde du være en kristen. Kirken fikk makt og verdslig innflytelse, den fikk rikdom og status, og den tiltrakk seg helt andre enn de som i utgangspunktet hadde vært kristne. Kristendommen gikk mer og mer fra å være en levende relasjon med Jesus Kristus, til å bli en død religion, med fokus på helgener, legender, ritualer og relikvier. I dette nye klimaet var det ingen plass for det profetiske. De som allikevel fungerte i det profetiske, fant seg fort i konflikt med dette nye religiøse systemet, og endte ofte opp på bålet som såkalte kjettere.

I alle tider har det religiøse og de religiøse vært en hovedmotstander av det sanne profetiske. Profetene i det gamle testamentet fikk oppleve det, Johannes døperen fikk oppleve det, Jesus opplevde det, de første kristne opplevde det og du vil få oppleve det om du fungerer i den sanne profetiske salvelsen.

13 Men ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere stenger Himlenes rike for menneskene. For ikke går dere inn selv, og dem som er på vei inn, hindrer dere i å gå inn.

14 Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere fortærer enkers hus og holder lange bønner for syns skyld. Derfor skal dere få strengere dom.

15 Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere reiser både over sjø og land for å vinne en etterfølger, og når han er vunnet, gjør dere ham til et helvetes barn, to ganger verre enn dere selv.

16 *Ve dere, blinde veiledere, som sier: Om noen sverger ved templet, betyr det ingenting. Men om noen sverger ved gullet i templet, så er han forpliktet til å holde eden.*

17 *Dårer og blinde! For hva er størst, gullet eller templet som helliger gullet?*

18 *Og om noen sverger ved alteret, betyr det ingenting. Men om noen sverger ved gaven som er på det, så er han forpliktet til å holde eden.*

19 *Dårer og blinde! For hva er størst, gaven eller alteret som helliger gaven?*

20 *Derfor, den som sverger ved alteret, sverger både ved det og ved alt det som er på det.*

21 *Den som sverger ved templet, sverger både ved det og ved Ham som bor i det.*

22 *Og den som sverger ved Himmelen, sverger både ved Guds trone og ved Ham som sitter på den.*

23 *Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere betaler tiende av peppermynnte, anis og karve, men har forsømt det som veier tyngre i loven: retten, barmhjertigheten og troen. Det er helt nødvendig at dette gjøres, uten at det andre forsømmes.*

24 *Blinde veiledere, som siler ut myggen og sluker kamelen!*

25 *Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere renser utsiden av beger og fat, men innvendig er de fulle av rov og nytelsessyke.*

26 *Du blinde fariseer, rens først innsiden av begeret og fatet, slik at også utsiden kan bli ren!*

27 *Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere er som hvitkalkede graver som nok ser vakre ut utenpå, men som innvendig er fulle av dødningebein og all urenhet.*

28 *På samme måten gir også dere menneskene inntrykk av å være rettferdige i det ytre, men innvendig er dere fulle av hykleri og lovløshet.*

29 *Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere bygger profetenes graver og pynter de rettferdiges gravstøtter*

30 og sier: Hvis vi hadde levd på våre fedres tid, hadde vi ikke vært medskyldige med dem i profetenes blod.

31 På den måten vitner dere mot dere selv at dere er barn av dem som drepte profetene.

32 Fyll da deres fedres mål!

33 Slinger! Giftingslangers avkom! Hvordan kan dere flykte fra helvetes dom?

34 Se, derfor sender Jeg dere profeter, vise menn og skriftlærde. Noen av dem skal dere drepe og korsfeste, og noen av dem skal dere piske i synagogene deres og forfølge fra by til by,

35 for at alt det rettferdige blod som er utøst på jorden, skal komme over dere, fra den rettferdige Abels blod og til blodet av Sakarja, Barakias sønn, han som dere myrdet mellom templet og alteret.

36 Sannelig sier Jeg dere: Alt dette skal komme over denne slekt. Jesus klager over Jerusalem

37 Jerusalem, Jerusalem, hun som dreper profetene og steiner dem som er sendt til henne! Hvor ofte ville Jeg ikke samle sammen dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene, men dere ville ikke! (**Matt. 23,13-37**)

Den religiøse ånden er i opposisjon til alt sant liv i Gud, og i særdeleshet det sanne profetiske. Derfor har Guds profeter i alle tider fått motstand fra de religiøse. Det profetiske har i seg å skjære igjennom all religiøs fasade og avsløre hvordan hjertet egentlig er. Dette er en trussel for alle de som liker å ha sin fine religiøse fasade intakt. De som liker at folk hilser på dem, fordi de har en eller annen form for religiøs status. Når da profeten kommer og avslører hele det falske spillet, og blottlegger hvordan det egentlig står til, så skaper dette et hat hos de som ikke vil omvende seg.

Det er dermed veldig viktig at vi som Guds menigheter og som Herrens tjenere er på vakt mot alt religiøst. La ikke religiøse få noen form for lederposisjon i menighetene, for om de kommer i

en slik posisjon vil de aktivt gå inn for å kvele det profetiske livet i menigheten.

Falske lærer og strømninger

1 Derfor vitner jeg for Gud og Herren Jesus Kristus, som skal dømmes levende og døde ved sin åpenbarelse og sitt rike:

2 Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide! Overbevis, irettesett, forman med all tålmodighet og undervisning.

3 For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de hope seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.

4 De skal vende ørene sine bort fra å høre sannheten, og de skal vende seg til eventyr.

5 Men vær du på vakt i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning og fullfør din tjeneste!

(2. Tim. 4,1-5)

En annen viktig motstander mot det sanne profetiske er falske lærer og falske strømninger. Paulus profeterer her at det skal komme tider der de ikke kan holde ut den sunne læren, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis som forkynner falske lærer. Disse skal da kun tale det som klør i øret. Er det noe som det profetiske ofte ikke gjør, så er det å klø i øret. Det profetiske ordet er skarpt og direkte, og trenger inn på dypet i dem som det blir talt til. Dermed vil det som disse falske lærerne har i seg, stå i direkte opposisjon til det sanne profetiske ordet, på samme måte som de også vil stå i direkte opposisjon til den sunne læren.

16 For det var ikke smart oppdiktete myter vi fulgte da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi var øyenvitner til Hans majestet.

17 For Han fikk ære og herlighet fra Gud Fader da en røst som denne kom til Ham fra Den opphøyde herlighet: «Dette er Min Sønn, Den elskede, i Ham har Jeg velbehag.»

18 Og vi hørte selv denne røsten som kom fra himmelen da vi var sammen med Ham på det hellige fjellet.

19 Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å holde fast på, som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr, og morgenstjernen går opp i deres hjerter, 20 da dere først og fremst vet dette at ikke noen profeti i Skriften er gitt til egen fortolkning.

21 For aldri er noen profeti kommet fram ved et menneskes vilje, men Guds hellige mennesker talte drevet av Den Hellige Ånd.

Kapittel

2

1 Men det sto også fram falske profeter blant folket, slik det også skal komme falske lærere blant dere. I hemmelighet skal de føre inn falske lærdommer som leder til fortapelse. De skal fornekte den Herre som kjøpte dem, og føre over seg selv en brå fortapelse.

2 Og mange skal følge etter på deres veier til fortapelse, og på grunn av dem skal sannhetens vei bli spottet.

3 Med grådighet og forførende ord skal de utnytte dere. I lange tider har dommen over dem ikke vært uvirksom, og deres fortapelse slumrer ikke.

4 For så sant Gud ikke sparte de engler som syndet, men kastet dem ned i avgrunnen og overga dem til mørkets lenker, for at de skulle være i forvaring til dommen,

5 og så sant Han ikke sparte den gamle verden, men bevarte Noah, én av åtte mennesker, rettferdighetens forkynner, og lot vannflommen komme over de ugudeliges verden,

6 og så sant Han gjorde byene Sodoma og Gomorra til aske og dømte dem til ødeleggelse og gjorde dem til eksempel for dem som senere kom til å leve ugudelig,

7 og så sant Han utfridde den rettferdige Lot, som ble plaget under de ugudeliges tøylesløse oppførsel –

8 for denne rettferdige som bodde blant dem, ble plaget dag etter dag i sin rettferdige sjel ved å se og høre de lovløse gjerninger

9 like så sant vet Herren hvordan Han skal utfri de gudfryktige fra fristelser og holde de urettferdige under straff i forvaring til dommens dag,

10 og aller mest dem som vandrer etter kjøttets urene lyst, og som forakter myndighet. De er overmodige og egenrådige. De er ikke redde for å spotte de høye makter,

11 mens engler, som er større i styrke og makt, ikke kommer med noen spottende anklage mot dem overfor Herren.

12 Men disse menneskene ligner ufornuftige villdyr som er født til å fanges og utslettes. De taler ondt om de ting de ikke forstår, og de skal gå fullstendig til grunne i sin egen fordervelse, 13 de får urettferdighetens lønn. De regner det som en glede å bruke dagen til et utsvevende liv. De er som skamflekker og styggedommer, og de fråtser i sine egne forførelser mens de fester sammen med dere.

14 Deres øyne er fulle av horkvinnen, og de kan ikke opphøre med å synde. De lurer ubefestede sjeler. De har et hjerte som er opplært i grådighet, og de er forbannelsens barn.

15 De har forlatt den rette vei og har gått seg vill. De har fulgt veien til Bileam, sønn av Beor, han som elsket urettferdighetens lønn.

16 Men han ble refset for sitt lovbrudd. Et stumt esel talte med et menneskes stemme og stanset profetens galskap.

17 Disse er brønner uten vann, skyer som drives av sted av stormen. Det dype bekmørket holdes av for dem til evig tid.

18 For når de taler tomhetens store og hovmodige ord, får de ved kjøttets lyst og ved umoral narret dem som nettopp har unnsuppet dem som lever i villfarelse.

19 Mens de lover dem frihet, er de selv slaver under fordervelsen. For det en ligger under for, det er en også slave under.

20 For om de først har flyktet unna verdens urenheter ved

erkjennelsen av Herren og Frelseren Jesus Kristus, og de så igjen blir viklet inn i disse urenheterne og underlagt dem, da er det siste blitt verre for dem enn det første.

21 For det hadde vært bedre for dem om de ikke hadde kjent rettferdighetens vei, enn å ha kjent den for så å vende seg bort fra det hellige budet som ble overgitt til dem.

22 Men det har gått med dem som det heter i det sanne ordtaket: Hunden vender tilbake til sitt eget spy, og: Et nyvasket svin velter seg i gjørmene. (2. Pet. 1,16-2,22)

Her ser vi hvordan Peter advarer mot det samme som Paulus, at det vil oppstå falske lærere som vil forvrengte det profetiske ordet. Han oppfordrer oss som Guds menighet å holde fast på det profetiske ordet, for det er lyset vi har inntil dagen gryr og Morgenstjernen står opp med alt sitt lys og all sin herlighet. Disse falske lærerne beskriver han i stor detalj. Han sier at de vil være grådige, forførende, de vil følge sitt kjøds urene lyster og ha øynene fulle av horkvinnen. Om dette henspiller på porno, som er blitt et stort problem i mange menigheter, eller om det handler om åndelig horskap, hvor en sier seg å tjene Gud men i virkeligheten følger avguder og demoners lærer, er ikke godt å si, men det kan trolig handle om begge deler. Videre står det at de falske lærerne vil være overmodige og egenrådige, og at de vil forakte myndighet. Denne forakten handler da i første rekke om forakt mot den sanne åndelige myndigheten, gitt til menighetens lederskap. De vil ikke underordne seg under de som Gud har gitt som tjenestegaver inn i menigheten, men går sine egne veier, i overmot og egenrådighet.

Disse falske lærerne vil stå det sanne profetiske ordet imot. De er ikke interessert i at den profetiske tjenesten skal avsløre deres synd og umoral, og vil derfor stå imot det profetiske ordet, og de vil forkaste og forfølge de sanne profetene.

De siste årene har det veltet flere falske og usunne lærer og praksiser inn over den vesterlandske kristenheten. Dette har da blant annet handlet om strømmingen som vi kaller for “Seeker sensitive church” eller “Seeker friendly church”. Denne strømmingen og lærene som har ligget bak praksisen har i mange menigheter erstattet det sanne åndslivet, og flyten i Den Hellige Ånd, med stramt regisserte møter, uten den spontane ledelsen fra Den Hellige Ånd. I disse menighetene er det profetiske i møtene nærmest bannlyst. Dette er dermed en lære eller praksis som har gått ut over den profetiske flyten i disse menighetene.

En annen lære som har kommet inn i menighetene de siste årene er hva vi kaller ekstrem nådeforkynnelse eller “hyper grace” forkynnelse. Denne lærens store forkynner er Joseph Prince fra Singapore. Den profetiske tjenesten har i seg en sterk utskilling og bedømming i Ånden, og vil da ofte komme i konflikt med en lære som ikke ser på helliggjørelse eller omvendelse fra synd som noe som kristne trenger å tenke på. I slike menigheter som forkynner ekstrem nåde, vil den profetiske tjenesten ikke verken få det rommet som den trenger for å fungere, eller bli verdsatt som den rensende faktoren som den er ment å være.

Den sanne profetiske tjenesten vil alltid komme i konflikt med falske lærere og falske lærer, dette på grunn av den evnen til bedømmelse og utskilling som den profetiske tjenesten har. Den vil da i Ånden kunne avsløre de falske lærerne og de falske lærene. Dette er en av de viktige oppgavene for den profetiske tjenesten, det å være en vokter på muren til staden, eller med andre ord, en som i Ånden skal kunne bedømme de ting som vil komme inn i menigheten, og se om og informere lederskapet som sitter i porten, om en skal åpne porten for det eller ikke.

Jesabel ånd

Når vi snakker om motstand mot det profetiske ordet, den profetiske tjenesten og den profetiske salvelsen kommer en ikke utenom å ta opp Jesabel ånd. Dette er en demonisk innflytelse som vi finner beskrevet flere plasser i Guds ord. Første gang vi treffer på Jesabel er i 1. Kongebok kapittel 16. I motsetning til de forskjellige kongene som vi hører om i Kongebøkene, som ofte kun får et avsnitt eller to av omtale, er Jesabel og Akab omtalt i fire kapitler i 1. Kongebok og et i 2. Kongebok. Hun er en av hovedmotstanderne til Gud blant de som har regjert i Israel. For regjere gjorde hun, selv om hun egentlig ikke var regenten, men hun tilranet seg styringen fra kong Akab. Men dette skal vi se på mer i detalj senere. La oss nå se nærmere på denne dronning Jesabel.

29 I det trettiåttende regjeringsåret til Asa, kongen av Juda, ble Akab, Omris sønn, konge over Israel. Akab, Omris sønn, var konge over Israel i Samaria i tjueto år.

30 Akab, Omris sønn, gjorde det som var ondt i Herrens øyne, mer enn alle dem som hadde vært før ham.

31 Det skjedde – som om det ikke var nok at han vandret i Jeroboam, Nebats sønns synder – at han til og med tok Jesabel til kone. Hun var datter av Etba'al, sidoniernes konge. Han gikk og dyrket Ba'al og tilba ham.

32 Så satte han opp et alter for Ba'al i det templet som han hadde bygd for Ba'al i Samaria.

33 Akab laget en Asjerapæl. Akab gjorde mer for å egge Herren Israels Gud til vrede enn alle kongene som hadde vært før ham i Israel. (1. Kong. 16,29-33)

Jesabel var datter av Etba'al kongen i Sidon, noe som i utgangspunktet gjorde henne ukvalifisert til å gifte seg med en konge i Israel, ettersom Gud hadde påbudt at jødiske menn

skulle gifte seg med jødiske kvinner. Her ser vi at Akab både bygde et tempel og et alter for Ba'al og han laget en Asjerapæl, noe vi senere i kapitlene ser at det er Jesabel som egger han til.

4 For den gangen Jesabel utryddet Herrens profeter, skjedde det at Obadja hadde tatt hundre profeter og gjemt dem i to huler, femti i hver, og han hadde sørget for dem med brød og vann.

(1. Kong. 18,4)

19 Send derfor bud og samle sammen hele Israel hos meg på Karmelfjellet, sammen med de fire hundre og femti Ba'al-profetene og de fire hundre Asjeraprofetene, de som spiser ved Jesabels bord.» (1. Kong. 18,19)

I disse to versene fra kapittel 18 i første Kongebok, finner vi hva Jesabel ånden i hovedsak handler om. Jesabel var den som utryddet Herrens profeter. Denne ånden som virket i Jesabel, og som vi finner igjen flere andre plasser i bibelen er ute etter å drepe den profetiske tjenesten, den profetiske salvelsen og det profetiske ordet. I tillegg til å ville drepe det sanne profetiske ordet, vil denne ånden løfte fram falske profetiske tjenester og falske profetiske ord. Jesabel hadde hele hoffet fylt av lykkeprofeter, som profeterte gull og grønne skoger over henne: “Åh, Jesabel du er den vakreste i landet her...” “Flott, nå skal du få mat, min lille profet.” Det blir en pervers lengsel etter å bli bekreftet, og det finnes ingen omvendelse eller trang etter helliggjørelse.

1 På den tiden fikk fjerdingsfyrsten Herodes høre ryktet om Jesus,

2 og han sa til tjenerne sine: «Dette er døperen Johannes. Han er stått opp fra de døde. Derfor virker disse kreftene i ham.»

3 For Herodes hadde grepet Johannes og satt ham i fengsel for Herodias' skyld, hans bror Filips kone.

4 For Johannes hadde sagt til ham: «Du har ikke lov til å ha henne.»

5 Og selv om han ønsket å drepe ham, fryktet han for folkemengden, for de regnet ham for å være en profet.

6 Men da fødselsdagen til Herodes ble feiret, danset Herodias' datter for dem, og hun var til behag for Herodes.

7 Derfor lovte han med ed å gi henne det hun måtte be om.

8 Etter press fra sin mor sa hun: «Gi meg døperen Johannes' hode hit på et fat.»

9 Dette gjorde kongen sørgmodig. Likevel befalte han at det skulle bli gitt henne, på grunn av edene, og på grunn av dem som satt sammen med ham.

10 Så sendte han noen og fikk Johannes halshogd i fengslet.

11 Og hans hode ble båret inn på et fat og gitt til piken, og hun tok det med til sin mor. **(Matt. 14,1-11)**

Her ser vi en annen gang Jesabel ånden blir beskrevet i Guds ord. Her gjennom Herodias, som var konen til Filip, Herodes bror. Herodes hadde tatt henne til seg, men døperen Johannes hadde talt den profetiske sannheten til dem, noe som gjorde at Herodias ville drepe han. Herodias, som i seg selv ikke hadde noen autoritet fikk manipulert den som hadde autoriteten til å drepe den profetiske tjenesten, den profetiske salvelsen og det profetiske ordet gjennom Johannes.

18 Og skriv til engelen for menigheten i Tyatira: Dette sier Guds Sønn, som har øyne som luende ild, og føttene Hans er som fint kobber:

19 Jeg vet om dine gjerninger, kjærligheten din, tjenesten din, troen din og tålmodigheten din. Og når det gjelder gjerningene dine, er de siste flere enn de første.

20 Likevel har Jeg noen få ting imot deg, for du tillater kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv profetinne, å lære og forføre Mine tjenere til å leve i hor og spise av kjøtt som er ofret til avguder.

21 Og Jeg ga henne tid til å omvende seg fra sitt horeliv, men hun omvendte seg ikke.

22 Se, Jeg kaster henne på sykeseng, og dem som lever i utuktig samliv med henne, kaster Jeg ut i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra sine gjerninger.

23 Jeg vil utrydde barna hennes ved død, og alle menighetene skal kjenne at Jeg er Den som ransaker nyrer og hjerter. Og Jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger.

24 Men nå sier Jeg til dere og til de andre i Tyatira, så mange som ikke har denne læren, som ikke har kjent Satans dybder, som de sier: Jeg skal ikke legge noen annen byrde på dere.

25 Bare hold fast på det dere har, inntil Jeg kommer!

26 Og den som seirer og holder fast på Mine gjerninger inntil enden, ham vil Jeg gi makt over folkeslagene.

27 Han skal herske over dem med jernstav. Som pottemakerens kar skal de bli slått i stykker, slik Jeg også har fått det overgitt av Min Far.

28 Og Jeg vil gi ham morgenstjernen.

29 Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!
(Åp. 2,18-29)

Dette er en tredje gang vi ser Jesabel ånden i aksjon i Guds ord. Denne gangen er det i sendebrevet til menigheten Tyatira i Johannes Åpenbaring. Det i seg selv er av stor betydning. Sendebrevene er brev som Jesus ga Johannes befaling om å sende til sju faktiske menigheter som fantes i Lille Asia på den tiden. Men sendebrevene er mer enn bare brev til de faktiske menighetene inn i en historisk situasjon som var da. De er en del av Guds ord, og derfor til alt Guds folk til alle tider, som alle andre ord i bibelen. Men det har også en annen betydning enn disse to. Sendebrevene er en del av Johannes Åpenbaring og løftene i de sju brevene er koblet opp mot ting som Johannes Åpenbaring kobler til endetiden. Dermed er det også profetiske ord for menigheter i de siste dager. Disse sju menighetene er alle forskjellige. To av menighetene får kun skryt fra Jesus, to av

menighetene ligger veldig dårlig an i Jesu øyne, mens de tre andre har ulike grader av kompromiss i seg. Dette er sju menighetstyper som vil finnes i den siste tiden, og Jesus har ulike ord til dem, og ulike sett han vil handle med dem på. Det betyr at vi vil finne Jesabel ånden aktiv i menighetslivet i de siste dager. Nå er det slik at Guds ord sier at de siste dager alt er startet, men tiden vi lever i nå er en tid hvor de aller fleste tegnene som skal skje innen de siste tider virkelig setter inn, er oppfylt. Hvor at jødene igjen har fått Israel og Jerusalem tilbake er det viktigste. Så vi kommer til å se mer og mer at de ting som er talt om de siste tider blir synlige og trer klarere frem, etterhvert som vi nærmer oss dagen for Jesu andre komme.

Her ser vi det samme mønsteret som tidligere. Jesabel innynder seg hos den sanne autoriteten, og forfører denne til å tillate falske profeter, falske lærer og falske profetier. Her går hun etter Herrens tjenere på en mer subtil måte, enn å få dem fysisk drept. Hun forfører dem i stedet ut i synd, hor og avgudsdyrkelse. Hun går dermed etter den sanne profetiske salvelsen. Den Hellige Ånd er var og lar ikke sin salvelse flyte gjennom tjenere som lever i synd, hor og avgudsdyrkelse. Dermed ved å forføre Herrens tjenere ut i synd og elendighet, får hun stoppet den profetiske salvelsen i menigheten. Jesus taler ut dom over både Jesabel, de som lever i hor med henne og barna hennes.

1 Akab fortalte Jesabel alt det Elia hadde gjort, også hvordan han hadde drept alle profetene med sverd.

2 Da sendte Jesabel en budbærer til Elia og sa: «Må gudene ramme meg både nå og siden, om jeg ikke i morgen på denne tiden gjør med ditt liv som det gikk med livet til hver av dem.»

3 Da ble han redd, han brøt opp og sprang for livet. Han dro til Be'er-Sjeba som tilhører Juda, og han lot tjeneren sin bli der.

(1. Kong. 19,1-3)

Her ser vi en av de måtene som Jesabel ånden opererer, gjennom frykt og trusler. Dette er en ganske utrolig sene. Elia har nettopp vunnet en fantastisk seier på Karmelfjellet og drept 450 Ba'al profeter og vendt hele folket tilbake til Gud. Men så får Jesabel høre om det som har skjedd, og sender en melding til Elia der hun lover at hun vil drepe han, noe som ikke er noe nytt. Men profeten blir så redd at han flykter ut i ødemarken. Her er det tydelig at frykten Elia opplever er mer enn bare en rasjonell frykt. Han har jo nettopp drept 450 falske profeter foran hele folket og kong Akab. Det er derfor tydelig at Jesabel ånden bringer med seg frykt og trusler, hvor den vil enten tvinge profetene inn i et falsk spor, med synd, hor og avgudsdyrkelse som vi ser i brevet til Tyatira. Eller om de ikke legger seg under henne, vil hun true med å drepe profeten.

Dronning Jesabel er urtypen på Jesabel ånden som vi finner flere steder i bibelen. Denne åndsmakten som sto bak de handlingene som dronning Jesabel gjorde, er fortsatt aktiv. Denne åndsmakten har fortsatt de samme målene som den hadde da, å få slukke ut den sanne profetiske flammen. Satan har alltid vært ute etter å forvrengte og aller helst utslette Guds ord, helt fra han sa: "Har Gud virkelig sagt..." til Adam og Eva, har han jobbet overtid for å få dette til. Jesabel ånden er bare en del av dette, men den jobber helt i tråd med Satans ønske om å utslette Guds innflytelse på jorden, og da er det å utslukke den sanne profetiske flammen viktig. Derfor vil de som er kalt til det profetiske eller som lengter etter å fungere i de åndelige nådegavene, oppleve at personer som er under innflytelse av Jesabel ånden, vil motarbeide dem og den profetiske salvelsen. Dette har jeg selv opplevd, og sett de tragiske konsekvensene dette har for en menighets åndelige liv.

25 Men det var ingen som Akab, han som solgte seg til å gjøre det som var ondt i Herrens øyne, fordi hans kone Jesabel egget ham til det.

26 Han gjorde mye som var en styggedom, ved at han fulgte avgudene, på samme måten som amorittene hadde gjort, dem Herren hadde drevet bort fra Israels barns ansikt.

(1. Kong. 21,25-26)

6 Da de nå hadde gått over øya til Pafos, fant de en trollmann, en falsk profet, en jøde ved navn Barjesus.

7 Han var hos landshøvdingen Sergius Paulus, som var en forstandig mann. Denne mannen ba til seg Barnabas og Saulus, for han ønsket å få høre Guds Ord.

8 Men Elymas, «trollmannen», som navnet hans betyr, sto dem imot, og han prøvde å vende landshøvdingen bort fra troen.

9 Saulus, som også blir kalt Paulus, så da skarpt på ham, fylt av Den Hellige Ånd,

10 og han sa: «Du som er full av all svik og alt bedrag, du djevelens sønn, du fiende av all rettferdighet, kan du ikke holde opp med å forvrengte Herrens rette veier?

11 Og se, nå er Herrens hånd over deg, og du skal bli blind, og for en tid skal du ikke se solen.» Og straks falt en mørk tåke over ham, og han gikk omkring og lette etter noen som kunne lede ham ved hånden.

12 Da landshøvdingen så hva som skjedde, kom han til tro. For han var forundret over Herrens lære. **(Apg. 13,6-12)**

For deg som enten er menighetsleder, pastor eller har en eller annen form for profetisk funksjon eller profetisk tjeneste er det viktig å kunne kjenne igjen og avsløre Jesabel ånden om den skulle prøve å snike seg inn i din menighet eller sammenheng. Jesabel ånden kan være aktiv i både kvinner og menn, selv om det i Guds ord viser flere eksempler av kvinner som opererer i denne ånden enn menn, så finner vi også eksempler på menn, som med Barjesus i avsnittet over. Jesabel ånden karakteriserer seg ved at den ikke har autoritet i seg selv, men ønsker å posisjonere seg slik at den enten kan tilrane seg autoriteten eller manipulere den som har autoriteten til å gjøre det den selv vil.

Dernest vil Jesabel ånden enten åpenlyst eller subtilt stå imot eller angripe Den Hellige Ånds salvelse i en menighet. Den vil uttrykke skepsis til nådegavebruk, ikke ville ha profeter til å tale i menigheten, gjerne ønske en mer “seeker friendly” måte å drive menigheten på, ikke fordi den har omsorg for de ufrelste men for den vi fortrenge Den Hellige Ånds salvelse fra menigheten. Den som blir brukt av denne åndsmakten kan være uvitende om det og da være den første som åndsmakten har forført, eller den kan være seg bevisst at den blir brukt av Jesabel ånden, gjennom å være en trolldomsutøver, satanist, spiritist eller heks.

30 Da Jehu kom til Jisre'el, fikk Jesabel høre om det. Hun sminket øynene og pyntet seg på hodet, og kikket ut gjennom vinduet.

31 Da Jehu kom inn gjennom porten, ropte hun: «Er det bare fred, Simri, du din herres morder?» (2. Kong. 9,30-31)

Her ser vi et typisk eksempel på hvordan denne ånden opererer. Her kommer Jehu for å utføre Guds straff over Jesabel, han har nettopp drept kong Akasja, sønn til Akab og Jesabel, men selv da sminker og pynter Jesabel seg og prøver å gjøre seg lekker for Jehu. Hun prøver seg med manipulasjon helt inn i det siste. Manipulasjon er noe som ligger veldig nært for den som opererer under innflytelse av denne åndsmakten. Den vil også ofte bruke forførelse, både for å kunne posisjonere seg nært til den som har autoriteten i en menighet, og for å få den som har autoriteten til å gjøre det den vil. Det kan da, som med Jesabelene i bibelen, handle om den som har blitt konen eller elskeren til den som har autoriteten, da gjerne en pastor eller lignende. Eller det kan være en mann som opererer i denne ånden som forfører datteren til pastoren, for gjennom henne få tilgang og innflytelse hos pastoren. Det kan se uskyldig ut i begynnelsen, men en vil etter at en som opererer i Jesabel ånden har fått holde på uimotsagt over lang tid, ikke kjenne igjen den aktuelle menigheten. Det Åndens liv som fantes, vil være helt borte, og i stedet vil være

mange flotte menneskelige aktiviteter som viser hvor fantastisk dyktig, fin og flott denne Jesabelen er.

Hva gjør vi da om vi kjenner igjen noen som opererer i en Jesabel ånd i menigheten? Vel, de bibelske eksemplene viser at en må konfrontere denne åndsmakten, drevet av Den Hellige Ånd. Paulus konfronterte Barjesus fylt av Den Hellige Ånd, Jehu drepte dronning Jesabel etter at han hadde fått et profetisk ord, og det er et profetisk ord i sendebrevet i Johannes Åpenbaring, som avslører og avsetter Jesabel i Tyatira. Men det er jo alltid en risiko at en ender opp som døperen Johannes etter å ha konfrontert Jesabel i en menighet, med hodet på et fat. Derfor er det viktig å ikke gjøre det i egen kraft, men gjøre det ledet, drevet og salvet av Den Hellige Ånd. Her har den profetiske tjenesten en viktig funksjon. Jesabel lengter etter å drepe det profetiske i en menighet, men det er ved det profetiske ordet hun blir beseiret.

Misforstand og misunnelse blant tjenestegavene

12 For slik som kroppen er én og har mange lemmer, men alle de mange lemmene på den ene kroppen er én kropp, slik er det også med Kristus.

13 For med én Ånd ble vi alle døpt inn i én kropp – enten vi er jøder eller grekere, enten vi er slaver eller frie – og vi har alle fått én Ånd å drikke.

14 For kroppen er da ikke bare ett lem, men mange.

15 Hvis foten skulle si: «Fordi jeg ikke er hånd, er jeg ikke en del av kroppen,» er den da ikke en del av kroppen?

16 Og hvis øret skulle si: «Fordi jeg ikke er øye, er jeg ikke en del av kroppen,» er det da ikke en del av kroppen?

17 Hvis hele kroppen var øye, hvor ville det da bli av hørselen?

*Hvis det hele var hørsel, hvor ville det da bli av luktesansen?
18 Men nå har Gud satt lemmene, hvert enkelt av dem, på kroppen akkurat slik som Han selv ville.*

19 Og hvis de alle var ett lem, hvor ville da kroppen vært?

20 Men nå er det virkelig mange lemmer, men én kropp.

21 Og øyet kan ikke si til hånden: «Jeg har ikke bruk for deg.»

Hodet kan heller ikke si til føttene: «Jeg har ikke bruk for dere.»

22 Nei, det er heller slik at de lemmene på kroppen som synes å være svakest, de er nødvendige.

23 Og de lemmene på kroppen som vi synes er mindre ære verd, disse tillegger vi desto større ære. Og de lemmene våre som vi blyges ved, omgir vi med desto større anstendighet,

24 men våre anstendige lemmer trenger ikke dette. Men Gud satte kroppen sammen slik at Han ga større ære til det lemmet som mangler ære,

25 for at det ikke skulle være splittelse i kroppen, men at lemmene skulle ha den samme omsorg for hverandre.

26 Og om ett lem lider, lider alle lemmene sammen med det. Eller om ett lem blir æret, gleder alle lemmene seg sammen med det.

27 Nå er dere Kristi kropp, og hver for seg er dere lemmer på Hans kropp.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger.

29 Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere? Kan vel alle gjøre undergjerninger?

30 Har vel alle nådegaver til helbredelser? Taler vel alle med tunger? Kan vel alle tyde dem?

31 Men søk etter de nådegavene som er de beste. Men likevel skal jeg vise dere en mye bedre vei. (1. Kor. 12,12-31)

Når vi snakker om den motstand som kan reise seg opp mot, og som gjennom kirkehistorien har reist seg opp mot den profetiske

tjenesten og det profetiske ordet, så er det ikke bare fra Satan eller falske profeter og falske lærere at motstanden har kommet. Nei, den har også kommet fra velmenende, frelste, herlige og Guds elskende tjenestegaver, som dessverre ikke har greid å se hele bildet av hva Gud gjør i sin menighet. Det har blitt som det som Paulus her beskriver som dette legemet som har mange lemmer. Hvor noen er øyne og noen er en fot, men hvor begge trengs. Men dessverre har det vært mange føtter som har sagt til øynene at de ikke trengs.

Ofte er det slik at en er seg selv nærmest, og kjenner best hvordan Den Hellige Ånds salvelse fungerer i sitt eget liv. Da kan det av og til være vanskelig å forstå og kjenne igjen hvordan Gud opererer gjennom en som har en annen tjeneste enn seg selv.

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus.

16 Ut fra Ham blir hele kroppen sammenføyd og holdt sammen ved den oppgaven som ethvert ledd har, etter virkningen av den styrke som er gitt hver del. Dette skaper vekst for hele kroppen til sin egen oppbyggelse i kjærlighet. (Ef. 4,11-16)

Jesus har gitt fem forskjellige tjenestegaver til menigheten. Av disse fem er tre veldig spesialiserte, en noe spesialisert og en mer

allmennpraktiserende. Av de mest spesialiserte finner vi profeten, evangelisten og læreren. Disse er veldig forskjellige i sin utrustning, og i hvordan de fungerer. Dermed har det ofte oppstått gnisninger mellom disse tjenestene. Evangelisten med sin brann etter å nå de ufrelste, har hatt lite tålmodighet med lærerens undervisning for de som alt er frelst. Profeten har ikke kunnet skjønne seg på at læreren kan undervise samme budskap flere plasser eller undervise ut fra et på forhånd oppsatt årsprogram, for profeten må få det rette budskapet for i dag til den bestemte menigheten. Læreren har derimot tenkt at profeten er alt for svevende og for lite konkret. Evangelisten har heller ikke likt profeten, for skal vi nå bare sitte her inne å profetere over hverandre? Nei, vi må ut!!! Hyrden som er noe mer allmenn i utrustning spesielt når denne har fungert i en pastortjeneste for en menighet, har da sterkt i seg fårene. Han skal lede fårene, fø fårene, og beskytte fårene, samtidig som han har stor omsorg for det enkelte fåret. Dermed har hyrden ofte stor forståelse for lærertjenesten, han er også glad for evangelisttjenesten som kan få nye får inn i flokken, men han har ofte kjent en utrygghet rundt profeten. For profeten kan jo være så hard, og dette krasjer med hyrdens store omsorgshjerte. Så lenge profeten profeterer om gull og grønne skoger, om alt det herlige Gud har for den bestemte menigheten, så elsker hyrden å ha profeten på besøk, men så snart profeten begynner å skjære i kjøttet som finnes i menigheten, så stenger hyrden døren for profeten. Apostelen som er den sanne allmennpraktiserende av de fem tjenestene, kan derimot ha et større overblikk og kunne se hele bildet.

Det er derfor viktig at de forskjellige tjenestegavene lærer seg hvordan de andre fungerer og lærer seg å se viktigheten av de forskjellige tjenestene. Slik at de alle blir forløst ut i fylden av det potensialet som Gud har lagt ned i de forskjellige tjenestene. Jesus ga alle de fem tjenestene til menigheten fordi menigheten er i behov av dem alle. Derfor er det viktig at vi får på plass flere apostler som kan være med å vise det store bildet, og være med

å forløse de forskjellige tjenestene inn i den oppgaven som den enkelte har fått. Hvis vi ser på hvordan de første menighetene som ble plantet ble ledet, selv etter den første plantingstiden, så ser vi at det var apostler som ledet menighetene. Disse gikk da inn i enten pastor tjenester lokalt eller ble biskoper for regionene hvor menigheten lå. Eksempler på dette er: Jakob (Jesu bror), som omtales som apostel, var leder av menigheten i Jerusalem. Apostelen Peter ble etterhvert biskop i Antiokia og senere i Roma. Apostelen Timoteus ble biskop i Efesus. Apostelen Johannes tok over som biskop i Efesus etter at han hadde vært på Patmos.

Så misforstand og det at en ikke skjønner seg helt på de forskjellige tjenestegavene er en viktig kilde til strid mellom tjenestene og motstand mot den profetiske tjenesten. En annen viktig kilde til denne motstanden mot den profetiske tjenesten kan være misunnelse.

28 Og Gud har satt disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter undergjerninger, så nådegaver til helbredelser, så til å hjelpe, til å styre, til å tale i forskjellige tunger.

29 Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere? Kan vel alle gjøre undergjerninger?

30 Har vel alle nådegaver til helbredelser? Taler vel alle med tunger? Kan vel alle tyde dem? (1. Kor. 12,28-30)

20 Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og Jesus Kristus selv er Hovedhjørnesteinen.

21 I Ham blir hele bygningen føyd sammen, og den vokser til et hellig tempel i Herren.

22 I Ham blir også dere bygd opp sammen med de andre til en bolig for Gud i Ånden. (Ef. 2,20-22)

Og Gud satte disse i menigheten, for det første apostler, for det andre profeter... Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll... Både den apostoliske og den profetiske tjenesten står i en særstilling blant de fem tjenestegavene som grunnleggende og gjennombrytende. De er plogspissen i plogen Gud bruker for å gjøre sitt verk på jorden med. Dette gjør at de ofte er sterkt utrustet og salvet med kraft for å kunne gjøre den oppgaven som de er satt til. Dermed kan det oppstå misunnelse fra andre tjenestegaver som det kanskje ikke spraker like mye rundt. Slik misunnelse taler selvfølgelig om at en da ikke har latt sitt eget kjøtt dø i tilstrekkelig grad eller at en er drevet av egne ambisjoner. Men, faktum er det at disse to mest kraftige tjenestene er blitt holdt borte fra menighetene i lange tider bakover i kirkehistorien. Det er først nå de seneste tiårene at vi på ny ser en fornyet forståelse av disse tjenestenes viktighet og funksjon. Derfor er det viktig at vi lar disse viktige tjenestene få det rommet som de skal ha til å kunne gjøre den viktige tjenesten som Jesus har gitt dem.

Så selv om vi tidligere har sett motstand mot den profetiske tjenesten på grunn av misforstand, lite forståelse for hvordan profet tjenesten fungerer, eller på grunn av frykt for hva profeten vil komme med, eller tragisk nok - misunnelse, så står vi i tro for at den tiden skal være over. Vi må derfor undervise om hvordan tjenestegavene fungerer, og hvordan de er tenkt å fungere inn i det store bildet, som handler om Guds rikes fremvekst på jorden. Og vi må la den apostoliske tjenesten på ny få slippe til i menighetene, slik at stadig flere kan bli forløst inn i de tjenestene som Gud har for dem.

Del 13:

En profetisk menighet

Hva er en profetisk menighet?

1 I menigheten i Antiokia var det profeter og lærere: Barnabas, Simeon, som ble kalt Niger, Lukius fra Kyréne, Manaen, som var blitt oppfostret sammen med fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus.

2 Mens de tjente Herren og fastet, sa Den Hellige Ånd: «Ta ut for Meg Barnabas og Saulus til den gjerningen som Jeg har kalt dem til.»

3 Etter å ha fastet og bedt og lagt hendene på dem, sendte de dem av sted. (Apg. 13,1-3)

Hva er en profetisk menighet? Nå står ikke det begrepet forklart direkte noe sted i Guds ord, men en kan finne prinsipper og ordninger beskrevet, som kan danne et bilde av en profetisk menighet og hvordan den er og fungerer. Et eksempel på en menighet beskrevet i Guds ord som kan kalles en profetisk menighet er menigheten i Antiokia. Vi ser her at det i menigheten i Antiokia fantes flere profeter og lærere. Vi ser også ved alle de anledningene som Antiokia menigheten blir nevnt i Apostlenes gjerninger så er det profeter i tjeneste i menigheten.

*27 I de dager kom det profeter fra Jerusalem til Antiokia.
28 En av dem, en ved navn Agabus, sto da fram, og ved Ånden viste han at det skulle komme en stor hungersnød over hele verden, slik det også skjedde i keiser Klaudius' dager.
29 Da bestemte disiplene at hver av dem etter sin økonomiske evne skulle sende nødhjelp til brødrene som bodde i Judea.
30 Dette gjorde de også, og de sendte det til de eldste ved hjelp av Barnabas og Saulus. (Apg. 11,27-30)*

30 De som da ble sendt av sted, kom så til Antiokia. Og da de hadde samlet hele mengden, overleverte de brevet.

31 Da de hadde lest det, gledet de seg over oppmuntringen i det.
32 Judas og Silas, som også selv var profeter, formante og styrket brødrene med mange ord.
33 Og etter at de hadde vært der en tid, ble de sendt tilbake med hilsener fra brødrene til apostlene.
34 Men Silas fant det rett å bli igjen der.
35 Paulus og Barnabas ble også igjen i Antiokia, og sammen med mange andre underviste de og forkynte Herrens Ord.
(Apg. 15,30-35)

Nå kan en sikkert med rette like mye kalle Antiokia en apostolisk menighet, men den er også en profetisk menighet. Det vi ser i alle de lengre avsnittene som omhandler Antiokia i Guds ord så er det hvor åpne de er for den profetiske tjenesten. Helt fra menighetens oppstart etter at Barnabas har vært der og hjulpet i oppstarten utsendt fra Jerusalem, så ser vi hvordan menigheten tar imot en gruppe profeter fra Jerusalem hvor blant andre Agabus var med. I det siste lengre avsnittet er det Judas og Silas som betjener menigheten med sine profetiske tjenester. Det er det første kriteriet for å være en profetisk menighet, det å være åpne for å slippe profeter til få å betjene menigheten.

Det andre kriteriet er at menigheten i Antiokia faktisk hører på og gjør etter det som de profetiske tjenestene kommer med fra Himmelen. I avsnittene om Antiokia menigheten ser vi ved to spesifikke anledninger at de handler direkte etter profetiske tiltaler. Den første er når Agabus profeter om en kommende hungersnød, og menigheten straks responderer med å starte en innsamling av nødhjelp for menighetene i Judea. Det andre tilfellet er når det mens profetene og lærerne er i bønn og faste, så kommer det en profetisk tiltale om å ta ut Paulus og Barnabas til den apostoliske tjenesten Gud har for dem, hvorpå de straks handler på det. Dette er et viktig kjennetegn på det å være en profetisk menighet. Det holder ikke bare å slippe profetene til for å forkynde i menigheten, men når det kommer

retningsgivende profetiske tiltaler, som en opplever er fra Gud, så må en også handle på instruksjonene fra Himmelen.

I I menigheten i Antiokia var det profeter og lærere: Barnabas, Simeon, som ble kalt Niger, Lukius fra Kyréne, Manaen, som var blitt oppfostret sammen med fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. (Apg. 13,1)

Det tredje kriteriet vi kan se i menigheten i Antiokia er at det er profeter som fungerer i og innehar profetiske embeter i menigheten. Om alle disse fem som blir ramset opp er profeter, er vel kanskje tvilsomt, men at flere av de er det eller både har en profetisk tjeneste og en lærertjeneste, er helt sikkert. I det minste vet vi at både Paulus og Barnabas må ha hatt profetiske tjenester, ettersom de blir utskilt til apostler. For å kunne fungere i en apostolisk tjeneste må en ha den profetiske dimensjonen i sitt liv, for å kunne få de instruksjonene og mønsterbildene fra Himmelen, som en apostel er helt avhengig av i sin tjeneste. For å kunne være en profetisk menighet må en ha innsatt en eller helst flere profeter i profetiske embeter i menigheten. I det ligger det at de innehar en “governmental role”, en styringsfunksjon i menigheten. Dette kan da være at de sitter i et lederskap eller i et toneangivende forkynnerfora i menigheten.

35 Paulus og Barnabas ble også igjen i Antiokia, og sammen med mange andre underviste de og forkynte Herrens Ord.

36 Etter noen dager sa Paulus til Barnabas: «La oss nå dra tilbake og besøke våre søsken i hver by der vi har forkynt Herrens Ord, og se hvordan de har det.» (Apg. 15,35-36)

Et fjerde kriterium for å kunne være en profetisk menighet er at de profetiske tjenestene i menigheten stadig fostrer nye profetiske tjenester. Nå står ikke det direkte at det er det som har skjedd her i Antiokia, men tatt menighetens bakgrunn med i bildet, så er det høyst trolig. Vi ser i alle fall at det i løpet av de

4 til 5 årene som Paulus og Barnabas sin første misjonsreise tok, så har antallet tjenestegaver i funksjon i Antiokia steget fra de fem først oppramset til nå å bli omtalt som mange andre. Paulus må i alle fall ha kjent at menigheten i Antiokia var i gode hender, ettersom han alt etter noen dager er klar for å reise ut igjen på sin andre misjonsreise.

Det femte kriteriet på en profetisk menighet ser vi ikke beskrevet direkte om menigheten i Antiokia men vi ser den som mottaker av de to profetiske teamene som blir sendt ut fra menigheten i Jerusalem. Det første teamet er den gruppen med profeter som Agabus var en del av, som kom ned fra Jerusalem og det andre teamet er profetene Silas og Judas som blir sendt med Paulus og Barnabas med budskapet fra Apostelmøtet i Jerusalem til Antiokia. En sann profetisk menighet vil fostre nye profetiske tjenester og bygge sterke profetiske team, som de kan sende ut til velsignelse for menighetens region og nasjon, og like til jordens ender.

Vi kommer til å få se mange slike sterke profetiske menigheter, hvor sterke og modne profeter, fostrer og veileder nye profetiske tjenester. I disse menighetene vil vi få se den kollektive salvelsen virkelig komme i funksjon, hvor en slår tusen og to slår titusen.

Et sant folk av profeter

29 Moses sa til ham: «Er du nidkjær for min skyld? Å, om bare alt Herrens folk var profeter ved at Herren la sin Ånd på dem!»
(4. Mos. 11,29)

Gud har gjort alt det som trengs for at Moses ønske om at alt Guds folk skulle være profeter skal være mulig, han har utgytt Den Hellige Ånd over alt kjød, for at vi alle skal få tilgang til det

profetiske. Nå betyr som tidligere nevnt ikke det at alle vil bli tjenestegaven profet, men det betyr at vi alle skal høre fra Himmelen, og tale ut profetiske ord.

27 Men den salvelsen som dere har fått fra Ham, blir i dere, og dere trenger ikke at noen lærer dere. Men slik som den samme salvelsen lærer dere om alle ting – og det er sant og ikke løgn – så skal dere bli i Ham, slik som salvelsen har lært dere.

(1.Joh. 2,27)

Det at Den Hellige Ånd er utgytt over alt kjød og at hans salvelse er tilgjengelig for alle som er født på ny og som er åndsdopt, gjør at vi alle har åpenbaringskunnskap tilgjengelig. Det er ikke lenger bare profetene som hører fra himmelen. Nei, nå kan vi alle høre. Vi kan både motta ledelse for våre egne liv, vi kan få profetiske ord til andre, og vi kan få åpenbaring om Guds ord direkte fra Den Hellige Ånd gjennom hans salvelse.

I en profetisk menighet vil dette flyte sterkt i hele menigheten. Betyr det at det ikke vil trenges tjenestegaver i en slik menighet? Nei, på ingen måte! Tjenestegavene vil være der for å utruste de hellige og føre hele menigheten inn i dette livet i Ånden. I en profetisk menighet vil det være flere profeter som er i funksjon, men den vil enda mer karakteriseres av at hele menigheten flyter i det profetiske åpenbaringslivet som Den Hellige Ånd har for Guds folk.

21 I loven er det skrevet: Ved mennesker med andre tunger og andre lepper vil Jeg tale til dette folket. Og heller ikke da skal de høre på Meg, sier Herren.

22 Derfor er tunger til et tegn, ikke for dem som tror, men for de vantro. Men profetien er ikke for de vantro, men for dem som tror.

23 Hvis altså hele menigheten kommer sammen på samme sted, og alle taler med tunger, og det kommer inn noen som er ukyndige eller vantro, vil de ikke da si at dere er fra forstanden?

24 Men om alle taler profetisk og en vantro eller en ukyndig kommer inn, blir han overbevist av alle, han blir dømt av alle.

25 Og slik blir alt det som er skjult i hans hjerte, avslørt. Og så vil han falle ned på sitt ansikt, og han vil tilbe Gud og vitne at Gud er sannelig iblant dere.

26 Hvordan er det da, søsken? Når dere kommer sammen, har hver av dere en salme, en lære, en tunge, en åpenbaring, en tydning. Alt må skje til oppbyggelse. (1. Kor. 14,21-26)

Men om alle taler profetisk... I en profetisk menighet vil åpenbaringskunnskapen flyte i alle åpenbaringsnådegavene. Kunnskapsord, visdomstale og profetiske ord vil stadig flyte i den profetiske atmosfæren i en slik profetisk menighet. I en slik atmosfære av det profetiske vil en oppleve stadige omvendelser ettersom lyset vil bli for sterkt, slik at den som driver med mørkets gjerninger vil kjenne seg avslørt og vil da enten flykte derfra eller omvende seg. Ofte blir profeter fryktet av mennesker med skjult synd i sitt liv, fordi de ikke ønsker å bli avslørt. Men, om en hel menighet flyter i dette vil hele byer bli påvirket av slike sanne profetiske menigheter.

La oss sammen søke å komme inn i dette. Gud har latt dette bli tilgjengelig for sitt folk, men vi har mye å innta før vi er det at vi er et sant folk av profeter.

Den kollektive salvelsen

I Da pinsedagen var kommet, var de alle samlet på samme sted med samstemt sinn.

*2 Og plutselig kom det en lyd fra himmelen, som av en stormende, mektig vind, og den fylte hele huset der de satt.
3 Så viste det seg delte tunger for dem, som av ild, og de satte seg på hver enkelt av dem.*

4 Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd og begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden ga dem å tale. (Apg. 2,1-4)

De var alle samlet på samme sted med samstemt sinn. Da, mens de var samlet slik i et samstemt sinn, kom det som Jesus hadde lovet dem, Den Hellige Ånd. Det finnes en herlig kollektiv salvelse for Guds menighet, når vi kommer sammen i ett sinn og en tanke. Ofte er vi kun opptatt av hvordan vi personlig vokser i vårt liv med Gud. Men det er like viktig å se på hvordan den enkelte lokale menighet vokser opp til et kraftfullt kollektiv. Dette gjelder på alle områder av menighetslivet, også innen det profetiske. Ofte kan en se at enkelte menigheter er sterke innen ett eller to områder av menighetslivet. Noen har brutt igjennom innen lovsang og tilbedelse, andre er sterke innen misjon, noen opplever en herlig flyt av helbredelser, mens andre igjen fungerer sterkt i tro. Slik er det også innen det profetiske. Det finnes flere menigheter hvor det er blitt et sterkt profetisk miljø, hvor flere profeter fungerer sammen, og den profetiske nådegaven flyter rikt i hele menigheten. Bethel Church i Redding og IHOP i Kansas er eksempler på slike menigheter.

4 Jeg takker alltid min Gud for dere, for den Guds nåde som ble gitt dere i Kristus Jesus,

5 og for at dere i Ham er blitt rike på alt, på all tale og på all kunnskap,

6 ettersom Kristi vitnesbyrd ble stadfestet i dere,

7 så dere ikke skal mangle noen nådegave, mens dere med iver venter på åpenbaringen av vår Herre Jesus Kristus,

8 som også skal grunnfeste dere inntil enden, for at dere kan være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag.

9 Gud er trofast, og ved Ham ble dere kalt inn i samfunnet med Hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre.

10 Nå formaner jeg dere, søsken, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at dere alle fører den samme tale, og at det ikke må være splittelser blant dere, men at dere må være fullt og helt knyttet sammen i det samme sinn og i den samme overbevisning.

(1. Kor. 1,4-10)

Det finnes en hemmelighet i det at en menighet kommer sammen med et samstemt sinn. Paulus formaner her menigheten i Korint at de alle fører samme tale, og de må fullt og helt være knyttet sammen i det samme sinn og i den samme overbevisning. Dette for at de i Kristus skal være rike på alt, på all tale og all kunnskap, at de ikke skal mangle noen nådegave, og være ivrige i sin vente på åpenbaringen av Jesus Kristus. Gjennom denne enheten i sinn og tale skulle de også bli grunnfestet inntil enden, slik at de kunne bli funnet ulastelige på Jesu Kristi dag. Dette er noe av det samme som Paulus sier til Efeserne når han skriver om tjenestegavenes funksjon.

11 Og Han ga noen til å være apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere,

12 for at de hellige skulle bli utrustet til tjenestens arbeid, til oppbyggelse av Kristi kropp,

13 inntil vi alle når fram til troens enhet og til kunnskapen om Guds Sønn, til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde,

14 for at vi ikke lenger skulle være som små barn og bli kastet hit og dit og bli drevet omkring av enhver lærdoms vind, ved menneskers knep, ved listig kløkt i villfarelsens kunster.

15 Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til Ham som er hodet – Kristus. (Ef. 4,11-15)

Et av målene med tjenestegavene som Jesus som menighetens hode har gitt til sin menighet er at vi alle skal nå fram til troens

enhet, og til kunnskapen om Guds Sønn. Vi skal alle nå fram til manns modenhet, til det mål av vekst som rommer Kristi fylde. Altså det finnes et mål av vekst som vi er ment å komme til, hvor alt det som Jesus har flyter i og gjennom oss. Og vi skal i alle ting, altså ikke kun vår egen lille favoritt åpenbaring, men i alle ting, vokse opp til Ham som er hodet - Kristus. Denne troens enhet som tjenestegavene skal være med på å elske fram i menighetene, er derfor veldig viktig. Her blir det da viktig at en starter med å fremelske og skape enhet i den enkelte lokale menighet, for deretter jobbe mot enhet i den globale menigheten.

I den lokale menigheten blir da standarden som en skal strekke seg etter, den vi ser i Apostlenes gjerninger, at hele menigheten kom sammen i et samstemt sinn, i ett sinn og en tanke, og i en tro. Ulf Ekman sier om de første årene av menigheten Livets Ord sitt liv i Uppsala, at det var et større under at 300 medlemmer var ett i sinn og tro om at de skulle bygge et bygg til 3000 personer, enn at de faktisk fikk inn alle pengene og bygde huset. Denne troens enhet er så avgjørende for at en menighet skal få komme inn i den kollektive salvelsen som skal flyte i og gjennom Guds menighet. Det to av dere blir enige om å be om, skal dere få av min himmelske Far, sa Jesus til sine disipler.

16 Og de sa: «Hva skal vi gjøre med disse mennene? For at et åpenbart tegn er blitt gjort ved dem, er tydelig for alle som bor i Jerusalem, og vi kan ikke nekte det.

17 Men for at dette ikke skal spre seg videre ut blant folket, la oss nå alvorlig true dem at de fra nå av ikke taler mer til noe menneske i Dette Navnet.»

18 Så kalte de på dem og bød dem at de ikke i det hele tatt skulle tale eller undervise i Jesu navn.

19 Men Peter og Johannes svarte og sa til dem: «Om det er rett overfor Gud å lyde dere mer enn Gud, kan dere selv dømme om.

20 For vi kan ikke annet enn å tale om det som vi har sett og hørt.»

21 Så truet de dem enda mer, og så lot de dem gå. De fant ingen utvei til å straffe dem, på grunn av folket, siden de alle æret Gud for det som var blitt gjort.

22 For den mannen som dette helbredelsestegnet var blitt utført på, var over førti år gammel.

23 Og da de var løslatt, gikk de til sine egne og fortalte alt det øversteprestene og de eldste hadde sagt til dem.

24 Da de hørte dette, løftet de samstemmig sin røst til Gud og sa: «Herre, Du er Gud som har gjort Himmelen og jorden og havet og alt det som er i dem,

25 Du som ved Din tjener Davids munn har sagt: «Hvorfor raste folkeslagene, og hvorfor planla folkene tomme ting?

26 Jordens konger stilte seg opp, og fyrstene samlet seg sammen mot Herren og mot Hans Kristus.»

27 For i sannhet, de samlet seg sammen mot Din Hellige Tjener Jesus, Ham som Du salvet, både Herodes og Pontius Pilatus, sammen med hedningefolk og Israels folk,

28 for å gjøre det som Din hånd og Ditt råd på forhånd hadde bestemt skulle bli gjort.

29 Nå, Herre, se til truslene deres og gi Dine tjenere å tale Ditt ord med all frimodighet,

30 idet Du rekker ut Din hånd til å helbrede, og tegn og under skjer ved Din Hellige Tjener Jesu navn.»

31 Og da de hadde bedt, skalv stedet hvor de var samlet. Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd, og de talte Guds Ord med frimodighet.

32 Hele flokken av de troende var av ett hjerte og én sjel. Heller ikke var det noen som sa at noe av det han eide, var hans eget, men de hadde alt felles.

33 Og med stor kraft avla apostlene vitnesbyrd om den Herre Jesu oppstandelse. Og stor nåde var over dem alle.

(Apg. 4,16-33)

Da løftet de samstemmig sin røst... og da de hadde bedt, skalv stedet de var samlet. Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd,

og de talte Guds Ord med frimodighet. Her ser vi enda et eksempel på den samstemmigheten som fantes blant den første menigheten i Jerusalem. De var alle av ett hjerte og en sjel. Når vi som lokale menigheter kommer inn i en slik enhet i tro, tanke, retning, lengsel og visjon, vil vi få det samme gjennombruddet som den første menigheten hadde. Da kommer vi inn i den kollektive salvelsen som ligger på Guds menighet. Vi er alle salvet med Den Hellige Ånds salvelse i større eller mindre grad, alt etter hvilken tjeneste vi har, og etter hvor nært vi har latt Den Hellige Ånd slippe til i vårt liv, og etter hvor langt i helliggjørelsen og modningen vi er kommet. Men det finnes også en kollektiv salvelse på hver lokal menighet. Dette er ikke kun å addere den totale salvelsen som ligger på hvert medlem i menigheten. Nei, det finnes en salvelse for hver menighet for å utføre den visjonen, det mønsterbildet, det mandatet som Gud har gitt den enkelte menigheten.

7 De løper som mektige menn, de klyver over muren som stridsmenn. Hver mann blant dem følger den veien han skal gå, og de bryter ikke ut av rekkene.

8 De dytter hverandre ikke til side. Hver av dem går fram på den bene veien han skal gå. Selv om de faller blant våpnene, stanser de ikke.

9 De løper fram og tilbake i byen, de løper på muren. De klyver inn i husene, de går inn gjennom vinduene som en tyv.

10 Jorden skaker foran dem, himmelen skjelver. Solen og månen formørkes, og stjernene mister sin glans.

11 Herren løfter sin røst rett foran sin hær, for Hans leir er meget stor. For sterk er den som utfører Hans ord. For Herrens dag er stor og meget fryktinngytende. Hvem kan utholde den?

(Joel 2,7-11)

7 Dere skal jage deres fiender på flukt, og rett foran deres ansikt skal de falle for sverdet.

8 Fem av dere skal jage hundre, og hundre av dere skal jage ti tusen på flukt. Rett foran deres ansikt skal deres fiender falle for sverdet. (3. Mos. 26,7-8)

Begge disse avsnittene handler om den kollektive salvelsen som finnes for Guds folk og Guds hær. De finner sin plass i rekkene, og dytter ikke hverandre til siden, men går fram på den beine veien Gud har for den enkelte. Det finnes en plass for alle lemmene i menigheten, og de skal alle komme inn i den herlige og fylle funksjonen som de er skapt og kalt til. Dette blir forløst når vi kommer inn i den kollektive salvelsen, som finnes når vi er ett i tanke, sinn, tro og visjon. Da får vi oppleve at vi ikke lenger bare slår 20 blant fienden, men at vi slår 100 hver fordi vi sammen slår 10 000.

Det finnes også en kollektiv profetisk salvelse, som Gud har for sin menighet. Vi er kalt til å være et folk av profeter, eller et profetisk folk. Skal vi virkelig komme inn i dette, blir det viktig at de lokale menighetene kommer inn i den kollektive profetiske salvelsen, slik at hele folket begynner å flyte i det profetiske.

18 Så flyktet David og kom seg unna, og han dro til Samuel i Rama og fortalte ham alt det Saul hadde gjort mot ham. Han og Samuel dro og bosatte seg i Nevajot.

19 Dette ble fortalt til Saul, og det ble sagt: «Se, David er i Nevajot i Rama.»

20 Da sendte Saul utsendinger for å gripe David. Da de fikk se flokken av profeter som profeterte, og Samuel som sto der som leder for dem, kom Guds Ånd over Sauls utsendinger, og også de profeterte.

21 Da Saul fikk høre dette, sendte han andre utsendinger, og de profeterte på samme måte. Så sendte Saul utsendinger for tredje gang, og også de profeterte.

22 Da dro han selv til Rama, og han kom til den store brønnen som er ved Seku. Der spurte han seg for og sa: «Hvor er Samuel

og David?» Det var noen som svarte: «Se, de er i Nevajot i Rama.»

23 Da han gikk dit, til Nevajot i Rama, kom Guds Ånd over ham også, og han gikk videre og profeterte helt til han kom til Nevajot i Rama.

24 Han tok av seg klærne sine, også han profeterte rett foran Samuel, og hele den dagen og hele den natten la han seg ned naken. Derfor sier de: «Er også Saul blant profetene?»

(1. Sam. 19,18-24)

Dette er et ganske merkelig avsnitt, men som illustrerer hvordan den kollektive profetiske salvelsen fungerer. Her ser vi hvordan den ene etter den andre av Sauls tjenere og til sist Saul selv, kommer under den profetiske salvelsen som fløt i og gjennom profeten Samuel og hans profetdisipler, når de kommer i nærheten av profetene. Det er slik at den profetiske salvelsen i funksjon, vil trigge den profetiske salvelsen over de som hører det profetiske ordet uttalt. En kan da få en atmosfære i en lokal menighet som er mettet av den profetiske salvelsen, som da vil føre til at profetiske tjenester lettere vil flyte og den profetiske nådegaven vil komme i funksjon i flere, i en slik atmosfære. Dette kan vi se beskrevet i Paulus formaning om ordningen i et møte.

26 Hvordan er det da, søsken? Når dere kommer sammen, har hver av dere en salme, en lære, en tunge, en åpenbaring, en tydning. Alt må skje til oppbyggelse.

27 Hvis noen taler i en tunge, må det være to eller i høyden tre, og hver etter tur, og én må tyde.

28 Men hvis det ikke er noen til å tyde, må han være stille i menigheten. Han skal tale for seg selv og for Gud.

29 To eller tre profeter kan tale, og de andre må bedømme det.

30 Men om noe blir åpenbart for en annen som sitter der, da skal den første være stille.

31 For dere kan alle tale profetisk, én etter én, slik at alle kan lære og alle bli formant.

32 Og profetenes ånder er underordnet profetene.

(1. Kor. 14,26-32)

To eller tre profeter kan tale, og de andre må bedømme det. Dette er da tjenestegaven profet det er snakk om ikke nådegaven profetisk tale, der finnes det ikke denne antalls begrensingen. Grunnen til denne begrensingen, ligger i naturen til et budskap fra en profet. Det vil ofte gå på retning, fremtiden og på hva som ligger på Guds hjerte nå, da er dette så viktige budskap at det vil være mer enn nok å fordøye i et møte om en har to eller tre slike budskap. Men her ser vi en viktig detalj når det kommer til den kollektive profetiske salvelsen. Et budskap fra en profet, vil ofte trigge en åpenbaring hos en annen profet. Slik som vi så med Saul og Samuel.

Det blir derfor viktig å elske frem det profetiske i menigheten for å skape denne kollektive profetiske salvelsen. Da vil vi også få se hvordan denne overproporsjonaliteten i det kollektive slår inn. En profet er bra, to profeter som flyter sammen er mye bedre enn en pluss en. Fem jager hundre, mens hundre jager ti tusen. La oss derfor søke å bli ett i sinn, ett i tro, ett i hjerte og visjon og samstemmig komme inn i den profetiske salvelsen som Gud har for sine lokale menigheter. Og dermed komme forbi det nivået hvor vi kun flyter i vår personlige salvelse.

Profetiske og apostoliske team

I tiden som kommer, vil vi få se stadig flere sterke profetiske tjenester bli reist opp i både Norge og internasjonalt. Dette ser vi alt i sin spede begynnelse. Men vi kommer også til å få se at Gud reiser opp den apostoliske tjenesten, på en måte som vi ikke

har sett tidligere. Her kommer den profetiske tjenesten til å være en døråpner for den apostoliske tjenesten. Etterhvert som disse to kraftfulle tjenestene kommer tilbake til sin rette plass i menighetene, vil dette bringe med seg en herlig gjennombruddskraft for Guds rike. Vi vil da få se at profeter og apostler finner sammen i profetiske og apostoliske team. Apostelen og profeten er tjenester med et mandat som normalt går utover en lokal forsamling eller utover bare en enkelt by. Disse tjenestene har ofte et mandat som strekker seg over et større område, gjerne en region eller et helt land, og i noen tilfeller hele kontinenter. De er derfor ofte av en reisende karakter.

30 De som da ble sendt av sted, kom så til Antiokia. Og da de hadde samlet hele mengden, overleverte de brevet.

31 Da de hadde lest det, gledet de seg over oppmuntringen i det.

32 Judas og Silas, som også selv var profeter, formante og styrket brødrene med mange ord.

33 Og etter at de hadde vært der en tid, ble de sendt tilbake med hilsener fra brødrene til apostlene.

34 Men Silas fant det rett å bli igjen der.

35 Paulus og Barnabas ble også igjen i Antiokia, og sammen med mange andre underviste de og forkynte Herrens Ord.

36 Etter noen dager sa Paulus til Barnabas: «La oss nå dra tilbake og besøke våre søsken i hver by der vi har forkynt Herrens Ord, og se hvordan de har det.»

37 Barnabas var fast bestemt på at de skulle ta med seg Johannes med tilnavnet Markus.

38 Men Paulus var bestemt på at de ikke skulle ta med ham som hadde forlatt dem i Pamfylia, og som ikke hadde fulgt dem i arbeidet.

39 Da ble striden så skarp at de skilte lag med hverandre. Og Barnabas tok med seg Markus og seilte til Kypros.

40 Men Paulus valgte Silas og dro av sted, etter at han av brødrene var blitt overgitt til Guds nåde.

41 Han dro gjennom Syria og Kilikia, og styrket menighetene.
(Apg. 15,30-41)

I dette avsnittet ser vi flere interessante ting. Dette er i etterkant av apostelmøtet i Jerusalem og Paulus, Barnabas, Judas og Silas er blitt sendt til Antiokia med et brev om hvordan de hedningene som er frelst skal forholde seg til blant annet omskjærelsen. Videre ser vi hvordan Paulus og Barnabas skiller lag over en uenighet om hvorvidt de skal ta med seg Johannes Markus eller ikke. Paulus velger å ta med seg Silas når han reiser ut på sin andre misjonsreise. Her i vers 32 ser vi en detalj om Silas, som vi ofte ikke får med oss. Det står at både Judas og Silas var profeter og at de når de kom til Antiokia formante og styrket brødrene med mange ord. Så her ser vi det første profetiske og apostoliske teamet ta form. Som vi vet hadde dette teamet en herlig og sterk innflytelse og innvirkning på de stedene som de reiste til.

Som vi tidligere har sett, så har den profetiske tjenesten en sterk gjennombruddskraft med seg. Den er selvfølgelig også en sterk åpenbaringstjeneste, hvor den kan se veldig langt og detaljert i de sakene som Den Hellige Ånd viser profeten. Den har derimot også noen svakheter eller vi kan bedre kalle det begrensninger i sitt mandat og sin salvelse. Det er nemlig slik at Gud ikke har gitt noen av tjenestegavene hele pakken, nettopp for at vi skal utfylle hverandre og være avhengig av hverandre. Profeten John Paul Jackson sa det slik: En profet kan ofte ha 80% klarhet om det profetiske synet, 60% klarhet i tolkingen av synet, 40% klarhet i anvendelsen av synet og bare 20% klarhet i timingen. Om tallene her er rett skal jeg ikke prøve meg på å bedømme, men de illustrerer noe jeg tror stemmer. Apostelen har det bortimot stikk motsatt. Med andre ord har apostelen ca. 80% klarhet om timingen for en åpenbaring, 60% klarhet om anvendelsen av åpenbaringen, og ca. 40% klarhet i tolkingen. I apostelen ligger et sterkt mandat til å etablere det som Gud har

for en bestemt tid. Slik at her vil betoningen på tjenesten til apostelen ofte ligge på anvendelsen og timingen av det budskapet han har fått fra himmelen. Nå tror jeg ikke at apostelens åpenbaringsfunksjon er på 20% av det som en profet har, men den er av en bredere karakter og ikke så detaljfokusert som det profetens er.

1 Mirjam og Aron talte imot Moses på grunn av den kusjittiske kvinnen han hadde tatt til ekte. For han hadde tatt en kusjittisk kvinne til ekte.

2 De sa: «Har Herren virkelig bare talt ved Moses? Har Han ikke talt ved oss også?» Og Herren hørte det.

3 Mannen Moses var meget ydmyk, mer enn noe annet menneske på jorden.

4 Plutselig sa Herren til Moses, Aron og Mirjam: «Kom ut, dere tre, til Åpenbaringsteltet!» Og de tre kom ut.

5 Da kom Herren ned i skystøtten og sto i døren til teltet. Han kalte på Aron og Mirjam. De gikk fram, begge to.

6 Da sa Han: «Hør nå Mine ord. Hvis det er en profet iblant dere, gjør Jeg, Herren, Meg kjent for ham i et syn. I en drøm taler Jeg til ham.

7 Slik er det ikke med Min tjener Moses. I hele Mitt hus er han trofast.

8 Ansikt til ansikt taler Jeg med ham, ja tydelig, og ikke i gåter. Herrens skikkelse skuer han. Hvorfor fryktet dere ikke da for å tale imot Min tjener Moses?» (4. Mos. 12,1-8)

Her ser vi hvordan Gud definerer forskjellen mellom profetens åpenbaring og den åpenbaring som Moses hadde. Han sier at til en profet så gjør han seg kjent gjennom et syn eller i en drøm, mens til Moses snakker han ansikt til ansikt, tydelig og ikke i gåter, og at Moses er tro i hele Guds hus. Når er Moses tjeneste en veldig sterk og spesiell tjeneste, men samtidig er han et gammeltestamentlig forbilde på aposteltjenesten, spesielt i når han fører folket ut av Egypt, etablerer ordningene i folket og

etablerer tabernaklet etter å ha fått mønsterbildet på fjellet. Dette at Moses og da apostelen er tro i hele Guds hus, viser da noe av den åpenbaringstjenesten som apostelen har. Den er av en mye bredere type enn det som den profetiske tjenesten har. Profeten kan få veldige detaljer om det som Gud åpenbarer for han, men ofte vil det være begrenset til en bestemt hendelse, menighet eller setting. Apostelen vil ofte heller få åpenbaring om ting som er til hele menigheter, regioner, kirkesamfunn og nasjoner. I tillegg vil ofte apostelens åpenbaring dreie seg om et bredere bilde, og ikke kun om en spesifikk ting eller situasjon. Når en ser hva Paulus forkynner, med grunnlag i de åpenbaringene som Gud hadde gitt han, så handler dette i hovedsak om ordningene i menigheten, ordningene i den enkelte kristnes liv og de store sammenhengene i Guds rike.

Apostelen og profeten utfyller hverandre dermed på en fantastisk måte. Profeten med sin gjennombruddskraft og apostelen med sitt mandat og sin kraft til å etablere. Apostel tjenesten blir ofte sammenlignet med kongen i den gamle pakt. Profeten hører fra himmelen og kongen eller apostelen har autoriteten til å gjøre det som profeten har fått høre. Vi ser noe av dette i forholdet mellom Paulus og profeten Agabus. Agabus profeterer om hva Paulus vil stå i når han kommer til Jerusalem, noe Den Hellige Ånd alt hadde talt om i Paulus indre. Deretter er det Paulus som utfører det som profeten talte ut. Et mer nylig eksempel på et slikt samarbeid er når profeten Chuck Pears og apostelen Dutch Sheets reiste fra stat til stat i USA for å etablere en bønnebevegelse. Dette var tilbake i 2001 rett etter at USA med en bred koalisjon av andre land, hadde invadert Irak. Irak hadde raskt blitt beseiret militært, men Sadam Hussein var fortsatt ikke blitt fanget etter flere måneder. Under et av møtene Chuck Pears og Dutch Sheets hadde, under Dutch forkynnelse, får Chuck et profetisk budskap. Budskapet gikk på at på grunn av heksekraft hadde Sadam Hussein klart å unngå de som lette etter han, men nå ville heksekraften bli brutt. Rett etter at Chuck

hadde profetert dette ut, taler Dutch ut et apostolisk dekret, om at dette skal skje i Jesu navn. I løpet av den neste dagen blir Saddam Hussein funnet og fanget i en jordhule. Profeten talte ut det som lå på Guds hjerte, og apostelen talte det ut med sin autoritet til å etablere, og det skjedde.

Vi vil få se stadig flere tjenestegaver finne sammen og danne team, hvor de forskjellige tjenestegavene vil utfylle hverandre. I stedet for at forskjellene skal bli til hinder mellom de forskjellige tjenestene, hvor profeten ikke skjønner seg på evangelisten, hyrden kjenner seg truet av profeten, og profetene opplever læreren som altfor lite ledet av Den Hellige Ånd, så vil vi i stedet se og dra nytte av hverandres styrker. I dette kommer apostelen til å spille en viktig rolle, i å føre tjenestene i sammen på sin rette plass og inn i sin rette funksjon.

I sanne profetiske menigheter vil dette være noe som blir elsket fram. En profetisk menighet er ikke en menighet hvor vi alle kun sitter og profeterer over hverandre. Nei, det er menigheter som hører hva som ligger på Den Hellige Ånds hjerte, og som lengter etter å se det skje i det synlige. På samme måten som i menigheten i Antiokia vil slike menigheter oppleve at hva som ligger på Guds hjerte er å sende ut apostoliske og profetiske team for å stadig etablere mer av Guds rike på ethvert sted.

Et sted for gjennombrudd

14 Men Gud være takk som alltid leder oss i triumftog i Kristus, og som ved oss gjør velduften av Hans kunnskap kjent på ethvert sted. (2. Kor. 2,14)

Det å være en profetisk menighet er i utgangspunktet ikke et mål i seg selv. Om det å være profetisk kun koker ned til at de

forskjellige i menigheten profeterer fram og tilbake over hverandre, men ingenting skjer utover det at alle blir salige over alle løftene og oppmuntringene de får. Nei, det å være en profetisk menighet må gi noe mer enn det. Hele poenget med det profetiske er at vi ved det profetiske skal oppleve sterke gjennombrudd for Guds rike og for vår menighet og for den enkelte kristne.

Gud være takk som alltid leder oss i triumftog i Kristus... Guds menighet er forutbestemt til å gå fra triumf til triumf. Eller som det står i Norsk Bibel av 1988 ... gir oss seier på hvert et sted... For at vi skal oppleve å gå fra seier til seier, må vi bli ledet, for det er når Gud får lede oss at vi går fram i hans triumftog. Da går vi i hans ferdiglagte gjerninger. Men for å komme inn i de ferdiglagte gjerningene må vi høre fra Himmelen om hvor de er, og når vi skal gå inn i dem. Her kommer den profetiske og den apostoliske tjenesten inn, som de tjenestene som på en spesiell måte er utrustet til å høre fra Himmelen og å kjenne timingen for de tingene Gud leder oss inn i.

En profetisk menighet vil kjennetegnes med at den stadig får rettledning og retning fra Den Hellige Ånd gjennom den profetiske tjenesten og at den handler på det som profetene taler om. Gjennom det går menigheten fra seier til seier.

20 Så sto de tidlig opp neste morgen og gikk ut i Tekoaørkenen. Da de dro ut, sto Josjafat fram og sa: «Hør på meg, Juda og dere som bor i Jerusalem: Tro på Herren deres Gud, så skal dere være trygge. Tro på Hans profeter, så skal dere ha framgang.» (2. Krøn. 20,20)

Alle menigheter som går med Gud, vil oppleve motstand fra djevelen. Han vil prøve å hindre alt det som Gud gjør. I tillegg vil alltid omstendighetene skrike: NEI! Til alt det som Gud kaller oss til å gjøre. Gud kaller oss alltid til noe som er umulig.

I all denne motstanden vil det være helt avgjørende for en menighet å ha det profetiske ordet rikelig iblant seg. Det uttalte profetiske ordet, bryter gjennom motstand fra fienden, og gjør alle fjell i våre omstendigheter til sletteland.

Det finnes noen herlige eksempler på menigheter som har latt seg lede av det profetiske ordet og som har fått sett herlige gjennombrudd på grunn av det uttalte profetiske ordet. Et slikt herlig eksempel er menigheten Livets Ord i Uppsala. De har stadig latt seg lede av de profetiske tiltalene som menigheten har fått. Et eksempel på det er når de fikk tiltalen om å bygge kirkebygget de nå bruker. De var da en menighet på to til trehundre medlemmer og Gud talte til dem om å bygge et kirkebygg som skulle romme tretusen personer. Straks reiste det seg en veldig motstand fra fienden mot at de skulle få bygge huset Gud hadde lovet dem. Hele motstanden ble brutt når to profetinner kom på besøk i menigheten og profeterte at motstanden ville bli brutt om alle mennene i menigheten stilte seg opp på tomten og løfte et hærskrisk samtidig som de skulle springe over tomten. Mens de gjorde det, var det en i menigheten som fikk se et syn, hvor han så demoner i mengdevis som lå nedtrampet over hele tomten. Uken etter fikk menigheten det lånet de trengte og alt gikk gjennom til seier med bygget.

Alt dette har i seg hva som trengs for å være en profetisk menighet. De fikk oppdraget med å bygge kirkebygget profetisk, når pastor Bror Spetz ropte ordet: «BYGG!» i telefonen til Ulf Ekman. Deretter var det profetiske ord og en derpå følgende profetisk handling som ga gjennombruddet for at bygget kunne bygges.

Vi trenger å se at Guds menighet kommer inn i sitt fulle potensiale, og igjen begynner å gå fra seier til seier. For at dette skal skje, må den profetiske dimensjonen i menighetene komme på plass. Vi trenger alle de profetiske tjenestene som Jesus har

gitt til menigheten, og vi trenger et folk som fungerer sterkt og sunt i den profetiske nådegaven. La oss derfor søke med all iver både den sterke flyten i den profetiske salvelsen og modningen i det profetiske for at vi skal få se alt det herlige som Gud har for oss gjennom det sanne profetiske ordet.

Jeg håper at denne boken har vært til velsignelse for deg. Måtte Gud velsigne deg, og styrke deg i din tjeneste! Vær frimodig og tal ut alt det som Den Hellige Ånd gir deg å tale, så skal du få se at du blir en veldig velsignelse i den settingen som Gud har satt deg.

Gud velsigne deg!

Din bror i Kristus, Arild Teikari